

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The book cover features a light green, textured background. The title 'Aria' is written in a large, white, cursive script in the center. The author's name 'JENNIFER HARTMANN' is at the bottom in a white, serif font. Above the author's name is the text 'USA TODAY BESTSELLING AUTHOR'. The corners are decorated with various flowers, including tulips and peonies in shades of orange, pink, and white, with green leaves.

DUET SERIES
BOOK ONE

Aria

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Birinci Kitap

Aria

JENNIFER HARTMANN

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35 Sonsöz

[Coda](#)

[Coda](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Jennifer Hartmann](#)

[tarafındanConnect](#)

[Yazar Hakkında](#)

Aria
Copyright © 2020 by Jennifer Hartmann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımcısı: Hartmann Studios

İlk baskı 2020.
Yeniden düzenlenmiş 2022.

*Bu kitap senin için anne.
Küçük bir kızken yazdığım bir şiiri başucundaki çekmecedeki saklıyordun ve bir
gün yazar olacağımı söylüyordun. O günü görmek için burada değilsin ama
sanırım benimle gerçekten gurur duyardın.*

YAZAR NOTU

Bu düet ilk olarak 2020 yılının Nisan ve Mayıs aylarında yayımlandı ve yazar olarak ilk serim oldu. Bu iki kitap o zamandan beri diğer eserlerimin sesiyle eşleşmek ve çağdaş yazarların daha geleneksel yazım tarzıyla tutarlı kalmak için birinci şahıs bakış açısına göre yeniden düzenlendi.

romantizm türünde. Ana olay örgüleri ve karakter yayları aynı kalırken, hikayenin birçok alanı ete kemiğe ve birkaç bonus sahne eklenmiştir. Bu tam bir yeniden yazma değil. Daha çok önceden var olan bir hikayenin parlatılması gibi. Bu romantizm her zaman kalbime yakın kaldı, bu yüzden ona parlaması için ikinci bir şans vermek istedim. ♡

PROLOGUE

CHELSIE

BEŞ YIL ÖNCE

Helleri boğazımdaydı.
Nefes alamıyordum.
Nefes alamıyordum.

"Tatlı Chelly Belly," diye şarkı söyledi, gözleri çoktan ölmüştü.
"Mücadele ederken çok güzel görünüyorsun."

"I-Ian... lütfen..."

"Yalvardığında daha da güzel oluyorsun."

Ona tekme atarken ciğerlerim hava almak için yanıyor, bacaklarım çılgınca çırpınıyordu. Ian'ın iri gövdesi beni içine hapsedmişti, dudaklarında dans eden bir eğlenceyle tepemde belirirken bedenim dizlerinin arasında sıkışıp kalmıştı. Nane şampuanı burnumu gıdıklıyor, nefesindeki cinle kaynaşıyordu.

Nefes alamıyordum.

Nefes nefese ve boğulurcasına, çaresizce yalvarmaya devam ettim.
"Bırak... bırak gideyim..."

"Bilmek istemiyor musun, Chelly Bean?" Parmakları kırılgan boynumun etrafında daha sert kıvrılıyor, morartıyor ve cezalandırıyordu.

"Ne?"

Tekmelemeye devam ettim, savaşımaya devam ettim, merhamet için yalvarmaya devam ettim.

Ian kötü niyetle sırıttı. "Son nefesini vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek istemiyor musun?"

Gözlerim yerinden fırladı. Korku damarlarımda güçlü ve hissedilir bir şekilde dolaşıyordu.

İşte buydu.

Bir zamanlar sevgilim dediğim birinin ellerinde ölecektim.

Ama Ian aşık değildi, o her zaman bir canavardı ve canavarlar sevemezdi. Tüm bu çirkinliğin içinde saklanan bir adam olduğunu düşünmekle aptallık etmiştim.

Yüzünü pençeledim, adrenalin ve hayatta kalmak bana ikinci bir rüzgar verdi. Altında çırpınırken dizimi kasıklarına değene kadar yukarı kaldırdım ama çok güçsüzdüm. Çok zayıftım.

Sadece güldü.

"Ben... Ben ölmek istemiyorum..." Homurdandım.

Ian'ın sırtışı bir an için dondu kaldı ve sonunda bıraktı. Üzerimden atlayarak ayağa kalktı ve çenesindeki kaba kılları kaşdı. "Sanırım hayattayken seninle oynamak daha eğlenceli oluyor."

Sonunda nefes alabildiğimi fark etmem için uzun bir kalp atışı gerekti.

Kocaman bir ağız dolusu havayı içime çektim, parmak uçlarım boğazıma dokunduğunda ellerim titriyordu. Acı içime yayılıyor, ciğerlerim hırıltılı bir şekilde nefes almak için savaşıyordu.

İçtiği zaman hep böyle olurdu, hiddetli ve saldırgan. Ian benimle oyun oynamayı severdi. Benim korkumdan zevk alırdı.

Kendimde bir güç bularak, ağır bir göğüs ve parlayan gözlerle uzak duvara yaslanana kadar kendimi geriye doğru ittim. "Benden uzak dur, Ian" diye fısıldarken gözyaşlarım sel oldu. Her şey bitti."

Soğuk bir kahkaha attı. "Asla bitmeyecek, Chelsie."

"Öyle," diye ısrar ettim, gözyaşlarımın arasından ısrarla başımı salladım. İki gri-mavi göz bana baktı, çelik ve buz gibi parlıyordu. "Benden bu kadar. Korkmaktan, zayıf olmaktan ve-"

Ian çok hızlı ilerledi, bir hayvan gibi; avına yaklaşan yetenekli bir avcı gibi. "Her zaman korkmuş ve zayıf olacaksın," diye mırıldandı, yüz yüze gelene kadar çömeldi. Elini uzattı, parmak eklemleri elmacık kemiğim boyunca yavaşça iyileşen bir çürüğün üzerinde gezindi. "Çünkü ben hep seninle olacağım, küçük kız. Her gölgede, koridordaki her gıcırtilı adımda saklanıyor olacağım. Düzeltebileceğini düşündüğün her adamın içinde gizleniyor olacağım."

Bir nefes kaçtı ve beni sarsıntıya uğrattı.

"Kaçabilirsin Chelly Bean, ama ben tam arkanda olacağım, nefesini ensende hissedeceksin." Bir parmağını boğazımın kenarına dokundurdu, gözleri ellerinin beni boğduğu yere daldı. Bir gülümseme kaydı. "Ayrıca, sana kim bakacak? Senin saçmalıklarına katlanacak birini bulabileceğini mi sanıyorsun? Birisi... ne?" Gülümseme gerildi, zalimlikle bağlandı. "Seni sevecek mi?"

Başım ileri geri sallanırken, tel tel, yıkanmamış saçlarım yüzüme çarptı. "Dur... Bunu kendi başıma yapacağım. Seni sonsuza dek terk ediyorum."

"Senin gibi kaybolmuş küçük bir kız nereye gider?" diye düşündü. Ian'ın sıcak nefesi dudaklarıma doğru fısıldadı, likör ve zehir damlıyordu. "Sen bir hastalıktan başka bir şey değilsin. Evin yok, araban yok, işin yok. Annem ve babam bile seni geride bıraktı. Onarılamayacak durumda olduğunu biliyorlardı."

Gözlerim kısıldı.

"Sadece senin aptal kışına tahammül ediyorum. Elde edebileceğinin en iyisi bu."

Avuçlarımı omuzlarına koyarak onu ittim, ta ki kıkırdayarak geri çekilinceye kadar. Ayağa kalkmaya çalışırken dengemi bulmaya çalıştığım için bacaklarım hâlâ titriyordu. "Eğer peşimden gelersen, polisi ararım."

"Korkutucu," diye alay etti.

Kanımda yeni bir amaç köpürdü. Artık bu şekilde yaşamak istemiyordum.

Ve ölmek istemedim.

Ona son bir kez daha bakıp arkamı döndüm ve oturma odasından çıkıp kapıya yöneldim. Baştan başlamanın zamanı gelmişti.

Gerçekten yaşama zamanıydı.

"Çok geçmeden sürünerek geri döneceksin, Chelly Belly," diye seslendi Ian, öğleden sonra güneşine doğru kaçarken sözleri tenimi sızlattı. Kapı kapanmadan önce kahkahalar onun son vedasına karıştı. "Ne de olsa ev gibisi yok."

Çimlerin arasından, kaldırımdan aşağıya ve korkutucu bir bilinmeze doğru koşarken ayaklarım kaldırımı dövüyordu.

Home.

Haklıydı, ev gibisi .

Sadece henüz bulamamıştım.

BİRİNCİ BÖLÜM

CHELSIE

ŞİMDİ

I Beatlemania'yı yeniden yaşıyorduk. Hayranlar sahnedeki dört adama yaklaşabilmek için ağlıyor, çığlık atıyor, bayılıyor, soyunuyor ve birbirlerinin saçlarını çekiyorlardı. Kalabalık

Hormonlu üniversiteli kızlar, futbol anneleri, büyükanneler, erkekler ve tekerlekli sandalyelerini silah olarak kullanan bir çift engelli kadından oluşuyordu. Tam bir histeriydi ve gecenin bitmesini bekleyemedim.

Köşedeki masaya doğru ilerlerken garson üniformamın eteğini aşağı doğru sıyırdım ve içecek tepsisini başımın üzerinde tuttum. Pit Stop'taki gürültü seviyesi acı verici sınırdı ve yirmili yaşlardaki bir masanın yanından geçerken kullanışlı kulak tıkaçlarımı ayarladım.

Skandal yaratan pembe tişörtlü bir kız müziğin üzerine ciyaktı. "*Aman Tanrım*. Bana baktı. Devon Sawyer bana baktı. Bunu gördün, değil mi?"

Arkadaşı heyecanla başını salladı. "Sana tamamen baktı! Üstünü çiziyorum, seni tamamen inceledi."

Her iki kız da kız kıza kaynaşma şenliğini paylaştı ve Skandal İkizlerin yanından geçerken dilimi tuttum. Başka bir masaya içki dağıtırken sahte gülümsemem, hoş sohbetlerim -iyi, hoş- sıkıca yerindeydi.

üniversiteli kızlar. Bana bahşiş verdiler, ben de gülümsememi ödüllü bir dış parıltısına yükselttim.

Dönüp mutfağa doğru ilerlediğim anda kaşlarım çatıldı.

İşimden nefret ediyordum. Kalabalıktan, yüksek sesli müzikten nefret ediyordum. Dört inçlik ince topuklu ayakkabılarımdan yakalı gömleğime iliştirilmiş çarpık isim etiketine kadar her şeyden nefret ediyordum.

"Hey, tatlı yanaklar!"

Kimsenin söz konusu isim etiketini okuma zahmetine girmemesinden daha da nefret ediyordum.

Terli bedenlerin oluşturduğu labirenti iterek, duvarın dibinde duran göbekli bir adama doğru yürüdüm.

"Sizin için ne yapabilirim efendim?" Sesim Devon Sawyer'ın gitar solosunun içine zar zor girerek sordum.

"Bir öpücük," diye geveledi, sonra dudaklarını büzdü.

İğrenç. Hışımla uzaklaşmadan önce gözle görülür bir şekilde irkildim. İşimden nefret etmemin bir nedeni daha.

Mutfağa vardığımda boş tepsimi yere bıraktım ve küskün bir iç çekişle tezgâha yaslandım.

"Dışarısı çok çılgın, ha?"

Arkadaşım ve iş arkadaşım Lisa'ya baktım ve gülümsemeye zorladım. "Bu çok acımasızca. Artık eve gidebilir miyim?"

"Büyük şans. Freeze Frame sadece üçüncü şarkılarında. Hem neden isteyesin ki? Bahşişlerle para kazanıyorsun ve bu adamlar harika."

"Evet, süperler. Bu grubun nesi var böyle?" Burnum küçümsemeyle kırıştı. "Daha önce burada hiç bu kadar ünlü biri çalmamıştı."

Lisa kızıl buklelerini gevşek bir atkuyruğu haline getirdi. "Jerry grubun menajeriyle arkadaş. Ona bir iyilik yaptı. Bu gece programa alındığımız için şanslıyız."

"Ah, evet. Yazılmakta olan bu tarihin bir parçası olduğum için çok ayrıcalıklıyım," dedim tepsimi bira ve peynirli patates kızartmasıyla doldururken teatral bir göz devirmeye.

Lisa gülerek tepsilerini çift kapıdan geçirdi. "Göreceksin. Bir gün torunlarına bunları anlatacaksın."

İçimden gelen homurtuya engel olamadım. Tamam, bu adamların bir hayran kitlesi vardı. Bugünlerde TikTok'u olan her yakışıklı adamın bir hayran kitlesi vardı. İçimi çekerek sipariş tepsimi aldım ve Lisa'yı kapıdan çıkarken takip ettim.

Ben çıkamadan Jerry bana doğru bir hamle yaptı.

Harika. Bu sefer neyi yanlış yaptım? Kalem eteğimi düzelttim ve bluzumun içine girdiğinden emin olmak için kontrol ettim.

"Şu çocuklara biraz daha su getir, olur mu?" Jerry emretti.

Kalbim dört nala koştu. "Ha? Ben mi?" Önce sahneye, sonra patronuma baktım. "Far ışığındaki geyik" deyiminin yüzümdeki şaşkın ifadeyi tam olarak anlatmaya yetmeyeceğinden emindim. "Grup mu?"

"Evet, sen. Evet, grup. Onlara su getir. Kekeledim mi?" Jerry tersledi.

Yutkunarak başımı salladım. "Hayır, efendim. Sadece emin olmak istedim."

Derin bir nefes aldım ve mutfağa doğru döndüm, buzdolabından dört su şişesi alıp iki kolumun altına sıkıştırdım.

"Şanslı sürtük!"

Tanıdık ses omzumun üzerinden bir bakışa neden oldu ve diğer iş arkadaşım Julia'nın dilini dışarı çıkardığını fark ettim. "Neyse o," diye alaycı bir ciddiyetle konuştum. "O kadar havalıyım işte."

"O muhteşem oğlanlara bu kadar yakın olmak için adam öldürürdüm," diye iç geçirdi Julia. "Buradaki her kız isterdi."

"Oh, lütfen. Bu sadece su. Ve umurumda olmadığını biliyorsun."

Julia at kuyruğunu daha da sıkı ve bilet siparişine baktı. "Korkunç Jerry bu yüzden seni seçti. Onları görünce bayılacak bir kız değilsin."

Bu düşünce karşısında kıkırdadım. "Tanrım, bunu hayal edebiliyor musun? *Benim* bir erkeğe *gerçekten* ilgi gösterdiğimi."

"Eninde sonunda flört havuzuna geri dönmen gerektiğini biliyorsun, Chels. Dışarıdaki her erkek-"

"Chelsie!"

Jerry'nin bana hançer gibi baktığını için arkamı döndüğümde su şişeleri neredeyse kollarımdan kayıyordu. "Özür dilerim, geliyorum," diye karşılık verdim.

Julia'ya döndüm ve muzip bir zafer edasıyla elimdeki su şişesini havaya kaldırdım.

Cevap olarak bana ters ters baktı. "Umarım orada kış üstü düşersin," dedi gülerek.

"Chelsie!"

Harekete geçtim. "Geliyorum!"

"Beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun," dedi Jerry, başını onaylamaz bir ifadeyle sallayarak.

Çenem göğsüme doğru eğildi, yanaklarım ısınırken yanından hızla geçtim, gözlerim dümdüz ileriye sabitlenmişti. Sahneye çıkan merdivene doğru yürürken su şişelerini yeniden kavradım. Güvenlik görevlileri geçmeme izin vermek için kenara çekildi ve terli avuçlarım ilan ettiğim kayıtsızlığıma ihanet ederken, içimden geçen hafif vızıltıya yenik düşmekten kendimi alamadım. Gruba yaklaştığımda kalabalığın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve o odadaki herkesin benim yerimde olmak istediğini biliyordum.

Kıcının üstüne düşme. Kıcının üstüne düşme.

Beklemediğim şey, inanılmaz derecede yakışıklı bir solistin gözlerinin ben yaklaşıırken içimde delikler açmasıydı. Midem tepki olarak çırpındı.

Bu da neydi böyle?

Yutkunarak, tüylü saçlı rock yıldızına bir şişe su uzattım ve ona sıcak bir gülümseme sundum. "Buyurun," dedim. Kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama titreyen ellerim aksini gösteriyordu.

O da gülümsedi.

O da bana gülümsedi. Neredeyse gözbebeklerimin çizgi film kalplerine dönüştüğünü hissedebiliyordum ve hey, kafamın üzerinde uçan ve masum bir Devon Sawyer'ı işaret eden bir oklu aşk tanrısı mıydı?

Kendine gel! Gözlerimi ayırdım ve kalan su şişelerini uzattım. Davulcu ve basçı başlarıyla teşekkür etti ama gitarist bana bakmayı reddederek suyu elimden kaptı. Kaşlarımı çattım ama bir şey söylemedim, sonra sahneden inmek için döndüm. İşte o anda ipeksi, garip bir şekilde iç gıcıklayıcı bir ses beni olduğum yerde durdurdu.

"Hey... tekrar teşekkürler, uh..."

Arkamı döndüm, kalbim göğsümün dışında komik bir şekilde atıyordu. Solist Guy bana bakıyordu, yüzünde erimeye değer bir gülümseme daha vardı. "Benim adım Chelsie," diye cevap verdim, aşık bir aptal gibi kekelediğim için kendime lanet ederek.

"Teşekkürler, Chelsie."

Bir gülümseme daha, sonra bir göz kırpma.

Bir göz kırpma.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak Devon'ın gülümsemesine çok daha az çekicilik ve büyücülükle karşılık verdim ve neredeyse sahneye çıkan basamaklardan birine takılıp düşüyordum. Kendimi toparlayıp salona doğru yürümeye devam ederken Julia'nın durumuma güldüğünü duyabiliyordum.

Elbette, Julia yüzünde bir sırıtışla mutfak kapısından içeri bakıyordu.

"Seni sürtük!" Yaklaştığımda Julia bağırdı.

"Ne? Ben nasıl sürtük oluyorum?"

"Orada Devon'la göz göze geldin. Bak, yüzün bile kızarıyor."

Yanaklarım Temmuz ayının ortasındaki Ölüm Vadisi'nden daha sıcak yanıyordu. Kanıtı saklamak için ellerimi yüzüme götürdüm. "Değildim. O benim tipim bile değil."

Julia güldü, kuzguni at kuyruğu ileri geri sallanırken başını acıyarak salladı. "Chels, kendi tipini bulmuşsun ve görünüşe göre bu tip ülkedeki en çok arzulanan erkek."

Lanet olsun. Başımı utanç ve karasevdayla eşit oranda eğdim. "O... çekiciydi, belki, ama benim için çok daha fazlası gerek-"

"Yüzlerce insanın önünde bir yığın kız gibi eriyip neredeyse kendi ayaklarınıza mı takılıyordunuz?"

"Yani, bunu gördün mü?" Yanaklarımdaki sıcaklık güneye doğru yayılırken bir elimi boynuma götürerek dehşetle sordum.

"Senin ahlaksız flörtünün her dakikası," diye itiraf etti

Julia. "Tamam, öncelikle bu flört değildi. Bu-" "Göz sikişiydi. Bunu tespit etmiştik."

"Hayır." Sesim şakacı bir alaycılıkla doluydu. "Lütfen cümlelerimi yanlış bitirmeyi bırak."

Julia teslimiyet içinde içini çekti. "İyi, her neyse. Onun cazibesinden hiç etkilenmedin."

Küçük bir gülümseme belirirken gözlerim . "Ben hiç *etkilenmedim* demedim." Sanırım etkilenmemekten biraz daha fazlasıydım.

Belki de, belki de... Devon Sawyer'ın büyüüne tamamen kapılmıştım.

Lanet olsun.

Lisa gürültüyle mutfağa girdi ve boş tepsisini takırdayarak tezgâhın üzerine fırlattı. "Chelsie, senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. "Ama ben seni seviyorum. Bana her şeyi anlat!"

Ben konuşmaya başladığımda kıkırdamalarımız birbirine karıştı, ama Jerry kapıdan hışımla girince kısa kestim.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı. Üçümüz de irkildik. "Dışarıda bekleyen müşteriler var. Bu bizim en yoğun günümüz ve siz üçünüz

mutfakta hormonlu bir pow-wow mu yapıyorsunuz? Hepinizi anında kovmalıyım."

Siparişlerimizi toplamak için ayaklarımızı sürüyorduk. "Özür dilerim efendim," diye mırıldandım.

Lisa ve Julia ciyaklayarak özür dilediler ve mutfaktan aceleyle çıktılar.

"Hey." Hızlı bir çıkış yapamadan Jerry yolumu kesti. "Sanırım Gelecekte biraz daha profesyonellik" dedi ve hışımla mutfak kapısını iterek uzaklaşmadan önce nefesinin altında küfürler mırıldandı.

Gözlerimi tehdit eden yaşların acısından nefret ediyordum. Jerry'nin hakaret konusunda hiçbir zaman eksikliği olmamıştı ama bana bir kez bile profesyonel olmadığımı söylememişti. Aslında, sorumluluk sahibi yapımla gurur duyardım ve etrafımdaki herkes bunu bilirdi. Bunun için bana saygı duyuyorlardı.

Derin bir nefes alarak başımı kaldırdım ve işimi yapmak için oraya geri döndüm.

Çok saat on olmuştu ve Freeze Frame son şarkısını . Hayatımda hiç bu kadar çok çalışmamıştım. Şişmiş ayak bileklerim zonkluyor ve kulaklarım bas gitardan gelen yankıyla çınılıyordu. Geceyi başımın üzerinde ağır tepsiler taşıyarak, dökülen içecekleri ve barbekü damlalarını temizleyerek ve aynı zamanda Devon Sawyer'ın bana doğru fırlattığı şehvetli bakışlardan kaçmaya çalışarak geçirmiştim. Gözlerimiz ilk kez kilitlendiğinde dizlerimin tutmayacağını ve içki siparişlerimin dört numaralı masaya düşeceğini düşünmüştüm. Oda göz alıcı kadınlarla doluyken bu süperstar neden gözünü bana dikmişti? *Beni* bu kadar özel yapan neydi?

Bir zamanlar kendimi özel biri olarak görürdüm. Güzel, arzu edilir. Ne yazık ki, Ian Masterson ruhumu ve özsaygımı uzun zaman önce başarıyla ezmişti.

Gümüş saatime bakarak kalabalık bir masaya martini dağıttım ve hesabı uzattım. Arkamı döndüğümde neredeyse iri yarı bir güvenlik görevlisiyle çarpışıyordum.

"Özür dilerim efendim," diye özür diledim. "Bayan Chelsie?"

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Başım belada mı?"

Muhafız içten bir kahkaha attı, otoriter tavrı hızla dağıldı. "Tam tersine. Bay Sawyer beni buraya size bir bilgi vermem için gönderdi.

"Bu akşam grupla yapacağımız V.I.P. etkinliğine özel davetiye." Um... *ne?*

Gözlerim büyüdü. "Bay Sawyer? Yani..." Sahneye doğru baktığımda sözlerim kesildi. Devon'ın tişörtü şu anda terli gövdesine yapışmış, iyi tanımlanmış karın kasları şüphesiz benimle alay ediyordu.

Yutkundum.

"Evet *hanımefendi*, Bay Sawyer. Bu akşam gösteriden sonra Marley'de olacaklar. Sizin de orada olmanızı istiyor."

Nutkum tutulmuştu. Nasıl cevap vermem gerekiyordu? "Orada olacağız!"

Julia arkamdan yaklaştı, kolunu omzuma doladı ve uzun süren iniltimi kışkırttı. "Julia, gitmek istemiyorum."

Beni görmezden gelerek güvenlik görevlisine parlak bir şekilde sırtıttı. "Ona orada olacağımızı söyle. Vardiyamız on birde bitiyor."

Julia'nın eli benimkini yakaladı ve daha fazla itiraz edemeden beni sürükleyerek götürdü.

"Jules, bu hiç hoş değildi. Bir müzisyenin tek gecelik ilişkisi olmak hiç ilgimi çekmiyor," diye homurdandım ve kolumu çektim.

Julia omuz silkerek, "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksin," dedi.

Julia uzun, obsidyen saçları, yatak odası gözleri ve geniş göğüs dekoltesiyle her erkeği kendine çekebilecek şanslı kadınlardan biriydi. Devon Sawyer'ı daha deneyimli arkadaşşıma devretmeye tamamen razıyım.

Sanırım.

İçimdeki şüpheyi dışarı atarak sağlam durdum.

Evet... Devon, Chelsie Combs'un katmanlarının altında sadece hayal kırıklığı ve kanlı savaş yaraları bulacaktı.

Gece için eve gidiyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

I gece için eve gitmiyordu.

"Tam bir ayna domuzusun, Lis," diye tersledi Julia, kızıl saçlıy kalçasıyla iterek yolundan çekti.

"Hey, bu paspası düzeltmek zaman alır. Hepimize nasip olmadı şampuan-ticari saç."

"Siz ikiniz neredeyse hazır mısınız?" Salondaki banyoda üzerimizi tazelerken ayağımı laminant parkeye vurdum. "Çok yorgunum."

Marley's benim tarzım değildi. Ben uzun bir çalışma gecesinden sonra kedim ve iyi bir kitapla kıvrılmayı ve sonra da geceyi sonlandırmayı seven bir kızdım. Julia ve Lisa sürekli olarak beni daha sık partiye götürmeye çalışıyorlardı, ama ben her zaman reddediyordum, gece hayatı cazip olmaktan uzaktı. Sarhoş olmanın ve değersiz erkekleri etkilemeye çalışmanın nesi bu kadar çekiciydi?

Elbette arada sırada bir kokteyl içmekten hoşlanıyordum ama genel olarak içki ve kötü çocuklar bana göre değildi.

Julia kiraz rengi rujunun kapağını açarak, "Hazır," dedi. "Nasıl görünüyorum?"

"Nasıl görüdüğünü biliyorsun," diye içtenlikle gülümsedim.

Beş dakika sonra Lisa'nın cipine dolmuş, Marley's'e doğru yola çıkmıştık. New York'ta popüler bir bardı, Pit Stop'un aşağısında dans pisti ve üst katında V.I.P. salonu vardı. Genellikle güzel ve tanınmış insanlarla doluydu.

Gerçi tecrübelerime dayanarak bunu bilemezdim - oraya sadece iki yıl önce Lisa'nın zorunlu yirmi dördüncü doğum günü partisi için gitmişim ve hiç etkilenmemiştim.

"Bu inanılmaz," dedi Julia. Arka koltukta bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Gerçekten de Freeze Frame ile takılacağız!"

Lisa kasabadan geçerken beni göğüs kafesimden dürtükledi. "Ve umarım onlarla takılmaktan daha fazlasını yaparsın. Değil mi, Chelsie?"

Lisa'nın yolcu koltuğundan yaptığı açıklamayla alay ettim. "Bunun olmayacağını hepimiz biliyoruz. Eminim Devon ikinizi gördüğü anda, sürekli büyüyen radarında bir işaret olacağım."

Julia oniks gözlerini melodramatik bir şekilde devirerek öne doğru eğildi. "Kendini küçümsemeyi bırak, Chelsie. Sen harikasin. Erkekler sana sıırılsıklam aşık ama sen buna inanmayı reddediyorsun."

Koltuğumda kayarken bu iltifat beni kaşıındırdı. Buna bir zamanlar inanmışım. "Çok tatlısın Jules, ama bana asılanlar genellikle korkutucu olanlardır."

"Ya da... seksi başrol şarkıcıları," dedi Lisa.

Julia ellerini havaya kaldırdı. "Teşekkür ederim!"

Lisa arabayı kapalı otoparka çekerken güvensizliğimi içime gömdüm, çantamı omzuma attım ve gergin bir heyecanla kayışını kavradım. Kalbim normalde huzurlu olan sınırlarını zorluyor, yüz ifademi çatık kaşlara doğru çekiyordu.

Kes şunu, kalp!

Kalbimin neden bu kadar karakter dışı davrandığından emin değildim ama belki de bunun nedeni Devon Sawyer'ın bir efsane olması ve benim sadece acı dolu bir geçmişli olan, şanssız bir kokteyl garsonu olmamdı.

Belki de elimde su şişeleri ve gözlerimde zoraki bir kayıtsızlıkla sahne merdivenlerini tırmanırken bana attığı bakıştı. Ya da belki de buzlu su bardaklarını yeniden doldururken yanlışlıkla dalmış ve bir bardak suyu öfkeli bir müşterinin kucağına dökerken bana attığı bakıştı. Ya da *belki* de beni kazıklayan bir grup kıskanç kardeşlik kızına jalapeño poppers tabaklarını dağıtırken bana attığı bakıştı.

Devon'ın tüm kışkırtıcı görünümünü titizlikle tutulan bir Excel tablosu gibi belgelediğim için bir an kendimi azarladım.

En iyi iki arkadaşımınla birlikte kapalı otoparktan çıkarken yorgun bir şekilde iç geçirdim.

Lüks salona doğru kısa bir yürüyüş yapıldı. Giriş sırası birkaç blok uzunluğunda olmalıydı. Rozetlerimizi taktık ve yukarı doğru yürüdük.

Binanın ön tarafındaki kaldırımında bizi boş bakışlarla karşılayan bir fedai karşıladı.

"Rozetler," diye kestirip attı.

Rozetlerimizi gururla gösterdik ve hızlıca bara girmemize izin verildi, girişten geçerken arkamızdan yuhalama sesleri geliyordu.

"Enayiler!" Julia bağırarak karşılık verdi. Çok açık gümüş rengi bluzunun yakasını aşağı doğru eğdi. "Şimdi, nerede bu nefis çocuklar?"

Kalabalığı tararken kalbim hızla atmaya devam ediyordu. Yüksek sesli müzik içimde yankılanıyordu, kollarım Lisa ve Julia'ninkilerle birleşmişti ve dans eden bedenler arasında ezilmemiz ve renkli DJ ışıklarıyla kör olmamız çok uzun sürmedi.

Yaşasın. Çok eğlenceli.

Julia özel bir odaya çıkan merdiveni işaret ederken gözleri parladı. "Bingo," diye sıırttı.

Ben yakalanması zor merdivene götürülmeden önce Freeze Frame'in gitaristi merdivenlerden aşağıya indi, eşit miktarda seksapel ve somurtkan bir umursamazlık yayıyordu.

"Kutsal muhteşem," diye bayıldı Julia.

Yüzümde küçümseyen bir ifade belirdi ve dudaklarımı büzdüm. "O kadar heyecanlanma. O adam tam bir pislik."

"Uh-huh... tabii..." Julia sözlerini yarıda kesti ve kalabalığın arasından geçerek ona yaklaştı.

"Julia!" Seslendim ama hemen duymazdan geldiler. "Kahretsin."

Julia ukala gitaristle flört etmekten geri durmadı ve parlak bir sırıtışla saçlarını bir omzunun üzerinden geçirip ona olabildiğince yaslanmasını izledim. Adam Julia'nın yaklaşmalarından etkilenmiş görünüyordu ama bu hiç de şaşırtıcı değildi. Julia üst düzey bir hatundu.

İkisi de bana doğru baktı ve olduğum yerde kaskatı kesilmeme neden oldu. Gitarist başını salladı, gözleri ben ve Julia arasında dans ediyordu. İlgisiz bakışlarımı korudum ve kokteylimi küçük bir pipetle yudumladım, sağır edici müzikten konuşmaları duyamıyordum.

Julia ona muhteşem derken yalan söylemiyordu. Yakışıklıydı ama Devon'dan farklı bir şekilde -Devon'ın saçları açık renk ve dağınıktı, gitaristin ise jöleyle karıştırılmış koyu, samur saçları vardı. Uzun boylu ve kaslıydı, çenesindeki kirli sakaldan ve sağ kolundaki dövmeden de anlaşılacağı üzere belirgin bir havası vardı.

Ve pislik kişiliği.

Julia bana el kadar birkaç dakika daha geçti. *Harika*. İçkimi hantal bir yudumla yuttum ve Lisa'nın elini tutarak müzisyenin varlığını fark etmeye başlayan düzinelerce kadının arasından yolumuzu açtım.

Özel merdivenin dibinde onlara katıldığımızda Julia ıslıl ıslıl parlıyordu. "Hey, çocuklar! Bu Noah Hayes," diye tanıttı, gözleri coşkuyla parlıyordu. "Hepimizin bildiği gibi kendisi Freeze Frame'in gitaristi."

Gözlerimi kırpıştırarak en dikkat çekici "etkilenmemiş" yüz ifademi takındım ve Noah'ya ihtiyatlı bir endişeyle baktım. O akşam bana kaba bir şekilde yaptığı gibi, ona bir selam verme tatminini yaşatmayacaktım.

Sonra Julia'nın dirseğinin göğüs kafesime çarptığını hissettim. "Ah!" Tısladım.

Noah kollarını soluk yeşil üzerinde kavuşturarak boğazını temizledi. "Doğru. Bize suyu getiren sendin," dedi ve hatırlamak için bir parmağını kaldırdı. Ön kollarındaki kaslar seğirdi, gözleri DJ flaş ışıklarıyla parıldadı.

"Bir şey değil bu arada," diye .

Noah karşısında kaşlarını çatı. "Sen utangaç değilsin." "Saygısızca davrandın. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Oraya sersem sersem yürüdün. Ne yapsaydım?" Alıngan bir karşılık dilimin ucuna kadar geldi.

Julia fark etti ve hızla girdi. "Ooo-kay! Diğer çocuklarla tanışmaya ne dersiniz?"

Lisa hevesle başını sallayarak onayladı.

Noah gözlerini bana doğru dikti. "Elbette," dedi kesin bir ifadeyle.

Öfke içimde yüzerken grubun arkasından gittim. Beni bu kadar öfkeliendiren şeyin ne olduğundan bile emin değildim-Noah Hayes bir yabancıydı. Bana hiçbir şey borçlu değildi... hatta saygı bile. Yine de damarlarım adrenalinle dolup taşıyordu.

"Merak etme, Chelsie. Eminim o adam sadece çürük yumurtanın tekidir. Devon harika olacak, söz veriyorum," dedi Lisa elimi sıkarak. "Bunun geceni mahvetmesine izin verme. Şu anda odadaki en şanslı kız sensin."

Gülümsemem zoraki gibi geldi. "Teşekkürler, Lis."

Merdivenlerden çıktık ve çok renkli ışıklarla aydınlatılmış geniş bir oda olan özel salona girdik. Gözlerim peluş kırmızı koltukları ve uzak duvardaki mini barı tararken hoparlörden hafif bir müzik sesi geliyordu.

Devon'ı sütün köşesinde oturmuş diğer iki grup üyesiyle sohbet ederken gördüğümde ekşi ruh halim dağıldı. Yutkundum, bakışlarım iki dolgun sarışının martini içerken kıkırdadığı bara gitti.

"Merhaba çocuklar," diye mırıldandı Julia. İlk konuşanın o olması hiç de şaşırtıcı değildi. "Ben Julia."

Noah boğazını temizledi. "Bu da Su Kızı," dedi ve bana doğru hareketli bir el hareketi yaptı.

Kızgınlık göğsümü sıkıştırdı. Başımı ona doğru salladım ve ateşli gözlerle ona baktım. Cevap olarak kendi gözleri parladı ve bana eziyet etmekten zevk aldığını fark edince midem bulandı.

"Chelsie'nin kulağa daha hoş gelen bir ismi var." Devon yanımda belirdi, selamlamak için elini uzattı, Cheshire dudaklarında yavaş bir gülümseme kıvrıldı. "Chelsie, değil mi?"

Başımı salladım, öfkem dağılıyordu. "Evet. Yani... evet. Ben Chelsie." Ellerimiz buluştuğunda içimde bir kıvılcım çaktı ve öfkem küle dönüştü.

"Ben Devon," diye cevap verdi, avuçlarımız hâlâ birbirine kenetlenmişti. "Bu gece gelebilme sevinim."

Heyecanımı kontrol altında tutmaya çalıştım ve sinirlerime hakim oldum, ama göz temasını sürdürürken kalp atışlarım endişe verici bir hıza ulaştı.

Aman Tanrım.

"Ee," diye devam etti Devon. "Görüyorum ki sen ve Noah çoktan tanışmışsınız." "Maalesef." Noah'ya yan gözle bakıp boğazımı temizledim.

"Ama ben

En kötüsünü aradan çıkardığımdan eminim." Oda kahkahalara boğuldu.

"Ah," dedi Noah, elini görünmez bir hançer gibi kalbine götürerek. "Çok , değil mi Sucu Kız?" Minibara doğru yürüdü ve kollarını iki manken özentisine doladı. "En azından Sadie ve Sophie bana iyi davranıyor."

Sarışınlar daha da yaklaştı ve ben iğrenerek başka tarafa baktım, dışımdan öğürmemeye çalıştım.

Devon gözlerini devirdi. "Onu görmezden gel. Görmezden geldiğimi biliyorum. Seni grubun geri kalanıyla tanıştırayım."

Onu odanın diğer tarafına kadar takip ettim.

"Bu Miles, başımız," dedi Devon, kirli sarı saçları olan sıırım gibi adamı göstererek. Sonra dikkatini koyu renk saçlı ve keçi sakallı, daha iri yapılı grup arkadaşına çevirdi. "Bu da davulcumuz Tad."

İki adam gülümseyerek biralarını kaldırdılar ve ben de varsayımımın doğru olduğunu görerek rahatladım - gerçekten de en kötüsünü .

Devon minibarda bana bir kokteyl hazırladı ve uzattı, büyüleyici gülümsemesi hala yerindeydi, içim hem cazibe hem de alkol vızıltısıyla karıştı. Hayal ettiğim gibi biri değildi. Tüm rock yıldızlarının olduğunu varsaydığım egoist kadın avcısının aksine, gerçekçi, cana yakın ve nazik görünüyordu.

Noah'ya doğru baktım. Julia'yla birlikte kanepeye yayılmıştı, eli Julia'nın açıkta kalan kalçasında aşağı yukarı geziniyordu.

En azından Noah bu klişeyi beslemek için üzerine düşeni yapıyordu.

"Arkadaşının rahatsız olduğunu düşünüyorsan ona kaybolmasını söyleyebilirim."

Bakışlarım Devon'a yöneldi ve başımı salladım. "Julia kendi başının çaresine bakabilir," dedim ve duraklayarak ekledim: "Sadece yakışıklı müzisyenlerin bunu yapmasını tercih ediyor."

Devon kıkırdadı ve birasını açtı. Şişeyi bardağıma vurarak havaya kaldırdı. "Yakışıklı müzisyenlere bağımlı olmaya içelim."

Yanaklarıma sıcak bir kızarıklık sızdı ve başımı eğdim. Bir kelebek sürüsü alt bölgelerimi istila ederken Devon'ın gözleri bana parıldadı.

Onları boğmak için içkimi yudumladım.

"Al. Benimle bir shot yap," diye teklif etti Devon ve bana küçük bir bardak berrak sıvı uzattı.

"Oh... Ben pek içki içmem." Tereddütlü parmaklar bardağın etrafında kıvrıldı. "Ama ne olacak ki." Başımı arkaya doğru eğdiğimde tekila boğazımdan aşağı kayarken yüzümü buruşturduğumu gizleyemedim. "Vay canına, bu korkunç."

Devon kendi shot'ını yutarken güldü, beni kırmızı koltuklardan birine yönlendirdi ve yanımdaki yerini aldı. "Üzgünüm, muhtemelen Patrón ile başlamamalıydım. Tekila biraz yoğun olabiliyor."

Konuştuğunu duydum ama kelimeleri tam olarak algılayamadım. Devon Sawyer o kadar yakın oturuyordu ki, vücudunun sıcaklığının kızaran tenime yayıldığını hissedebiliyordum. Kot pantolonunun kaba kotunun çıplak bacağıma bastırdığını hissedebiliyordum. Onun varlığı duyularımı sarsıyordu ama günahkâr bir şekilde

lezzetli bir şekilde. Konuştuğunda, boğucu sesi omurgamda küçük ürpertiler yarattı ve midemdeki keleklerin Mambo yapmasına neden oldu.

"Bu işte pek iyi değilim." Dudaklarımdan çıkan sözcükler sakarca ve plansızdı. Devon'a doğru bakmaya cesaret edemedim, bunun yerine ayaklarımın altındaki renkli halı liflerine odaklandım.

"Neyde pek iyi değil?" Devon sordu.

Genel olarak hayat.

"Biliyorsun... bu. Biz," diye yanıtladım parmağımı aramızda ileri geri sallayarak. "Yıllardır bir erkekle "patates kızartmasının yanında ketçap ister misin? "in ötesine geçen bir konuşma yapmadım. Bu yüzden seni bu konuda berbat olduğum konusunda uyarmak istedim."

Devon hemen cevap vermedi. Safir gözleri beni dikkatle süzüyordu ve beni mümkün olduğunca zarif bir şekilde nasıl yollayacağına karar verdiğine ikna olmuştum. Kucağıma uzanıp ellerimden birini tutarak beni şaşırttı. "Chelsie, beni hiçbir konuda uyarmak zorunda değilsin. Kendini açıklamak zorunda da değilsin," diye güvence verdi. "Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Senin kadar güzel bir kız için erkeklerin sıraya girdiğini düşünmüştüm."

Bu iltifat karşısında mahcup gülümsememi gizleyemedim. "Bunu söylemen çok hoş ama bu daha çok Julia'nın tarzı. Ben sosyal çevremizde biraz yalnızım."

Burada kendini satmak için harika bir iş çıkarıyorsun, Chels.

"Yani, özel bir V.I.P. salonunda uluslararası bir süperstarla sarmaş dolaş bulabileceğiniz türden bir kız değilsiniz, öyle mi?" Devon alay etti.

Gülümsemem aydınlandı. "Pek sayılmaz." Ona baktım, çelik gibi mavi gözlerine cesaretle baktım, bakışlarının altında kendimi çıplak ve savunmasız hissettim. "Neden... ben?" diye sordum.

Devon Sawyer'ın istediği her kadına sahip olabilecekken neden bana kafayı taktığını bilmek zorundaydım.

"Neden sen *değil*?" diye karşılık verdi. Tereddüt bile etmedi. "Belki de seninle ilgili tanımam gereken bir şey vardır."

Tabii ki beni tavlama için bir sürü güzel replik söylemiş olabileceğini de düşündüm ama sesindeki samimiyet erkekler hakkında inandığım her şeyi sorgulamama neden oldu. Replikleri ya çok iyi prova edilmişti ya da gerçektir.

Ve eğer gerçeklerse... başım büyük beladaydı.

Devon elini yüzüme doğru kaldırdı ve parmağını çene çizgimde gezdirdi. Nefes almaya devam etmem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım - sıradan bir durumda yapılması çok kolay bir şey. Ama Devon Sawyer içimde erirken, deri ve tekila gibi kokarken, normalde zahmetsiz olan bu görev giderek daha sorunlu hale geliyordu. Kendi elimi kaldırmak zorunda hissederek parmaklarımın karamel buklelerini taramasına izin verdim... cesur bir hareketti. "Devon..." Fısıldadım. Bir soru olması gerekiyordu ama kulağa sadece "*Beni şimdi al*" gibi geliyordu.

Devon eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırarak karşılık verdi. Bu yıllardır hissetmediğim bir duyguydu. Şimdiye kadar başka bir erkeği öpmek için hiçbir arzu duymamıştım... hayır, Ian'dan sonra değil. Kırık bir kalbe ve kırık kemiklere yol açan zehirli öpücüklerinden sonra değil.

Bu farklıydı. Bu şefkatli, güzel ve kesinlikle *enfesti*. Öpücük derinleşti ve nefesimi tutabilmek için göğsüne bastırmak zorunda kaldım.

Devon'un yüzünde sadece başrol şarkıcılarının ve film yıldızlarının etkili bir şekilde yapabileceği türden manyetik bir gülümseme vardı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Ağızlarımız tekrar birbirine dolandı ve sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi kendimi onun kucağına yerleştirdim. "Ben... genellikle..." *Oof*, dudaklarımı ondan uzak tutmak zordu. "... bu tür şeyler yap."

Devon geri çekildi, elleri kalçalarımı kavradı. "Kendini açıklamak zorunda değilsin, hatırladın mı? Sadece anı yaşa."

Öpüşmeye devam etmek için hareketlendiğimizde ısrarcı bir parmak omzuma dokunmaya başladı. Kesintinin kaynağını bulmak için boynumu büktüm ve koyu yeşil gözlerinde neşeyle dans eden kendini beğenmiş Noah'nın arkamızda durduğunu görünce şaşırمامalıydım.

"Çok uzun sürmedi," diye eğlendi. "Su Kızı'nın tasvir ettiği gibi masum bir bakire olmadığına dair bir his vardı içimde."

Bir anda Devon'un kucağından iniyor, yaptığımızı gizlemek istercesine elimin tersini ağzıma götürüyordum.

"Dostum, eşeklik etme," dedi Devon, sesi şakayla kızgınlık arasında gidip geliyordu.

Bir an odanın etrafına bakındım, Lisa ve Julia'yı uzak duvarın önünde durmuş, Miles, Tad ve iki sarışınla sohbet ederken buldum. Halka açık sevgi gösterilerimizin ne kadarına tanık olduklarını merak ettim. Yanıt olarak yanaklarım kızardı. "Biliyorsun, sorun değil," dedim,

Ayağa kalktım ve parmaklarımı düğümlenmiş saçlarımda gezdirdim. "Artık gitmeliyim."

Devon itiraz ederek ayağa kalktı ve cilveli bir sırıtışla beni kendisine doğru çekti. "Daha çok erken."

Vücudum aksini haykırmasına rağmen kendimi kollarından kurtardım. Pislik Noah orada dikilmiş bana bakarken tekrar havaya girmek zordu. "Sorun da bu zaten," diye özür diledim. "Saat sabahın üçü gibi."

Noah topuklarının üzerinde geriye doğru yuvarlandı. "Bırak onu Dev. Su Kız'ın senin gibilerle takılmaktan daha iyi yapacak işleri olduğu açık."

Dişlerim sıkıldı. Gerçekten sinirime dokunmaya başlamıştı. "Adım Chelsie," diye düzelttim.

Noah omuz silkti, eğleniyordu. "Elbette. Sen nasıl , Charley."

Kollarımı kavuşturmuş, gözlerim ateş saçarak ona doğru yürüdüm. "Benim *adım* Chelsie."

Noah, sıcak nefesini yüzümde hissedinceye kadar daha da yaklaştı. Onun bu yakınlığı karşısında kararlılığım neredeyse kırılıyordu; kişisel alanımı ciddi ciddi işgal ediyor ve bunun her dakikasından zevk alıyordu. Geri adım atmayı reddederek ona dik dik baktım ve bir şey söylemesi için cesaretlendirdim.

"Haklısın. Özür dilerim," dedi Noah, gözlerinde mizah . "Charley dün gecenin fethiydi. Bilirsin... Devon'ın kızlarının hepsi bir süre sonra birlikte kanamaya başlar."

Devon, Noah'yı gömleğinin yakasından tutup duvara doğru ittiğinde ima ettiği şey henüz işlenmemişti.

"Neyin var senin be adam?" Devon talep etti.

Olayı sadece sessizce izleyebildim çünkü Noah'nın yorumu beni nutkum tutulmuş bir hale getirmişti. Sözleri beni tam karnımdan vurmuştu. Alnıma kalın, kırmızı harflerle "güvensiz" kelimesi mi kazınmıştı?

Benimle ne veremediği vardı ki? Neden beni öldürmek istesin ki? Beni *incitmek* mi?

Oda bana doğru yaklaşıyordu ve oradan çıkmam gerekiyordu. Çıkışa doğru fırlayarak Lisa ve Julia'ya beni takip etmelerini işaret ettim. Tad ve Miles kavgayı ayırmak için koşarken biz de salondan çıktık.

"Orada ne oldu öyle?" Julia merak etti. Sesi DJ'in hoparlörlerinden gelen hip-hop şarkısı yüzünden tiz çıkıyordu.

Bardan çıkarken gözlerimdeki yaşların sızısını gizlemeye çalıştım. *Özel* olduğumu düşünecek kadar safmışım.

Belki Noah haklıydı. Belki de Devon klişeleşmiş bir rock yıldızıydı.

Belki de lanetlenmişim.

Çenemi kaldırarak zorla gülümsedim. "Yok bir şey. Sadece erkekler erkeklik yapıyor."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I rahat dairemde geziniyor, sandviç yapmak için mutfağa girdiğimde kendi kendime mırıldanıyordum. Dantel perdelerin arasından süzülen doğal ışık, kasvetli ruh halime hoş bir tezat oluşturunuyordu. Uzun bir gün olmuştu. hafta ve uzun zamandır kendime ait bir Cumartesi günüm olmamıştı. Rahatlamak ve memnuniyetsiz müşteriler ya da huysuz patronum hakkında endişelenmek zorunda kalmamak için dünyanın tüm zamanına sahip olduğum günleri seviyordum - dürüst olmak gerekirse, öğleden sonrayı kedim Misty ile geçirmekten ve okumaya yetişmekten memnundum.

Yıllarca süren acımasız bir bağımlılık döneminden sonra bu noktaya gelmek yıllarımı almıştı. Hayatım her zaman insanların şimdi gördüğü huzur ve bağımsızlık tablosu değildi... Dolabımda pek çok iskelet vardı. Ama kendimi toparladım ve o karanlık delikten sürünerek çıktım.

İyi bir hayattı; basit bir hayat. Küçük bir stüdyo daire, bir garson maaşıyla karşılayabileceğim tek şeydi ama yeterliydi. Etrafımda pozitif insanlar vardı, düzenli bir işim vardı ve kesinlikle *hiç* erkek yoktu.

Bu önemliydi; bir zamanlar olduğum hasarlı ve bağımlı kıza geri dönmeyi reddediyordum.

"Her zaman korkmuş ve zayıf olacaksın, küçük kız."

Ürperdim, geçmiş hayatımın anılarını uzaklaştırmaya çalıştım.

Devon Sawyer'la olan ilişkimin bu şekilde sona ermesi muhtemelen en iyisiydi. Rock yıldızlarının aşırı içki, uyuşturucu alışkanlıkları ve birden fazla kadınla birlikte olmalarıyla tanındıkları düşünülürse, hayatımda iyi bir etkisi olmazdı. Zehirli erkeklerle birkaç ömre yetecek kadar deneyimim olmuştu.

Devon aynı zamanda bir rock *tanrısıydı*. O sadece kahvehanelerde ve müzik festivallerinde çalan sıradan, zor durumdaki bir müzisyen değildi. Devon Sawyer bir

ev ismi. Dünya turnesine çıktı ve kadınları sahnede iç çamaşırlarını ona atmaya ikna etti.

O karmaşık yola girmeye hiç niyetim yoktu.

Peki, neden çivit rengi gözleri ve öpülesi dudakları her gün düşüncelerimi rahatsız etmeye devam ediyordu?

Belli ki bir lanet. Devon Sawyer Laneti.

Bıçağı mayonez kavanozuna daldırırken yarım ağızla iç geçirdim ve cep telefonum çaldığında irkildim. Sıçrayarak oturma odasına girdim ve telefonu kanepeden kaptım. "Alo?"

"Chelsie?"

Tanıdık ses beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim hızla çarptı. "Evet. Kim arıyor, lütfen?"

"Bak, kapatma, tamam mı? Ben Devon. Devon Sawyer, hatırladın mı?" Hatırladın mı? Geçen hafta boyunca her gün onu düşünmüştüm.

Lanet yüzünden.

"Tabii, elbette, hatırlıyorum. Numaramı nasıl aldın?"

"Noah'dan aldım... O da Julia'dan almış. Seni böyle damdan düşer gibi aradığım için üzgünüm ama geçen geceden beri aklımdan çıkmıyorsun."

Noah. Bu ismi bir daha duymamak için sabırsızlanıyordum. "Oh?"

"Evet. Belki bir ara buluşabiliriz diye umuyordum. Kahve ya da yemek için... ne olursa. Seni tekrar görmek isterim."

Titreyen bacaklarımın beni yarı yolda bırakmasına ramak kaldığı için bedenim kanepeye doğru eğildi. "Anlıyorum."

Devam etmeden önce bir duraksama oldu. "Sesin pek heyecanlı gelmiyor."

"! Yani... Özür dilerim. Sesini duymak çok güzel Devon." Ben de nasıl edeceğini bilemiyordu. Çok ani olmuştu; çok akıl almazdı. Onunla bir daha asla konuşmama fikrine alışmaya çalışıyordum.

Devon, "Hey, o gece işler çığırından çıktığı için gerçekten çok üzgünüm," diye açıkladı. "Noah tam bir pislik hareketi yaptı ve onun adına özür dilerim. Bazen böyle olabiliyor. Eminim sadece odadaki en güzel kızı tavlamayı başardığım için kıskanmıştır."

Dudaklarımda büyümlü bir gülümseme belirdi ama boğazımı temizleyerek onu uzaklaştırdım. Bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu... öyleyse neden mantık aklımdan en uzak şeydi? "Sorun yok. Zararı yok."

"Noah'nın söyledikleri tamamen saçmalıktı bu arada," diye ekledi Devon. "Müziyen ama adi biri değilim. Ben sadece sıradan bir adamım."

beni tanıyacaksın. Ve umuyorum ki sen de... bilirsin, beni tanıyacaksın."

İşte yine büyüleyici olmaya başlamıştı. Aptal lanet. "Devon, ben-"

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ben tekerlekler üzerinde sıcak bir karmaşa ekspresiyim.

"Sadece bir fincan kahve," diye ısrar etti. "Seninle konuşmak hoşuma gitti ve olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı pişmanım. Hoşça kal bile diyemedim."

Tereddüt ettim. Sadece bir fincan kahve... Beklenti yok. Bağlılık yok. Baskı yok. "Sanırım kahve içebilirim," diye cevap verdim sonunda.

Devon'ın rahat bir nefes aldığı belliydi. "Harika. Yani, bu harika. Bana bir şans daha verdiğiniz için teşekkürler."

Tırnaklarımı karıştırdım. Devon Sawyer *ona* bir şans daha verdiğim için *bana* teşekkür mü ediyordu? Yutkunarak, "Hâlâ New York'ta mısın?" diye sordum. "Hayır, şu anda Los Angeles'tayım. Bu gece bir konserimiz var. Ne dersin?"

yarın?"

Kalp atışlarım hızlandı. "Buraya bu kadar hızlı dönebilir misin?"

"Senin için mi? Kesinlikle."

Oh.

Devon kesinlikle karizmadan yoksun değildi. "Senden tekrar haber almak güzeldi Devon. Yarın şehre döndüğünde beni ara ve buluşmak için bir yer belirleyelim."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Yakında görüşürüz."

Vedalaştıktan sonra bile şoktan felç olmuş bir halde telefonu kulağıma götürmeye devam ettim. Rüya görmediğimden emin olmak için kolumu çimdikledim. Freeze Frame'in solisti Devon Sawyer, benimle kahve içmek için yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ülkeyi baştan başa kat edecekti.

Benimle gel.

Başımı döndüren bir adrenalın dalgası içime doldu ve kanepeden fırladım, Misty bana ancak yargılayıcı bir kedinin yapabileceği şekilde bakarken oturma odamın etrafında dans ettim. Çekincelerim şimdilik bir kenara bırakılmıştı.

Arkama yaslanıp yolculuğun tadını çıkaracaktım.

Parmak uçlarım yüksek masanın üzerinde dans ediyordu. Orada oturup Devon'ın gelmesini beklerken, bunun şimdiye kadar içtiğim en sinir bozucu kahve olduğuna karar verdim. New York'un kalbinde Luca's adında şirin bir kafede karar kılmıştık ve cappuccino ve hamur işlerinin aroması gerginliğimi yatıştıran tek şeydi. Gözlerim ana girişte sabit kalırken, telefonumdan saati bir kez daha kontrol ederken ayağım yanık turuncu fayanslara vuruyordu. Neredeyse yarım saat gecikmişti.

Devon yan kapıdan içeri girdiğinde gitmeye hazırdım. "Dostum, çok özür dilerim," diye özür diledi Devon, etrafta manevralar yaparak masalara baktı ve mahcup bir sırıtışla bana yaklaştı. "Uçağım rötar yaptı ve sonra havaalanında bu hayranlar vardı..."

"Hey, önemli bir şey değil." Gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verirken gülümsemem parladı. "Popüler bir çocuksun."

Devon elime uzandı ve parmak eklemlerime iffetli bir öpücük kondurdu. "Ve sen inanılmaz güzel bir kızsın. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Ağzından kaçırmış olabilirsin," diye sırttım, neredeyse hipnotize olmuş gibi hissediyordum. Başka bir erkekle olsaydım, böyle bayağı bir cümleye gülerdim. Ama Devon'ın sözleri içtendi ve gözlerindeki bakış içimi gıdıklıyordu.

İkimiz de masaya oturduğumuzda içeceklerimizi sipariş ettik ve gergin gülümsemelerle birbirimize baktık. Ellerimi kucagımda kavuşturdum, alt dudagımı çiğnedim - kötü bir alışkanlık. "Biliyor musun, bugün yapmayı beklediğim son şey buydu," dedim. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Devon'ın bakışları heyecan vericiydi. "Bu kadar kolay kaçmana izin veremezdim," diye gülümsedi. "O gece olanlar yüzünden kendimi çok kötü hissettim. Benimle yüz yüze görüşmeyi asla kabul etmemiş olsan bile özür dilemem gerekiyordu."

"Sanırım benim de özür dilemem gerekiyor," dedim ona. "Bu kadar aceleyle gitmek istememiştim. Çıldırdığım için özür dilerim."

"Hey, hiç sorun değil. Noah götlük yapıyordu. Bunu biliyor ve özür diliyor."

Kahkahalarımı tutamadım. "Doğru. Eminim bu konuda çok üzgündür."

"Hayır, öyle. Yani, Noah bazen biraz hıyar olabiliyor ama iyi bir adam. Birbirimizi birinci sınıftan beri tanıyoruz."

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğilirken kaşlarım merakla kalktı. "Sanırım benimle neden böyle bir sorunu olduğunu anlamıyorum."

"Biliyorsun... Noah benim için bile bir gizem. Senin söylediğin ya da yaptığın bir şey değil. Ortama bir kız girdiğinde savunmaya geçme eğilimindedir."

grup için bir tehdit oluşturuyor. Yaptığımız iş konusunda ciddi ve güzel bir yüzün bunu tehlikeye atmasını istemiyor," diye açıkladı Devon.

Kaşlarımı çattım. "Tehdit mi?"

"Senden hoşlandığımı hissedebiliyordu. Tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası."

Oh.

Oh.

"Ah," dedim yavaşça göz kırparak.

Devon ürkek bir gülümsemeyle başını eğdi. "Evet."

Yanaklarımın kırmızı tulumumdan daha kıpkırmızı olduğundan emindim - resmen Devon Sawyer'ın aşk büyüü altındaydım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben daha konuşmadan bir barista elinde iki macchiato ile geldi ve onları küçük kare peçetelerin üzerine koydu.

"Ee," diye başladı Devon. "Bana kendinden bahset." Kahveyi dudaklarına götürdü, gözleri hâlâ haki renkli kupasının üzerinden bana sabitlenmişti.

Bileğimi kaldırarak görünmez saatime baktım. "Bir günde sadece yirmi dört saat var. Uçurum notası versiyonunu mu istiyorsun?"

Devon güldü. "Kolay şeylerle başlayacağız. Hep New York'ta mı yaşadınız?"

Başımı salladım, ellerimi kupamın etrafına sardım ve hızlıca bir yudum aldım. "Doğma büyüme buralıyım. Ailem emekli olmak için Florida'ya taşındı ama benim evim burası."

"Hiç kardeşin var mı?" diye sordu.

"Hayır, tek çocuk. Bunun kesinlikle artıları ve eksileri oldu." "Benim dört erkek kardeşim var. Kendini şanslı say."

Dudaklarım düşünceyle büzüldü. "Bazen yapıyorum, bazen yapmıyorum. Biriyle özel bir bağ kurmak güzel olurdu. Yani, arkadaşlarım vardı ama gelip geçtiler. Geçen hafta tanıştığın kızıl saçlı Lisa beni hayatım boyunca tanıdı." İçimden bir suçluluk dalgası geçerken gözlerimi indirdim. "Ve ailemle uzun zamandır konuşmuyoruz."

Devon'ın ifadesi yumuşadı. "Hiç yalnızlık çekiyor musun?"

Yalnızlık hayatımı özetlemek için mükemmel bir kelimeydi. "Hayır," diye yalan söyledim. "Kedim bana arkadaşlık ediyor ve işim beni meşgul ediyor. Hiç şikâyetim yok." Devon'ın neşeli görüntümün altındaki yaralı kızı görüp göremediğini merak ediyordum. Şeffaf mıydım, yoksa şeytanlarımı iyi mi saklıyordum? Kesin olarak bildiğim tek şey, hayatımın gerçekten ne kadar iç karartıcı olduğunu itiraf etmeye hazır olmadığımı.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap verdi Devon. "Sen mutlu olduğun sürece."

Boğazımı temizleyerek konuşmayı hemen kendim kapattım. "Peki ya sen?" diye sordum. "Rock tanrısı olmak nasıl bir şey?"

Sırıttı. "Gerçekten şikâyet edemem. Sevdiğim işi yapmak için para alıyorum ve en iyi arkadaşlarımla dünyayı geziyorum. Ayrıca... oldukça çekici bir genç kadın keşfettim."

Başımı iyi huylu bir şekilde sallayarak onu reddettim. "Güzel."

Devon koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini ensesinde birleştirdi. "Biliyor musun, bu akşam seni ve arkadaşlarını bir şeyler içmeye götürmeyi umuyordum. Eğlenceli ve sıradan bir şeyler. Miles ve Tad hâlâ Los Angeles'talar ama Noah şehre döndü, eğer onun varlığına katlanabileceğinizi düşünüyorsanız. Belki hepimiz birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz."

Fincanımı sıkıca kavradım. Noah'nın adını duymak bile pençelerimin dışarı çıkmasına neden oldu. "Kesinlikle," diye zorladım. "Kulağa harika geliyor." Devon ellerini birbirine vurdu ve sandalyesinde dik oturdu. "Harika. O zaman bir randevu."

Parlak bir şekilde gülümsedim ve sonraki iki saat boyunca sohbetimize devam ettik.

Devon'ın kariyeri, grup üyeleriyle olan arkadaşlığı ve spot ışıklarından önceki hayatı hakkında konuştuk - garajında Nirvana coverları çalan bir oto tamircisiydi. İlgiyle dinledim. Devon'ın lastik basıncı gibi sıradan bir şeyi heyecan verici hale getirmek için karizmatik bir yolu vardı.

Ben de büyük şehirdeki hayatımla ilgili küçük ayrıntıları paylaştım - hobilerim ve özlemlerim, bir gün bir fark yaratma hayallerim. Her zaman rehberlik danışmanı olmak için okula geri dönmek istemiştım, ancak kira ve faturalar beni salonda uzun saatler çalışmaya zorluyordu. Kokteyl garsonu olmak hayatımın amacı değildi. Her zaman insanlara yardım etmek istemiştım, ağır abur cubur tepsilerini taşımak ve dökülen içecekleri temizlemek değil.

Yine de Devon bana tepeden bakmadı ya da engellenmiş hırslarımdan utanmamı sağlamadı. Bana herkesin bir yerden başladığını ve asıl önemli olanın nereden başladığımız değil, nereye vardığımız olduğunu hatırlattı. Herkes kendi yolunu değiştirme yeteneğine sahiptir.

Ayrı yollara gitmek için ayrıldığımızda, midemin çukurunda bir özlem hissettim. Devon'a aşık olmuştım ve o da duygularıma karşılık veriyor gibiydi. Sanki alternatif bir gerçeklikteymişim gibi hissediyordum.

J. Crew blazer ceketı, lüks güneş gözlükleri ve sonsuz miktarda mütevazı havasıyla kapıdan çıkarken, hülyalı bir şekilde iç geçirdim. Sadece otuz saniye olmuştu ve ben şimdiden onun arkadaşlığını özlemiştim.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Julia daireme daldı ve Lisa arkasından içeri girerken bana canavar gibi sarıldı. "Kızım, sen benim kahramanımsın. Bana bu gece Noah ile bir randevu ayarladığına inanamıyorum," diye bağırdı Julia.

Sarılmanın etkisinden kurtulurken dengemi sağladım. "O bir dallama, unuttun mu?"

"Evet, tam bir dallama," diye onayladı Julia. "Ama çok iyi biri ve ben de bu gece bana biraz hareket getirecek. Sonunda!"

Zihnimde canlandırdığım görüntü karşısında irkildim. "İğrenç. Onu benden uzak tut, tamam mı?"

"Bu bir sorun olmayacak."

Aradan birkaç saat geçmişti ve kapı zili çaldığında makyajımıza ve gardırop aksesuarlarımıza son rötuşları yapıyorduk. Banyodan Lisa ve Julia'nın heyecanla kıkırdadığını duyabiliyordum.

Gergin bir elimi yeni düzelttiğim saçlarımda gezdirerek kapıyı açtım. Bir çeşit koruma ya da kişisel asistan görmeyi bekliyordum ama hem Devon hem de Noah hatırladığımdan daha yakışıklı bir şekilde girişte karşımda duruyordu. Devon beyaz yakalı bir tişört giymiş, üzerine mavi bir kot pantolon geçirmiş ve boynuna bir zincir takmıştı; Noah ise üzerinde tanımadığım bir müzik grubunun logosu olan siyah bir tişörtle daha rahat giyinmişti. İçeri girmelerine izin vermek için geri çekildiğimde erkeksi kolonya kokusu duyularıma sızdı.

"Selam," diye selamladım ve Devon'a doğru parlak bir gülümseme gönderdikten sonra bakışlarımı onun solundaki adama çevirdim. "Merhaba, Noah."

Ses tonum fark edilir derecede daha az hevesliydi. "Selam Chelsie," diye cevap verdi Noah.

Sesinin içten geldiğine yemin edebilirdim, bu yüzden gülümsemeye zorladım. "Adımı hatırladın."

"Su Kızı'nı mı tercih ettin?" diye takıldı.

Gözlerindeki parıltı şakacıydı. Yumuşadım.

"Ah, çocuklar," diye şarkı söyleyerek banyodan çıktı Julia. Kalçaları sadece profesyonel flörtçülerin yapabileceği şekilde sallanıyordu. "Benim için hazır mısınız?" Seksi bir poz verdi, sonra iki erkeğin yanına koştu ve her birine sarıldı.

Lisa biraz daha korkmuş görünerek arkamdan geldi, ben de arkadaşşıma doğru koştum ve kolumu onunkiyle birleştirdim. "Bu gece çok eğleneceğiz, değil mi?"

Lisa başını salladı. "Aynen öyle."

Devon bana yaklaştı, gözleri umutla parlıyordu. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. İnanılmaz görünüyorsun."

İltifat karşısında kızardım. Yıllardır ilk defa bu gece kendimi seksi hissediyordum. Fildişi rengi, spagetti askılı elbisem dizlerimin hemen üzerinden kesilmişti. Sarı saçlarım çıplak omuzlarımın üzerinde mükemmel bir şekilde duruyordu ve iki parlak topuklu ayakkabı göz farımdaki şampanya ışıltısıyla uyumluydu. Süslenmeyi alışkanlık haline getirmemiştim ama bu vesileyle aynada biraz daha fazla vakit geçirmem gerektiğini düşündüm.

Noah ellerini ceplerine sokarak, "Güzel temizlik yapıyorsun," diye mırıldandı.

Bu iltifatı beklemiyordum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme filizlendi. Dikkatimi Devon'a vermeden önce "Teşekkürler," diye cevap verdim. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Sen hazır olduğunda hazırım. Limuzin dışarıda bekliyor," dedi Devon. Kolunu uzattı ve ben de gururla tuttum.

Lisa ve Julia limuzini gördüklerinde nefesleri kesildi.

"İşte bundan bahsediyordum!" Julia içeri atlarken haykırdı. Devon onun yanına kaydı, ardından ben, sonra da Noah ve Lisa. "Neden Chelsie iki fıstığın arasında sıkışıp kalıyor?" Julia suratını astı. "Bazı kızlar çok şanslı oluyor."

İçgüdüsel olarak solumdaki ateşli adama yaklaştım. Kalbim çarparak yanına sokulduğumda Devon kolunu bana doladı.

Limuzin hareket ettiğinde Noah viski şişesini kaptı ve büyük bir yudum aldı. "Sarhoş olmaya hazırım," diye ilan etti. "Bana katılmak isteyen var mı?" Şişeyi bir teklif olarak uzattı ve özellikle bana doğru tuttu.

Görünce burnum kalktı. "Hayır, teşekkürler." Elimi reddedici bir şekilde salladım. "Aslında bu geceyi hatırlamak istiyorum."

Noah omuz silkti ve şişenin ağzını dudaklarına götürdü. "Sen bilirsin."

"Hey, hadi *I've Never* oynayalım," diye önerdi Julia. Bir avuç bira kaptı ve sıraya doğru uzattı. "Aradaki buzları eritmek için harika bir yol."

"Hiç ne yapmadın?" Kaşlarım birbirine çarparak merak ettim. Bira kapağını çıkarmaya çalışırken şaşkınlıkla burnumu kırıştırdım.

Devon, "Bırak ben yapayım," diye teklif etti. "*I've Never* bir içki oyunudur." Dişleriyle kapağını açtı, sonra içkiyi bana geri uzattı. "Bir kişi Ben hiç..." diye başlayan bir cümle kurar ve eğer diğeri

Oyuncular söz konusu açıklamayı yaptıktan sonra içmek zorundadırlar. Açıklamalar genellikle sefahat içeriyor."

Julia hınzır bir sırıtışla, "Bu da demek oluyor ki bütün kirli, küçük sırlarını açıklamak zorunda kalacaksın, Chels," dedi. "Ben paramı Chelsie'nin önce sarhoş olacağına yatırıyorum. Bahse girerim görüldüğü kadar masum değildir."

İçim panikle doldu. Kirli, küçük sırlarımın iki süper starın bulunduğu bir limuzinin arka koltuğunda konuşulmasına gerek yoktu. Julia ilişki geçmişim hakkında çok az şey biliyordu; tek bildiği Ian'ın bir pislik olduğu ve benim uzun süreli ilişki yasağıma ilham verdiğiydi. Her ne kadar arkadaşımı çok sevsem de Julia dedikodu kraliçesiydi ve işkence dolu geçmişimi anlatmak konusunda kendimi rahat hissetmiyordum.

Lisa ise tam tersine, sırlarım hakkında ilk elden bilgi sahibiydi... Bu yüzden şu anda bana doğru sempatik bakışlar fırlatıyordu.

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Lisa. "Oyun kulağa biraz çocukça geliyor." "Lütfen," diye çıktı Julia. "Hiç kimse içki oyunları için çok yaşlı değildir."

Chelsie, neden önce sen gitmiyorsun?"

Nemli ellerimle birayı kavradım ve içine girebileceğim büyük, kara bir deliğe dönüşmesi için sessizce yalvardım. Böyle bir şey olmadı - bunun yerine, limuzin çukurların ve tümseklerin üzerinden geçerken içindekiler şişenin içinde etrafa sıçradı. Boğazımı temizlemeden önce cesaretimi toplamak için bir an bekledim. "Pekala, tamam," dedim. "Ben hiç..." Koltuğumda kıpırdanarak aklıma günahkâr bir şey getirmeye çalıştım. "Tamam, bir tane buldum. Hiç hız cezası almadım." Herkes bana bakınca yanaklarım kızardı. "Ne dedin? Bu ezikçe miydi?"

Lisa bir yudum aldı. "Ben iki tane aldım," diye itiraf etti. Devon, Noah ve Julia da onu takip etti.

"Tamam, Chelsie kovuldu. Sıra bende," dedi Julia. "Halka açık bir yerde hiç seks yapmadım."

"İşte bu daha iyi." Noah muzip bir sırıtışla Julia'nın içkisini kendi içkisiyle tokuşturmak için eğildi. "Şerefe." Bir yudum aldı ve Devon da ona katıldı.

Julia da bir yudum aldı. "Şaka yapıyorum," diye güldü.

Devon beni güven verici bir şekilde sıkarken ben utanarak koltuğuma çöktüm.

"Ben gidiyorum," diye açıkladı Lisa. Dik oturdu, gözleri parlıyordu. "Daha önce hiç üçlü yapmadım."

"Sıkıcı," diye reddetti Julia, fazladan büyük bir yudum alarak. Noah da onu takip etti.

Herkesi şaşırtarak, hızlıca bir yudum aldım.

Noah birasını yudumlarken boğuldu ve tükürdü. "Ciddi misin sen?" Şaşkın bir merakla bana baktı. Julia da hayretle bakıyordu.

"Eski sevgilim çok ikna ediciydi," diye açıkladım, ses tonum alçak ve okunaksızdı. Daha fazla ayrıntıya girmedim - *ikna etmenin zorlama* için bir kod olduğunu bilmelerine gerek yoktu. "Sıradaki kim?"

"Kahretsin, ben giderim," dedi Noah. "Hiç hamile kalmadım." Grup güldü ve kimse içki içmedi.

"Hiç ağır uyuşturucu kullanmadım," dedi Devon. Noah içti.

"Ben hiç hile yapmadım," dedi Lisa.

Julia içti ve sonra "Hiç aşık olmadım" dedi. Noah da ben de bir yudum aldık.

Sağımdaki adama bir kaşımı kaldırdım. "Sen mi? Aşık mısın?" Sanki az önce NASA'da nükleer fizikçi olduğunu açıklamış gibi sorduğum soruya inanmamıştım. İma ettiğim şeyin kabalığının farkına vararak darbeyi yumuşattım. "Yani... pek romantik bir tipe benzemiyorsun."

Ya da en azından denedim.

Noah benimle alay etti. "Aşk her zaman gökkuşağı ve güller değildir, Sucu Kız." Birasının geri kalanını kuvvetle içti ve boş şişeyi çöpe attı. "Ne yani, sevimli görünmediğimi mi düşünüyorsun?"

Soru hakkında çok düşünüyormuş gibi yaptım, dudaklarım inceldi. "Muhtemelen buna cevap vermemi istemezsin."

"Touché," dedi düz bir sesle.

Devon arkamdan uzanıp arkadaşının sırtına vurarak, "Noah kocaman, dev bir oyuncak ayı," dedi. "Değil mi, Hayes?"

Noah pek de eğlenmiş görünmüyordu. "Ben hiç kimseyi öldürmedim," diye mırıldandı, bir bira daha almak için uzanırken. "Henüz."

Kahkahalar limuzini doldurdu. Noah'nın bu neşeye katılmadığını fark ettim ve aşk hakkındaki yorumumla sinirlerime dokunup dokunmadığımı merak ettim. Gerçi doğrudu, Noah'nın başka bir aşık olduğunu hayal edemiyordum. Kaba ve kibirliydi ve Devon'la olan arkadaşlığı bile beni şaşırtmıştı. Çok... *farklıydılar*.

Limuzin bara yanaştığında Devon'a baktım, Devon Sawyer'ın bu akşamki eşi olma düşüncesi kalbimi hızlandırmıştı. Gözlerim bir bira daha içen ve ayaklarını limuzinin zeminine vuran Noah'ya kaydı. Gözlerimi kısıtım.

O bakışı biliyordum.
Noah'da kalbi kırılmış birinin vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I Arka kapıdan bara girdiklerinde grubun arkasından takip ettim, sigaramı emdim ve dumanını erken bahar havasına üfledim. önümdeki üç kadını değerlendirdi,

Grup arkadaşımın kalbini çalan sarı saçlı baş belasının üzerine iniyordum.

Chelsie iğrenç derecede güzel bir kızdı; bu gerçeği biliyor olmalıydı, çünkü gözleri olan herkes bunun farkındaydı. Yine de kendini mütevazı, alçakgönüllü bir şekilde taşıyor, güzel yüz hatlarının ardında gizemli sırlar ve sinirsel bir enerji saklıyordu. Özguven eksikliğini, ateş ve şımarıklıkla telafi ettiğine karar verdim. Ufak tefek garson kız savunmasını yükseltmiş, pençelerini bilemiş, kavga etmek için üzerime geldiğinde buna inanamadım. Kız daha önce yanmıştı, bu çok açıktı.

Kırık bir kalbi gördüğümde tanırım.

Ve bir pislik olduğum için, onun güvensizliğine oynamakta bir sorun görmedim.

Onu ilk gördüğümde, bizimle birlikte sahneye çıkmaktan mutluluktan altına işeyen balon kafalı bir hayran kız olduğuna ikna olmuşum. Onun sadece benim şehvet dolu solistimin aşk büyüsüne kapılmış bir kadın olduğunu keşfettiğimde şaşırmıştım. Devon'ın kadınlarla arası iyiydi, bir daha haber alamamak üzere gelip giden bir sürü kadın görmüştüm.

Ama bu farklıydı. Devon'ın gözlerinde daha önce görmediğim bir ışık vardı.

Kız onu etkilemeye başlamıştı ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Öncelikli olan Freeze Frame'di; grup her şeyden önce gelirdi ve güzel bir kuyruk parçası bunun önüne geçerse lanetlenirdim.

Barın çift kapısından geçerken gözlerim kışına takıldı, sonra da uzun, süt beyazı bacaklarında gezindi.

Sanırım onun çekiciliğine tamamen bağışık .

Chelsie o anda arkasını döndü ve ben de hızla gözlerimi kaçırdım.

Yakalandı.

"Merak etme, bir dakikaya geliyorum," dedim burun deliklerimden bir nefes duman çıkarak.

"Endişelenmiyordum."

Ona sıkı bir gülümseme verirken dudaklarım

birbirine yapıştı. Çekiciliği hızla azalıyordu.

Sigaramdan son bir nefes çekerek ikinci kattaki gruba katıldım ve kollarımı başımın arkasına atarak pelüş kanepeye yığıldım. Odaya göz gezdirdim, bakışlarım sinir bozucu sarışınla derin bir sohbete dalmış olan Devon'a takıldı. İğrenç neon turuncu bir koltuğa uzanmışlardı ve Lisa da yanlarında sessizce oturuyordu. Lisa bir tutam kırmızı bukleli, güzel yüz hatlarına sahip genç bir kadındı. Utangaç ve çekingendi ama fırsat verilirse muhtemelen onunla yatacağıma karar verdim.

Julia bara doğru ilerliyordu, altın rengi payetli mini elbisesi bronz kalçalarının üzerinde tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. Julia aynı zamanda boğucu dudakları, kuzguni saçları ve gözleri ve her başı döndürebilecek göğüsleri olan muhteşem bir kadındı. Çarşafının arasında biraz eğlenmeyi kesinlikle dört gözle bekliyordum ama daha fazlasını değil. Ben ilişki yaşamıyordum... artık yaşamıyordum.

Uzun bir nefes alarak dikkatimi Devon ve Chelsie'ye verdim. Aşk kuşları tam olarak neyi tartışıyorlardı? En iyi yaptığım şeyi yapmaya karar verdim; tatsız bir yorumla konuşmalarını bölmek ve Chelsie'yi kızdırmak. Evlilikten, çocuklardan ya da "beyaz çit" saçmalıklarından bahsederek grubun tehlikeye girmesini göze alamazdım.

Ben daha konuşmadan Chelsie ona baktığımı fark etti ve ilk iğnelemeyi yaptı. "Cidden Noah, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Meydan okuma kabul edildi.

"Sakin ol, katıl," diye geveledim, ellerimi teslimiyetle havaya kaldırdım.

"Ben bir şey söylemedim."

Bir şey söylemeyi düşünmek sayılmazdı.

Bakışları buz gibiydi. "Buraya geldiğimizden beri tek yaptığın beni süzmek. Hakaretin dilinin ucunda beklediğini biliyorum."

"Sanki sadece bir tane varmış gibi *hakaret* ediyorsun," diye karşılık verdim. Adrenalin, bir dövüş olasılığıyla içimde dolaşıyordu. "Beni hafife alıyorsun."

"İnanılmazsın."

"Çocuklar," diye araya girdi Devon. "İyi geçinmeyi deneyemez misiniz? Ateşkes falan ilan edemez misiniz? Bunun sakın bir gece olmasını istedim."

Koltuktan kalktım ve masadan boş bardağını alarak ona doğru ilerledim. "Rom ve kola, değil mi?"

Yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Bir tartışma maçının sadece havayı bozacağını düşündüm, bu yüzden Su Kız'ı resimden çıkarmak için yeni bir taktik bulmam gerekiyordu. Belki de onu o kadar sarhoş ederdim ki gece yarısı her tarafına kusardı.

Devon'un üzerine kustuğun için bonus puan.

Chelsie gözlerini bana dikti. "Neden bana bir içki ısmarlıyorsun?"

Dürüst versiyonun benim çıkarıma olmayacağını fark ettim, bu yüzden olabildiğince çekici olmaya çalıştım - iğneleyici alaycılıktaki sonra en iyi ikinci özelliğim. "Bak, Devon haklı. Ateşkes yapalım."

"Neden fikrini değiştirdin?"

"Neden sorguluyorsun? İçkini istiyor musun, istemiyor musun?"

Dudağını ısırdı, sanki fiziksel olarak ateşli bir karşılık vermeyi engelliyormuş gibi. "Tamam. Güzel." "Mükemmel. Hemen döneceğim."

Dudaklarımdaki bilmiş gülümsemeyi gizleyemedim. Hiçbir şey içkisini tutamayan bir kızdan daha itici olamazdı. Kısa sürede garsonluğa geri dönerdi. Kızdan *nefret* ettiğimden değil, hararetli şakalaşmalarımızdan zevk alıyordum.

Ama Chelsie bir tehditti,

ve tehdidin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Basit gerçekler.

V.I.P. merdivenlerinden inerken bir garson çağırdım. Birkaç dakika sonra içki siparişleriyle .

Alkolü Chelsie'nin yüzüne doğru sallayarak, "Bir rom kola ve bir shot viski, hemen geliyor," .

Julia bana ters ters baktı. "İçkim nerede?" Suratını asarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu geceki randevunun ben olduğumu sanıyordum."

"Bu bir beyaz bayrak içkisi," diye açıkladı Lisa.

Chelsie elleriyle içkisini aldı ve içkiye burnunu kırıştırdı. "Nedir bu?"

Ses tonunda tiksinti vardı, sanki az önce ona tabakta kesilmiş bir uzuv uzatmışım gibi. "Bu benim iyi arkadaşım, Jack. İç, hoşuna gidecek."

Chelsie bir süre sessizce oturduktan sonra yüzündeki temkinli ifade yerini rahat bir kabullenişe bıraktı ve başını geriye doğru eğerek içkiyi bir dikişte mideye indirdi.

Öğürdü.

Chelsie, "İğrenç kelimesi şu anda hissettiklerimin hakkını vermiyor," diye karşı çıktı. İçkiyi bastırmak için eliyle ağzını kapattı ve fiziksel olarak ürperdi.

Güldüm, kendi shot'ımı kolaylıkla mideye indirdim. Dudaklarımda sinsî bir gülümseme. "Buna alışacaksın."

"Sanki daha fazlasına sahip olacaktım gibi?"

"Çok haklısın, öylesin." Garsonun tekrar merdivenlerden çıktığını gördüm ve ona el salladım. "Beş Jägerbombs," dedim ona. "Ve içkiler gelmeye devam etsin."

CHELSIE

Tuhaf kokteyle baktım. Daha büyük bir bardak sidik suyunun içine konmuş sıvılaştırılmış katranı andırıyordu. Bu içecekleri garson olarak servis etmişim ama hiç denemeye cesaret edememişim. Odaya göz gezdirirken herkesin kendi sidik suyu bardağını çoktan devirdiğini fark ettim. "İşte bir şey yok."

"Aferin kızıma," dedi Noah.

İçeğin tadı meyan kökü ve maden suyu gibiydi. Viski shot'ı kadar iğrenç değildi ama bir daha içmek zorunda kalmasaydım mutlu ölürdüm.

Sağlam bir vızıltının yerleşmesi uzun sürmedi.

Devon dudaklarını büken bir gülümsemeyle, "Kendini orada tutuyorsun," dedi. Göz kırparak dizimi okşadı.

Ona ısıltılı bir sırıtış attım. "Etkilendin mi?"

"Belki biraz."

Devon'a yaklaştığımda, burbon kolonyasının kokusu başımı döndürdü. Yoksa... bu *gerçek* burbon muydu?

"Bir tane daha için hazır mısın?" Noah, hem Julia hem de mavi saçlı garson kızla flört etmek için eşit çaba harcadıktan sonra gözünü yine bana dikmişti.

Zaten sersemlemiş olan başım bir içki daha içme düşüncesiyle dönmeye başladı. "Hayır, teşekkürler... Şimdiden son birkaç tanesini hissetmeye başladım."

"Peki, neden şimdi duralım?" Noah bir tur daha bomba sipariş etti.

Bakışlarındaki muzip parıltı karşısında gözlerim kısıldı - bir şeyler çeviriyordu.

Devon kolunu omuzlarıma atarken, "Kahretsin, dostum," dedi. "Kızın üzerine fazla gitme. O senin gibi alkolik değil."

Küçük grubumuza ağır bir sessizlik çökmüştü ve ben konuşmaların altında yatan gerginliği hissedebiliyordum. Noah'ın gözlerindeki bakış her şeyi anlatıyordu.

Lisa kulağıma eğilerek omzuma dokundu. "Tuvalet molası," diyerek ayağa kalktı ve çantasını omzuna attı. Julia da onu takip etti.

"Size katılacağım," diye cevap verdim. Koltuktan kalktığımda gözlerimin arkasında yıldızlar titreşmeye başladı ve dengemi sağlamam birkaç saniye sürdü. Gözlerimi kısarak Noah'ya baktım. "İçkime ilaç kattın, değil mi?"

Noah homurdandı. "Evet, düşük alkol toleransı denen küçük bir maddeyle birlikte."

Kaşlarımı çatarak homurdandım. Düşündüğümünden iki kat fazla alkol tükettiğime emindim. Lisa ve Julia iki yanımda belirip kollarını benimkilerle birleştirdiler. "Teşekkürler," diye mırıldandım, kendi ayaklarıma takılıp boynumu kırmaktan korkarak gıcırdayan basamaklardan dikkatlice indim.

Yine de Devon Sawyer'ın önünde merdivenlerden düşüp boynumu kırmak, tüm bu aşağılanmanın yanında hoş bir alternatif olurdu.

"Ne hakkında konuştuklarını sanıyorsun?" Lisa merak etti. Üçümüz de ikinci kattaki balkona baktık. Devon ve Noah erkek erkeğe sohbet ediyorlardı.

Julia omuz silkti. "Muhtemelen grup işleri. Ya da seks."

"Seksten bahsetmişken..." Lisa şakacı bir şekilde göğüs kafesimi dürttü. "Sen ve Devon?"

"Oh, hayır," dedim başımı sallayarak. "Oraya bir erkekle gitmeden önce biraz zaman geçmesi gerekecek. Eğer benimle gerçekten ilgileniyorsa bekleyebilir."

"Aferin sana," dedi Julia. "Keşke benim de böyle bir iradem olsaydı." "Öyle mi?"

Düşünceli bir tavırla küçük tırnağını kemirdi. "Hayır."

"Bu, Noah ile bu gece tavşanlar gibi sevişeceğiniz anlamına mı geliyor?" Alay ettim.

Julia'nın mükemmel çizgili dudaklarındaki gülümseme soldu. "Dürüst olmak gerekirse, Noah benden çok seninle ilgileniyor gibi görünüyor."

İtiraz dilime dolandı. Noah'nın sadece Devon'ın iyiliği için hatasını telafi etmeye çalıştığını biliyordum... ya da alkol zehirlenmesi yoluyla beni öldürmeye çalışıyordu.

İkincisi daha inandırıcı görünüyordu.

"Şahsen Noah'nın bir pislik olduğunu düşünüyorum ve sen daha iyisini yapabilirsin Julia," diye araya girdi Lisa. "Ünlü olduğunu biliyorum ama kalbinin kırılmasına neden olacaksın."

Julia kıs kıs güldü. "Tatlım, bu kalbin acıya karşı bağışıklığı var. Ben tamamen eğlenmeye ve bir sonraki enayiye geçmeye odaklıyım. Ayrıca, bir Freeze Frame üyesini pas geçmemin imkanı yok. Bundan daha iyisini yapamazsın... belki John Lennon'ı diriltmek dışında."

Gülerek tökezleyerek banyoya girdim ve yanlışlıkla kapıyı sinirli bir müşteriye çarptığımda özür dilemek için ciyakladım.

Kadın alay etti. "Biraz su iç." "İyi misin, Chelsie?" Lisa sordu. "İyiyim. Tuvalet nerede?"

Julia bana endişeli bir bakış attı. "Banyodayız bebeğim. Kabin sağında."

Oops.

"Bunu biliyordum." Sendeleyerek kabine doğru yürüdüm ve kendimi toparlamak için bir an durdum. Devon'ın önünde kendi ayaklarımın üzerinde tökezleyerek oraya geri dönmemin imkânı yoktu. Benimle bir daha asla konuşmazdı. Derin bir nefes aldım ve Julia ile Lisa'ya kapının dışında katılmadan önce başımın dönmesini engellemeye çalıştım. "Üzgünüm, sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Şimdi iyiyim."

"Emin misin?" Lisa omzuma nazik bir el koydu. "Seni eve götürebiliriz, biliyorsun."

"Hayır, kesinlikle olmaz. Ben sadece... sineye çekeceğim. Hadi gidelim." Çökmekte olan aklımı toplayarak sendeleyerek özel merdivene doğru yürüdüm. Olimpos Dağı'nı andırıyordu ve ileri geri sallanıyor gibi görünüyordu. Ellerim korkulukları kavrayarak yukarı çıktım.

Devon'ın bana baktığını fark edince "Kusura bakma," diye özür diledim. "İşte, otur. Düşüp bir yerini inciteceksin," dedi Devon.

Oturmaya gittiğimde kanepeyi ıskaladım ve onun yerine yere devrildim. Elimde olmadan bu durumu inanılmaz derecede komik buldum ve kıkırdama krizine girdim.

"Tanrım, Chels, iyi misin?" Julia yanıma koşarak sordu.

Gülmemi engelleyemiyordum. "Düştüm. Bu... çok komik."

"Sanırım uzun bir gece olacak," diye iç geçirdi Lisa, yanıma oturdu ve sırtımı ovdu.

Noah odanın diğer tarafından eğlenen bir sırtışıla izledi. "Ya da inanılmaz kısa bir tane."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"**L** Dans edelim!" Chelsie dramatik bir coşkuyla ayağa kalktı, neredeyse dengesini kaybediyordu. "Dur, hayır. Hadi içelim. Biraz daha içki lütfen."

Cevap olarak kıs kıs güldüğümde Devon bana ters ters baktı.

"Sen bir pisliksin," dedi Chelsie'nin garsona el sallamasını engellemeye çalışarak. "Bu senin hatan."

Omuz silktim, katılımım için tüm krediyi kabul etmeye istekliydim. "Görünüşe göre bu gece ellerin dolu olacak," diye onayladım, biramdan bir yudum aldım ve akşamki eğlencenin tadını çıkardım. Sarhoş kızlar her zaman iyi bir gösteri sergiler.

"Hey... hey şimdi, bayım," diye kekeledi Chelsie. Devon onu tekrar oturtmaya çalıştığında göğsünü itti. "Bırak da gideyim. Daha fazla içkiye ihtiyacımız var."

"Kesinlikle daha fazla içkiye ihtiyacımız yok," dedi Devon. Chelsie onu itti ve tökezleyerek bana doğru geldi.

"Sen." Kararsız bir beni işaret etti. "Bana bira getir."

Devon bana açıkça "*Ona bira getirirsen seni öldürürüm*" anlamına gelen bir bakış attı.

Bu gece için yeterince zarar verdiğimi düşünerek başımı salladım. "Bira bitti," dedim ve yüzündeki dehşet dolu ifadeye kıkırdadım.

"Gittiler mi?" diye inledi. "Bunu neden yapsınlar ki?"

"Bunun için endişelenme. Bence sadece gerekiyor."

"Hayır... hayır." Kollarını kavuşturarak benden kaçtı. "Ben gayet iyiyim."

Bakışlarımı, aşağılanmışlıktan şoka girmiş gibi görünen Lisa ve Julia'nın üzerinde gezdirdim.

"Doğru," diye atıldı Lisa, hemen harekete geçti. "Hadi, Chelsie. Seni eve götürelim."

"Ama ben dans etmek istiyorum!" diye haykırdı. Chelsie hızla merdivenlere yöneldi. "Dans etmek eğlenceli ve heyecan verici bir deneyimdir." Kaşlarını çatarak tereddüt etti. "Ex-hil-her-ate-ing..."

Julia onu tam zamanında yakaladı. "Dans ayık insanlar içindir, bebeğim."

Devon boğazını temizleyerek, "Biliyor musun, onu eve götürmek benim için sorun değil," diye teklif etti. "Siz kalabilirsiniz."

"Saçmalık." Julia elini kovarcasına salladı. "Onu geri aldık. Siz gecenizin geri kalanının tadını çıkarmaya çalışın."

Kızlar Chelsie'ye yaklaştıklarında, Chelsie çoktan merdivenlerden inmeyi başarmış ve dans pistinin yarısına kadar gelmişti.

"Kahretsin," diye küfretti Julia.

Balkona doğru eğildim ve iki arkadaşın Chelsie'yi aramaya gidişini izledim.

Devon yanımda belirdi, yüzünden zehir saçılıyordu. "Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyordum."

Sanırım eğlenceli olabilecek bir geceye gölge düşürdüğüm için kendimi biraz suçlu hissediyordum - hatta bu süreçte kendimi bile mahvetmişim çünkü şimdi Julia gidiyordu ve ben de mükemmel bir ilişkiden mahrum kalmıştım. "Evet, şey... kızla evlenecek değildin ya."

Devon tehlikeli bir şekilde yaklaştı. "Siktir git, Hayes. Ondan hoşlanıyorum. Ama sen bu konuda ne bilirsin ki? Senin için her şey kovalamaca."

"Her şey müzikle ilgili," diye düzelttim onu, tüylerim diken diken olmasına rağmen iğneyi görmezden gelmeyi tercih ettim. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum. Grup her şeyden önce gelir."

"Neyin önce geleceğini *ben* söylerim. Kuralları *ben* koyarım. Eğer bir daha özel hayatıma karışırsan, kovulursun."

Devon cep telefonunu kulağına dayayıp hışımınla merdivenlerden inerken çenem sıkıştı. Balkon demirini kavradım, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu. Devon'la tartışmak yeni bir şey değildi; bu gece ateşle oynadığımı biliyordum. Ama Devon'ın tehditlerinin her zaman boş olduğunu da biliyordum. Birlikte çok daha kötülerini atlatmıştık ve yine de samimi bir iş ilişkisini ve arkadaşlığı sürdürmeyi başarmıştık.

Boynumu kaşıyarak kızları bulmak için dans pistine doğru ilerledim ve onları hızlıca hareketli bir şarkıda dans ederken gördüm. Chelsie sarhoş görünüyordu ama dengesini koruyordu.

müzik eşliğinde hoplayıp zıplıyordu. Devon'ın bu kadında ne bulduğu çok açıktı; tatlılık ve şımarıklığın mükemmel bir karışımına sahipti. Şımarıklığın sadece ben etraftayken ortaya çıktığına karar verdim ve bunu sorun etmedim.

Görünüş olarak da Chelsie'yi ince fiziği, fildişi rengi teni ve zümrüt gözleriyle yenmek zordu.

Düşüncelerimin gittiği yeri beğenmeyerek başımı salladım ve Devon'dan bir iz var mı diye odaya baktım. Onu hiçbir yerde göremeyince yenilgiyle iç geçirdim ve bir bar taburesi çekerek barmenden bir içki daha istedim.

Bir saat geçti ve pek bir şey değişmedi.

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

Döndüğümde Chelsie'nin Julia ile kavga ettiğini gördüm. O sırada Lisa dehşet içinde inleyerek bana yaklaştı. "Bütün gece bunu yaptı. Onu dans pistinden çıkaramıyoruz."

"Evet, şimdiye kadar sızmıştır diye düşünmüştüm," diye omuz silktim. "Kızın cesareti var, hakkını vereyim."

Lisa'nın yüz hatları endişeyle buruştu. "Ne yapacağımdan emin değilim. Olay çıkarmak istemiyorum."

Şu anda balkonda tek başına oturmuş, hararetle mesajlaşan Devon'a bakarken çenem titredi. "Biliyorsun, Devon ve ben onu eve götürebiliriz. Sizi bu belaya bulaştıran bendim." Kızıl kafalının gözlerine endişe yerleşmişti, ben de sıcak bir şekilde gülümsedim. "Cidden, o iyi olacak. Sana ve Julia'ya bir limuzin ayarlarız, sonra da hazır olduğunda Chelsie'yi eve götürürüz."

Lisa dudağını gergin bir şekilde ısırды. "Emin misiniz? Sizi rahatsız etmek istemem. Bize zaten çok iyi davrandınız."

"Sorun değil," dedim.

Devon'a tam bir "Chelsie Görevi" vermeyi planlıyordum. "Tamam," diye yumuşadı. "Gidip Julia'yı getireyim."

Bana doğru dönmeden önce iki arkadaşın planı tartışmasını izledim.

Julia elleri kalçalarında bana doğru hışımla yürüdü. "Yarın sabah haberleri açtığımda Chelsie'nin bir çukurda ölüme terk edildiğini görürsem, peşine düşerim. Sana sadece zengin ve ünlü olduğun için güveniyorum. Ve seksi."

"Duyarlılığına minnettarım," diye kıkırdadım. "Limuzin dışarıda." Günah gecemin kapıdan çıkışını izlerken omuzlarım çöktü ve sadece kendimi suçlayabileceğimi bilerek yorgun bir şekilde iç çektim. ", Sucu Kız,

Hadi seni bu gece için bakıcına götürelim..." Mırıldandım. Chelsie'yi almak için döndüğümde kalabalığın arasında kaybolmuştu. "Lanet olsun."

Gözlerim dans pistini taradı, odaya dolmuş diğer minyon sarışınların arasından onu seçmeye çalıştım ama başarısız oldum. Onu hemen bulamazsam ölü bir adam olacağımı bildiğim için içimde bir panik oluştu. Gözlerim tetikte, dans eden bedenlerin arasından yolumu açtım. Müzik çok gürültülüydü. Sis ve parlak ışıklar başımı döndürüyordu ve az önce içtiğim biralar içimi ürpertiyordu. "Boku yedim," diye mırıldandım kendi kendime.

Beş dakika sonra, bir kadın kalabalığının beni fark etmesinin ardından göğüs dekoltesine yedi imza atmak için kandırıldıktan sonra başladığım yere geri döndüm - sadece, sorumluluğunu almayı teklif ettiğim bir kadını kaçıırıyordum.

"Efendim?"

Arkamı döndüğümde karşımda bir fedai duruyordu. "Evet?"

"Efendim, sanırım arkadaşınız banyoda. Gerçekten gitmesi gerekiyor. Bir kabinde sızmış durumda."

Dişlerim birbirine çarptı. "Sarı saç, beyaz elbise? Yaklaşık 'yay' boyunda?" Bir metreyi biraz geçecek şekilde işaret ettim.

"İşte o."

Acı bir kahkaha atarak tuvaletlere doğru yöneldim. İçeri girdiğimde bütün gözler üzerimdeydi. Chelsie'yi klozetlerden birinin üzerine uzanmış halde bulana kadar her bir kabinin kapısını iterek açtım.

Harika.

"Tanrım, kadın, hayatımı gerçekten cehenneme çeviriyorsun." Chelsie hareketsizdi ve benim de seçeneklerim tükeniyordu, bu yüzden onu kucağıma aldım ve Devon'a teslim etmek niyetiyle banyodan dışarı taşıdım.

Kollarımdaki baygın sarışın herkesin dikkatini çekerken, kulüpte dolaşırken aldığım kıkırdamaları ve acınası bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Daha önce hiç kendinden geçmiş bir sarhoşa tanık olmamışlar mıydı?

Merdivenlerden yukarı çıktım, neredeyse bir son görüldüğü için rahatlamıştım. Ama Devon ortadan kaybolunca donup kaldım. Chelsie'yi yakındaki kanepeye bırakıp grup arkadaşımı aramak için cep telefonumu çıkardım.

Tam o sırada on dakika öncesine ait okunmamış bir mesaj fark ettim.

Devon'dan gelmişti.

Gitmem gerek. Sean'la stüdyoda buluşup önemli bir şey üzerinde çalışacağız. Kızların eve sağ salim döndüğünden emin ol. Sen hala bir pisliksin.

Midem bulandı. Komadaki Chelsie'ye baktım, sonra tekrar telefonuma döndüm. Planımın tamamen ters teptiğini fark ettim ve şimdi bu kadına bakma sorumluluğu sadece bana kalmıştı.

Derin nefes al. Sakin olun. Bunu yapabilirsiniz.

Daha da kötüsü, Chelsie'nin nerede yaşadığını bile bilmiyordum. Dairesine giderken dikkat etmemiştim.

Devon'ı aradım ama direkt telesekretere düştü.

Ah, lanet olsun.

Julia'nın numarası sadece bardan kilometrelerce uzakta olan arabamdaki bir sakız paketinin üzerinde yazılıydı. Telefonuma kaydetmediğim için kendime lanet ettim. Diğer tek seçeneğim Chelsie'yi benimle birlikte otele götürmektir.

-Kulağa olabilecek en kötü fikir gibi geliyordu ama alkolün etkisiyle aklıma başka bir şey gelmiyordu.

Chelsie'nin yanına gidip onu kucağıma almak için eğildim. Çok huzurlu, çok memnun görünüyordu. Nefret ettiği bir adamla birlikte yabancı bir otel odasına götürülmek üzere olduğunu farkında değildi.

Gün doğarken beni hadım edeceğinden emindim, bu yüzden odadaki tüm keskin nesneleri çıkarmak için zihinsel bir not aldım.

"Al bakalım," dedim minyon sarışını kollarımın arasına alarak. "En azından ağır değilsin."

Chelsie kıpırdandı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Patates kızartması istiyorum," diye mırıldandı. Sonra kollarını boynuma doladı ve başını omzuma yasladı.

Boynumu gıcıklayan yumuşak saçlarını ve tenindeki narenciye kokusunu görmezden gelmeye çalışarak gerildim. "Patates kızartması kulağa harika geliyor."

ALTINCI BÖLÜM

S Bir şey beni uyandırdı.

Başımın ağrımından ya da yüzüme vuran kör edici güneş ışığından kaynaklanmış olabilir. Ya da belki de Dün geceki kıyafetlerimle uyuduğum bilinmeyen bir yatak.

Ağzım kurudu, midem boştu ve tüm vücudum acı verici bir şekilde ağrıyordu. Gözlerimi ışığa alıştırmak için birkaç kez kırıştırdıktan sonra doğrulup şakaklarıma masaj yaptım ve tanıdık bir şeyler bulabilmek için odaya baktım. Lüks bir otel odası gibi görünüyordu.

Tecavüze mi uğramıştım? Kaçırılmış mıydım? Tek gecelik bir ilişkinin gönüllü bir katılımcısı mı? Üç senaryo da beni korkuttu.

Gözlerimi bitişikteki komodine diktim ve orada siyah deri bir cüzdan gördüm. Şirketimin kim olduğunu merak ederek cüzdanı aldım ve içindekileri incelemeye başladım.

Oh... *kahretsin.*

Ehliyeteye göre cüzdan en yakın arkadaşım Noah Hayes'ten başkasına ait değildi. Midem düğümlendi. Neden Noah ile bir otel odasında bulunuyordum ki?

Aman Tanrım, Noah'la içip uyudum!

Paniğe kapıldım ama kazmaya devam etmek için paniğimi bastırdım.

Cüzdanı karıştırmaya devam ettim ve bir tomar nakit para, birkaç kredi kartı, bayat sakız parçaları ve bir fotoğraf buldum. Küçük resmi çıkardım ve inceledim; üç ya da dört yaşlarında küçük bir çocuğun fotoğrafıydı. Sevimli tombul yanakları ve açık kahverengi saçları vardı. Belki de bir yeğen.

İlgimi çeken başka bir şey bulamayınca cüzdanı attım ve bacaklarımı yatağın kenarına attım. Ayak parmaklarım yanımda yerde yatan uyuyan bir erkek bedenini gıdıklayınca şaşkınlıkla ciyakladım. Bacaklarım sanki kızgın kömürlere basmışım gibi tekrar yukarı fırladı ve adamın Noah olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Tüm durum kafa karıştırıcıydı. Devon neredeydi? Lisa ve Julia neredeydi? Neden üzerimden yarı kamyon geçmiş gibi hissediyordum?

Seçeneklerimi tarttıktan sonra yatağın karşı tarafından tırmanmaya ve parmak uçlarımda banyoya gitmeye karar verdim. Dolu mesanem acı vermek üzereydi. Döndüğümde Noah oturmuş, ilgiyle beni izliyordu.

Donup kaldım. Bir şey söylemesine fırsat vermeden yumruklarımı sıktım ve sorgulamaya başladım. "Hangi cehennemdeyim ben? Arkadaşlarım nerede? Seninle seks yaptım mı? Kusmuş muydum?"

Seninle seks yaparken kustum mu?

Olası senaryoları düşündükçe içimi bir korku kaplıyordu.

"Sakin ol kaplan," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Ne hatırlıyorsun?"

Aklım başımdan gitti.

Ne hatırlıyordum? Kulübe gittiğimi, bir şeyler içtiğimi, Noah ile tartıştığımı, Devon ile konuştuğumu hatırlıyordum. Belki de... dans ediyorduk? "Ben - ben pek bir şey hatırlamıyorum. Sadece olağan şeyler. Otel odanda neden seninle yalnız olduğumu açıklayacak bir şey yok."

Noah ayağa kalktı, kollarını esneyerek uzattı ve göğsünü kaşıdı. "Kısacası bana karşı koyamadın. Seni odama götürmekten ve seninle tatlı tatlı sevişmekten başka çarem yoktu."

Yüzümün rengi soldu.

"Merak etme, harikaydı. Söz veriyorum," diye gülümsedi. "Çok dikkatliydim."

Konuşamıyordum. Şoka girmiştim.

Noah sonunda hafif bir kahkaha atarak başını salladı. "Şaka yapıyorum." Gözlerimi kırptım. "Senden çok nefret ediyorum."

"Evet, sen tamamen sarhoş oldun ve senin sorumluluğun bana kaldı, yani sen de benim en sevdiğim kişi değilsin."

Ona bakarken ağzım hâlâ bir karış açıktı, sözleri sersemlemişliğimin arasından süzülüyordu. Sonunda kekeledim, "Ne-ne? Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı. Çok fazla alkol aldınız ve sarhoş oldunuz."

Telaşla, bir çeşit tetikleyici bulmak için beynimi yokladım. Hayal meyal kız arkadaşlarımla tuvalete gittiğimizi hatırladım... ve bu hatırladığım *son* şeydi. "Yani hepsi senin suçun," diye sonuca vardım. Kaşlarım suçlayıcı bir ifadeyle kalktı. "Bana bütün o içkileri sen ısmarladın."

Noah bu suçlama karşısında burnunu çekti. "Sen ne dersen de. Herkes kaçıp gittiğinde seninle ilgilenenin ben olduğumu unutma."

Aklımdan çıkmayan bir anı beni bir elektrik akımı gibi yakaladı.

"Ayrıca, sana kim bakacak?"

Yüz ifadem soldu. Ian'ın sözlerinin neden o anda beni delip geçmeye karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yutkunarak bir şeyler hatırlamaya çalıştım. Herhangi bir şey.

Neden arkadaşlarım beni Noah ile yalnız bıraktı? Ve Devon nasıl bir adamdı ki beni böyle terk etti?

Daha da iyisi... *Nuh* nasıl bir adamdı da burada kaldı?

Ellerimi çözerken duruşum yumuşadı. "Teşekkürler, sanırım. Neden beni eve götürmedin?"

"İnan bana, tam da bu andan kaçınmayı çok isterdim," dedi. "Nerede yaşadığını bilmiyordum. Arkadaşlarının numaraları bende yoktu ve Devon telefonunu kapatmıştı. Başka ne seçeneğim vardı ki? Seni kulüpte mi bırakmalıydım?"

"Hayır," dedim çabucak. "Beni kulüpte bırakmadığın için minnettarım. Sadece her şeyi sindirmekte zorlanıyorum." Derin bir nefes alarak yatağa doğru ilerledim ve parmaklarımı karışmış saçlarımda gezdirerek oturdum. "Herkesin beni neden orada bıraktığını anlamıyorum."

Noah yatakta yanıma oturdu, şilte ağırlığının altında gıcırıyordu. "Dürüst olmak gerekirse... bu bir yanlış anlaşılmaydı. Arkadaşlarının gitmesi gerekiyordu ama sen kalmak için ısrar ettin. Seni Devon'la birlikte eve götürmeyi teklif ettim ama onlar gittiğinde Devon senin arkadaşlarıyla eve gideceğini düşünerek stüdyoya doğru yola çıkmıştı. Geriye ben kaldım" diye açıkladı.

Utanç içinde başımı eğdim. "Vay canına. Kendimi aptal yerine koymuş olmalıyım. Genelde böyle içmem."

Devon'ın şu anda benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Beni bir daha görmek isteyecek miydi?

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, Devon'un senden hoşlandığını söyleyebilirim. Bunun için kendini üzme."

Noah'ya bakarken dişlerim yanağımın içini kemiriyordu. Beni bu durumdan kurtarmak için her şeyi yapacağını düşünürdüm ama işte karşımdaydı ve bana biraz olsun umut veriyordu.

"Bu beni daha iyi hissettirdi," diye cevap verdim usulca. "Teşekkürler." Her sarhoş kızın sorduğu kaçınılmaz soruyu sormadan önce bir süre sessizlik içinde oturduk. "Utanç verici bir şey yaptım mı?"

Gözleri bir şeyle parladı. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey.

Ne saklıyordu?

Kızaran yüzümü avuçlarımın içine gömdüm ve tek mantıklı sonuca vardım. "Tamamen kustum, değil mi?"

Noah güldü, gizemli bakışları tanıdık bir alaycılığa dönüştü. "Hayır, gecenin büyük bölümünde dans ettin," diye omuz silkti. "Yani... arada sırada kıcının üstüne düştüğün de oldu. Tuvalet kabininde bayılmanı da unutamayız."

Ürperdim. "Oh Tanrım."

"Evet, seni dışarı taşımak zorunda kaldım. Bilincin yerinde değildi."

"Beni sen mi taşıdın?" Ses tonum kuşkuluydu. Davranışım karşısında dehşete düşmüştüm.

"Şey, evet. Bilinci yerinde olmayan insanlar yürüyemez. Yine de endişelenmeyin... muhtemelen yarın gazetelerde fotoğraflarını görürsünüz."

Daha fazla aşagılanma iniltisi benden kaçtı. "Ben tam bir aptalım. Noah... bu ben değilim, yemin ederim. Üniversitede içki bile içmezdim."

Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hey, hepimiz o yollardan geçtik. Özür dilemenize gerek yok."

Noah'nın tavırlarındaki değişiklik endişe vericiydi. Kulüpte benimle ilgilenmiş, beni dışarı taşımış, yerde uyumuştı ve şimdi hoş bir sohbeta dalmıştı. Bir şeylerin peşinde miydi? Gardımı düşürmek konusunda isteksizdim ama yeni Noah'ın buralarda kalacağını umuyordum.

Eğer burada kalmayı başarabilirsem.

"Teşekkür ederim... gerçekten." Ona minnettarlık dolu bir bakış atarken ses tonumdaki samimiyeti gizleyemedim. "Aramızın pek iyi olmadığını biliyorum ama arkamı kolladığın için minnettarım."

Noah yatakta kaykıldı ve boynunun yakasını kaşdı. "Sorun değil," diye mırıldandı boğazını temizleyerek. "Peki, seni limuzine bindireyim mi?"

Evde mi? Bugün yapmam gereken bazı aile işleri var."

Ayakkabılarımı ve çantamı karıştırarak ayağa kalktım. "Tabii, evet. Saçımdan çekileceğim." Odada kişisel eşyalarımı ararken bir yandan da boş muhabbet etmeye çalıştım. "Ailen buralarda mı yaşıyor? New York'ta mı büyüdün?"

Noah bana baktı, yeşil bakışları ilgim karşısında şaşkınlıkla titriyordu. "Um... evet, aslında. Buradan on mil uzakta bir evim var."

"Bir ev mi? O zaman neden bir otel odası tuttunuz?"

"Julia'nın dün gece kulüpten benimle birlikte ayrıldığını sanıyordum."

"Oh." Yanaklarım kızardı. "Neden onu kendi evine götürmüyorsun?"

Noah gözlerini kırpıştırarak başka tarafa baktı ve özel hayatı hakkında konuşmaya alışık olmadığını hissedebiliyordum.

"Özür dilerim," dedim, pırıltılı topuklu ayakkabılarımı tekrar giydim ve yüzümü buruşturdum. Ayak bileklerim önceki geceki maceralardan dolayı ağrıyor ve şişiyordu. "Burnumu sokmak istememiştim."

Hemen cevap vermedi, dikkatini bana vermeden önce bir sigara yakmakla vakit geçirdi. "Benimle kalan bir ailem var."

Dumanını tavana doğru üflerken bir elini karmakarışık saçlarında gezdirmesini izledim. Her şeyi açığa vurmadığını söyleyebilirdim. Noah'da ilgimi çeken gizemli bir şeyler vardı.

Utanc verici davranışım hakkında soru sorduğumda bana öyle bakmasının sebebi neydi?

Bana söylemediği neydi?

NOAH

Stüdyonun otoparkına girdim, Corvette'im motorunu durdurdum ve güneş gözlüklerimi çıkardım. Chelsie otel odamdan ayrılalı birkaç saat olmuştu ve kulüpten beri Devon'la henüz konuşmamıştım. Ben daha fazla

Devon'ın son mesajında bahsettiği şu "önemli şeyi" merak ediyordu.

Anahtarlarımı cebime koyup arabadan çıktım ve stüdyoya girdiğimde Devon'ı menajerimiz ve temsilcimiz Sean Pierce ile sohbet ederken gördüm.

"Hey," diye seslenerek iki adamın dikkatini çektim.

Devon'ın yüzünde coşkulu bir ifade vardı, bu da önceki etkileşimimizin aksine hoş bir tezat oluşturunuyordu. Çeneme hak ettiğim bir yumruk yemeyi bekliyordum.

"Saatler önce burada olacağını düşünmüştüm. Ekildiğim için üzgünüm ama haberi duyunca altına sıçacaksın." Devon bana yaklaşıırken gazozundan bir yudum aldı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sana söyledim, bugün yapmam gereken aile işleri vardı. Ayrıca, bu sabah kız arkadaşınla ilgilenmem gerekiyordu."

Devon olduğu yerde durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Bir önceki gecenin anıları tüylerimi diken diken etti. "Chelsie. Dün gece onunla baş başa kaldım. Ona bakacağınızı düşünerek Lisa ve Julia'yı eve gönderdim ama sonra siz gittiniz, benim de onu otel odama getirmekten başka çarem kalmadı." Devon masmavi gözlerinde ölümcül bir niyetle bana doğru ilerlediğinde bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. "Dur, hiçbir şey olmadı, tamam mı? Ben olsam böyle bir şey yapmazdım."

"*Başka seçeneğin yok muydu?* Neden Julia ya da Lisa'yı gelip onu almalarını istemedin?"

"Numaraları bende yoktu."

"Ve Chelsie'nin telefonunda numaralarını kontrol etmeyi düşünmediniz mi? Ya da adresi için ehliyetine bakmayı?"

"I..." Bir cevabım olmadığını fark ederek durakladım. Bunu neden yapmadım? Tek yapabildiğim alkolü suçlamaktı.

"Harika." Devon iğneleyici bir kahkaha attı. "Sanki onu yeterince travmatize etmemişsin gibi, bu sabah senin lanet suratınla uyanmak zorunda kaldı. Gerçekten güzel."

Öne doğru bir adım atarken savunmalarım alevlendi. "Hey, dün gece kızla ben ilgilendim. Tuvalette bayıldıktan sonra onu fiziksel olarak kulüpten dışarı taşımak zorunda kaldım. Sen hangi cehennemdeydin?"

"Biliyor musun, sana hiç sempati duymuyorum. Bu pisliği sen yaptın ve temizlemeyi de hak ettin," diye karşılık verdi Devon.

Bu doğruydu. Ellerimi yüzüme sürdüm ve iç çektim. "Peki. Haklısın. Pisliğin tekiydim. Ama güzel bir yüz yüzünden büyük resmi gözden kaçırmanı istemiyorum."

"Görüşünü mü kaybediyorsun? Dostum, az önce bize yüzyılın konserini ayarladım." Donup kaldım, aklım başımdan gitti.

"Ne?"

Devon'ın gülümsemesi arka cebinden bir sözleşme çıkarırken geri döndü. "Kahrolası Grammy's, adamım."

YEDİNCİ BÖLÜM

I Bulutlu bir Pazar öğleden sonraydı ve Cuma gecesi yaptığım utanç verici gösteriden sonra Devon'dan henüz haber alamamıştım. Onu dek korkuttuğumdan emindim. Aslında, muhtemelen Çin'i turluyordu. benden olabildiğince uzakta. Ne tür bir salak Devon Sawyer'la ilk randevusunu berbat eder?

Bu kız.

Kanepede uzanmış, Tarryn Fisher'ın son romanını okuyor ve kendi acınası sefaletime gömülüyordum ki kapı çalındı. Saate baktım, Lisa'nın öğle yemeği randevumuz için bir saat daha gelmesini beklemiyordum.

"Geliyorum," diye mırıldandım. Hâlâ pijamalarımın içindeyken başımın üstündeki dağınık topuzu sertçe çektim. Kasvetli gün, ruh halimi oldukça güzel tamamlıyordu.

Ön kapıya doğru adım atarak kapıyı açtım ve en iyi arkadaşımı erken geldiği için kızdırmaya hazırlandım. Lisa her zaman aşırı dakik bir tip olmuştu.

Ama kapının diğer tarafında duran kişinin Noah Hayes olduğunu fark ettiğimde hazırlıksızdım.

"Hey," dedi.

Varlığı beni o kadar şaşırtmıştı ki, ona sadece aval aval bakabildim. "İçeri girebilir miyim?"

"Hayır. Yani, tabii. Burada ne yapıyorsun?" Kendimi toparlayarak kenara çekildim ve müzisyenin daireme girmesine izin verdim. "Kapıma gelmesini beklediğim son kişi sendin. Özellikle de nerede yaşadığım hakkında hiçbir fikrin olmadığını düşünürsek."

Bana mahcup bir sırıtış attı. "Devon'da adresin vardı."

"Neden buradasın?"

Noah elini arka cebine soktu ve tanıdık bir gümüş zincir çıkardı. "Bunu dün otelden ayrılmadan önce yatağında buldum. Ne yazık ki o gece odamda kalan tek kız sen olduğun için sana ait olabileceğini düşündüm."

Yanaklarımdaki pembe lekeye engel olamadım. "Ah, doğru. Evet, o benim... teşekkür ederim."

Elimi uzattığımda Noah narin kolyeyi avucumun içine bıraktı. Kapı aralığında kıpırdandı, alışılmadık bir şekilde gergin görünüyordu.

"Peki, o gece hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi ona kırpıştırırken şaşkınlık üzerime çöktü. "Sana söyledim... Kızlarla tuvalet molası verdiğimi, biraz dans ettiğimi hatırlıyorum, şey..." Başını salladığını fark ettiğimde sözümü yarıda kestim. "Ne? Bilmem gereken bir şey mi var?"

Noah dairenin içinde volta atmadan önce bana bakarken çenesini kaşdı. "Demek istediğim... peki, otele sonra ne hatırlıyorsun?"

Sözlerinin aklımda yer etmesi bir an sürdü. Ve sonra midem korkuyla kıvrıldı.

Zihnimde farklı senaryolar dönüyordu, hiçbiri güzel değildi, hepsi aşağılayıcıydı. Çoğu kusmuk içeriyordu. *Bilmek istiyor muydum ki?*

"Bu konuşmayı zaten yaptığımızı sanıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye itiraf ettim, boğazımdaki yumruyu yuttum ve yüz ifadesini dikkatle izledim.

Noah'nın yüzü önce okunmaz halde kaldı. Sonra ağzının köşesi tanıdık, alaycı bir sırıtışla kıvrıldı. "Bununla gerçekten eğlenebilirim, biliyorsun."

"Noah, lütfen. Sadece söyle bana." "Ve sonra beni vur." diye eklemek için durakladım.

Kollarını kavuşturarak iç çekti. "Tamam, bak. Ayık olsaydın muhtemelen bana söylemeyeceğin şeyler anlattın. Oldukça ağır şeyler."

Kanım buz kesti. Kendimi kanepeye bırakırken dizlerim titriyordu. "Nene?"

"Patates kızartması yerken nadir bir bağ kurma anı yaşıyorduk. Harikaydılar... bilirsin, McDonalds. En iyisiydi. Ketçabın içine küçük hayvan desenleri çiziyordun - sanırım kediler ya da belki hamsterlar. Sen

Bir kediniz olduğunu söylemişsiniz, ama hep bir hamster istemiştiniz, o yüzden hatırlayamıyorum.

."

"Noah," diye uyardım ve konuya girmesi için onu işaret ettim. "Ve sonra bana eski sevgilinden bahsettin."

Solgunlaştım.

Bu gerçekleşmiyordu. Böyle bir olamaz.

Noah devam , neşesi kaçmıştı. "Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum. Sadece sana karşı bir pislik gibi davrandığım için özür dilemek ve sırlarının benimle güvende olduğunu bilmeni istedim."

Konuşmaya çalıştım ama sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş gibiydi. Midem bulanıyordu ve tek yapabildiğim başımı eğip gözyaşlarımı tutmaya çalışmaktı.

Lisa geçmişimle ilgili güvendiğim tek kişiydi. *Noah'a* nasıl söyleyebilirdim? O benim karanlık sırlarımı bilmeye layık değildi.

Ve *oh*, karanlıktılar.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Noah kıpırdanarak ve ensesini ovuşturarak kendi halinde göründü. "İstersen... bunun hakkında konuşabiliriz."

"Tanrım, ne dediğimi bilmek bile istemiyorum," diye inledim. Noah'nın beni bu kadar savunmasız görmesinden nefret ediyordum. Bu kadar açıkta.

"Yani, önemli bir şey değil. Dediğim gibi, kimseye söylemeyeceğim. Devon'a bile."

Yutkundum ve ona baktım, gözlerim fırtınalı ve parlıyordu. "Bu büyük bir mesele. Çok büyük bir mesele." Derin, titrek bir nefes alırken sesim takıldı. "Geçmişim her gün unutmaya çalıştığım bir şey."

"Anlıyorum," dedi, sesi garip bir şekilde sempatikti. "Ama geçmişin senin başına gelen bir şey. Sen bu değilsin."

Gözlerimi kırpıştırarak onaylarcasına başımı salladım. "Şu haline bak... ne kadar anlayışlısın."

"Ne yani, sadece görünüşümle mi bu kadar ilerlediğimi sanıyorsun?"

"Hayır, çekici kişiliğin ve bir kıza kendini özel hissettirme konusundaki esrarengiz yeteneğin arasında bir seçim yapmam gerektiğini düşündüm. Ayaklarımın yerden kesildiğini biliyorum."

"Bu doğru." Omuzları alçakgönüllülükle silkindi, bir sırıtma ima etti. "Ben temelde üçlü bir tehdidim."

"Şu anda sana nasıl aşık olmuyorum?" "Bilmiyorum," diye güldü. "Nerede yanlış yaptım?"

Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamadım.

Oturma odamda oturup Noah Hayes ile şakalaşmayı hiç beklemiyordum. Soğukkanlılığımı geri kazanarak boğazımı temizledim. "Sana bir şey getireyim mi? İçecek bir şey?"

Noah başını eğdi ve ben ayağa kalkıp mutfığa doğru yürürken beni takip etti. "Elbette, neden olmasın? Ama yaparken seni izleyeceğim. İçine fare zehri koymanı istemiyorum."

"Bunu hak ediyorsun." Buzdolabını açarken ona yan gözle baktım. İki haftadır alışverişe çıkmadığımı fark ettiğimde dudaklarım hayal kırıklığıyla büzüldü. Yarım galon Sunny Delight, bir dizi tuhaf çeşni, bir paket sosisli sandviç ve bir aylık dil peyniri vardı. "Bu ay bahşişlerim biraz kötüydü. Kusura bakmayın."

"Vay canına. Sunny D, öyle."

Dolaptan bir bardak çıkardım ve içkiyi doldurdum. "Pek de ünlülere layık bir kokteyl sayılmaz," dedim ona mahcup bir bakış atarak. "Oturmak ister misin?"

Ben oturma odasındaki kanepeye doğru ilerlerken Noah da beni takip etti ve aramızda bir sessizlik oluştu. Konuşmak istediğim son şey beklenmedik itirafımdı ama Noah'nın geçmişim hakkında ne bildiğini öğrenmem gerekiyordu. "Ee," diye başladım, Noah'ın meyve suyundan bir yudum almasını izleyerek. Ellerimi birbirine kenetleyerek derin bir nefes aldım. "Tam olarak ne biliyorsun?"

NOAH

Chelsie'nin kanepesinde oturup Sunny Delight'ımı yudumladığıma inanmakta güçlük çekiyordum, oysa birkaç gün önce o, Devon'ın yok etmeyi hedeflediğim fetihlerinden sadece biriydi.

Bugün onun sırdaşıydım; beklenmedik bir yoldaş. Onun karanlık geçmişi hakkında her şeyi biliyordum - Devon'un bilebileceğinden daha fazlasını - ve bazı tuhaf

ona teselli vermeye meyilli hissettim. Belki gözlerindeki yaralı, terk edilmiş bakıştı, belki de bana içini döküşündeki sıkıntılı haldi. Güçlü ve ateşli ruhu, payına düşenden çok daha fazla travma yaşamış, kayıp ve yalnız bir genç kadına dönüşmüştü.

Kucağıma tırmanışını, yüzümü titreyen ellerinin arasına alışını ve kimseye tek kelime etmemem için bana *yalvarışını* asla unutmayacağım.

"Noah, bu... bu ciddi bir durum," diye mırıldandı bana sıkıca sarılarak.

Sırtımı otel yatağına dayayıp yere oturduğumuzda, kollarım içgüdüsel olarak onu sabit tutmak için etrafına dolanırken bana sarıldığında ona baktım. "Ne oldu?"

Artık patates kızartması hakkında konuşmuyorduk, o kadarını biliyordum. Gözleri alkolden daha fazlasının etkisiyle buğulanmıştı, irislerinin dumanlı yeşilinin içinde karanlık gölgeler gizleniyordu.

Dudaklarını yalarken Chelsie'nin nefesi kesilmişti. "Canavar. Sevdigimi sandığım canavar."

Kafam karışmıştı, kalçalarını sıkarken kaşlarımı çatmıştım. Ben de sertleşiyordum ama onun gözlerindeki ıssız bakış dikkatimi dağıtmış, kıvranışının üzerimdeki etkisine odaklanamamıştım. "Takip etmiyorum. Ne canavarı?"

"Ian. Beni dövdü. Tecavüz etti. Benim bir hastalık olduğumu ve kimsenin beni sevemeyeceğini söyledi." Tekrar yukarı bakmadan önce gözlerini ağızma indirdi. "Devon beni sevebilir, değil mi?"

Derim alarmla karıncalanırken kendi nefesim de kesilmişti. "Ne?" diye sordum. Cevap bulmak için yüzüne bakarak sorguladım. "Tehlikede misin?"

Sarhoş, uygunsuz randevumuz çok daha vahim bir şeye dönüşmüştü.

Başını salladı. "Her zaman tehlikede olacağım. O beni takip ediyor." Yutkundu ve bir parmağını şakağına götürmeden önce kucağımda sallandı. "Burada."

"Dinle, gerçekten tehlikede misin? Bu bir yardım çağrısı mı?"

"O... o beni öldürmeye çalıştı, Noah." Chelsie yakınımı eğildi ve sonraki kelimeleri kulağıma doğru fısıldadı. "Parmaklarını Azrail gibi boğazıma doladı ve son nefesimi vermenin nasıl bir his olduğunu bilmek isteyip istemediğimi sordu."

O geri çekildiğinde göz göze gelmiştik. Birbirimize bakarken göğsüm uyarı ve gerçek bir endişeyle inlemişti. Yutkundum. "Sen iyi misin?"

"Hayır. Ben bir hastalığım, unuttun mu? Bu hiç de iyi değil..." Ben onu yakalayana kadar neredeyse devriliyordu, çırpınan gözlerini tekrar benimkilere dikmeye zorladım. "Uykum var..."

"Chelsie, hey," diye ısrar ettim, avucumla yüzünün yan tarafını kavradım. Samimi bir jestti, ama samimi bir andı - *çok önemli* bir an gibi hissettirmişti. "Nerede bu Ian denen adam? Yakınlarda mı yaşıyor?"

Tembelce başını salladı. "O hapiste. Zavallı bir kıza tecavüz etti çünkü polis beni ciddiye almadı ve onu tutuklamayı reddetti." İç çekerek bana sarıldı, alını öne düştü ve benimkine çarptı. "O bir canavardı ama ben onu sevdiğimi sanıyordum... Sanırım bu beni de bir canavar yapıyor."

"Sen bir canavar değilsin."

"Beni sevmiyorsun çünkü gerçeği görebiliyorsun. Ben kırıldım. Sevimsiz."

Kahretsin, ona gerçekten pislik gibi davranmıştım, hem de ne için?

Yanağımı çığnerken suçluluk duygusu üzerime çöktü. "Seni tanı mıyordum. Bunların hiçbirini bilmiyordum ve bunu hak etmediğin açıkken bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Hiç olmadığım kadar açık sözlüydüm ve Chelsie sarhoş haliyle bile bunu hissetmiş olmalıydı. Gülümsemesine izin verdi, başı bir o yana bu yana döndü, uzun saçları bizi perdeledi. "Güzel kokuyorsun" diye fısıldarken nefesi dudaklarımı sıyırmıştı.

Birden fazla şekilde kaskatı kesilmiştim. "Sanırım kusabilirim."

Hızlı konu değişikliklerine göz kırparak küçük komodinin üzerindeki su şişesine uzandım. "Al, biraz su iç."

Chelsie kıkırdadı. "Su Kızı."

Ve sonra bayıldı, göğsüme doğru gevşek ve ağırlıksız bir şekilde düştü, ta ki ben onu yatağa yatırıp yerdeki yatağım için fazladan bir battaniye kapana kadar.

O anı unutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Neyse ki Chelsie bunu asla hatırlamayacaktı.

Şimdi onun yanında oturuyor, bana anlattığı korku hikayelerini tekrarlıyor ve gözlerindeki aynı hasarlı ifadeyi fark ediyordum. Kanepenin yastığını karıştırdığımı fark edince, iyi olup olmadığını sormak için durdum. "Artık konuşmamıza gerek yok." Bardağımı sehpanın üzerine bıraktım ve gözlerini buldum. "Bildiğim tek şey bu."

Chelsie yastığı göğsüne bastırarak küçük bir gülümsemeye zorladı. "Bu konuda bu kadar soğukkanlı olduğun için teşekkürler Noah. Uzun bir yol kat ettiğimi hissediyorum ama asla gerçekten... bilirsin, *özgür olamayacağım*. Her zaman üzerimde kara bulutlar dolaşacak."

"Bu her zaman senin bir parçan olacak," diye onayladım. "Ama bunu seni daha da güçlü bir insan haline getirmek için kullan." Bu moral verme işinde pek iyi değildim ama sözlerimi düşünceli bir şekilde söylemeye çalıştım.

Chelsie'nin bakışları kucağına kaydı. "Korkarım Devon bana bir şans daha verirse, her şeyi berbat etmeye devam edeceğim. Benim gibi bir kaçıkla kim çıkmak ister ki? Kimse böyle bir yükü uğraşmak istemez. Özellikle de istediği her kızı elde edebilecek bir adamla."

"Kendini baltalamayı bırak. Bu senin ilk sorunun," dedim kararlı bir şekilde. "Gördüğüm kadarıyla, pek çok harika niteliği olan harika bir kızsın. Ve yalan söylemeyeceğim... Devon sana göz koymadan çok önce garsonluk yaptığını fark etmiştim."

Eyvah. Çok mu ileri gitmiştim?

Başını kaldırdı, itiraf karşısında burnu kıristtı. "Ha? Başından beri benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Senden hiç *nefret* etmedim. Sadece götlük yapıyordum çünkü ben böyleyim.

Burada eşofmanlarıyla otururken bile çok ateşlisin."

Çifte yikes. Konuşmayı kesmem gerekiyordu.

Chelsie yastığı çenesine kadar çekerek pembe yanaklarını gizlemeye çalıştı. "Um... teşekkürler."

Kapı zili çaldı ve aramızda oluşan gerginliği kırdı.

"Aman Tanrım... Lisa." Chelsie ayağa fırladı ve ön kapıya doğru koştu. "Öğle yemeği randevumuzu tamamen unutmuşum."

"Benim de gitmem gerekiyor." Kanepeden kalkıp onu takip ettim ama Chelsie dönüp bana bakınca duraksadım. Gözleri gerçek bir samimiyetle parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten."

Kalbim tekledi. Cevap vermek üzereydim ama kapı çalmaya devam etti.

"Geliyorum!" Chelsie bağırdı ve yolun geri kalanını koşarak arkadaşını kapıda karşıladı. "Üzgünüm Lisa, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Noah da tam gidiyordu."

Lisa bana bakarken yüzünde şaşkın bir ifade vardı, ben de el salladım.

"Uh, hey." Lisa, Chelsie ve benim aramda bir ileri bir geri baktı. "Bir şeyi mi bölüyorum? Yeniden planlayalım mı?"

Boğazımı temizledim. "Dediği gibi, ben de çıkmak üzereydim. Yine de seni görmek güzel."

"Berbat durumdayım, Lis." Chelsie yıpranmış görünüyordu. "Bırak da kendime geleyim. On dakika mı?"

"Elbette," diye başını salladı Lisa. Kapıdan çıkmak için yanından geçerken koluma sert bir el koydu. Sesi alçak ve uğursuz bir hal alarak bana "Oraya gitme" dedi.

Uyarı karşısında çenem gerildi. Erkeklik gururumu bastırıp sert bir şeyler söylemek zorunda kaldım. Aptal rolü yapmaya karar vererek kolumu geri çektim. "Takip etmiyorum."

"Lütfen, onu bırakın. Çok şey yaşadı."

"En İyi Arkadaşın Görevi "nin farkındaydım - bu, en iyi arkadaşı her ne pahasına olursa olsun dünyanın pisliklerinden korumak için söylenmemiş bir kuraldı. Bu nedenle, Lisa'nın Chelsie'nin pantolonuna girip kalbini kırmak için bir görevde olduğumu varsaymasını affettim. En iyi davranışımı sergilemediğimi göz önünde bulundurursak, bu sonuca varmakta haklıydı.

Savunmalarımı bir kenara iterek başımı salladım. "Göründüğü gibi değil," diye gülümsemeye zorladım. Lisa'ya dostça bir selam vererek yanından geçip koridora çıktım ve arabama doğru ilerlemeye başladım.

Kafamı boşaltmam gerekiyordu çünkü benim de o öğleden sonra bir randevum vardı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Cuma gecesi idi ve Devon Sawyer'ın huzurunda yaşadığım utancın üzerinden bir hafta geçmişti.

Tekrar.

Neredeyse bir haftadır hiçbir temas kurulmamıştı. Takip telefonu yok. Kahve randevusu için yalvaran. Kendimi rezil ettiğim için beni affeden bir mesaj yok.

Hiçbir şey.

Yutulması zor bir gerçektir: Ünlü müzisyenle olan tüm şansımı epeyce boşa çıkarmıştım. Ve şimdi, Julia ve Lisa ile meyveli bir kokteylde üzüntülerimi boğuyordum.

"Biliyorsun," diye söze başladı Julia, devasa dondurulmuş daiquiri'sinden bir yudum alarak. "Devon'a her zaman kendin ulaşabilirsin, Chelsie. Numarasını hemen telefonuna kaydettin, değil mi?"

"Evet, Julia. Ben tam bir aptal değilim," diye cevap verdim... gerçi bu ifadeye tam olarak inanmıyordum. "Sadece onu rahatsız ettiğim için kendimi rahat hissetmiyorum. Eğer gerçekten isteseydi benimle iletişime geçerdi diye düşünüyorum."

"Doğru," diye omuz silkti Julia.

Omuzlarım yenilgiyle çöktü. "Mahvoldum."

"Bu kadar Debbie-downer olma," dedi Julia. "Doğru adamı bulacaksın. Kimse onun kadar yakışıklı ya da başarılı olamaz ama biri mutlaka çıkacaktır."

Lisa gözlerini devirdi. "Gerçekten yardımcı olmuyorsun, Jules." Sonra bana döndü. "Hey, buradan çıkmak ister misin? Depresyon ve alkol nadiren iyi şeylere yol açar."

Başımı salladım. "Teşekkürler ama ben iyiyim. Sadece Devon'ı unutup eğlenmeye ihtiyacım var. Bütün hafta suçluluk duygusu ve kendimden nefret ettim. Bunu geride bırakmalıyım." Küçük plastik pipeti dudaklarıma götürdüğümde cep telefonum çaldı. Ona bakarak önce bir kez daha, sonra üç kez daha baktım. Sadece emin olmak için. "Çocuklar... ?" Sözümü yarıda kestim.

"Ne?" diye sordu iki kız da hep bir ağızdan.

"Devon az önce Marley'de buluşalım diye mesaj attı."

"İşte bu!" Julia daiquiri'sini yudumlayarak ve çantasını omzuna atarak haykırdı. "Hadi gidelim buradan. Bu gece Noah ile kesinlikle seks yapacağım."

"Dur, dur, dur," dedi Lisa. Julia'nın elini tutarak onu geride tuttu. "Biz davetli miyiz Chelsie? Bu sadece *seninle* ilgili bir şey mi?"

Telefonu arkadaşlarıma çevirdiğimde yüzüm heyecanla parlıyordu, Devon'ın mesajı tam olarak görünüyordu:

Seni özledim. Arkadaşlarını getir ve bizimle Marley'de buluş.

Otuz dakika sonra Marley's'e girerken kollarım Lisa ve Julia'nın kollarıyla birleşmişti. Oraya en son gittiğimde gece hararetli konuşmalar ve hızlı, utanç verici bir çıkışla sona ermişti. Neyse ki bu gece kendimi iyimser hissediyordum - Noah'la olan değişken ilişkiyi yumuşatmıştım ve Devon beni görmeye hevesli görünüyordu.

Güzel bir gece olacaktı.

İçeri girdiğimizde adımın kalabalığın içinde yankılandığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda Devon'ın balkonun tepesinden bana el salladığını gördüm, ben de bir kız öğrenci sırtışıyla el salladım ve merdivenlerden yukarı, VIP odasına doğru yürüdüm.

"Selam," dedi Devon. Yakışıklı yüzü içten bir gülümsemeye dönüştü. "Gelebildiğine çok sevindim. Bütün hafta boyunca *seninle* temas kurmak istiyordum."

Uzandım ve ona sarıldım, vücudu bana yaslandığında omurgamda lezzetli bir ürperti oluştu. Misk kokulu kolonya ve pahalı likör kokuyordu ve elimde olmadan yüzümü boynunun yarığına soktum ve onun sarhoş edici kokusunu içime çektim. Devon ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek karşılık verdi.

"Hey, neden *beni* hiç böyle karşılamıyorsun?" dedi solumdan tanıdık bir ses. Kendimi Devon'dan uzaklaştırdım ve elinde birayla duvara yaslanmış olan Noah'ya gülümsedim. Gözlerimiz buluştu ve Noah bana şakacı bir göz kırptı.

"Bakıyorum da ikiniz sonunda anlaşmaya başlamışsınız?" Devon tereddütlü ama umutlu bir şekilde bir ileri bir geri baktı.

"Şimdilik," diye omuz silktim ve dikkatimi tekrar Devon'a çevirdim. Elinden tuttum ve onu odanın her zamanki köşesine götürdüm. "Muhtemelen geçen hafta olayların nasıl geliştiğini konuşmalıyız. Kendimi açıklamak istiyorum."

Devon elini kaldırarak ben devam edemeden beni durdurdu. "Gerek yok. Tam olarak ne olduğunu biliyorum. Grup arkadaşım bir pislik."

Bir kıkırdama duyuldu. "Bunu tartışmayacağım. Ama bilmeni isterim ki o gece tanık olduğun kişi ben değildim. Arada bir içki içerim ama öyle zil zurna sarhoş olmam. Anlıyor musun?"

"Chelsie, bunu biliyorum," diye Devon beni rahatlattı. Elini kaldırdı ve asi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kalp atışlarım hızlandı, göz kapaklarım Devon'ın dokunuşuyla çırpınmaya başladı. Parmakları uzun buklelerimin arasında gezinirken sertçe nefes aldım. "Seni korkutmadım değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Beni korkutmak için çok şey gerekiyor. Seni aramamamın nedeni, grubun oldukça harika bir fırsat yakalaması ve bunun zamanımın çoğunu almasıydı. Zihnim açıkken seninle iletişime geçmek istedim."

Onu zor duydum çünkü eli okşuyor ve bacaklarımın titremesine neden oluyordu. Çapkın bir sırıtişla onu yandaki kanepeye çektim. "Kusura bakma, ayakta durmak sorun olmaya başladı."

Devon'ın mavi gözleri yüzümü incelerken parlıyordu. "Tanrım, çok güzelsin."

Yutkunarak, onun yoğun bakışlarından kaçmak için bakışlarımı indirdim.

"Hey, bana bak," dedi, çenemi başparmağı ve parmağı arasına aldı ve yüz yüze gelene kadar başımı kaldırdı. "Ciddiyim."

Gözlerimiz kilitlendiğinde, bunu kastettiğini anladım. Daha önce kimsenin böyle içtenlikle söylediğini duymamıştım. Ian'ın bana güzel olduğumu söylediği tek zaman bir dayaktan ya da tecavüzden sonraydı; bu onun benden "özür dileme" şekliydi; beni güçlü, yıkıcı pençesine geri alma şekliydi. O zamandan beri bu sözler kulağıma küpe olmuştu.

Doğru hissettiren tek şekilde karşılık verdim, Devon'a doğru eğildim ve onu sertçe öptüm. O da aynı ateşle karşılık verdi, kollarını belime doladı ve bedenimi kendine doğru çekti. O anda karar verdim.

Bunu istemiştim.

Yıllardır erkeklerden kaçıyordum ve artık hayatımın kontrolünü geri kazanmanın zamanı gelmişti. Gücümü.

Erkekler düşman değildi. *Devon* düşman değildi.

"Buradan nereye gitmek istiyorsun?" *Devon* konuşmak için hafifçe geri çekilerek sordu. Sesi boğuk ve umut doluydu.

Doğrudum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım, bu soruya cevap vermeye tam olarak hazır değildim. "Bilmiyorum. Tek bildiğim seni görmeye devam etmek istediğim. Daha önce hiç ünlü biriyle çıkmamıştım... bu yüzden eminim daha fazlası vardır."

"Ünlü ya da değil, ben hâlâ bir kızdan hoşlanan bir erkeğim. Bunu karmaşık hale getirmemize gerek yok."

Sözlerini düşündüm, *Devon Sawyer*'ın benimle birlikte olmak istediğine inanmakta hâlâ tereddüt ediyordum. *Benimle*. Kabul ediyorum, benim muazzam yükümün ve ilişki geçmişimin farkında değildi -hayır, *Noah*, tüm insanlar arasında bunu bilen tek kişiydi- ama yine de bunu kabullenmekte zorlanıyordum.

Kaderimde büyük şeyler olduğunu hiç hissetmemiştim. Ben sadece küçük bir kasabada yaşayan, paramparça olmuş, korunaklı yirmi altı yaşında bir gençtim.

Ian bana hep "Sen sadece kaybolmuş küçük bir kızsın" derdi.

Kelimeleri zihnimden kovan annemin sesi onların yerini aldı. "Ya sıçra ya da geri çekil," derdi bana. "İkisinde de güç vardır."

Yıllar süren enkaz ortaya çıkmadan önce annemi düşündüm. Tek önemli şeyin *Ian* olduğunu düşünerek ailemi kendimden uzaklaştırmadan önce. Onun aile dinamiğimi sabote etmesine ve zihnimi kötü düşünceler ve kavramlarla doldurmasına izin vermeden önce.

Artık çok geçti. Yıllardır ailemle konuşmamış, telefonlarından ve barışma girişimlerinden kaçmıştım. Ben bir korkaktım.

Artık korkak olmak ... ve *Devon* bir başlangıçtı.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadım titrek bir nefesle, *Devon*'ın yüzünü gergin avuçlarımın arasına aldım ve yüzünün gerçek bir rahatlamaya dönüşmesini izledim. "Bu işi yürütmeye çalışalım."

Sıçra.

Atlayacaktım.

İlişkimizi resmileştirdik ve çok dört haftayı geride bıraktık.

Dört haftalık turne ve paparazzi. Dört hafta seyahat, çılgın hayranlar ve parti sonrası. Bütün bir ay bulanık geçmişti ve ben her dakikasını seviyordum.

Salonda çalışma saatlerimi azaltmışım, böylece eyalet dışında çaldıklarında grupla birlikte seyahat edebiliyordum. On sekiz yaşına geldiğimde ailemin bana verdiği birikim hesabımda iyi bir birikimim vardı - şimdiye kadar ona neredeyse hiç dokunmamışım. Ve bir daha asla tam zamanlı bir işe başlamayacak değildim - elbette başlayacaktım. Eski bağımlılık kalıplarına geri dönmeyi reddettim.

Ama ekstra tasarruf için minnettardım çünkü kira ödemelerimi yapmama yardımcı oluyordu. Freeze Frame birçok yerel konserde çaldı ama San Diego ya da Chicago'ya birinci sınıf biletle gidip ünlü erkek arkadaşımın yanında oturmak her zaman büyük bir zevkti.

Buna alışmak biraz zaman aldı.

Devon Sawyer benim *erkek arkadaşımdı*.

Lisa ve Julia, yeni keşfettiğim şöhreti biraz kiskansalar da inanılmaz derecede destekleyiciydiler. Manşetleri süsleyen sadece Freeze Frame değildi, Devon'un gizemli yeni kız arkadaşıydı. Magazin basını hikâyemizle ilgili olarak günlerini gün ediyordu ve Julia ne zaman şehir dışında olsam bana en son dedikodu dergilerinin kapaklarını göndermeyi ihmal etmiyordu.

Herkesin bildiği bir isim olmak heyecan vericiydi... ama aynı zamanda Amerika'daki her kadının beni kazığa bağlayıp yakmak istemesi de korkutucuydu. Devon beni spot ışıklarından korumak için elinden geleni yaptı ama teknoloji bunu imkânsız kılıyordu.

Su şişemden bir yudum alırken, iki ayağımın üzerinde kıpırdanırken gözlerim küçük odada kayıyordu. Chicago'daki United Center'ın sahne arkasında duruyordum, *önemli bir şey değildi*. Hayranlar Freeze Frame'in sahneye çıkmasını beklerken seyircilerden gelen sağır edici çığlıkları bastırmak için kulaklıklarımı iki kulağıma da taktım. Noah gitarını akort ederken Devon kendi su şişesinden yudumluyordu. Davulcu Tad, odada volta atarken iki çubuğu parmaklarının arasında döndürüyordu.

Tad, mini buzdolabından bir Red Bull alıp fişini patlatırken, "Bu iş hiçbir zaman daha az sinir bozucu olmuyor," dedi.

"Korkak olma," diye karşılık verdi Noah. Dudaklarının arasında sallanan sigara yüzünden sözleri boğuklaşmıştı.

Gitarının telleriyle oynarken Noah'yı inceledim. Çabuk gitaristle filizlenen arkadaşlığım, bu çılgın yolculuk boyunca ortaya çıkan tuhaf şeylerden biriydi. Kimse bunu sorgulamıyor gibiydi, bu yüzden dostane ittifakımızın başlangıçtaki ölümcül şakalaşmamıza tercih edilebileceğini düşündüm.

"Teknisyenlerden birini çağırmamı ister misin?" Noah'nın iplerle boğuşmasını izleyerek teklif ettim. Cevap olarak sigarasının içinden ofladı.

Şey... *çoğunlukla* arkadaşça.

Miles yanımdan hızla geçti, telefonu kulağındaydı ve ses tonundan kiminle konuştuğunu anlayabiliyordum. Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Lisa ve Freeze Frame başçısı geçtiğimiz ay boyunca birbirleriyle oldukça samimi olmuşlardı. Resmi bir şey olmasa da, sürekli konuşuyor ve mesajlaşıyorlardı ve birbirlerinin arkadaşlığından hoşlandıkları belliydi - Lisa ne zaman sıksa, uzun saçlı müzisyenden bahsetse yüzü aydınlanıyordu. Lisa'nın bir "Dondurulmuş Kare Kız Arkadaşı" olarak spot ışıklarının altında bana katılması için sabırsızlanıyordum.

"Pekâlâ çocuklar, gösteri zamanı." Grubun menajeri Sean odanın içinde koşuşturarak dört adama da bir şeyler söyledi. Noah sonunda gitarını akort etmişti ve artık biraz müzik yapma zamanı gelmişti.

Chicagoland bölgesindeki her kadının çığlıklarını durduğum yerden duyabiliyordum, dört grup üyesi kalabalığa kur yapmak için ortadan kaybolurken sahnenin kenarından heyecanla izliyordum.

Onları oynarken izlemek her zaman heyecan vericiydi.

Devon benim asıl ilgimi çeken kişi olsa da, zaman zaman Noah'ya takılmadan edemiyordum. Enstrümanını büyük bir tutkuyla çalışıyordu - sanki müzikal bir deneyimden çok erotik bir deneyimmiş gibi. Kalabalığın önünde yeteneğini geliştirmesini izlemek inanılmazdı. Ona baktım, bronz boynundan aşağı süzülen ve tişörtünün yakasını ıslatan tere baktım.

Yutkundum. Sonra başımı salladım ve bakışlarımı yeniden kalabalığı coşturan Devon'a çevirdim. Seyirciler onu yiyor, içimi adrenaline titretiyordu.

Devon *şarkı söyleyebiliyordu*. O, bir erkek grubunda sentezlenmiş bir pop sanatçısı değildi - hayır, Devon Sawyer gerçek bir anlaşılmıyordu. Sesi hamdı, aralığı

İnanılmazdı. Ağzını her açtığında tüylerim diken diken oluyordu.

Tezahürat yapan kalabalığın hayal kırıklığına uğradığı gösteri iki saat sonra sona erdi ve dört adam sahneyi terk etti.

"Freeze Frame'deyiz! İyi geceler!" Devon gitarını havaya kaldırarak bağırdı. Alkışlar yankılanıyordu.

Saf sihir.

Adamlar sahne arkasına döndüğünde Devon beni yakaladı ve dudaklarıma ateşli bir öpücük kondurdu. Nefes nefese geri çekildim. "Orada çok iyiydin."

O sırada Noah hızla içeri girdi, beni ayaklarımın altından çekip aldı ve sımsıkı sarıldı. "İşte bu yüzden bize büyük paralar ödüyorlar," diye mırıldandı kulağıma.

"İğrenç, indir beni... her tarafın sümüksü," diye yüzümü buruşturdum ve itirazlarıma rağmen onu şakacı bir şekilde sıkarak geri sarıldım.

Devon omzuna bir havlu attı ve beni elimden tutarak terden sıırılsıklam olmuş gitaristin yanından uzaklaştırdı. "Barlara gideceğiz, bebeğim. Bu gece kendimi kutlama havasında hissediyorum. Bize katılmak ister misin?"

Başımı salladım. Gece geç saatlerde Freeze Frame'le içki içmek her zaman eğlenceliydi ama seyahat etmekten çok yorulmuştum. "Oldukça yorgunum. Geceyi erken bitirmemin bir sakıncası var mı?"

Noah bize yaklaştı ve yüzünü silmek için Devon'ın havlusunu kaptı. "Ben de Dev. Dün gece hiç uyumadım."

Devon'ın gözleri aramızda bir ileri bir geri gidip geldikten sonra omuz silkti. "Keyfinize bakın. Otele geri mi dönüyorsunuz?"

Başımı sallayarak bakışlarımı Noah'ya çevirdim. Grubun geri kalanına katılmak istememesine şaşırılmışım, çünkü Noah genellikle yorucu bir gösteriden sonra bir gece alkol almayı öneren ilk kişi olurdu.

Noah havluyu omzunun üzerinden attı. "Tek başına olmasan daha iyi olur zaten, Combs. Şoförümüzü arayıp odana tek parça halinde dönmeni sağlayacağım."

Combs. Noah son birkaç haftadır beni soyadıyla çağırıyordu ve bu biraz... sevimliydi.

Devon elimi nazikçe sıktı. "Fikrini değiştirmeyeceğine emin misin? Bu göt herifle vakit geçirmenin o kadar da tatmin edici olacağını sanmıyorum."

Şakacı bir şekilde eğildim. "Temiz bir mola vereceğim," dedim ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum.

Devon elimi bırakmadan önce önce burnumu, sonra da ağzımı öptü. "Biraz uyu. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler."

İçimi çektim, gidişini izlerken gözlerimin hülyalı bir hayranlıkla dolu olduğundan emindim.

Noah yanıma sokuldu ve ceketimi uzattı. "Yorgunum. Hadi çıkalım."

NOAH

Limuzinden indikten birkaç dakika sonra sağanak bir yağmur üzerimize yağmaya başladı. Deri montumu çıkardım ve otelin girişine doğru koşarken Chelsie'nin başının üzerinde tuttum.

"Teşekkürler," dedi, döner kapılardan hızla geçerken saçındaki yağmur damlacıklarını silkeleyerek.

Ellerimi sıırılsıklam saçlarımda gezdirirken durakladım ve otelin lobisinde soluklanmak için biraz zaman ayırdım. "Bu hava bi-polar falan mı?"

Chelsie gülümseyerek, "Senin için eski güzel Chicago," dedi ve benden önce yakındaki bir asansöre doğru yürümeye başladı. "Geçici şemsiye için tekrar teşekkürler. Bu gece yatmaya gidiyorum."

Ben de takip ettim. "Odanıza kadar size eşlik edeyim," diye teklif ettim ve sekizinci katın düğmesine bastım. Neden henüz iyi geceler demeye hazır olmadığımdan emin değildim ama belki de limuzin yolculuğu sırasında içtiğim iki biradan kaynaklanıyordu.

Ya da belki de az önce gerçekleştirdiğimiz gösterinin etkisiydi.

Ya da... belki de yalnızdım ve Chelsie mini eteği ve diz üstü deri botlarıyla oldukça cazip görünüyordu.

Hayır. Kötü olabilir.

Chelsie kıkırdadı ve bana sorgulayan bir bakış attı. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama sanırım bana bir şey olmaz. Ritz-Carlton'dayız."

Asansörün kapıları açıldı. Bakışlarımı yeni yağan yağmurdan hâlâ parlayan teninden ayırdığımda çenem gerildi. Boğazımı temizleyerek onunla birlikte asansöre adım attım. "Bugünlerde çok dikkatli olamıyorum. Ayrıca Devon'a seni odana tek parça halinde götüreceğime söz verdim. Geride hiçbir parça bırakmam."

Chelsie burnunu kırıstırdı, bakışları kaşlarını çattı. "Sarhoş musun sen?"

"Henüz değil, ama gece daha yeni başlıyor." Aklıma bir düşünce geldi - muhtemelen kötü bir düşünce, ama yine de bir düşünce. Chelsie'ye döndüm. "Hey, odamda bira dolu bir buzdolabım var. Bana katılmak ister misin?"

"Peki, *şimdi...*" diye gülümseyerek takıldı. Bir süre düşündükten sonra Chelsie omuzlarını silkti. "Aslında bana eşlik etmene aldırılmazdım. Bu gösterilere gelmeyi ne kadar sevsem de biraz ev hasreti çektiğimi inkar edemem."

Ev hasreti. Chelsie her uçağa bindiğimde ya da bir tur otobüsüyle yola çıktığımda ne kadar sıla hasreti çektiğimi bilmiyordu. Asansörde sessizce yukarı çıkarken bir iç geçirdim. Devon hayatında Chelsie olduğu için şanslıydı, *piç* kurusu. O bağlantıyı, o bağı özlüyordum.

Bir kere yaşamıştım. Ruby ile.

Ama lanet olası kalbimi kırmıştı. "Bu senin odan mı?"

Chelsie'nin sesi umutsuz hayallerimi delip geçti ve çoktan otel odamın önünde durduğumuzu fark ettim.

"Uh, evet. İşte bu." Cüzdanımı karıştırmadan önce ellerimi her cebe sokarak oda anahtarını aradım, yine de bir şey bulamadım. "Kahretsin. Tad ya da Miles'ta olmalı," diye homurdandım. "Resepsiyona gideceğim."

Chelsie başını salladı. "Hiç zahmet etmeyin. Benim odamda takılabiliriz. Devon birkaç saat içinde dönmeyecek ve ben de bu ıslak kıyafetleri değiştirmek istiyorum."

Aklıma Chelsie'nin ıslak kıyafetlerini değiştirirkenki görüntüsü geldi ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşündüm...

"Evet, tamam."

Evet. İyi fikir.

"Sadece birkaç şişe şarabımız var. Bira yok. Devon'ın pek içki içmediğini biliyorsun," diye mırıldandı Chelsie koridordan odasına doğru yürürken.

Hemen cevap vermedim çünkü hâlâ onun ıslak kıyafetlerini değiştirmesini düşünüyordum. Bir dirsek kolumu dürttü ve başımı kaldırıp bakmama neden oldu. "Ha?"

"Şarap. Bira yok. Anladın mı?" diye tekrarladı, sanki okul öncesi bir çocukmuşum gibi
-Hispanik, alkolik bir okul öncesi çocuk. "Tabii, evet. Tamam."

Chelsie oda anahtarını kapıya sokup açarken bana endişeli bir bakış attı. Işıkları yaktı, sonra çantasını yakındaki bir masanın üzerine koydu. Uzun bir iç çekişle kendimi yatağa attım.

"Hey! Yatağın üzerinde ıslak ayakkabı olmaz. Devon çıldıracak," diye azarladı Chelsie. Memnuniyetle mırıldanarak ellerimi başımın arkasında birleştirip arkama yaslandım, gözleri kapalı. "Devon dışarıda gecenin tadını çıkarıyor. Islak ayakkabılarımın yatağında olduğunun farkında değil."

Bu eğlenceyi paylaşmadı, hışımınla yanıma geldi ve sinirli bir tokat atarak bacaklarımı yataktan kaldırdı. "Götlük yapma."

Üstünü değiştirmek için bitişikteki banyoya girdiğinde doğruldum ve aralık kapıdan onu görebilmek için boynumu uzattım. Neredeyse anında kapıyı sonuna kadar kapattı ve ben de içimden hayal kırıklığıma küfrettim.

Birkaç dakika uyuyayım mı yoksa bir şişe şarap mı açayım diye düşündükten sonra Chelsie banyodan pembe bir atlet ve eşofmanla çıktı. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış, geçerken sıkıca tutuyordu. Mini buzdolabına uzanıp şarabı çıkarırken lavanta ve yağmur suyu kokusu onu takip ediyordu.

"Freeze Frame'in şerefine," dedi Chelsie bana bir bardak uzatarak. Kendi bardağını köpüklü Moscato ile doldurdu ve havaya kaldırdı.

"Buna içerim," diye başımı salladım. Şarabı dudaklarıma götürdüm ve kenarından onu inceledim. "Ayrıca... şerefimize."

Chelsie aniden yutkundu. "Biz mi? Ne olmuş bize?"

"Biliyorsun... *bizi*," diye tekrarladım. "Ölümcül düşmanlardan, akraba bir dostluğa."

"Bir akraba... ne? Sarhoş olmadığına emin misin?" Chelsie yüz hatlarını endişeyle çimdikleyerek bastırdı.

"Hey, burada biraz zaman geçirmeye çalışıyorum."

"Evet, garip bir an. Tuhaf davranıyorsun."

Homurdandım, bir kolumun üzerine yaslandım ve şarabın geri kalanını içtim. "İyi, her neyse. Farklılıklarımızı aşabildiğimize sevindim, anlıyor musun? Sen gayet iyisin, Su Kızı."

Moscato'sunu yudumlarken Chelsie'nin ifadesi yumuşadı. "Sen de iyisin." Gözleri şarap kadehinin üzerinde zümrüt gibi parlıyordu. Yanıma oturdu, içeceğini kucağında tutarken boğazını temizledi ve bana yandan bir bakış attı. "Size bir soru sorabilir miyim?"

"Sanırım." Kendime bir kadeh şarap daha doldurdum ve soruyu beğenmezsem diye hemen onu da yudumladım.

Mükemmel boyalı ayak tırnaklarını halıya vurdu. "Aşık olduğun kıza ne oldu?"

Chelsie'nin sorusu karnına bir yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Genelde özel hayatımla ilgili sorulardan kaçınırdım ve özellikle Ruby ile ilgili sorulardan kaçınırdım. Gözlerimde uğursuz bir şey parlamış olmalıydı çünkü Chelsie geri çekildi ve geri adım atmaya başladı.

"Ben - yani, burnumu sokmaya çalışmıyorum. Daha önce aşık olduğunuzdan bahsetmiştiniz. Ben sadece ne olduğunu merak ediyordum. İstemiyorsan onun hakkında konuşmak zorunda değilsin."

"İstemiyorum"

Sertleşen ses tonum karşısında Chelsie'nin gözlerindeki ifade sempatiden kızgınlığa dönüştü. "Tamam. Sorduğum için özür dilerim."

Ayağa kalktım ve odada volta atmaya başladım. "Biliyorsun, durup dururken eski kız arkadaşlardan bahsetmek pek alışılmış bir şey değil. Aslında bu berbat bir fikir."

Chelsie ayağa kalkarak dövüş davetimi kabul etti. "Kötü bir niyetim olmadığını *biliyorsun*. İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda olmadığını söyledim." Ellerini sıkıca beline koymuştu.

"İstemediğimi söyledim. Sonra sen... gözlerini kaçırdın." İki parmağını vurgulamak için yüzünün önünde salladı.

"*Pissy-eyed?*" Ses tonu kuşkulu bir hal aldı. "Senin hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için özür dilerim. Önemsemediğim için özür dilerim. Aslında... *Sanırım* kısa bir süre önce içimi döktüğüm kişi sizsiniz."

Yakınına eğildiğimde, sıcak nefesi yüzümde gezinirken savunmalarım alevlendi. "İşkence dolu geçmişin hakkında her şeyi bilmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Chelsie'nin gözlerindeki ifade tekrar değişti, bu sefer kızgınlıktan "yavru köpeğimi öldürdün" gibi bir şeye dönüştü.

Kahretsin. Ben bir pisliğim.

"Gerçekten mi?" diye tükürdü dişlerini sıkarak. "Sana güveniyorum ve sen bunu yüzüme mi vuruyorsun? Belki de seni yanlış değerlendirdiğimi düşünmüştüm. Belki de sadece... *yanlış anlaşılmışsındır*. Ama hayır." Chelsie dudaklarını büzdü ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen gerçekten bir pislisin."

Omuzlarım çöktü, kavga çoktan bitmişti. Onu incitmek istemedim. "Bak-"

"Çık dışarı." Sert bir parmakla kapıyı işaret etti. "Sadece git." "Beni dinle, Combs." Chelsie kaskatı kesildi, gözleri yaşlarla doldu.

Elimi yüzüme gezdirdim ve sert bir nefes verdim. "Sevdiğim kız mı? Adı Ruby'ydi. Kalbimi milyonlarca lanet parçaya ayırdı ve ben bunu hiçbir zaman atlatamadım. Ruby'nin bana her gün onu hatırlatan bir şey vermiş olması da pek yardımcı olmuyor."

Chelsie'nin yüz hatları yumuşadı ama duruşu değişmedi. "Evet, Ian bana asla iyileşmeyecek yaralar ve çürükler verdi. Ruby sana ne verdi? Uçuk mu?"

Hak ettiğim iğneyi görmezden geldim ve elimi arka cebime attım. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra cüzdanımı çıkardım ve içindekileri karıştırarak küçük bir fotoğraf çıkardım. Ona uzattım. "Hayır," dedim gözlerinin içine bakarak. Sonraki kelimeler dökülürken kalbim sıkıştı: "Bana Sam'i verdi."

DOKUZUNCU BÖLÜM

N Hayes'in bir oğlu vardı. *Noah*. Dövmeli, ağzı bozuk, sigara içen Freeze Frame gitaristi. Bir çocuğu vardı. Tüm hesaplara göre, sevimli, iyi ayarlanmış çocuk.

Bu bilgiyi sindirmek için sadece bir hafta geçtikten sonra Samuel Hayes'in dördüncü doğum günü partisine doğru yola çıktım.

Devon ellerini siyah Jaguar'ının direksiyonuna vurdu. Arabanın üstü açıktı ama rüzgâr Devon'ın jöleli kafasındaki tek bir saç telini bile rahatsız etmiyordu.

"Kimsenin Noah'nın bekâr bir baba olduğundan bahsetmediğine inanamıyorum," diye düşündüm, uçuşan saçlarımı düzeltmek için güneş gözlüklerimi saçlarımın üzerine doğru iterken.

"Evet, Sam konusunda özel biri olduğu için bu konuda konuşmamaya alıştık. Sanırım hiç gündeme gelmedi."

"Anlaşılabılır. Evi nasıl bir yer?" Sesim uğuldayan rüzgâr ve The Rolling Stones'tan tiz çıkıyordu. Kendi kendime gülümsedim, kötü çocuk rockçının uzun ömürlü bitkiler ektiğini ve martini mikserlerine ev sahipliği yaptığını hayal ettim.

Devon omuz silkti, direksiyondaki amatör davul solosunun tek bir vuruşunu bile kaçırmadı. "Burası normal bir ev. Sadece o ve Sammy var. Ve Rosa, bakıcı."

Rosa'yı geçen hafta öğrenmiştim. Noah turneye çıktığında ya da konser verdiğinde küçük Sam'e o bakıyordu. Zavallı çocuk için üzölmekten kendimi alamıyordum... Hayatında annesi yoktu ve babası da neredeyse hiç evde değildi.

"Noah'nın Sam'le ilişkisi nasıl?" sordum.

Devon radyoyu kapattı ve elini çıplak dizimin üzerine koydu. "Çok yakınlar," dedi. "Başlangıçta bekâr bir baba olmak zordu ama harika bir takım oldular."

Düşünceli bir gülümsemeyle başımı salladım. Noah neden bekâr bir baba olduğuna dair herhangi bir detay vermemişti ama bu konuda damarına basmamam gerektiğini biliyordum.

Hayes'lerin evinin garaj yoluna girdiğimizde yirmi dakika daha geçmişti. Noah'nın ev dediği yere iyice bakmak için koltuğumda döndüm ve Devon'ın haklı *olduğunu* fark ettim - normaldi. Bir banliyö resmi. Pitoresk cadde boyunca sıralanan kurabiye kesici evlerin duvarları arasından neredeyse futbol annelerini görebiliyordum.

Arabadan indik, posta kutusuna bağlanmış, bahar esintisiyle hafifçe sallanan üç balonu gördüğümde gözlerim parladı.

"Merhaba, Devon Amca!"

Evin önünden gelen küçük bir ses duyduğumda çenem kalktı. Sese, Devon'ın sıcak kollarına doğru koşan heyecanlı bir çocuk eşlik ediyordu. Devon, tüm iyi amcaların yapması gerektiği gibi onu yerden kaldırdı ve kahverengi saçlı çocuktan minik kıkırdamalar çıkana kadar etrafında döndürdü.

"İndir beni, Devon Amca! Daha yeni pasta yedim."

Çocuğun yüzü mavi şekerlemeyle ışıldıyordu. Devon kıkırdadı. "Bunu görebiliyorum. Pastanın içine girdin mi?"

"Evet. Bayan Rosa biraz almama izin verdi." Sam eğildi ve Devon'ın kulağına fısıldadı, "Şşş. Babama söyleme."

Bana doğru uzanmak için ayağa kalkmadan önce tekrar güldü. "Sam, seni benim ve babanın çok iyi bir arkadaşıyla tanıştırmak istiyorum. Adı Chelsie."

Sam'in Devon'ın bacaklarının arkasına sinmesini ya da bana sessiz davranmasını bekliyordum, ama bunun yerine kırk kiloluk şeker yüklü dört yaşındaki çocuk bana dev bir kucaklamayla saldırdığında neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu. Yüksek sesle gülerek çocuğun başını okşadım. "Tam bir kucaklamaydı," diye kıkırdadım, onunla göz hizasına gelene kadar çömeldim. "Aslında bu şimdiye kadar ki en iyi sarılmaydı. Bunu çok yapıyor musun?"

Sam gururla başını salladı. "Babama dünyadaki *tüm* kucaklamaları veriyorum." Bu başarının büyüklüğünü vurgulamak için kollarını uzattı.

Gülümsemem genişledi. Sam çok sevimliydi.

",, bücür. Hadi seni içeri götürelim. Ne de gösterinin yıldızı sensin," dedi Devon, Sam'in saçlarını karıştırarak ve onu

ev. Ayağa kalktım ve patikadan ön kapıya doğru kolumu Devon'a doladım.

"Hey, bu adamı kim davet etti?" Noah bizi eşikte sırtarak karşıladı ve Devon'a alaycı bir tiksintiyle baktı. Gözleri bana kaydıığında, sırtışı yumuşayarak şefkatli bir gülümsemeye dönüştü. "Öte yandan, sen de başımızın üstünde yerin var."

Dilimi ona doğru uzattım. "Randevum olmadan olmaz," diye takıldım.

"Baba, bu Bayan Chelsie." Sam hevesli bir parmakla kolumu dürttü. "Benimle pasta yemeye geldi."

"Pastayı severim," diye omuz silktim.

Noah oğlunu kucağına aldı ve küçük çocuk başını babasının omzuna yasladı. "Bu küçük canavar bütün gün pasta yiyebilir. Öyle değil mi?"

Gözlerim buğulandı. Noah'ı hiç bu soyunmuş görmemiştim. *Mutluydu*. İçinde sadece Sam'e özgü bir tatlılık vardı. "Artık hediyeleri açabilir miyim?"

Noah Sam'i ayağa kaldırdı. "Hediyelerden bahseden kim? Ben hiç hediye görmedim."

Sam'in gözleri büyüdü ve korktu. "Ama bugün benim doğum günüm!"

"Ah, doğru." Noah işaret parmağını çenesine bastırdı. "Sanırım hediyeler var o zaman. Ama daha sonra. Neden gidip arkadaşlarını bulmuyorsun ve onlara aşağıda yaptığın kaleyi göstermiyorsun?"

Bakışlarım Noah'a takılınca Sam koşarak uzaklaştı. Onu kendine özgü tişörtü ve yırtık kot pantolonundan başka bir şeyle görünce şaşırdım. Gıcır gıcır beyaz bir düğme ve haki pantolon giymişti. Çene çizgisindeki kirli sakal geçen hafta içinde uzamıştı ve kolundaki dövme karlı, kıvrılmış kollarına karşı daha da dikkat çekiciydi. En dikkat çekici olanı, yeşil gözlerinde bugün fazladan bir ışıltı olmasıydı.

Devon ve ben plastik kaşıklarla birbirlerini kovalayan bir çocuk denizinden kaçarak oturma odasına doğru ilerledik.

"Hey!" Noah hayali silahları elinden kaptı ve çocukları mutfağa geri götürdü. "Kaşıklar dondurma için, kargaşa için değil."

Noah'nın otoriter bir figürü oynadığını görünce içimden kıkırdamalar yükseldi. "Stern Baba Sesi'ni gerçekten yakalamışsın," diye şaka yaptım.

Noah sırttı. "Evet, Sam bana olağanüstü bir pratik kazandırdı."

Sundress elbisemde bir çekiştirme hissettiğimde sıçradım, aşağı baktığımda iki büyük yeşil gözün bana baktığını gördüm - dikkat çekici bir şekilde bana benzeyen gözler

Babasının.

"Benimle boyar mısın?"

Bu istek karşısında neşelendim. Sam'in çikolata rengi bukleleri alnına yapışmıştı, ben de onları geriye atarak başımı salladım: "İsterim. Hiç sormayacaksın sanıyordum."

Noah, "Size oyun odasını göstereyim," diye teklif etti.

Ayrılırken Devon'ın elini dostça sıktım. "Eviniz gerçekten çok güzel," diye gözlemledim, merdivenlerden yukarı çıkarken sohbet ediyorduk. İkinci kata çıkan duvarlar boyunca uzanan resim çerçevelerine baktım. Noah ve gizemli bir kadının Sam'in yeni doğmuş halini kucakladıkları siyah-beyaz bir fotoğraf gözüme çarptı. Kadının yer aldığı tek fotoğraf buydu.

"Teşekkürler. İşin çoğunu dekoratrm yaptı. Kulağ iddialı geldiğinin farkındayım ama programım nedeniyle iç mekan tasarımına ayıracak vaktim yok." Merdivenin tepesine vardığımızda Noah soldaki bir odayı işaret etti.

Nefes nefese, Sam'in oyun odasına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Duvarlar mandalının muhteşem bir tonundaydı. Uzak duvarda fil şeklinde kocaman bir saat asılıydı, etrafı hayvan resimleri ve Sam'in büyük bir portresiyle çevriliydi. Oda ağızına kadar oyuncaklarla doluydu. Her ocuğun hayalindeki oyun odasıydı.

Sam el ırpı ve odanın içinde dans etti. "İşte benim boyama masam!" İki ahşap sandalyesi olan minyatür bir masayı işaret etti. "Sevdin mi?"

Noah ile sevgi dolu bir glmsemi paylaştım. "Bayıldım," diye cevap verdim. "Bahse girerim burada çok zaman geiriyorsundur."

"Evet." Sam dev bir inşaat kâğıdı yığı ve Crayola kalemleri çıkardı. "Artık sen de benimle oynayabilirsin. Arkadaşlarımın gelmesini seviyorum."

Sam'in "arkadaşlarının" öncelikle yetişkinler olup olmadığını merak ederek aklım karıştı. Partideki diğerk çocuklarla arasına mesafe koymuş gibiydi.

"Baba, sen ve yeni arkadaşım benimle resim çizer misiniz?" Buruşturulmuş mor bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı, gözleri kocaman ve masumdu.

"Yeni arkadaşın Bayan Chelsie," diye hatırlattı Noah. Renkli halının üzerine oturdu ve bana doğru baktı.

Ona katıldım, dizlerimiz birbirine değene kadar yanına oturdum ve omurgamda tuhaf bir karıncalanma hissettim. Kaşlarımı çatarak uzaklaştım.

Sam yetişkinler için çok küçük olan boyama masasına oturdu. "Bayan Chelsie gerçekten çok güzel, baba. Onu sevdim."

Başımı eğip yanımdaki adamla göz göze gelmeyi reddederken yanaklarım kızardı. Yüzünde dans eden bir sırıtış olduğunu zaten biliyordum.

"Haklısın Sammy. Çok güzel bir kız. Devon Amcan şanslı bir adam."

"Ah... teşekkür ederim," diye ciyaklamayı başardım. Kızarıklık boynuma tırmanıyordu, bu yüzden saklamak için bir elimi kaldırdım.

"Neden, baba?"

"Çünkü Chelsie amcanın kız arkadaşı," diye açıkladı Noah.

"Onlar evli mi?" Sam sordu.

"Hayır, Sam. Onlar çıkıyorlar."

"Çıkmak nedir?" Sam sordu. Menekşe renkli kâğıda çubuk figürler çizmeye başlarken dili dudaklarının arasından dışarı çıktı.

Noah ellerinin üzerine yaslandı. "İnsanlar birbirlerinden hoşlandıklarında böyle yaparlar."

Noah'nın durumu olabildiğince basitleştirmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Sam, kalemi kâğıt üzerinde düzensiz çizgiler çizerken derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "Yani sen ve Bayan Chelsie de birbirinizden hoşlandığınız için mi çıkıyorsunuz?"

Boğazımı temizledim. "Hayır... hayır, tatlım. Baban ve ben sadece arkadaşız."

"Sen ve ben gibi mi?"

"Evet," diye gülümsedim. "Sen ve ben gibi."

Bu Sam'in hoşuna gitmiş görünüyordu ve çizmeye devam ederek başyapıtına iyice konsantre oldu. "Bitti!" Eserini gururla havaya kaldırdı.

Noah ayağa kalktı ve oğlunun elinden kâğıdı aldı. Bana doğru tuttu, böylece ben de görebildim.

"Bu çok güzel," diye mırıldandım ve Sam'in başarısı karşısında sırıtışını izledim. "Sen harika bir sanatçısın."

"Kesinlikle öylesin kaplan," diye onayladı Noah. "Bu neyin resmi?"

Birbirimize yaslanmış, omuz omuza resmi inceliyorduk. Sam hayalini anlatırken sandalyesinde sallanıyordu. "Bu ben, babam ve Bayan Chelsie. Biz bir aileyiz ve gökyüzündeki büyük bir ağaçta kuşlar ve yavru sincaplarla birlikte yaşıyoruz. Beğendin mi?"

Noah'ya bakarken kalbim dört nala atıyordu. Gözleri resme odaklanmıştı ama gözlerindeki ışıltı sönmüştü. Çekingen bir el kaldırdım.

iyi bir iş çıkardığını bildirmek için Noah'nın omzuna koydu - çünkü . Sam zeki ve hayat doluydu. Temiz bir gibiydi. Sam'in klişeleşmiş bir çocukluk geçirmemiş olması, Noah'nın onu başarısızlığa uğrattığı anlamına gelmiyordu. Bu jestin söylemek istediğim her şeyi ifade edip etmediğini merak ettim.

Eğer varsa bile, Noah bunu belli etmedi. Boğazını temizledi ve resmi Sam'e geri uzattı. "Bu harika, Sam. Partine dönmeye ne dersin?"

"Tamam!"

Noah'nın ayağa kalkıp oğlunu koridora kadar takip etmesini izledim ve halının üzerindeki yerimi bir dakika daha korudum. Gözlerim Sam'in çizimine kaydı, düşüncelerini kâğıda dökerken canlı hayal gücünden süzülen büyük planları hayal ettim. İki çubuk figür, daha küçük bir çubuk figürün yanında duruyor ve iki "yetişkin" el ele tutuşuyordu.

Resmi tekrar yerine koyarken hüzünlü bir nefes aldım, keşke Sam'in hatırı için çizimdeki çubuk figür ben olabilseydim...

Ama kalbim başka biriyle birlikteydi.

ONUNCU BÖLÜM

Partieye katılanlar dağılmaya başladığında, yığınla parçalanmış ambalaj kâğıdını toplayıp hepsini bir çöp torbasına doldurdum. Oturma odam yeni oyuncaklarla doluydu, neon yeşili bir bisiklet, *Oyuncak Hikayesi* yatak takımları, aksiyon figürler ve *Hot Wheels* aksesuarları. Doğum günü partisi hayallerinin bir vizyonu.

Ama günün adamı doğum günü hazineleriyle ilgilenmiyordu - hayır, Chelsie Combs'un kucağına oturmuş, ağzından çıkan her kelimenin büyüüne kapılmıştı. Chelsie ona, bir grup ilkokul arkadaşıyla birlikte İzci Kızlar gezisindeyken bir mağarada nasıl kaybolduklarına dair bir hikâye anlatıyordu. Sıradan bir çocukluk hikâyesiydi ama Chelsie'nin anlatış biçimi onu çok daha ilgi çekici kılıyordu.

Nasıl bittiğini öğrenmek için kendimi kulaklarımı zorlarken buldum.

"Harika parti, Noah. Kendine iyi bak." Sam'in arkadaşlarından birinin babasına gülümsedim ve gitmeden önce elini sıktım.

"Vay canına! Güzel hikaye, Bayan Chelsie."

Hay aksi. Kaçırmışım.

Odayı temizlemeye devam ederken gözlerim Chelsie'ye takıldı. Bebek mavisi, benekli güneş elbisesi seksi ve sofistike bir karışımdı. Saçları gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya taranmıştı, ancak güzel yüzünün her iki yanını birkaç serseri tutam süslüyordu. Askılı topuklu ayakkabıları ince bacaklarını gösteriyordu ve kendime baktığım *kişinin Chelsie* olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Grup arkadaşımın kız arkadaşıydı.

Devon uzanıp Chelsie'yi kendine çektiğinde, parmakları Chelsie'nin çıplak omzunda - güneşten kızarmış minik çillerle kaplı omzunda - mini desenler çizdiğinde bu hatırlatma kafasına dank etti.

Zihinsel olarak kendimi tokatladım. Ne tür bir erkek omuz çillerini fark eder ki?

Sikeyim.

Başımı acınası bir şekilde sallayarak, sıradan bir iş olan paket kâğıtlarını toplamaya devam ettim. Çabalarım o kadar odaklanmıştı ki, Chelsie'nin gelip kendi kâğıt torbaya attığını fark etmemiştim. Bana bir gülümseme hediye etti, gül rengi dudakları lanet olası oturma odasını başarılı bir şekilde temizlememi engelleyen birçok dikkat dağıtıcı unsurdan biriydi.

"Sana yardım edersem daha hızlı olur diye düşündüm." Odanın içinde beni takip etti ve atılmış kâğıt mendilleri toplamama yardım etti.

Yardımla ilgilenmediğim için oflayarak karşılık verdim. Hâlâ Sam'in fotoğrafının etkisindeydim ve Chelsie'nin varlığı bunu daha da kötüleştiriyordu. "Ben hallederim. Ve benim alamadığım her şeyi Rosa alacak." Ses tonum sertti, bu da onun irkilmesine neden oldu ve özür dilersem mi yoksa ona kaybolmasını mı söylesem diye düşündüm. Chelsie Combs söz konusu olduğunda bu kararı vermekte zorlanıyordum. "İpucunu alacağım." Kâğıdı bıraktı, sonra bana sırtını döndü ve kanepeye doğru yürüdü. Chelsie Devon'a doğru eğildi ve fısıldayarak

kulağına bir şey söyledi.

Bu arada, kanepeye eğilirken kışının mükemmel kıvrımını görmezden gelmeye çalıştım.

Chelsie, "Biz yola çıkıyoruz," dedi. Devon onun yanında ayağa kalktı ve kollarını uzattı. "Muhtemelen parti sonrası işlerden dolayı streslisin, o yüzden seni rahat bırakalım."

Ona verdiğim tepki yüzünden kendimi biraz kötü hissediyordum, bu yüzden onlardan kalmalarını isteyecektim ama Sam benden önce davrandı.

"Hayır, gitme! Sana yarış arabalarımı göstermedim."

Omuz silktilim. "Sana yarış arabalarını göstermedi."

Devon saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Bilmiyorum dostum, gitsek iyi olacak. Bu akşam Sean'la Grammy ile ilgili ayrıntıları sonuçlandırmak için bir toplantım var."

Chelsie kafasını kaldırdı. Erkek arkadaşına sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun? Akşam yemeği için rezervasyon yaptırdığını sanıyordum?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, görünmez patlamış mısıırıma uzanırken yeni filizlenmekte olan aşıkların kavgasını izliyordum. Akşam yemeği planları olduğunu biliyordum çünkü Devon bir gün önce bundan bahsetmişti. Devon köpek kulübesine girmek üzereydi.

"Tanrım, Chelsie, özür dilerim. Tamamen unutmuşum. Onun yerine seni yarın dışarı çıkarabilirim."

Chelsie'nin yüz hatları hayal kırıklığıyla buruştu. "Önümüzdeki üç gece çalışıyorum."

Sam konuyla ilgili kendi düşüncelerini dile getirdi. "Oh, biliyorum! Bayan Chelsie burada kalabilir ve biz patlamış mısır yerken ve gıdıklama kavgaları yaparken bizimle birlikte *Oyuncak Hikayesi 3*'ü izleyebilir."

Ooh, gerçek patlamış mısır. Ben oldum.

Parlak bir fikirdi, ama gerçek hislerimi umursamaz bir omuz silkmeye gizledim. "İstersen kalabilirsin," diye teklif ettim.

Chelsie gülüp geçecekmiş gibi baktı ama sonra dudağını ısırarak duraksadı. "Sanırım şu anda yapacak başka bir şeyim yok." Ses tonundaki kızgınlık izi gözden kaçmadı.

Devon ayaklarının ucuna basarak arkasına yaslandı ve ellerini ceplerine soktu. "Bebeğim, gerçekten üzgünüm. Bu önemli bir iş. *Grammy*'lerle ilgili."

"Biliyorum Devon. Sorun değil," diye rahatladı Chelsie. "Haklısın, bu önemli. Akşam yemeği bekleyebilir." Parmak uçlarına uzanarak Devon'ın dudaklarına iffetli bir öpücük kondurdu. "Burada takılacağım ve eve Uber'le döneceğim."

Sam daireler çizerek dans etti. "Yaşasın!"

Daireler çizerek dans etme ve "*Yaşasın!*" deme isteğine direndim.

Bunun yerine, aralarında Devon'ın da bulunduğu son misafir grubu akşam için ayrılırken vedalaştım. Verandaya çıkarken Devon'a "Nasıl gittiğini bana haber ver Dev," dedim. "Bana sonra mesaj at."

Devon cevap olarak bana sahte bir selam verdi. "Yapacağım."

Bakıcım Rosa oturma odasına girdi, kolunun altına bir çanta sıkıştırırken omuzlarına bir şal örttü. Yüzü yuvarlak ve nazikti, saçları gümüş ipliklerle siyahtı. Çenesine bulaşmış leylak rengi ruj, bana doğru bir gülümseme gönderdiğinde daha da belirginleşiyordu. "Artık uslu dur, Noah," dedi Rosa, anaç bir eli yanağıma koyarak. "O iyi bir muchacha ve senin gibilerin onu ayartmasına ihtiyacı yok."

Gözlerimi devirdim ve Rosa'yı kucaklamak için kendime çektim. "Teşekkürler Rosa. Çok iyi biliyorsun ki o bir *muchacha*. Devon'la birlikte."

"Oh, bunu biliyorum. Ama bugün ona nasıl baktığını da gördüm. Yalnız olduğunu biliyorum, tatlım, ama aradığın kişiyi bulacaksın."

Çenem gerildi ama onu kapıya kadar geçirirken bu imayı görmezden gelmeyi tercih ettim. Rosa akıllıca sözler ve istenmeyen tavsiyelerle doluydu. "Tüm yardımların için teşekkürler Rosa. Bugün ve her zaman."

Yaşlı kadın dışarı çıkarken bir öpücük kondurdu ve ben de kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde Sam ve Chelsie'yi kanepede birbirlerine sarılmış halde buldum.

Lanet olsun. Yorgun kalp tellerimi çekiştiren bir manzaraydı bu. Sam'in hayatında bir anne figürüne ne kadar ihtiyacı olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyordum. Chelsie ortaya çıkmadan önce, bir kadın aklımdaki en son şeydi - her şey grup, bağlayıcı olmayan kaçamaklar ve oğlum için yastıklı bir yaşam sağlamakla ilgiliydi. Ama bir kadının hayatımıza ne kadar iyi uyum sağlayabileceğini görmek her şeyi yeniden gözden geçirmeme neden oluyordu.

"Baba, seni bekliyoruz," diye seslendi Sam, beni kanepeye doğru çağırarak.

Düşüncelere dalmış olduğumu fark ettim, girişte durmuş, far ışıkları altındaki bir geyik gibi görünüyordum.

Chelsie, "Sanırım kek transında," diye alay etti. Parıldayan gözlerini bana çevirmeden önce Sam'e göz kırptı.

Tereddüt ettim.

Sonra oğlumu hazırlıksız yakalayarak kanepeye doğru koştum. "Ben de tam hamlemi yapmak için bekliyordum," dedim ve Sam'i kaldırıp kolumun altına aldım. Küçük oğlum saldırı altında çaresizce çırpınırken diğer elimle onu gıdıkladım.

"Beni yere bırak!" Sam yalvardı. Ayaklarını tekmeleyerek gıdıklama saldırısından kaçmaya çalışıyordu. Kahkahası isteğine ihanet etti, ben de daha sert gıdıkladım.

Chelsie sırtarak, "Çoraplarının üzerine kustuğunda çok güleceğim," dedi ve kaşlarını bana doğru salladı.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye kabul ettim ve Sam'i tekrar çevirip kanepeye yatırdım. Ben de onun yanına çöktüm. "Lütfen çoraplarıma kuma."

Oyuncak Hikâyesi 3 televizyon ekranını aydınlatırken yerimize yerleştik. Beş dakika sonra Sam, Chelsie'nin kucağında horluyordu.

Durgun bir gülümsemeyle oğlumun saçlarını okşadı. "Ve... o çıktı," diye fısıldadı.

Bu şefkatli jest gözümünden kaçmamıştı ve böyle anlara kolayca alışabileceğimi biliyordum. Kanepenin arkasından bir battaniye çekerek uyuyan oğlumun üzerine serdim. "Çok uzun sürmedi. Sanırım yoğun bir gün onu etkiledi."

Chelsie'nin yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. "Gerçekten harika bir partiydi. Kendini aşmışsın."

"Bütün övgüyü ben alamam. İşin çoğunu Rosa yaptı."

Sam horlamaya başladı ve ben de içimden kıkırdadım. "Ben gidip küçük canavarı yatırayım. Hemen döneceğim." Oğlumu kucağıma alıp odadan çıkarken Chelsie'nin gözlerini üzerimde hissettim, Sam'in yatak odasına girip onu yatağına yerleştirdim. "İyi geceler Sammy," diye fısıldadım, eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum, dostum." Buzz Lightyear gece lambasını yaktım, panjurları kapattım ve odadan çıkmak için döndüm - Sam'in kapısının önünde duran Chelsie'yi gördüğümde kısa süre durdum.

Gülümseyerek başını eğdi. "Özür dilerim," dedi ellerini birbirine kenetleyerek. "Ona karşı çok tatlısın. Bu senin pek sık görmediğim bir yönün."

Koridor ışığının yumuşak parıltısı altında onu incelerken, at kuyruğuyla oynamasını izlerken çenem titriyordu. Bir şey söylememi bekliyordu ama merdivenin başında durmuş oğlumu yatağına yatırışımı izlerken ne kadar doğal görüldüğü karşısında nutkum tutulmuştu. Sesimi düz tutmaya zorlayarak sonunda cevap verdim: "Kimseye söylemesen iyi olur. Korumam gereken bir imajım var."

Chelsie rahatladı. "Sırrın benimle güvende."

Merdivenlerden aşağı inmeden önce bir kalp atışı daha gözlerini tuttum, yanından geçerken lavanta ve limon kokusu aldım. O da arkamdan geldi. "Hey, konuşan patates kafaların olmadığı bir film izlemek istersen patlamış mısırim var," diye önerdim bir hevesle.

Oturma odasına vardığımızda tepkisini ölçmek için arkamı döndüm. Chelsie önce kapıya, sonra tekrar kanepeye baktı, yüz hatlarını karışıklık kaplamıştı.

kolaylaştırmaya karar verdim. "da var." "Satıldı."

CHELSIE

Kaşığımın arkasındaki çikolatalı dondurmayı yaladım ve ekrandaki jeneriği izledim. *Kill List* adlı bir filmde karar kılmıştık. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyerek film sonrası sessizliği bozdum ve filme kendini kaptırmış olan Noah'ya baktım.

Koltuk minderlerine yaslanırken kaşları birbirine çarptı. "Az önce ne izledim ben?"

Battaniyeyi omuzlarıma kadar çekip boş dondurma kabını masaya bırakırken yüzündeki şaşkın ifade beni kıkırdattı. "Seni bilmem ama ben bayıldım." Ayaklarımı kanepeye doğru kaldırdım ve yanlışlıkla ayak parmaklarımla onun bacağını gıdıkладım.

Noah irkildi ama geri çekilmedi. Başıyla onaylayarak bana döndü. "Ben de öyle. İyi seçim. Bu tür şeylerden hoşlandığını tahmin etmemiştim."

"Ne yani, sadece Disney filmleri ve romantik komediler izlediğimi mi sanıyordun?" Elimi kalbimin üzerine koydum, dehşete düşmüştüm. "Bilmeni isterim ki, ben bir sinema harikasıyım."

Noah bu açıklamam üzerine neşelendi. "En sevdiğin film." "Kolay. *Citizen Kane*."

Noah onaylamayarak başını salladı. "Abartılı."

"Dalga mı geçiyorsun? Bu bir klasik. Daha iyi bir şey söyle," diye meydan okudum, korkmuş gibi yaparak.

"*Dövüş Kulübü. Apocalypse Now. American Psycho.* edebilirim."

"Vay canına, bundan daha basmakalıp bir adam olabilir miydin?"

Dudaklarımda şakacı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Noah'nın gülümsemesi benimkini yansıtıyordu. "Bunlar harika filmler. İnkâr edemezsin

o."

"İyi ama *Yurttaş Kane* daha iyi."

"Lütfen. Yapmacık ve çok abartılıyor," diye karşı . Cevap olarak ona bir yastık fırlattım.

"Gördün mü?" Noah onu bana geri fırlattı. "Destekleyecek hiçbir argümanınız yok

Bu yüzden şiddete başvurmak zorundasınız."

Gülerek başka bir yastık almak üzereydim ki önümüzde küçük bir figür belirdi. Sanki ailemizin kanepesinde öpüşürken yakalanmış iki gençmişiz gibi ayağa fırladık.

"Baba, uyuyamıyorum. Odamda bir canavar var." Noah Sam'i kucaklamak için kendine çekti. "Canavarlar, ha?"

"Sadece bir canavar, baba. O-"

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdi Noah.

"Yatağının altında." "Hayır, bu çok saçma. O benim dolabımda."

Baba ve oğlun etkileşimini izlerken kalbim pır pır etti. İkisine de yaklaştım ve bir elimi Sam'in saçlarında gezdirdim. "İstersen onu yatağına geri götürebilirim."

Sam, "Bayan Chelsie'nin beni yatırmasını istiyorum," diye yalvardı. "Lütfen baba? O canavarı korkutup kaçırabilir."

Noah bu değerlendirme karşısında kaşlarını kaldırdı. "Bilemiyorum Sammy. Pek tehditkâr biri değil," diye alay etti.

Sam şaşkın görünüyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

İkimiz de kıkırdadık ve Noah başını merdivenlere doğru salladı. "Boş ver Sam. Eğer istediğin buysa Chelsie seni yatırabilir."

"Yaşasın! Gidelim," diye bağırdı, elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti.

Sam'i takip ederken Noah'nın gözlerinde kısacık bir bakış fark ettim ama bunu nasıl tarif edeceğimi bilemedim. Göğsüm sıkıştı.

"Dolabım çok ama *çok* korkutucu, Bayan Chelsie," diye uyardı Sam son sürat yatağına atlayıp yorganın altına saklanırken. "Canavarın sarı gözleri ve keskin dişleri var. Sizi yiyebilir."

"Merak etme Sam. Ben çok cesurum. Gidip onunla konuşacağım ve başka bir dolap bulmasını söyleyeceğim."

Sam battaniyesinin kenarından baktı. "Ya sen konuşmadan seni yerse?"

"Söz veriyorum beni yemeyecek." Dolabın kapısına doğru bir adım attım ve tokmağa uzandım, sonra kapıyı açtım ve teatral bir rahatlama iç çekişi yaptım. "Dolabın canavarsız, Sammy," dedim, genç çocuğun inceleyebilmesi için kapıyı sonuna kadar açık tutarak.

Sam yataktan çıktı ve parmak ucunda bana doğru geldi. Gözleri parladı. "Vay canına, onu korkutup ! Teşekkürler, Bayan Chelsie." İki minik kol beni sıkı bir sarılmayla sardı.

Kucaklaşmaya karşılık verdim ve Sam'i yatağına geri götürdüm. "Şimdi yatağa girme zamanı," dedim ona, çarşafının altına girip yırtık pırtık bir kahverengi ayıyı göğsüne yaklaştırmasını izlerken.

"Bu benim oyuncak ayım," diye açıkladı sarkık hayvan dostunu havaya kaldırarak. "Adı Ayı ve her gece benimle birlikte uyuyor."

Selamlamak için elimi Bear'a uzattım. "Merhaba. Bu gece Sam'e göz kulak olacak ve başka canavarların girmediğinden emin olacaksın, değil mi?"

Sam oyuncak ayının başını salladı.

"Güzel." Eğildim ve battaniyeleri Sam'in küçük bedeninin üzerine çektim. "Bugün seninle tanışmak çok güzeldi Sam. Umarım yakında tekrar görüşebiliriz."

"Belki bir dahaki sefere birlikte kitap okuruz ve sen de bana daha fazla hikâye anlattırırın."

Dudaklarımda sıcak bir gülümseme belirdi. "Bu hoşuma giderdi. İyi geceler." Lambasını kapattım ve çoktan huzurlu bir uykuya dalmış bir halde arkasını dönmesini izledim.

Oturma odasına geri döndüğümde Noah'nın hâlâ onu bıraktığım yerde, kanepede oturduğunu fark ettim. Yaklaştığımda beni düşünceli bir sessizlik karşıladı.

"Bugün onun üzerinde büyük bir etki bıraktın," dedi Noah. Kanepede onun yanındaki yerime dönerken gözleri beni hiç terk etmedi.

Yere çöküp kucağıma bir yastık aldım. "Çok özel bir oğlun var Noah. Ciddiyim."

Samuel Hayes zeki, komik ve şefkatli bir çocuktur. Başta korktuğum gibi babasının seyahatleri ya da anne figürünün eksikliği yüzünden travma yaşamamıştı. Noah iyi iş çıkarıyordu.

Noah ayaklarını siyah deri sedirin üzerine uzattı ve bana doğru yaklaştı. "Bazen onun için endişeleniyorum."

Nefesimi tutmuş, devam etmesini bekliyordum. Noah sonunda gizemli geçmişiyle ilgili bazı bilgiler mi paylaşacaktı?

"Doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum, anlıyor musunuz?" diye devam etti. "Onu tek başına bir ebeveyn olarak yetiştirmek, sürekli evde olmayan bir ebeveyn. Birinin Sam'e fazla yaklaşmasından korktuğum için sayısız ilişkiyi sabote ettim. Ama bugün seni onunla görmek..." Noah başını kaldırdı ve bakışlarını yakaladı. Hem gergin hem de yumuşaktı; tam bir çelişkiydi. "Seni onunla görmek Sam'in hayatında gerçekten bir kadına ihtiyacı olup olmadığını merak etmeme neden oluyor."

Çatışma ondan yayılıyordu. Uzanıp Noah'nın dizini güven verici bir şekilde sıktım. "Bak, ben hayat uzmanı değilim... eminim sen de farkındasındır," dedim çenemi eğerek. "Ama sana şunu söyleyebilirim, sen onun babasıdır. Onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorsun. Eğer bir şey sana o diğer ilişkileri bitirmeni söylediyse, bunun bir nedeni vardır. İçgüdülerinize güvenin çünkü içgüdüleriniz size iyi hizmet etti. O inanılmaz küçük bir çocuk."

Noah'ın yüz ifadesinde bir şeyler değişti... bir duvar yıkıldı. Bana öylesine yoğun bir şekilde bakıyordu ki, bakışlarının altında kendimi çıplak ve savunmasız hissettim. Çok mu şey söylemişim? Tam ondan uzaklaşmak üzereydim ki kendi eli benimkinin üzerine geldi ve aramızda garip bir elektriklenme oldu. Kalbim tekledi ve Noah'nın başparmağı parmak eklemlerimde gezindiğinde donakaldım.

"Teşekkürler," dedi. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Elimi yavaşça kavrayışının altından çekmeden önce yavaşça başımı salladım. "Evet, tabii ki. Arkadaşlar bunun içindir," diye kekeledim ve garip karıncalanmayı durdurmak için elime masaj yaptım. "Hey, iyi olacak. Geç oluyor." Gülümsemeye zorlayarak, bir Uber aramak için telefonumu çıkardım.

Noah ayağa kalkarak, "Doğru," dedi.

Gözlerini üzerimde hissettim, sanki bir şey söylemek istiyordu. Başımı kaldırdım, neredeyse söyleyeceklerinden korkuyordum.

"Teşekkür ederim... gerçekten." Ellerini haki ceplerine soktu ve ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Noah Hayes'in duygusal bir tip olmayı alışkanlık haline getirmediği açıktı. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama söylediğin şey çok anlamlıydı. Bu konularda konuşabileceğim çok fazla insan yok, bu yüzden bana kulak verecek birinin olması çok güzel."

Sözlerimin Noah üzerinde bir etki yarattığını görmekten mutlu olarak yumuşadım. "Belki bir ara tekrar yaparız."

"Bu hoşuma giderdi."

Bir saat sonra, kucağımda şişman bir kediyle daireme dönmüştüm. Parmaklarımı yumuşak gri kürkünde gezdirirken Misty mırıldandı ve yanımdaki komodinin üzerinde duran cep telefonum çaldığında irkildim.

Devon'dan bir "iyi geceler" mesajı görmeyi bekliyordum ama onun yerine Noah'nın adı ekranda belirince şaşırdım. Adına dokunduğumda, mesajı belirttiğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

Noah: *Citizen Kane hala berbat.*

ONBİRİNCİ BÖLÜM

I Belime dolanan güçlü bir kol ve sırtıma bastıran sıcak bir beden hissiyle uyandım ve göğsünün ritmik hareketlerini içime çektim. Yuvarlanarak gözlerimin Devon'un yakışıklı yüzüne yerleşmesine izin verdim.

Sawyer.

Erkek arkadaşım.

Aradan aylar geçmesine rağmen alışmak hâlâ zaman alıyordu. Alnına düşen bir tutam saçı kenara ittim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. Devon kıpırdandı ama uyanmadı, ben de elimi çıplak göğsünde gezdirip boxer' sokarak çabalarımı artırdım ve gözleri irkilerek açıldığında sııttım.

Devon ürperdi ve beni kendine çekti. "Günaydın, günışığım," dedi, sesi uykudan boğuklaşmıştı.

"Günaydın," diye cevap verdim.

Ayrılırken arkama şakacı bir şaplak attı. "Peki, bugün için planların nedir?" Bacaklarını yatağın kenarına atarak doğrulup oturdu.

"Onları yapacağımızı sanıyordum." Yardım edemedim ama huysuz bir surat ifadesiyle dudağımı dışarı çıkardım. Sabah erkenden samanlıkta yuvarlanmayı dört gözle bekliyordum.

Devon'la sevişmek Ian'la yaşadığım yakıcı sekse hiç benzemiyordu. Devon sabırlı ve nazikti. Beni asla boş ya da kullanılmış hissettirmedi. Sinir ve güvensizlikle dolu olmama rağmen, birlikte geçirdiğimiz ilk zaman bir aşk romanından fırlamış gibi hissettirmişti. Devon beni rahat hissettirmek için elinden gelenin fazlasını yaptı.

Özür dileyen bir gülümsemeyle gömleğini başına geçirdi. "Üzgünüm bebeğim. Bir saat içinde bir toplantım var. Uçuşumuzdan önce yapmam gereken çok şey var. Bugün ne yapıyorsun?"

Omuzlarım çöktü. Çocuklar Los Angeles'ta bir konser vermek için ülkenin öbür ucuna uçuyorlardı ve ben de işten çok fazla izin aldığım için geride kalıyordum. "Noah'ya siz gitmeden önce onunla ve Sam'le dondurma yemek için buluşacağımı söyledim. Sonra da Lisa ile alışverişe çıkacaktım."

"Ah, anlıyorum." Bir an durakladı. "Ben, uh... birlikte çok zaman geçirdiğinizi fark ettim."

"Lisa ile mi?" Burnum kırıştı.

Devon pantolonunu aramak için ayağa kalkmadan önce başını kaşıdı. "Hayır, Noah ile. Birbirinizden nefret ediyordunuz ve şimdi dondurma randevularına çıkıyorsunuz."

Bu ima karşısında irkildim ve çarşafı göğsümün üzerine çektim. "Öyle bir şey değil. Daha çok Sam'in iyiliği için... Benden gerçekten hoşlanmaya başladı."

Kemerinin tokasını sıkarken mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Görünüşe göre sadece o değil."

"Ne?"

"Hiçbir şey... hiçbir şey." Bir yığın giysiyi karıştırırken, daha önce giyilmiş bir çift çorabı buldu. Bana bakarken duruşu yumuşadı, bir gülümseme yayıldı. "Özür dilerim. Sonunda iyi anlaşmanıza sevindim."

Cevap vermedim. Gerçek şu ki, Noah ile vakit geçirmekten keyif alıyordum; iyi bir dinleyiciydi, komikti ve beni gerçekten "anlıyor" gibiydi. Konuşmalarımızı ve buluşmalarımızı dört gözle bekliyordum. Sam'le birlikte olmak da çok keyifliydi.

Ama Noah ile ilişkim tamamen platonikti, bu yüzden Devon'ın ses tonunda şüphe duyduğuma şaşırdım. Hafifçe başımı sallayarak konuyu değiştirmeye karar verdim. "Cumartesi günü doğum günüm için zamanında döneceksin, değil mi?"

"Elbette bebeğim. Dört gözle bekliyorum." Devon sesimdeki melankoliyi fark etmiş olmalıydı çünkü gözlerinde yeni bir pırıltı dans ediyordu. Yatağa tırmandı ve asker gibi sürünerek yanıma geldi, ağzını ağzıma bastırdı. "Bir daha düşündüm de... belki fazladan birkaç dakikam daha vardır."

Kıkırdadım, yeni değiştirdiği kıyafetleri çıkarırken onu hararetle öptüm. Bitirdiğimizde, bitkin ve tatmin olmuş bir halde Devon bana göz kırptı ve burnumu öptü. "Ben duş alıp gideceğim."

Onun banyoda kayboluşunu izlerken, yataktan kalkıp eşofman altımı ve bol bir tişörtümü giymeden önce bir an için kendime geldim. Koridordaki banyoda duş fiskyeleri açıldığında aklım yaklaşan hafta sonuna gitti.

Yirmi yedinci yaş günümün yaklaştığına inanamıyordum. Geçmişte doğum günlerimi hiç iple çekmemiştim ama bu seferki farklıydı.

Bu yıl kutlama yapmak için bir nedenim vardı.

NOAH

"Çikolata istiyorum. Hayır, Süpermen. Hayır... Çikolata parçacıklı Süpermen!"

Dört yaşında bir çocukla külah dondurma kuyruğunda beklemek, olması gereken her şeydi. Oğlumun diğeri müşterilerin arasından geçip kendini donmuş lezzetlerden oluşan küvetlere atmasını engelledim.

"Hey! Üzgünüm geciktim."

Tanıdık bir ses duyunca başım dikleşti. "Bayan Chelsie!"

Sam, Chelsie'nin uzanmış kollarına doğru koştu ve minik bacaklarını onun beline doladı. Sam ona bir maymun gibi yapışırken Chelsie dengesini korumayı başardı.

"Onu Süpermen'den ancak sen koparabilirsin," diye sııttım.

Doğrusu ben de onu göreceğim için heyecanlıydım ama bunu o kadar belli etmiyordum. Sam ne kadar şanslı olduğunun farkında değildi - yaptığı her şey sosyal olarak kabul edilebilirdi.

"Evet, eminim zor bir karardı." Chelsie Sam'i bitmek bilmeyen dondurma müşterilerinin yanına götürdü ve benimle aynı sıraya girdi.

"Bilmiyorum," diye omuz silktim, başparmaklarımı kemer halkalarına geçirdim. "Sanırım ona iyi öğrettim. Güzel sarışınlar her zaman dondurmaya üstün gelir." Boynundan yanaklarına doğru süzülen pembe bir kızarıklığın tadını çıkardım.

Chelsie gözlerimin içine bakmayı reddederek koluma bir tokat attı. "Domuzluk yapma."

"Büyüleyici bir domuz." Teni pembeleşmeye devam ederken onu inceledim. Gözlerim minyon bedeninde gezinerek kot şortuna takıldı. Bir oğlum olduğu için beni minnettar kılacak kadar kısaydı.

Nihayet siparişlerimizi verdikten sonra üçümüz öğle tatlılarımızla birlikte yakındaki bir masaya oturduk. Sam'in yüzünü silerken gülümsedim, dondurma yapış yapış çenesinden aşağı damlıyordu.

"Aslında seninle bir şey konuşmak istiyordum," dedi Chelsie. Kollarını cam masanın üzerine koydu ve ellerini birbirine kenetledi.

Naneli çikolata parçacıklı bir ısırtıcı yutarken ilgim arttı. "Tüh."

"Tamam, kimsenin basmak istemiyorum... yani Rosa'nın . Yani, kesinlikle hayır diyebilirsin ve ben de bunu anlayışla karşılarım. Ama... siz ve grup konserleriniz için seyahat ederken Sam'e bakmama izin verir misiniz diye merak ediyordum. Ya da... herhangi bir nedenle, gerçekten."

Sözcükleri ağzında geveleyip göz teması kurmaktan kaçındığı için gergin olduğu her halinden belliydi. Çok şirindi. Sırıttım ve başımı salladım. "Tabii ki. Sadece ne zaman olacağını söyle."

Chelsie konuşmak için ağzını açtı ama sanki beni doğru duymamış gibi duraksadı. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii," diye omuz silktim. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Sam'le aran çok iyi ve o da sana bayılıyor. Bence bu iyi bir fikir."

"Ah." Chelsie rahatladı ve içinde tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Teşekkürler, Noah. Rosa'nın aldırmayacağından emin misin?"

"Rosa'nın bir molaya ihtiyacı var. O zavallı kadını iliklerine kadar çalıştırıyorum. Eminim birkaç gece izin almak onu çok heyecanlandıracaktır."

Chelsie düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Büyürken hep küçük kardeşlerim olsun isterdim," diye açıkladı. "Bu gerçekleşmeyince, öğretmen ya da danışman olmayı arzuladım. Ve... şey, hayatım parçalandığında, bu hayalim de onunla birlikte parçalandı. Şimdi sadece bir müzisyenle çıkan bir garsonum." Chelsie içini çekti ve başını eğerek hayatındaki seçimleri hafife aldı. "Ama Sam'le vakit geçirmek bu tutkuyu yeniden alevlendirdi. Küçük de olsa bir fark yaratmak iyi hissettiriyor."

Neden açıklama yapma gereği duyduğunu merak ettim - yardım almaktan çok mutluydum ve oğlumun çok sevineceğini biliyordum.

Yine de yalan söyleyemezdim. Önemseme biçiminde inanılmaz derecede sevimli bir şey vardı.

Boğazımı temizleyerek dondurmamdan bir ısırık daha alırken bakışlarım yumuşadı. "Hey, bir fark yaratmak küçük bir başarı değil. Bunun bir anlamı var." İşte yine duygusallaşmaya başlamıştım. Bu kızın bende neden bu kadar duygusal bir yan uyandırdığını bilmiyordum.

Chelsie kulaktan kulağa gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadıktan sonra dikkatini konuşmadan habersiz olan Sam'e çevirdi. O daha çok beyni donmadan ağızına ne kadar dondurma sığdırabileceğiyle ilgileniyordu. "Ne diyorsun ufaklık? Sence seninle daha sık takılabilir miyim?"

Sam oturduğu yerde ayağa fırladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Oh, evet! Çok eğleneceğiz. Bayan Chelsie bizde kalabilir mi baba? Onun doğum günü için bir yatıya kalma partisi yapabilir miyiz? Benim dinozor uyku tulumunda uyuyabilir."

Kalbim sıkışmıştı. Sam sandalyesinde zıplarken oğlumun yüzündeki ifadeden zevk aldım. "Sanırım Bayan Chelsie'nin başka planları var Sammy, ama belki başka zaman." Chelsie'ye baktım, kaşığındaki dondurmadan bir ısırık alırken onu izliyordum. "Doğum günün için heyecanlı mısın?"

"Evet, sabırsızlanıyorum." Kaşığı tekrar tabağına daldırdı. "Orada olacaksın, değil mi?"

"Bunu kaçırmazdım. Artık benim en iyi arkadaşım sayılırsın," diye göz kırptım.

Chelsie nefesinin altından homurdandı. "Evet, tamam. On iki yaşındayız, anlıyorum."

"Bu arada parti nerede olacak? Ben Marley'de... her şeyin başladığı yerde diyorum."

"Nefret dolu tanışmamızı ve düşmanca şakalaşmamızı mı kastediyorsun?" diye takıldı. "Umarım seni neredeyse yumrukladığımı biliyorsundur."

Koltuğumda arkama yaslanırken bir kıkırdama duydum. "Ben daha çok senin Devon'la olan mide bulandırıcı derecede tatlı aşkımdan bahsediyordum ve bizim... şey, sanırım nefret tanıştığımızı bunu özetliyor. Bu arada bana yumruk atmadığın için teşekkürler." Ona anında karşılık verdiği bir gülümseme sundum. "Ama düşmanca şakalaşmalarımızı özlediğimi söylemeliyim. Güzel zamanlardı."

Chelsie bir kaşını kaldırdı. "Sağlıksız bir şekilde eğleniyor gibiydin."

"Biliyorum. Heyecanlandığında çok tatlı oluyorsun." Alt dudağını dişlerinin arasına alırken yanaklarının yeniden kızardığını gözlemledim ve dostça sohbetimizi korkunç "flört bölgesine" taşıyıp taşımadığımı merak ettim.

"Baba, bak, şu adam resmimizi çekmek istiyor. Peynir!"

Sam'in anonsu dikkatimi Chelsie'den çekti ve ikimiz de davetsiz misafiri bulmak için etrafımıza bakındık.

"Lanet olası paparazziler," diye mırıldandım küçümseyerek. Tam zamanında ayağa kalktım ve bir adamın elinde kamerayla kaçtığını gördüm. "Mahremiyete ve nezakete ne oldu?"

Chelsie, "Şan ve şöhretin gerçekleştiğinden oldukça eminim," dedi. Cep telefonuna baktı ve boş kâsesini ve peçetelerini toplamaya başladı. "Hay aksi, on beş dakika içinde Lisa'yla alışveriş merkezinde buluşmam gerekiyor. iyi olacak."

Eşyaları ondan aldım. "Ben hallederim. Git, perakende terapisi, pedikür ve çikolatayla dolu kız gününün tadını çıkar."

Chelsie eğlenerek kıkırdadı. "Bütün kızların böyle yaptığını mı düşünüyorsun?" "Şey, evet. Ve büyük gruplar halinde tuvalete giderler."

"Bu doğru," diye sırttı Chelsie. Sam'in yanına giderek önünde diz çöktü. "Şimdi gitmem gerekiyor ama belki yarın baban gittikten sonra seni görmeye gelebilirim. Sorun olur mu?"

Sam bir başka kemik kırıcı sarılmayla onun kollarına atladı. "Evet! Benimle dondurma yediğin için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Chelsie o sırada bana döndü, sarılmak için eğildi ve beni hazırlıksız yakaladı.

Onu kendime çekmeden önce kısa bir süre tereddüt ettim ve elimi sırtının alt kısmına koydum. "Seni görmek güzel, Combs," diye mırıldandım kulağına. "Cumartesi günü sana bir doğum günü shot'ı ısmarlamak için sabırsızlanıyorum."

Chelsie bana dişlerini göstermek için geri çekildi. "Dört gözle bekliyorum. İyi yolculuklar."

Uzun süren bir gülümsemeyle çantasını topladı ve otoparkta gözden kayboldu. Atılan eşyaları çöpe taşırken ve masayı silerken onun gidişini izledim. Sam'in eline uzanırken, sıcak bedeninin bana karşı hissettiği baskıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Hadi gidelim dostum. Candyland rövanşının zamanı ."

CHELSIE

Alışveriş merkezinde en iyi arkadaşınızla buluşup alışveriş terapisi ve kız kıza dedikodu yapma beklentisinin özel bir yanı vardı ve bunun hiç geçmeyecek bir duygu olup olmadığını merak ediyordum.

On üç yaşındaki halimle şehir merkezindeki alışveriş merkezine yürüdüğümde, en iyi arkadaşlarım Lisa ve Riley ile vitrinlere göz atmayı ve yemek alanından Çin yemekleri yemeyi hevesle beklediğimde ne kadar heyecanlandığımı hatırladım. Yıllar sonra, ilk gençliğimde yaşadığım heyecanı hâlâ hissediyordum. Bundan elli yıl sonra kendimi engelli yerine park etmiş ve motorlu bir scooter ile alışveriş merkezine girerken görebilirim. Dedikodular aşk ve seksten takma dişlere ve Depend'lere dönüşebilirdi ama Tanrı şahidim olsun ki Çin yemeklerinin tadı hala aynı güzellikte olurdu.

Zıplayan kızıl bukleler gözüme çarptı ve Lisa'yı gördüğümde dudaklarımdan kaçan çığlığa karşı koyamadım. İçimdeki on üç yaşındaki çocuk ortaya çıktı ve alışveriş merkezinin içinden geçip kollarımı arkadaşşıma doladım. "Oh, Lis, seni görmek çok güzel!"

"Evet... Anlayabiliyorum. Tanrım, Chelsie, sanki bir hafta önce birbirimizi görmemişiz gibi," diye güldü Lisa. Sarılmaya sıkı bir sıkılmayla karşılık verdi.

"Biliyorum. Bir kız sadece alışveriş yapmak, konuşmak ve yüzünü yüksek kalorili et yan ürünleriyle doldurmak için heyecanlanamaz mı?"

Lisa kıkırdadı ve çantasının askısını omzuna doğru ayarladı. "Haklısın. Kalori almak için en iyi arkadaşınızla alışverişe çıkmaktan daha iyi bir bahane olabilir mi?"

Alışveriş merkezi boyunca süzüldük, boş boş sohbet ederken vitrinleri fark etmedik bile.

"Senin adına çok mutluyum, Chelsie," dedi Lisa. "Adamının dışarıda olduğunu biliyordum. Devon inanılmaz biri. Çok şanslısın."

Sırıtişım parlıyordu. "Biliyorum. Sonunda işler yolunda gidiyor gibi görünüyor. Sana Noah'dan bahsetmiş miydin?" Devam ettim. "Öyle bir hale geldik ki

iyi arkadaşlar. Bu çılgınca. Kimin aklına gelirdi ki?"

Lisa'nın gülümsemesi azaldı. "İkinizin arasının daha iyi olmasına sevindim... ama dikkatli ol, Chels. Ona senin kadar güvenmiyorum."

Lisa'nın endişelerini anlasam da kaskatı kesildim. Geçmişimde pek çok zehirli insan vardı -Ian, kardeşi Brad, eski arkadaşım Riley ve o sosyal çevreyle birlikte gelen herkes. Lisa bunların hiçbirine yabancı değildi ve Noah ilk izlenim olarak pek de iyi bir izlenim bırakmamıştı. Ama Lisa onu benim tanıdığım gibi tanımıyordu. Onun çoğu insanla paylaşmaktan gurur duyduğu diğer yönünü görmemişti. Oğluna karşı ne kadar şefkatli olduğunu ya da onu gerçekten mutlu eden bir şey olduğunda nasıl gülümsediğini görmemişti. İmza attığında ya da röportaj verdiğinde ortaya çıkan gülümseme bu değildi - bu farklıydı.

Kaşlarımı çattım ve düşüncelerimden sıyrıldım. "Noah iyi bir adam Lis," dedim. "Onu daha yakından tanıdığında anlayacaksın. Ayrıca Noah'la vakit geçirmek Sam'le vakit geçirmek demek. O küçük adam hayatımda çok önemli bir yere sahip."

"Aynı fikirdeyim. Noah'ya bu konuda hak veriyorum... Bir şeyleri doğru yapıyor olmalı," diye onayladı.

Tam cevap vermek üzereydim ki, yaklaşan bir mağazanın vitrinindeki bir şey gözüme çarptı ve beni durdurdu. Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuşum gibi vitrine doğru yürüdüm.

"Ne oldu?" Lisa topuklarımı takip ederek merak etti.

Gözlerim zümrüt yeşili çarpıcı bir yüze sahip altın bir saate takıldı. "Bu," diye mırıldandım, saati göstererek.

"Yeşil olan mı?" Dudaklarını birbirine bastırdı. "Güzel, sanırım. Bu kadar özel olan ne?"

"Bilmiyorum. Sanırım bana onu hatırlatıyor." Parmak uçlarımı cama doğru kaldırdım, büyülenmiş gibiydim. "Bana onun gözlerini hatırlatıyor."

Lisa cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Chelsie... Devon'ın mavi gözleri var."

Sözcükler kafama dank ettiğinde, sanki bir ateşe dokunmuşum gibi elimi geri çektim. Pencereden geri çekildim ve alt dudağımı ısırarak bantlı, kahverengi sandaletlerime baktım. "Evet, biliyorum," dedim, gülümseyerek başımı kaldırmadan önce çantamı sıkıca kavradım. "Neyse boş ver. Hadi gidip bir Frappuccino alalım."

Hızımıza devam ettik ve sohbet kaldığı yerden devam etti. Lisa'ya seyahatlerimden, ünlülerin hayatından, Devon'un sevimli

ve sonunda ne kadar mutlu hissettiğimi.

Ama gün sona erip de vedalaştığımızda, içimdeki tuhaf duyguyu bir türlü atamadım. Aklım yine o lanet saate gitti. Onu bu kadar özel yapan neydi? Sadece bir saatti. Hiçbir anlamı yoktu.

Ama öyle oldu çünkü onu fark ettiğimde başka bir adamın gözleri zihnimde parladı.

Noah.

Bir Uber'e atlayıp kulaklıklarımı takarken ve en sevdiğim çalma listesiyle düşüncelerimi bastırırken buna bir anlam vermeyi reddettim.

Eve döndüğümde yatağıma gireceğimi, kedime sarılacağımı ve hemen uyuyacağımı biliyordum. O gece rüya gördüğümde, Devon kesinlikle orada olacaktı.

Ve ertesi sabah uyandığımda, o saat sadece bir saat olacaktı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Y *US Weekly*'nin ön kapağındasın. Mutlu yıllar!"

Bu benim sabah uyandığım sesli mesajdı.

Yirmi yedinci doğum günümdü ve bu çileyi gün ışığına çıkardığı için Julia'ya teşekkür etmeliydim. Magazin malzemesi olmaya alışmıştım ama bu malzeme masum bir fotoğrafla skandala dönüşmüştü.

Yataktan sürünerek çıkarken yanımda horlayan adamı uyandırmamaya dikkat ettim. Kendimi banyoya kilitledim ve Julia'yı aradım, ilginç detayları duymak için sabırsızlanıyordum.

"Ben ve Noah mı? Skandal bir kaçamak mı? Ha?" Cep telefonuma fısıldayarak konuştum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Sanırım kullanılan kelime *müstehcen*," diye düzeltti Julia. "Biraz daha lezzetli. Ve evet, görünüşe göre siz tamamen sikişiyorsunuz ve masum Devon Sawyer'ı aldattığınız için evrenin orospu kraliçesisin."

Küçük dairemin banyosu yarı küçülmüştü. Duvarlar içime kapanıyor, hava giderek azalıyordu. Sabahın böyle geçmemesi gerekiyordu -Devon'ın beni sarıp sarmalayan sevgi dolu kollarıyla yavaşça uyanmam ve kahvaltıda doğum günü pastasını mideye indirmem gerekiyordu. Bunun yerine, sıcak gözyaşlarımı tutuyor ve hayatımı mahvetmeye çalıştıkları için paparazzilere lanet ediyordum.

"Julia, resim nedir? Yani, korkunç olamaz. Noah ile aramızda kesinlikle hiçbir şey yok."

"Çok müstehcen bir şey değil. Kapağında üçünüzün birlikte dondurma yerken çekilmiş sevimli bir aile fotoğrafı var, siz ve Noah ay-

birbirlerine bakıyorlar. Asıl vurucu olan daha çok ima ve ilgili hikaye. İşte, sana kapağı mesaj atayım."

Fotoğrafı kaldırdım ve kısık gözlerle inceledim. "Bu çok saçma. Şu başlığı gördünüz mü? *Freeze Frame'in Öndeki Adamının Kız Arkadaşı Seksi Grup Arkadaşıyla Yakınlaşıyor*- belli ki hepsi yalan." Öfke kanımı kaynatıyor, her hararetle kelimeye sesimin tonu yükseliyordu.

"Evet, okudum," diye yanıtladı Julia. "Yalan olduğunu ben de biliyorum, *sen de biliyorsun*, ama Amerika'nın geri kalanı kesinlikle bu bandwagon'a balıklama atlayacak. Senin için üzülüyorum, Chels."

"Ugh..." Tam söylenmeye devam edecektim ki yeni bir mesaj bildirimi geldi.

Noah'dandı.

Noah: *Görünüşe göre dedikodu dergilerinin ön kapak malzemesiyiz. Birlikte yattığımızı bilmiyordum, ya sen?*

İç çekişim uzun ve yorgundu. "Julia, seni sonra ararım. Halletmem gereken gereksiz bir hasar kontrolü var."

"Endişelenme bebeğim. Bu gece görüşürüz. Mutlu yıllar!"

"Teşekkürler." Telefonu kapattım ve Noah'ı aradım.

Huysuz, uykulu sesi ilk zilde cevap verdi. "Selam bebeğim. Müstehcen bir ilişki içinde olduğumuz için artık sana böyle hitap edebilirim."

Normalde gülerdim ama bu sabah hiç havamda değildim. "Bu hiç komik değil, Noah. Bu Devon ve beni mahvedebilir. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok." Banyo duvarından aşağı kayarak bir iniltiyle yere yığıldım.

"Öncelikle, günaydın. İkincisi, doğum günün kutlu olsun. Ve üçüncüsü, buna alışın," dedi Noah. "Ne zaman umut verici bir hikaye ortaya çıksa adın medyanın her yerine bulaşacak. Sen Amerika'nın en sevdiği rock yıldızıyla çıkan kızsın. Ne olursa olsun kötü adam olacaksın."

"Ama biz yanlış bir şey yapmadık," diye ısrar ettim. "Devon'ı asla aldatmam... özellikle de seninle. Alınma ama."

Kısa bir sessizlik oldu ve onu kırıp kırmadığımı merak ettim. *Oops.*

"Çok şirin," diye burnunu çekti Noah. "Hislerimiz karşılıklı elbette. Devon için de endişelenme. Halkın gözü önünde olmaya alışık, o yüzden neye bulaştığının farkında. Sana güveniyor. İkiniz iyi olacaksınız."

"Belki de haklısındır." Pastel pembe ayak tırnaklarımı oynatarak alt dudagımı dişlerimin arasında sıktım. "Bütün bunlar berbat. Mutlu yıllar bana."

"Daha sonra doğum günü içkileri eşliğinde dertleşebiliriz. O zamana kadar bunu düşünmemeye çalışın ve sadece keyfinize bakın," dedi Noah.

Sakinleştirici bir nefes vererek gülümsememe izin verdim. "Teşekkürler, Noah. Deneyeceğim." Parmağımı telefona vurarak durakladım. "Bu gece geliyor musun? Rosa Sam'e bakacak mı?"

"Evet, küçük canavarın icabına bakıldı. Doğum günü partini kaçırmazdım... özellikle de şimdi. Çıktığımızdan beri."

Sırıtmamı engellemeye çalışırken gözlerim doldu. "Komik. İstmeden yaptığın mizah girişiminden ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

"Teşebbüs mü?" Noah cevap olarak ofladı. "Çok eğlenceliyim. Bunu inkâr etmeye çalışma. Şu anda cep telefonumdan gülümsemi ni görebiliyorum. Bekle, görüntülü sohbet edeceğiz, böylece gerçekten görebileceğim ve ne kadar komik olduğumu kanıtlayabileceğim."

Bir kahkaha patlaması beni ele verdi. "Tamam, tamam, gülümsüyorum. Mutlu musun? Görsel konuşmaya gerek yok. Yataktan yeni kalktım ve berbat durumdayım."

"Her gibi bir resim kadar güzel olduğuna eminim. Sonra görüşür müyüz?" "Ziller takılı halde orada olacağım. Teşekkürler, Noah."

"Mutlu yıllar, Combs."

Telefonu kapattım, dudaklarımda bir gülümseme hayaleti belirdi. Noah'nın her zaman beni neşelendirmek gibi ürkütücü bir eğilimi vardı. Eskiden beni kızdırmakta ne kadar iyi olduğunu düşünürsek, bu garipti.

Şey... bu konuda hâlâ oldukça iyiydi. Noah birçok yeteneği olan bir adamdı.

Banyo kapısı çalındı, ben de ayağa kalkıp açtım ve uykulu gözlerle bakan erkek arkadaşım la karşılaştım. Kollarımı boynuna doladım ve öpmek için eğildim. "Günaydın!"

Devon da karşılığında beni nazikçe sıktı. "Günaydın, bebeğim. Kiminle konuşuyordun?"

"Oh, sadece Julia. Doğum günümü kutlamak için aradı." Cep telefonumu arka cebime soktum, Devon'a magazin kapağından bahsetmem gerektiğini biliyordum ama doğum günü sabahıma kötü bir notla başlamak istemiyordum. Konuyu daha sonra açacaktım. "Erken kalkmışsın, ha? Uyandırdım mı seni?"

Esnedi ve göğsünü kaşıdı. "Hayır, sadece doğum gününü ilk kutlayan ben olmak istedim. Sanırım çok geç kaldım," dedi somurarak.

"Çok tatlısın. Merak etme, hâlâ telafi edebilirsin." Gönderdiğim göz kırpmaya ima doluydu.

"Gerçekten mi?" Devon başka bir şey söylemeden beni kucağına alıp yatak odasına götürdü, sonra yatağa fırlatıp üzerime tırmandı, gözleri muziplik doluydu. "Mutlu yıllar."

Parmaklarımı boynuna doladım ve alnını kendime doğru çektim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Kendimi üzerimdeki yakışıklı adama kaptırırken sabahın sert başlangıcının dağılmasına izin verdim. Devon boynuma, köprücük kemiğime, omzuma ve göğsüme öpücükler kondururken ben de sırtımı dikleştirip parmaklarımı onun dağınık yatak başının üzerinde gezdirdim. Gözlerimi kapatarak anın tadını çıkardım. Belki de unutulmaz bir doğum günü olacaktı.

Sabahın geri kalanı olaysız geçti ve ben de bunun için minnettardım. Devon ayak işlerini halletmek için ayrılmıştı ve ben de Sam'i ziyaret etmeye hazırlanıyordum; küçük Hayes'le doğum günü pastası yemek için uğrayacağıma söz vermişim. Şu anda paparazzilerin altın çifti olduğumuz düşünülürse, Noah'nın evine gitmenin en parlak fikir olup olmadığını merak ediyordum ama ilişkimizin tamamen masum olduğunu biliyordum. İnsanlar gerçek ne olursa olsun istediklerine inanacaklardı.

Noah'ya birazdan çıkacağıma dair mesaj atmak için telefonuma uzandığımda Devon'dan gelen cevapsız bir mesajla karşılaştım. Mesajını okuduğumda içim endişeyle burkuldu.

Diğer ilişkiniz hakkındaki uyarılar için teşekkürler. Bunu yüzüme kamera tutan bir grup muhabirden öğrenmeyi gerçekten çok istiyordum.

Yüzümü buruşturarak Devon'a karşı dürüst olmadığım için kendime lanet ettim. Noah'la konuşmuş olmalı. Numarasını çevirmeden önce kısa bir süre tereddüt ettim.

Cevap yok.

Cep telefonumu kanepenin minderlerine fırlatıp yüzümü kucağıma gömdükten sonra mutsuz bir iç geçirdim ve ayağa kalkıp üzerime yeni kıyafetler giymek için yatak odasına yöneldim. Noah'yı ziyaret etmem gerekiyordu - Sam morali bozuk olduğunda her zaman iyi bir dikkat dağıtıcı olmuştur.

Yirmi dakika sonra Noah'nın mutfağında oturmuş, çatalın arkasındaki şekerlemeleri yalıyordum. "Şeker burada tekrar eden bir tema haline geliyor gibi hissediyorum," diye düşündüm. "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?"

Noah tabağıma bir parça daha çikolatalı kek koyarken Sam kıkırdadı.

"Ooh, *Meraklı George* başladı baba!" Sam oturduğu yerden fırladı ve bitişikteki oturma odasına koştu. Bu çocuğu pastadan ancak çizgi filmler uzaklaştırabilirdi.

Huzurlu bir ifadeyle onu izledim. "Küçük adamın beni daha iyi hissettireceğini biliyordum," dedim çatalımı bırakıp kalan tatlıyı iterek.

Noah yanıma oturdu ve tabağını kapıp pastaya yumuldu. "Bana ne olduğunu anlat," diye üsteledi. "Devon seni korkuttu mu?"

"Bana suçlayıcı bir mesaj gönderdi, sonra da aramalarımından kaçtı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla konuştun mu?"

"Şey, evet," diye itiraf etti Noah. "Özür dilerim. Ona bu konudan bahsettiğini .
o."

Derin bir nefes aldım. "Hayır, biliyorum. Bu senin hatan değil. Bu sadece sorumluluk sahibi bir kız arkadaş olduğumu ve Devon'a gerçeği hemen söylediğimi varsayması çok doğal. Ben sadece... günün tadını çıkarmak istedim. Bunu pek iyi karşılamayacağından ve hakkımda kötü düşüneceğinden korkuyordum. Bir kez olsun unutulmaz bir doğum günü olsun istedim. Sanırım bu tamamen geri tepti." Ellerimi taranmamış saçlarımda gezdirdim ve alnımı mutfak masasına yasladım. Birkaç dakika sonra rahatlatıcı bir elin sırtımı okşadığını hissettim. Yavaş bir nefes aldım, bedenim onun dokunuşuyla rahatladı.

"Hey, dinle," dedi Noah. "Bu gece lanet bir rock yıldızı gibi parti yapacaksın. Bunu ben sağlayacağım. Eğer Devon donunu bükmek istiyorsa, bırak yapsın. Ama gününü mahvetmesine izin verme. Bir kutlamayı hak ediyorsun."

Başımı kaldırdım. "Biliyor musun, haklısın," diye başımı salladım yenilenmiş bir iyimserlikle. "Eminim bu olay yakında unutulacak ve doğum günümde huysuzluk ettiğim için pişman olacağım."

"İşte ruh budur."

Noah'nın eli sırtımdan ayrıldı ve temasın kesilmesiyle içimi bir ürperti kapladı. "Teşekkürler, Noah. Son zamanlarda gerçekten yanımda oldun ve bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam."

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Noah elini sallayarak beni başından savdı. "Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?"

"Herkes izlemeye gelsin!" Sam diğer odadan bağırdı. "Bu *gerçekten* büyük bir karmaşa yarattığı ve çok komik olduğu bölüm."

Noah ile birlikte sırttık ve pastamızı bırakarak *Meraklı George* izleme partisi.

NOAH

Kucağımda uyuyan kadını uyandırmak istemediğim için nefes almak şöyle dursun, kıpırdamaya bile çekiniyordum. Sam koltuğa yayılmış, öğle uykusuna dalmıştı ve Chelsie... o da uyuyordu, sadece başı bacaklarımın arasındaki küçük yastığa yaslanmıştı. Bazıları arkadaşımın kız arkadaşının kucağımda sızıp kalmasını tuhaf bulabilir ama asıl tuhaf olan bunun ne kadar doğal hissettirdiği idi. Chelsie yanıma kıvrılıp omzuma yaslanmaya karar verdiğinde yeni bir televizyon dizisini tartışıyorduk.

"Gel, rahatına bak," dedim ona, dünyanın tüm kayıtsızlığıyla yastığı kalçalarımın yerleştirerek. Bir ölüm bakışı, bir dirsek darbesi ya da histerik kıkırdamalar bekliyordum - Chelsie'nin bu daveti kabul etmesini beklemiyordum. Yüzünde memnun bir gülümsemeyle bacaklarımın yerleşmekte tereddüt bile etmedi.

Öte yandan, ben memnun olmaktan çok uzaktım. Kasıklarımın çok yaklaşmış, muhteşem, sınırları olmayan bir sarışın vardı.

Hafifçe yer değiştirdiğimde, Chelsie kıpırdandı, başı yastıktan kaydı ve aletimden santimetre uzağa yerleşti - o *da* kıpırdanmaya başlamıştı.

Derin bir nefes aldım. İtiraf etmeliyim ki Chelsie'nin benim ve oğlumun yanında bu kadar rahat olması beni heyecanlandırıyordu. Açıklanamayacak kadar eşsiz bir arkadaşlığımız vardı. Kelimenin tam anlamıyla onun arkadaşlığını arzuladığım zamanlar oldu çünkü Chelsie'nin insanların ona yönelmesini sağlayan bir aurası vardı. Sam her gün ondan bahseder, oyun oynamak ya da yatıya kalmak için ne zaman döneceğini sorardı. Kimse hayatımıza Chelsie Combs gibi uyum sağlayamazdı. Bu hem canlandırıcı hem de... endişe vericiydi.

"Mmm..."

Dudaklarından yumuşak bir mırıltı çıktığında donup kaldım. Başını iki bölgeye de yaklaştırdı ve yastık kucağımdan öne doğru düştü. Chelsie başını kaldırdı ve bana baktı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Hemen üzerimden atlayıp kapıya doğru koşmamasına şaşırılmışım. "Pardon?" Merak ettim.

"Üzerinde uyuyakaldığım için özür dilerim." Chelsie sırt üstü dönüp ellerini karnına dayadı ve uykulu yeşil gözlerle bana bakarken kendini daha da rahatlattı.

Vücudum onun yakınlığından dolayı uğuldadı ve alnındaki asi saç telini alma isteğime direndim. Bunun yerine saldırgan olmayı tercih ettim, bu konuda daha iyiydim. "Hey, burada şikâyet yok. Güzel kadınları bacaklarımın arasında kendilerini evlerinde hissetmeye davet ediyorum."

Chelsie kucağımdan uçtu. Koşarak uzaklaşırken kahkahalarımı tutamadım.

"Büyüleyici," dedi ve yastığı yerden alıp doğrudan kafama fırlattı.

"Ah," diye itiraz ettim. "Buna içerliyorum."

Dudaklarındaki gülümseme hayaletini gizleyemedi. "Ve senin bir domuz olmana içerliyorum."

Yastığı ona geri fırlattım. "Büyüleyici bir domuz."

Chelsie oflayıp puflayarak yastığı yakaladı ve kollarının altına sıkıştırdı. Çekingen göz kapaklarının arasından bana baktı, gülümsemesi azaldı. "Ciddiyim ama... Umarım seni rahatsız etmemişimdir."

Düşündüğün şekilde değil.

"Biraz bile değil," diye cevap verdim. "Bizim bu yönümüzü seviyorum. Kucağımda bayılabilirsin ve bunda garip bir şey yok."

Chelsie başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum." Durakladı, kaşlarını düşünceli bir şekilde birbirine yaklaştırdı. "Tuhaf olmamasının tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun?"

Soruyu tartışırken gözlerim kısıldı, sonra başımı salladım. "Bence bu harika. Dürüstçe söyleyebilirim ki senin yanında kendimi hayatımdaki diğer kadınlardan daha rahat hissediyorum."

Gözleri büyüdü, tekerlekleri dönmeye başladı. Dikkatle yaklaştı. "Hatta... Ruby?"

Ruby'nin adını duymak bende fiziksel bir tepki yarattı ve çenemin gerilmesine neden oldu. Normalde, konuyu hemen değiştirmeye çalışırdım.

ama Chelsie'ye çocuğumun annesinden bahsetmenin zamanı geldiğine karar verdim.

Chelsie'nin en karanlık sırlarını bile biliyordum... Adil olan da buydu.

"Özellikle Ruby'nin," diye itiraf ettim, bakışlarımı karşı tarafa çevirerek. odayı. Zihnim karanlık anılarla doldu. "Sekiz yıl önce tanıştığımndan beri o kadını baş tacı ettim. Zehirli bir ilişkiydi ve onunla tek bir saniye bile kendim olduğumu sanmıyorum. Her zaman bir rol oynama ihtiyacı hissettim - onsuz yaşayamayacağı mükemmel bir adam olduğumu göstermek için." Hayaletlerimi serbest bırakırken kalbim gergin atışlarla atıyordu. Chelsie yastığı göğsüne bastırarak hareketsiz ve sessiz bir şekilde oturuyordu. Gözleri merakla yüzümde geziniyordu. "İlişkımız... sağlıksızdı," diye devam ettim. "Ruby güzel ve egzotikti. Bir odaya girdiğinde tüm gözler onun üzerinde olurdu ve o da bu boku yerd; buna bayılırdı. İlk başlarda, odadaki en güzel kadının kolumda olması kendimi çok iyi hissettiriyordu ama sonra bu bir yük haline geldi. Ruby ayaklarına kapanan erkeklere benden daha çok ilgi gösteriyordu. Her dışarı çıktığımızda bu bir yarış gibiydi. Ve sonra bensiz dışarı çıkmaya başladı. Sürekli kavga ediyorduk, sırlar ve yalanlar vardı... Çok çirkindi. Ama ben aşık bir aptaldım. Ona ihtiyacım olduğunu sanıyordum."

Chelsie benimle göz teması kurdu, sesi titreyerek "Ne oldu?" diye sordu.

"Beni aldattı. Her zaman," diye acı bir şekilde cevap verdim. "Bardağı taşıran son damla hamilelikti, özellikle de bebeğin benden olduğu bir testle doğrulandıktan sonra. Partilere devam etti. İçmeye devam etti. Çocuğumuzu böylesine hiçe sayan biriyle birlikte olamazdım." Dişlerim birbirine çarpıyor, kanım damarlarımda sıcak bir şekilde dolaşıyordu. "Sam'in bu kadar sağlıklı bir çocuk olması bir mucize. Onu öldürebilirdi."

Chelsie'nin gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Sam'i istedi mi ki?"

"Ruby sadece kendini önemserdi. Özgürlüğünü elinden alacak bir şey istediğini sanmıyorum," dedim. "Sam daha iki haftalıkken velayeti imzaladı ve onu bir daha hiç görmedim. Adım gündeme geldiğinde sürünerek geri geleceğini düşünmüştüm ama hiç gelmedi."

Chelsie her şeyi sessizce dinledi ve kanepede yanıma doğru kaydı. Konuşmak için ağzını araladı. Kelimeler dudaklarına dokundu ama başını omzuma yasladığında kelimeler dağıldı, sıcaklığı beni rahatlattı. Beni sakinleştirdi.

Söylenmemiş sözleri aramızda dolaşıyordu ve bu yeterliydi. Tek ihtiyacım olan buydu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

T Günün geri kalanı, nihayet doğum günü kutlamalarım katılma vakti gelene kadar sürüncemede kaldı. Barın yanında bir ileri bir geri volta atıyor, sulandırılmış rom ve kolamın pipetiyle oynuyordum. Kendimi daha çok

Kokteylin kendisinden çok, artan endişemi yatıştırmak için plastik parçasını çiğnemekle ilgileniyordum.

Çantamın içinden cep telefonumun sesi geldi ve o kadar hızlı kaptım ki barın zeminine devrildi. Hayal kırıklığı içinde inleyerek onu almak için eğildim ama tekrar ayağa kalktığımda, benden kaçmaya çalışan garson kızla çarpıştım. Üç limon damlası da tepsisinden düştü.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim," diye özür diledim ve dağınıklığı toplamaya yardım etmek için çömeldim.

"Zahmet etmeyin," diye bağırdı garson kız.

"Gerçekten çok üzgünüm." Kadın olay yerinden uzaklaşırken gözyaşlarımı tuttum. İç çekerek telefonumdaki bildirimi hatırladım ve ona baktım. Daha fazla hayal kırıklığı.

Devon'dan hala haber yok.

Altı saattir telsiz sessizliği vardı ve Devon'un benimle irtibata geçip geçmeyeceğini merak etmeye başlamıştım.

"Bir şey var mı?" Julia artan paniğimi hissederek banyodan döndü. "Hâlâ Devon yok mu?"

Telefonu çantama geri koydum. "Hiçbir şey. Üstüne üstlük az önce garsonumuzu kızdırdım ve muhtemelen bir sonraki içkilerimize tükürecek."

"Oh, Chels," diye teselli etti Julia. "O burada olacak. Merak etme."

"Gerçekten artık sinirlenmeye başladım," diye homurdandım. "Ona makaleden bahsetmem gerektiğini biliyorum ama Noah'la aramızda hiçbir şey olmadı. Bunu bilmesi gerekirdi. Doğum günümde beni görmezden gelmesi hiç adil değil." Gözyaşlarım yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu, ben de dikkatimi dağıtmak için içkimi yudumladım.

"Tam bir erkek çocuğu gibi davranıyor. Onu unutun ve keyfinize bakın."

"Hey, doğum günü kıızı." Noah kalabalığın arasında belirdi, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu. yüzünü. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Onu gördüğümde neşelendim. Noah, muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan bir kot pantolon ve siyah bir bant tişörtün üzerine lacivert bir düğme ile güzelce temizlenmişti. Bana sarılmak için eğildiğinde Usher kolonyası burnumu gıdıkladı. "Güzel kokuyorsun," dedim usulca.

"Ah, teşekkürler," diye kıkırdadı geri çekilirken, bana meraklı bir bakış fırlattı. "Otuz dakika önceki Baba Hayatı kokusundan daha iyi olduğu kesin. Sam bana spagetti şapkası yapmanın çok komik olacağını düşündü. Bu gece sıcak duşlar ve Usher için şükrediyoruz. Ayrıca bu yüzden geç kaldım."

Asık suratıma rağmen geniş bir sırıtış yayıldı. Kendimi ne kadar mutsuz hissedersen hissedeyim, Noah'nın bunu yapmak için sinsî bir yolu vardı. "Şerefine," dedim boş bardağımı kaldırarak. "Oh, um... Devon'dan haber var mı?" Cevabı duymaktan neredeyse çok korkuyordum.

Noah şaşkın görünüyordu. "O burada değil mi?"

"Hayır. Ve bu öğleden sonraki mesajından beri hiç temas kurmadım."

Noah, Devon'ı aramak için telefonunu çıkardı ama çalmaya başladığı anda Devon bara girdi.

"Bekle, o burada. Onu görüyorum." Gözlerim yuvarlaklaştı. Kendimi olası bir yüzleşmeye hazırlarken karnımda kelebekler uçuşuyordu.

"Hey."

"Merhaba," diye cevap verdim.

"Konuşabilir miyiz?" Devon grubumuza yaklaşırken ellerini ceplerine soktu, bakışları bana sabitlenmişti.

"Tabii ki."

Erkek arkadaşımı bardan çıkarken takip ederken bakışlarım bir an için Noah'ya kaydı. Noah cevap olarak hafifçe gülümsedi.

"Devon, neler oluyor? Bütün gün aramalarımın kaçtın ve beni görmezden geldin. Hem de *doğum günümde*. Bu... acıtıyor." Kendimi tutma çabalarımın rağmen gözlerim yaşlarla doldu.

Sigara içmemesine rağmen bir paket sigara çıkardı. "Sana değer veriyorum. Hem de çok. Ve anladığım kadarıyla

Halkın gözünde bundan kaçış yok."

Kaşlarımı çattım. "O makale yüzünden cidden üzgün olamazsın," diye ısrar ettim. "Bu dramatik bir uydurma. Bunu sen de biliyorsun. Beni tanıyorsun."

"Öyle mi?"

Bu ima beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Seni gerçekten tanıyor muyum?" Devon tekrarladı. "Sadece birkaç aydır çıkıyoruz ve gitaristimle benden daha çok vakit geçiriyormuşsun gibi hissediyorum. Noah ile bir rekabet içindeymişim gibi hissediyorum... ve bu beni sinirlendirmeye başlıyor. Evet, tabloidler saçmalık. Ama aynı zamanda ikinizin arasında neler olup bittiğine dair gözlerimi açtı."

Kalbim tekledi, suçlama karşısında şaşkına döndüm. "Devon, aramızda bir şey yok. Noah ve ben arkadaşız. İyi arkadaşız. Oğluna tapıyorum... hepsi bu." İçimi bir panik kapladı. İlişkimizi bitirmek üzere miydi? *Bu muydu yani?*

Bir nefes duman üfledi, gözleri benden uzağa odaklanmıştı. "Beni seviyor musun?"

Nefesim boğazımda düğümlendi.

Sevgiler.

Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştık. "Aşk" ile ilgili tek deneyimim bağımlılık, tecrit, istismar ve kontrol olmuştu. Devon bunların hiçbirini değildi. Bağımsızlığımı kutluyordu. Besleyici ve nazikti. Beni her şeyimle takdir ediyordu - kusurlarımla ve her şeyimle.

Devon benimle ilgilendi.

Belki de onu seviyordum.

"Sanırım öyle," diye fısıldadım, bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Yani... Seviyorum. Seni seviyorum, Devon."

Yüz hatları yumuşadı, duruşu gevşedi. Sigarasını betona fırlattı ve kollarını sert bir şekilde bana doladı. "Kahretsin, Chelsie, özür dilerim. Çok üzgünüm bebeğim."

Bana sıkıca sarıldığında rahat bir nefes aldım. "Neden üzgün olduğunu anlıyorum ama lütfen... sadece konuş benimle. Benimle konuşmana ihtiyacım var," diye yalvardım ve başımı eğerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Devon öpücüğü derinleştirdi ve beni daha sıkı çekti. "Yapacağım. Doğum gününde böyle bir şey olduğu için özür dilerim," diye özür diledi. "Sadece sakinleşmek ve düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. Kıskanç bir tip değilim, yemin ederim. Bu nedense beni tetikledi."

"Özellikle Noah yüzünden mi? İkinizin arasında benim bilmediğim bir şey mi var?"

Geri çekilerek bir sigara daha çıkardı. "Sanırım öyle de denebilir," diye omuz silkti, sigarasını yaktı ve tuğla duvara yaslandı. "Yani, hatırlayabildiğim kadarıyla aramızda her zaman dostça bir rekabet vardı. Ama Ruby ile ilişkisi sırasında işler biraz değişti."

O kadından gerçekten nefret etmeye başlamıştım. "O ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki? O bir engerekti. Noah onunla bu kadar uzun süre kaldığı için tam bir aptaldı."

Hafifçe kırılarak irkildim. Ian'ı ve katlandığım onca şeyi bilseydi Devon benim hakkımda ne düşünürdü? "İnsanlar aşık olduklarını düşündüklerinde çılgınca şeyler yaparlar," diye kendimi savundum.

"Evet," diye burnunu çekti. "Sanırım öyle."

Küçük bir gülümseme yayarak aramızdaki mesafeyi bir kez daha kapattım ve başımı göğsüne yasladım. "Tüm bu olanları unutabilir miyiz? Bunu gerçekten güzel bir doğum günü yapmak istiyorum."

Biraz rahatladı ve geri çekilmeden önce saçlarıma doğru bir iç çekti. Devon tekrar ceplerini karıştırdı ve küçük, kötü paketlenmiş bir paket çıkardı. "Sana bir şey aldım."

Sırıtarak hediyeye uzandım. "Ağustos ayında ren geyiği. Güzelmiş."

"Kusura bakma, elimdeki tek şey buydu," dedi şenlikli ambalaja kıkırdayarak

kağıt. "Ve sakın . Tam olarak düşündüğünüz gibi değil."

Parmaklarım aceleyle hediyei açtı ve kâğıdın altından bir mücevher kutusu çıktı; kutunun içinde de bir yüzük vardı. "Um, Devon?" Hazineyi inceledim. Ortasında turkuaz taşı olan bir claddagh yüzüğüydü.

"Bu bir söz yüzüğü," diye açıkladı. "Ve içinde senin doğum taşın var."

Kalbim ısındı, hediyeiden etkilendim - Devon'dan bir söz yüzüğü

Sawyer. *Erkek arkadaşım*. Tek bir sorun vardı... Doğum taşım peridottu.

Bu ihmali görmezden gelmeye karar vererek, emredici bir kucaklamayla kollarına atladım. "Kesinlikle bayıldım. Çok teşekkür ederim."

Sarılmaya karşılık verdi ve başımın üstünü öptü. "Bir şey değil, bebeğim. Şimdi gidip kutlayalım."

Saatler ilerledikçe gece daha iyi bir hal almıştı. Julia ve Lisa'yla birlikte üçüncü Sex on the Beach shot'ımı yuttum ve Devon'ın gözüne tekrar girdiğim için şükrederek güzel bir vızıltı .

Devirdiğim barmen bile, muhtemelen partimdeki ünlü insanlar nedeniyle gülümsüyor ve bedava içki veriyordu.

"Doğum günü kızı için bir içki daha," diye emretti Noah, beni işaret ederek ve garsona el sallayarak.

"Beni yine sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse sadece o harika dans hareketlerini tekrar görmeye çalışıyorum," diyerek göz kırptı ve viskisinden büyük bir yudum aldı. "Yani, eğer gereken buysa."

Önümüze yeni içkiler koyulurken herkes gülüyordu.

"Chelsie'ye," diye ilan etti Lisa kokteyli kaldırarak. "Tanıdığım en tatlı kız."

"Tanıdığım *en şanslı* kız," diye ekledi Julia, Devon'ı işaret ederek. Çenem göğsüme doğru eğildi. "Siz çok . Kendimi şanslı hissediyorum. Doğum günümü bu kadar özel kıldığınız için teşekkürler."

"Chelsie'ye," dedi Devon. "Benim inanılmaz kız arkadaşıma. En büyük amigo kızım. Bir numaralı hayranım."

Dikkatimi Noah'ya çevirmeden önce ona kocaman bir öpücük verdim. "Tamam, tamam, bir duyayım," diye şaka yaptım, parmaklarımı beklentiyle ona doğru oynattım.

"Burası sana parlak bir övgüde bulunacağım yer mi?"

"Belli oluyor. Doğum günü kızı, al bakalım. İhtiyacım var, kafam güzel ve sevgiyi hissetmeye ihtiyacım var." Yeni hazırladığım içkimi yudumlarken omzuna şakacı bir yumruk attım. Sonra tiksintiyle neredeyse kusacaktım. "Tanrım, bu da ne? Motor yağı mı?"

"Viski ekşisi," diye düzeltti Noah. "Çok lezzetli. İç bakalım"

"Viskiyi sevdiğimi sanmıyorum..."

"Öğreneceksin. Kadeh kaldırmaya gelince, aslında sana küçük bir şey aldım."

Sandalyemde omurgam dikleşti, ilgimi çekti. "Gerçekten mi? Bana hediye almana gerek yoktu." Noah arkasındaki sandalyeye uzanırken ben parmağımdaki söz yüzüğüyle oynadım.

"Fazla bir şey değil. Aslında korkunç," dedi. "Özür dilerim." Meraklı bir endişeyle kaşlarımı çattım.

"Teşekkürler mi?"

Bana inşaat kağıdına sarılı bir şey uzattı. "Ambalajı yırtmamaya çalış. O kısım Sam'den."

Parmak uçlarımı turuncu kâğıdın üzerinde gezdirirken gülümsemem organikti. "Sam en iyisidir." Kâğıdı dikkatlice çekip ayırdığımda renkli kalemlerle çizilmiş bir resim ortaya çıktı; daha küçük bir çubuk figürün yanında duran bir çubuk figürün çizimine benziyordu.

"Bu sen ve Sam," diye açıkladı Noah. Köşedeki bir karalamayı işaret etti. "Ve bu da *Meraklı George*. Oraya nasıl girdiğinden emin değilim."

Gözyaşları neredeyse beni ele geçiriyordu. Elimdeki diğer hediye baktım, ince bir kâğıt mendil tabakasıyla örtülmüştü ve yırtarak açtım. *Yurttaş Kane* filminin DVD kopyasıydı.

"Gördün mü? Korkunç," dedi Noah başını sallayarak. "Artık insanların DVD izlediğini sanmıyorum ama sana bir şey almam gerekiyordu."

Uzanıp kolunu sıktım, daha fazla gözyaşı dökülmekle tehdit ediyordu. Hediye için minnettarlığın ötesindeydim. Düşünceliydi... bir anlamı vardı. "Bayıldım," dedim ona. "Teşekkürler, Noah."

Devon boğazını temizledi. "Doğum günü kızı için alkışları duyalım. Yirmi yedinci yaşın kutlu olsun, Chelsie."

Ben etrafımdaki kabileme bakarken herkes kadehini kaldırdı. Gün sarsıntılı bir başlangıç yapmıştı ama içten içe kendimi her zamankinden daha kutsanmış hissediyordum. Doğum günlerimin şiddet içeren seks, zihinsel taciz, umutsuzluk ve çaresizlik hissinden ibaret olduğu zamanları hatırladım. Ian doğum günümde her zaman en iyi oyununu oynamaya özen gösterirdi. Tek kutlama bir gün daha hayatta kalmış olmamdı.

Bunun artık benim hayatım olduğuna inanmak zordu. Tacizcim parmaklıklar arkasındaydı ve bir rock tanrısı yanımdaydı.

Keşke ailem de burada olsaydı da mutluluğumu görseydi.

Belki bir gün.

Saatler ilerledikçe, geceyi sonlandırmaya karar verdim, neredeyse sabahın üçünde daireme girdim ve yolda postayı aldım.

"Hey, Misty." Ben esnerken ve elimdeki faturaları karıştırırken kedi mırıldanarak ayak bileklerimin etrafında kıvrıldı. "Mutlu yıllar bana," diye homurdandım kredi kartı ekstrelerine ve elektrik faturalarına. Yığını masanın üzerine fırlatmak üzereyken bir iade adresi gözüme çarptı.

Auburn Islah Tesisi

Zarfin üzerindeki el yazısını tanıdım.

Midem bulandı. Boğazım sıkıldı. Göğsüm sıkıştı.

Titreyen parmaklarımla küçük zarfı açtım ve üzerinde kırmızı bir balon tutan bir oyuncak ayının karikatürize edilmiş resminin olduğu basit bir doğum günü kartı buldum. Titrek bir nefes alarak kartı çevirdim.

"Umarım doğum günün sürprizlerle doludur. - Ian"

Araba farları açık pencereden içeri girerek beni bir anlığına kör etti. Dairem binanın bakıyordu, bu nedenle

Sıradan bir şeydi ama derinlerde yatan bir korku hissinin iliklerime işlemesi için yeterliydi. Pencereye doğru koştum ve perdeleri kapattıktan sonra ellerimi birbirine kenetleyip gözlerimi kapatarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım.

Cep telefonuma uzandım ve otomatik olarak Devon'ı aramaya başladım... Ama Devon'ın benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini hatırlayınca durakladım.

Eski erkek arkadaşının gaddar geçmişi ve hüküm giymiş suçlusu.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, Noah'ya gelene kadar kişi listemde daha da aşağıya indim. İçimden bir suçluluk duygusu geçti.

Erkek arkadaşına güvenmeliydim. Devon'a korkularımı yatıştırması için fırsat vermeliydim.

Ama yapamadım. Ya geçmişimi öğrendikten sonra beni tamamen farklı bir gözle gördüyse? Ya ne kadar kırılmış olduğumu öğrendikten sonra beni artık istemezse?

Ian'ın sesi zihnimde kıkırdadı: *"Acınacak haldesin. Zayıfsın. Bir hiçsin. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek."*

Güvensizlik beni sırlıslıklam etti.

Hayır... Bunu riske atamazdım. Noah sadece teknik bir sebepten dolayı biliyordu, sarhoşken utanç verici bir teknik sebepten dolayı. Karanlığımın Devon Sawyer'dan uzakta saklı kalması gerekiyordu.

Noah'ın ismini tuşladım ve ilk çalışta telefonu açtığında rahatlayarak iç çektim. "Combs? Eve iyi geldin mi?"

Telefonu kulağıma götürürken elim titredi. "Noah, sanırım geri döndü," dedim hızlı ve korkulu bir nefesle. Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi sıkıca . "Sanırım Ian geri döndü."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sün sabahı çok ihtiyaç duyulan bir grup toplantısıyla başladı. Freeze Frame üyelerinin geri kalanı içeri süzülürken taze demlenmiş kahvenin kokusu stüdyoyu doldurdu. Herkes yorgun ve akşamdan kalma görünüyordu.

Tad ve Miles doğum günü partisi şenliklerine gece yarısından biraz sonra katılmışlardı ve başarılı bir cumartesi gecesinin kesin işareti olarak sert görünüyorlardı. Tad toplantı masasına yaklaşırken kolunun altında kutu çörek vardı ve grup akbabalar gibi tatlı ikramlara üşüştü.

Miles kocaman bir esnemeyle, "Günaydın," dedi.

Tek kremalı çöreği kaptım ve ağızıma attım. "Hey," diye cevap verdim, selamım çörek yüzünden boğuklaşmıştı. Paranoyak bir Chelsie ile telefonda konuşmak için gün doğumuna kadar ayakta kaldığımdan yorgun ve huzursuzdum.

"Devon'ın yanına taşınmalısın," demiştim ona. "Orada daha güvende olursun." Chelsie reddetmişti. Çok "bağımsızdı" ve kendini yeniden yaratmak için bundan vazgeçemeyecek kadar çok çalışmıştı. Hiçbir zaman bir erkeğe bağımlı olmak istememişti.

her şey için.

"Dairem benim ödülüm gibi," demişti. "demek. Hayatta kaldığım anlamına geliyor."

Buna itiraz edemezdim, o yüzden dinledim. Güneş doğarken uykuya dalana kadar sinirlerini yatıştırmak için elimden geleni yaptım.

Sean odaya girerken, "Merhaba, güneş ışıkları," dedi. "Kötülere rahat yok. Umarım bu sabah iş pantolonlarınızı giymişsinizdir."

"Dostum, pantolon giyebildiğim için şanslısın," diye homurdandı Tad.

Devon darmadağınık bir halde ve alkol kokarak yanımdaki koltuğa kaydı. "Kaça kadar dışarıda kaldın?" Bir çörek daha almak için uzanırken sordum. I

Chelsie ve kızlar ayrıldıktan kısa bir süre sonra, muhtemelen saat iki civarında gitmişti.

Devon elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Geç kaldım." Ayrıntıya girmede.

Devon'ın diğer grup üyeleriyle partiye devam etmesine şaşırılmışım. Hiçbir zaman çok içen biri olmamıştı, özellikle de ertesi sabah grupla ilgili bir işimiz varsa.

"Pekâlâ, dostlarım." Sean yuvarlak masaya otururken neşelendi. "Grammy'leri konuşalım. Sadece birkaç ayımız kaldığı için oyun planını tartışmak istiyorum. Dokunulmaz olduğunuzu düşündüğünüzü biliyorum ama hazır olmanın yakınından bile geçmiyorsunuz."

"Sean haklı dostum," diye kabul etti Miles. "Cherrywood şovunda *Super Sonic*'i tamamen batırdık. Bunun için bir mazeret yok."

Devon, "Bu bir tesadüftü," diye karşı çıktı. "Kimse fark etmedi. O şarkıyı uykumuzda bile çalabileceğimizi biliyorsun."

"Benim hatamdı," diye kabul etti Tad. "Özensiz davrandım."

Sean başını salladı. "Dürüst olacağım... son aylarda bu ilk kez olmuyor. Her şey yolunda mı, Tad?"

İri yarı davulcuya baktım. Kendi işlerimle o kadar meşguldüm ki arkadaşımın çökmüş gözlerini ve boş bakışlarını fark etmemiştim bile. "Evet, dostum," diye ekledim. "Bir şey olursa burada olduğumuzu biliyorsun. O yola tekrar girmeyeceğiz."

Tad bu ima karşısında irkildi. "Ben iyiyim. O konuda endişelenecek şey yok." Kollarını fiçı gibi göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sandalyesinin ayaklarına yaslandı. "Peki ya Aberdeen davası? O konuda bir gelişme var mı?"

Sean onu kovdu. "Jackson bununla ilgileniyor. Takım elbiseler bunun için var."

"Hey, Gibson için destek çekimim ne zaman olacak?" Merak ettim, yanağımı çiğniyordum, ciddi bir şekilde döngünün dışında hissediyordum. Telefonumdaki takvime göz gezdirdim. "Kahretsin."

"Evet, yarın olacak," dedi Sean. "Umarım halletmişsinizdir."

"Ve okul için düzenleyeceğim yardım etkinliği Cuma günü, değil mi?" Devon notlarını karalayarak onayladı. "Sonra da Cumartesi gecesi El Rey'de gösterimiz var."

"Los Angeles'tan nefret ediyorum." Miles yarısı yenmiş çöreğini kutuya geri attı.

Sean, "Al bakalım prenses," diye cevap verdi. "Hayranlar seni orada yiyor. El Rey için set listesi üzerinde çalışıyorum. Bu gece e-postayla gönderirim."

İçimi çektim, bitkin bir halde, cihazında bir şeyler yazarken müdürümüze baktım. Sean iyi bir adamdı. Dive barlarda ve yerel kulüplerde çalmakta zorlanan sanatçılar olduğumuz zamanlarda bize şans veren oydu. Endişe verici derecede uzun boylu olan Sean, siyah çerçeveli gözlükleri ve saç tıraşı ile biraz kilolu, her zaman neşeli ve mutlu bir adamdı. Hepsinden önemlisi, bize iyi davranırdı.

Sean ekranından başını kaldırarak, "Grammy'ye geri dönüyoruz," dedi. "İtiraf edeyim, biraz gerginim."

Devon alay etti. "Hepimiz gerginiz. Bu lanet olası Grammy'ler. Muhtemelen Beyonce'nin önünde altıma işeyeceğim."

Grup kıkırdadı.

"Ciddiyim çocuklar," diye azarladı Sean. "Hazır değilsiniz. Son zamanlarda ciddi bir profesyonellik ve adanmışlık eksikliği fark ediyorum. Özensizsiniz, dalgınsınız ve henüz yeni şarkıda bile ustalaşmadınız." Hayal kırıklığıyla başını salladı. "Size inanıyorum çocuklar. Ama artık kendinizi toparlamanın zamanı geldi."

Uzun bir iç çekişle kahvemi yudumladım ve sandalyeden kalktım. Yeni şarkının adı *Hometown Girl'dü* ve Chelsie Combs hakkındaydı. Devon şarkıyı bir ay önce turnedeyken yazmıştı ve radyolara çıkmak üzereydi. "Yarın Gibson çekimlerimden sonra çalışalım," diye önerdim. "Hallederiz. Diğer birkaç şarkıyı da halletmemiz gerekiyor."

Herkes başını salladı.

Sandalyemi ittim ve boş bardağımı çöp kutusuna attım. "Ben . Bu çılgın haftaya dalmadan önce çocuğumla biraz vakit geçirmem gerekiyor. Görüşürüz."

Bu doğrudu. Oğlumla bağ kurmaya çok ihtiyacım vardı. Ayrıca yoğun seyahat programım için çocuk bakımı ayarlamaları yapmam gerekiyordu. Ruby'ye en çok kızdığım anlar bunlardı - ben yokken ona bakacak bir annesi yoktu.

Arabama doğru yürürken, Chelsie'yi aramak için cebimden telefonumu çıkardım. Cevap verdiğinde sesi kısık ve hırıltılıydı. "Alo?"

"Sonunda biraz uyumuşsun gibi görünüyor," dedim gülümseyerek. "Yarın Sam'e göz kulak olmak ister misin diye sormak için aramıştım. Şehir merkezinde yapacağım gitar fotoğraf çekimini tamamen unutmuşum."

Chelsie'nin odanın içinde hışırdadığını duydum. "Ah, tabii. Evet, tabii ki," diye cevap verdi. "Üzgünüm, şu anda hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyorum."

Kıkırdayarak onayladım, "Saat sekizde mi?" "Orada olacağım."

CHELSIE

Telefonu yatak örtülerimin üzerine fırlattım ve abartılı bir esnemeyle yere uzandım ama uykuya geri dönme planım telefonum tekrar çalmaya başladığında kesintiye uğradı. Tekrar elime alıp kısa mesajı açtım ve ismi tanıdığımda bir nefes aldım. Beş yıldır konuşmadığım bir kadının adıydı bu.

Riley Hoffman.

Selam kızım, umarım bu hala senin numarandır. Uzun zaman oldu. Lütfen ara beni.

Kesinlikle uzun zaman olmuştu. Riley ona en çok ihtiyaç duyduğum anda eski erkek arkadaşımın tarafını tuttuğunda arkadaşlığımız derhal sona ermişti. Riley o sırada Ian'ın kardeşi Brad'le çıkıyordu ve bu da aynı derecede değişken bir ilişkiydi.

Riley bunca yıldan sonra ne isteyebilir ki?

Eski hayatımın anıları geri geldi. Tamamen farklı bir Chelsie Combs'un anıları. O hayatın var olduğuna inanmak bile zordu; her şey kötü bir rüya gibiydi.

Aklımı başıma topladım ve arama düğmesine bastım. Riley bana ulaştığına göre önemli bir şey olmalıydı.

"Chelsie?"

Tanıdık ses omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Çifte randevuların, arabalı sinema salonlarının ve destansı yatıya kalmaların görüntüleri beni nostaljiye sürükledi.

Ama bu hayaller çabucak buharlaşarak zorla üçlü ilişkilerin, çılgınlıkların ve istismarın akıldan çıkmayan anılarına dönüştü. Riley tüm bunlar boyunca oradaydı.

Ve sonra değildi.

Riley ve Brad benim ve Ian'ın eşdeğeri idi. Her iki adam da çocukluklarında anneleri tarafından istismar edilmiş ve kendileri de istismarcı olmuşlardı. İkisi de hapse girmişti. Her ikisi de kadınları hiçbir şey kalmayana kadar parçalamaktan zevk alıyordu; bu, kendi annelerinin şiddetli mizacından kaynaklanan bir tür hastalıklı transfer saldırganlığıydı. Ian'ın trajik geçmişi, onunla bu kadar uzun süre kalma kararımın arkasındaki itici güçtü. Her zaman Ian'ın bir canavara dönüştürüldüğünü söylerdim... O bir canavar olarak doğmadı. Bu yüzden her zaman onu bir şekilde rehabilite edebileceğimi ve şeytanlarını yenmesine yardım edebileceğimi düşündüm. Kırık ruhlara karşı hep zaafım olmuştur.

Sorun Ian'ın yardım istememesiydi. Olduğu şeyden zevk alıyordu.

Riley ve ben ikimiz de hasarlı adamlarımızı düzeltmek istemiştik ama aramızdaki fark benim kurtulmuş olmamdı. Kendime daha iyi bir hayat kurmayı seçmiştim.

Riley kalmıştı. Riley Brad'i seçmişti.

Riley ile birlikte Ian'ın suçlarına tanıklık etmek için yara bere içinde karakola gittiğimde boğulmuştu. Polislere bir trafik kazası geçirdiğimi ve Ian'ın masum olduğunu söylemişti. Bana elini bile sürmediğini söyleyerek yalan söylemişti.

Hiç bu kadar gafıl avlanmış hissetmemiştim ve ihanetin kalıcı tortusu hala ağzımda ekşi bir tat bırakıyordu.

"Evet. Benim." Ses tonum düz ve kayıtsız kaldı. "Neden benimle iletişime geçiyorsun?"

"Uzun zaman oldu," dedi Riley. İç çekmeden önce bir sessizlik oldu. "Dinle, benden nefret ettiğini biliyorum. Ama benden daha çok nefret ettiğin biri var ve elimde bazı bilgiler var."

Kanım dondu.

Bir gece önceki korkularım tamamen haklı mıydı?

Noah'nın aşırı tepki verdiğime dair rahatlatıcı güvencesiyle uykuya dalmıştım. Pencereadaki farlar bir tesadüftü. Duvarımdaki gölgeler benim hayal gücümdü. Ian'ın hapisten çıktığı ve beni avladığı şeklindeki korkunç teori sadece televizyondaki suç programlarında olan bir şeydi.

"Ian mı?" Sonunda boğuk bir sesle söyledim.

Bir duraklama.
Uzun, acı verici bir duraklama.
Ve sonra.
"Evet, Chels. Çıktı."

NOAH

O gün Chelsie ile konuştuktan birkaç saat sonra onu kapımın önünde bulmayı beklemiyordum. Ve bu minyon sarışının gözyaşları içinde, telaşlı ve Kanada sınırından hemen kaçmaya kararlı olmasını da beklemiyordum.

Fıstık ezmesi ve jöle yaptığım öğleden sonra, Chelsie'yi ön verandamda hayalet gibi bembeyaz dururken bulduğumda kısa kesildi. Ben korkmuş arkadaşımı sakinleştirmeye çalışırken Sam'i film izlemesi için odasına göndermiştim.

"Dur, dur, dur... nefes al," dedim ve Chelsie'yi omuzlarından tutup kanepeye doğru götürdüm. Gözleri çılgına dönmüştü. Rimeli kızarmış yanaklarında koyu lekeler bırakmıştı. "Neler oluyor?"

Chelsie elimden kurtuldu ve oturma odasını adımlamaya başladı. "Bu Ian. Biliyordum. *Biliyordum* işte," diye bağırdı. Kanepeye oturdu, sonra tekrar ayağa kalktı. "Sırtımda bir hedef var, Noah. Benim için geliyor."

Her şeyi anlamaya çalışırken ellerimi yüzümde gezdirdim. "Tamam, yavaşla. Senin için geldiğini nereden biliyorsun? Hapisten çıktığını bile nereden biliyorsun?" Merak ettim. "Aslında, neden hapisten çıktı ki?"

Chelsie başını salladı. "İyi davranış, sanırım. Riley beni aradı."

"Riley mi?"

"Eski bir tanıdık."

"Bu tanıdık sana zarar vereceğini mi söyledi? Eğer öyleyse hemen polise gidiyoruz," dedim ona kararlı bir şekilde.

"Polisin canı cehenneme," diye karşılık verdi. "İlk seferinde beni dinlemediler. Çürüklerimin hiçbir anlamı yoktu. Ian'ı ciddiye almaları için masum bir kadına tecavüz etmeleri gerekti. Ve şimdi... onu serbest bıraktılar."

Dudaklarımı büzerek önümdeki kızı inceledim. Paniğe kapılmıştı ve neler yaşadığını sadece hayal edebiliyordum. O kadar çok şeyin üstesinden gelmişti ki, sadece dolabındaki iskeletler yeniden ortaya çıkmıştı. İnce bedeni titriyor, gözleri donuklaşıyordu. Chelsie'nin evinden aceleyle çıktığı belliydi, çünkü uyumsuz çoraplar ve pijama şortunun üzerine iki beden büyük bir tişört giymişti.

Boş boş neden bana geldiğini merak ettim. Neden Lisa'ya koşmadı? Neden erkek arkadaşına güvenmedi?

Neden *bana* bu kadar çok güveniyordu?

"Chelsie, derin bir nefes alıp odaklanmalısın," diye cesaretlendirdim, temkinli bir şekilde yaklaştım ve tekrar omuzlarına uzandım. Verimsiz adımlarına devam etmek için benden kaçmaya çalıştı ama onu bana bakmaya zorlamadan önce yakaladım. "Ciddiyim, Combs," diye fısıldadım. "Nefes al."

Vücudu bakışlarımın altında gevşedi, dudakları yumuşak bir nefesle ayrıldı. "Anlamıyorsun, Noah."

"Haklısın... Anlamıyorum. Nasıl hissettiğini asla anlayamam." Bana yaklaştığında omuzlarını sıktım. "Ama şu anda gerçekten tehlikede olup olmadığını bilmem gerekiyor. Arkadaşın ne dedi?" "Tanıdık," diye düzeltti.

"Beni aradı çünkü yıllar önce büyük bir anlaşmazlık yaşadıktan sonra bunu bana borçlu olduğunu hissetti. Sanırım tehdit falan ama eskiden takıldığımız kalabalıktan onun iyi halden dışarıda olduğunu duymuş ve beni soruyormuş.

Birisi ona ünlü bir müzisyenle çıktığını söylemiş, o da "Biliyorum." demiş.

Sonra da çekip gitmiş.

Bu olay dün sabah oldu ve o zamandan beri onu görmediler."

Kaşlarım . Başımı salladım, bilgiyi aldım. "Peki dün doğum günü kartını aldın mı?"

"Evet. Muhtemelen serbest bırakılmadan hemen önce postalamıştır."

"Yani nerede yaşadığını biliyor," diye sonuca vardım. Damarlarımdan buz damladı. "Ve belli ki hapisteyken seni takip ediyordu."

"Neden bu kadar anlamıyor musun?" diye yalvardı. Bana bakarken gözleri taze yaşlarla parlıyordu ve bana yalvarıyordu

Anlıyorum.

Endişelenmem için bir neden olduğunu inkâr edemezdim... ama Chelsie önerilerimden hoşlanmayacaktı. "Gerçekten mi? Polise gitmelisin. Ve Devon'a her şeyi anlatmalısın."

Kollarını meydan okuyan bir çocuk gibi göğsünün üzerinde kavuşturarak geri çekildi. "Sana söylüyorum Noah, polis çok geç olana kadar yardım etmeyecek. Ve eğer beni tamamen ortadan kaldırmak istiyorsan, tamam, Devon'a söylerim. Bu benden kurtulmanın kesin bir yolu olacaktır."

"Her şeyden önce, Devon'a biraz daha güven. Geçmişin yüzünden seni terk edeceğini mi düşünüyorsun? Bu çok saçma," diye ısrar ettim. "İkincisi... eğer polise gitmezsen 'bir dönmek üzere' ortadan kaybolabilirsin. Onlara doğum günü kartını gösterip koruma kararı aldırabilirsin."

Yakıcı bir kahkaha onu terk etti. "Mükemmel," diye tersledi. "Onlara üzerinde lanet bir oyuncak ayı olan doğum günü kartımı vereceğim ve *yardım edin* diyeceğim. Bu her şeyi çözer."

Savunmam alevlendi. "Peki," diye karşılık verdim. "O zaman hiçbir şey yapma. Her korktuğunda ağlayarak beni ara, ta ki sonunda kafanda bir kurşunla bir çukura düşene kadar. Kulağa bir plan gibi geliyor."

Chelsie'nin vücudu gerildi, havada bir kavga ihtimali belirliyordu. Yeşil gözlerindeki o tanıdık öfke kıvılcımını görebiliyordum. Alt dudağını ısırdı, sanki zekice geri dönüşünü uzak tutmaya çalışıyormuş gibi. İşe yaramış gibi görünüyordu; hakaret etmek yerine hışımınla yanımdan geçip kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" Ona seslendim.

Kapının koluna uzandı. "Benim için endişelenme. Bunu kendim çözebilirim."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum," dedim. "Bu hayati tehlike yaratabilir. Senin kanını ellerime bulaştırmak istediğimi mi sanıyorsun? Bana sırrını açtın ve şimdi istesen de istemesen de ben de bu işin içindeyim."

Etrafında dönerken, uzun saçları omzunun üzerinden uçtu. Gözleri yaralı bir şaşkınlığa dönüşmeden önce öfkeyle parladı. "Senin için sadece bu kadar mıyım? *Ellerine kanımın bulaşmasını* istemiyor musun?"

Göğsüm pişmanlıkla gerildi. Kulağa ne kadar kaba geldiğini fark ederek geri adım attım. "Öyle demek istemedim, Combs. Bunu biliyorsun."

"Senin için sorumluluk duygusundan biraz daha fazlasını ifade ettiğimi düşünmüştüm," dedi sesi çatlayarak. "Ama sanırım ben sadece bir yüküm."

Sen bundan çok daha fazlasısın.

"Bekle," dedim, ön kapı açılırken onu yakalamaya çalışarak.

"Yapabileceğin bir şey daha olabilir."

Chelsie durakladı ama arkasını dönmedi.

Bu kötü bir fikirdi. *Berbat* bir fikir. Ama... elimde kalan tek fikir buydu.

"Bir silahım var. Al onu."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

A Psikopat eski sevgilimin kayıplara karıştığı ve muhtemelen benim ölümümü planladığı haberini aldığımdan bu yana neredeyse bir ay geçmişti. Endişe ve paranoya dolu bir ay olmuştu, ve birçok uykusuz gece.

Ayrıca pek çok büyük değişiklik oldu.

Devon sonunda beni yanına taşınmaya ikna etmişti.

İlk başta bu fikre şiddetle karşı çıksam da, yeni durumum beni hayır diyebilecek bir konuma getirmiyordu... ayrıca ilişkimiz giderek güçleniyordu. Yüksek bir apartman dairesi benim olabilecekken küçük daireme dönmek bana yanlış geliyordu. İyi bir hayat yaşamaktan kendimi alıkoyan tek kişi bendim.

Uzun bir süre boyunca "iyi hayat" sadece var olmaktı. Hayatta kalmayı başarmıştım. Kendi evim, küçük bir arkadaş grubum ve sevgili şişman kedim vardı. Tek istediğim buydu. Ama artık daha fazlasının tadına varmaya başlamıştım, sadece var olmak *değil*, gerçekten *yaşamak* istiyordum. Devon bana bunu verebilirdi. Bana bunu vermek *istiyordu*.

Bana dünyayı vermek istedi.

Bana bir araba bile almıştı, böylece her yere Uber ile gitmek zorunda kalmıyordum. Yıllar geçtikçe bağımsızlaştım ama faturalar, kira ve ulaşımın uğraşmak zorunda kalmamak güzel bir değişiklikti.

"Sanırım son kutuları da aldım," dedi Devon. Hayatımın geri kalanını apartmandan dışarı taşımasını izledim ve neden profesyonel nakliyeciler tutmadığını bir kez daha merak ettim. Devon bunu kendi başına yapmakta ısrar etti. Bunun ona gerçek hayatın tadını verdiğini ve egosunun fazla büyümesini engellediğini iddia ediyordu.

"Bugün kız arkadaşımı dairesinden çıkarıp kendi evime taşıyan sıradan bir adamım," demişti bana gülümseyerek.

Bunun mantıklı olduğunu sanıyordum.

Devon kutuyu kamyonetin kasasına yerleştirirken, "Bir şey daha var," diye seslendim. Misty ön koltuktan mırıldandı. "Hemen döneceğim."

Koşarak apartmana geri döndüm, banyoya yöneldim ve kapıyı kapatmadan önce Devon'un beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun arkasından baktım. Klozet kapağının üzerinde durdum ve tavan döşemelerinden birini yerinden çıkarıp gizli bir hazineyi ortaya çıkardım.

Nuh'un ateşli silahı.

Tuvaletten çıkıp silahı dikkatlice çantamın içine yerleştirdim ve fermuarını kapattım. Devon'ın hâlâ silahtan haberi yoktu. Ya da Ian'ı. Ya da geçmişimle ilgili kirli detayları. Geçmişteki ilişkilerim hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmıştı ama her zamanki gibi belirsiz davranmıştı.

"Cidden benim için hiç iyi bir eski sevgili hikayen yok mu? Bu imkânsız gibi görünüyor," diyerek Devon bir gece Çin yemeği yerken beni dürtüklemişti.

"Oh, beni bilirsin. Ben her zaman bir duvar çiçeğiydim. Ciddi olduğum bir adam vardı ama beni aldattı. O noktadan sonra bütün erkekler şeytandı," diye hafifçe güldüm. "Ta ki sen olana kadar."

Devon sıkıcı ilişki geçmişimi kabullenmiş görünüyordu. Ona gerçeği söylemek için çok geç olduğunu hissettim.

"Tamam, sorun yok!" Dedim, Devon'a doğru zıpladım ve elini nazıkçe sıktım.

"Ne almanız gerekiyordu?"

"Ne? Oh... hiçbir şey," diye cevap verdim. "Sadece her şeyi son bir kez daha düşünmek istedim. O dairede hayatımda çok büyük değişiklikler oldu." Gözlerimi ondan kaçırdım. Devon'dan bir şeyler saklamaktan nefret ediyordum ama gerçek çok riskliydi.

Devon kolunu omzuma attı ve beni kendine çekti. "Anladım," dedi. "Daha büyük ve daha iyi şeylere."

Ona sıkıca sarılarak, "Senin sayende," diye mırıldandım.

Kamyona atladık ve yola koyulduk. Gözlerimi kapadım, Misty'nin kürkünü okşarken o anın tadını çıkarıyordum.

Hayat güzeldi. Ian varlığını belli etmemişti; doğum gününden beri herhangi bir görülme, mektup ya da şüpheli telefon görüşmesi olmamıştı. Emin .

Gölgelerde saldırmak için bekliyor muydu, yoksa her şeyi abartmış mıydım?

Belki de Riley sadece beni korkutmak için aramıştı; ne de olsa pek güvenilir bir kaynak değildi.

Belki de doğum günü kartı tek seferlik bir korkutma taktiği idi. Belki de her şey yoluna girecekti.

Ne yazık ki Noah ile olan arkadaşlığımız tartışmamızdan bu yana gerilmişti ama ben bununla yetinmeye çalışıyordum. Kendimden uzaklaşmak muhtemelen en iyisiydi.

Devon'ın tuhaf ilişkimizden rahatsız olmaya hakkı vardı. Geriye dönüp baktığımda... çok yakınlaşmıştık.

Sam'i hâlâ düzenli olarak izliyordum ama Noah'la etkileşimim tamamen işle ilgiliydi. Artık film geceleri, yastık kavgaları ya da gece geç saatlere kadar süren sohbetler yoktu. Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasını özlediğimi inkâr edemesem de, bunun en iyisi olduğunu biliyordum.

Ben Devon'un kızıydım.

"Hey, bu gece üçlü bir randevu hakkında ne düşünüyorsun?" Devon düşüncelerimi yarıda keserek sordu.

"Üçlü randevu mu? Kiminle?"

"Lisa ve Miles ile Julia ve Noah'ı düşünüyordum. Gülüp bir şeyler içmek için bir araya gelmeyeli uzun zaman oldu. Grammy'ler yaklaşırken antrenmanlar çok yorucu geçti ve geçtiğimiz hafta tamamen seni taşımakla geçti. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Kaslarım gerildi. "Julia ve Noah mı?" Her nasılsa, dikkatimi çeken tek şey buydu. "Çıkıyorlar mı yoksa?"

Devon radyoyu açtı ve ellerini direksiyona vurmaya başladı. "Oh, nasıl olduğunu bilirsin. Onların flört versiyonu sanırım."

Julia ya da Lisa ile haftalardır konuşmuyordum, tek yazışmamız ara sıra mesajlaşmak ya da Facebook'ta etiketlenmekti. Ian hakkında konuşmaktan kaçınmak için kendimi izole ettiğimi fark ettim. "Bu bana uyar," diye omuz silktim.

Dışarıda bir gece kulağa eğlenceli geliyordu. Ian draması sona ermiş gibi görünüyordu ve dairem resmen boşaltılmıştı.

Arkadaşlarımla arayış kapatmam gereken çok şey vardı.

NOAH

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler Rosa."

Rosa kazağını yakındaki bir askıya yerleştirirken gülümsedi. "Benim için onurdur, senyor Noah. Benim çiko dulce'm abuelita'sıyla vakit geçirmeyi çok seviyor."

Takdirle başımı sallayarak onu Sam'in not defterini boyamakta olduğu mutfağa yönlendirdim. "Bir gün İspanyolca öğreneceğim."

"Bayan Rosa! Sizi özledim." Sam sandalyesinden fırladı ve bakıcısına sarıldı. "Gel benimle boyan."

Rosa, Sam'i mutfak adasına kadar takip etti, Sam orada ona sanat eserlerini göstermeye hevesliydi. "Muy bonita," diyerek Sam'in başındaki saçları öptü. Sam'in üzerine eğilirken altın kolyeleri onun burnunu gıdıkladı.

Tezgâhtan anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım, sonra ceplerime doldurdum. Mikrodalgadaki yansımamı kontrol ederek saçlarımı kestirmeyi aklıma not ettim. "Birkaç saat içinde döneceğim Rosa. Sam'in yemeği buzdolabında. Sadece ısıtman gerekecek."

Rosa elini bana doğru salladı. "Ayrımcılar! Bu çiko sadece Rosa'dan ev yemeği yiyecek, biliyorsun."

"Yaşasın!" Sam ciyak ciyak bağırdı. "Rosa'nın yemek yapmasına bayılıyorum."

Sırıttı. "Madem ısrar ediyorsun. Kendini fazla zorlama. Daha sonra kontrol edeceğim."

"Keyfini çıkar, aşkım. Senyorita Chelsie ile harika bir gece geçir." İfadesini bilmiş bir göz kırpma takip etti.

Bu imayı görmezden geldim. "İyi geceler," dedim ve kapıdan çıkıp elektrik mavisi Corvette Stingray'ime doğru ilerledim. Motor homurdanarak çalıştığında içimde muazzam bir tatmin duygusu oluştu.

Eksik olan tek şey, yolcu koltuğunda bir kadın meslektaşydı.

Aklım Julia'ya gitti. Son iki haftadır "görüştüyorduk" ama ciddi bir şey değildi. Cinsel partnerlerim söz konusu olduğunda hiçbir şey ciddi hissettirmiyordu ve bunun Ruby'nin beni mahvetmesinden mi yoksa bir sarışının çıtayı çok yükseğe koymasından mı kaynaklandığından emin değildim. Diğerlerinde hep bir şeyler eksikti... Chelsie Combs'la ve onun hayatıma mükemmel uyumuyla kimse kıyaslanamazdı.

Kulağa ne kadar saçma geldiğinin de farkındaydım. Chelsie yürüyen bir baş ağrısıydı ve grup arkadaşım ile çıkıyordu. Ama nedense son zamanlarda her kadın onun yanında sönük kalıyordu. Bu rahatsız edici duyguyu aşmak için elimden geleni yapıyordum, bu yüzden bir gece Julia'yı suşi randevusuna çağırıştım... belki onda daha önce fark etmediğim bir şey görürdüm.

Henüz bulamamıştım.

Vale servisine yanaştığımda Devon ve Chelsie'nin otoparkın karşı tarafından yaklaştıklarını fark ettim. Chelsie beni hemen fark etti, gözlerimiz kilitlendi.

Üzerinde uzun bir bacağı gösteren, yandan yırtmaçlı sarı bir sundress vardı. Bir elini altın sarısı saçlarının arasında gezdirerek sallantılı, bohem küpelerini ortaya çıkardı.

Tanrım, çok güzeldi.

Ağzının kenarından bir gülümseme yükseldi ama geldiği gibi hızla kayboldu. Onlar bana yaklaşırken gözlerini kaçırdı ve ben de bir sigara çıkarıp çakmağıyla oynamaya başladım.

"Hemen geliyorum," diye mırıldandım.

Devon, Chelsie ile birlikte lüks restorana girmeden önce başıyla onayladı. Birkaç derin nefes çektikten sonra sigarayı söndürdüm ve çatı katındaki özel masada arkadaşlarıma katıldım. Julia çoktan oturmuştu ve ben içeri girdiğimde buyurgan bir kucaklamayla üzerime atladı. Kısa sürede tasarımcı parfümü ve birinci sınıf şampanyadan oluşan baş döndürücü bir bulutla sarmalandım.

"Hey, aygır." İki eliyle koluma sarıldı ve beni bir sandalyeye çekti.

Gözlerim tekrar Chelsie'ninkilerle buluştu ve bir kaşını kaldırdı. Julia'yı geri döndürüp kıpkırmızı dudaklarına bir öpücük kondurarak karşılık verdim.

Chelsie köpüklü şarabını yudumlarken, "İkinizin bir şey olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı, gözleri ekrana sabitlenmişti.

Omuz silkerek geri çekildim.

"Bence harika," diye ekledi Devon. "Seksi bir çift oldunuz."

Julia gülümsedi, oturdu ve siyah saçlarını bir omzunun üzerinden geçirdi. "Biliyoruz," diye espri yaptı. "Biri şampanyayı uzatabilir mi?"

Chelsie'nin karşısındaki Julia'nın yanına oturdum. Bakışları hâlâ bana sabitlenmişti, ben de ona sırttım ve ellerimi birbirine vurdum. "Biliyorsun, ben öyle kabarcıklı şeyler yapmam. Buraya biraz viski getirelim."

Miles boş bardağını onaylarcasına kaldırdı. "Kahretsin, evet. Bir şişe Blue Label iyi olurdu."

Garsona hızlıca başımı sallayarak masamıza gelmesini işaret ettim. Yaklaştığında, Miles bir not defteri çıkarırken onun yarı açık göğüslerine baktı.

Onu tekmeledim.

Lisa sandalyesinde kıpırdandı. "Bu gece bir araya gelebildiğimiz için çok mutluyum. Chelsie, birlikte kaliteli zaman geçirmeyeli uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. Taşınma işi nasıl gitti?"

Chelsie şampanyasını yudumlarken tüylü küpeleri yüzüne çarparak arkadaşına seslendi. "Devon inanılmazdı. Daireyi iki saatten kısa bir sürede boşalttık. Yerleşmek ve bu yeni bölüme başlamak için sabırsızlanıyorum."

Yeni bölüm ihmal yoluyla yalanlar üzerine inşa edildi.

Kendimi gergin hissediyordum ve nedeninden emin değildim. Belki de Chelsie'nin haftalardır benimle neredeyse hiç konuşmamasına duyduğum kızgınlıktı. Ya da belki de Devon'ın her şeyi yoluna koymuş gibi görünmesini kıskanıyordum, oysa ben kendimi hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Ya da belki sadece viskimin geldiğini görmüştüm ve viski her zaman içimdeki cesareti ve canlılığı ortaya çıkarırdı.

Kehribar rengi sıvı bardağıma dökülürken bakışlarım tekrar karşımdaki kadına kaydı. Chelsie çatıdaki tel ışıklar ve ayın hafif parıltısıyla aydınlanmıştı. Lisa'nın söylediği bir şeye gülerken bilezikleri şingirdiyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyordu.

Bakmamak zordu, tıpkı her şeyin başlangıcında ona karşı böyle bir pislik olduğum için pişman olmamak gibi.

Belki her şey farklı olurdu.

Belki benim hayali magazin kız arkadaşımın daha fazlası olabilirdi.

Bekle.

Chelsie Combs'a karşı bir şeyler hissediyor olamazdım. Ruby'den beri duygulardan yoksundum. Parçalanmışım; boş bir kabuk. Omzunda bir çip olan bekar bir baba.

Ve Chelsie benim ön adamımın kızıydı.

Ama *lanet* olsun, bana baktığında bunu hissettim. O *şeyi*. İnsanların eşleriyle karşılaştıklarını anladıklarında hissettikleri şey. Oğluma masal okuduğunda ve benimle filmler üzerine tartıştığında bunu hissettim. Benimle her iletişim kurduğunda gözleri sarsılmaz bir şefkatle parladığında bunu hissettim. Beni durup dururken dondurma almak için çağırdığında hissettim.

Ve bunu en çok beni hiç aramadığında hissettim.

İşte buradaydı... iki adım önümde oturuyordu, benim berbat ifşaatımdan habersizdi. Gülümsüyordu -yine- *çünkü* bunu hep yapardı. Pırıl pırıl beyaz dişleri, gamzeleri ve pembe dudaklarıyla her zaman gülümsüyordu, erkekler üzerindeki etkisinden habersizdi.

Belki de bunun bir parçasıydı: kendi mükemmelliğine karşı tam ve mutlak cehaleti. Ve şimdi *bana* bakıyordu -yine- *çünkü* bunu da yapıyordu.

Bu sefer başka tarafa bakmadım.

Hayır, çatık kaşlarından şaşkınlıkla parıldayan gözlerine, dişlerinin arasına sıkışmış alt dudağına kadar onu içime çekmeye devam ettim.

Her yönden Ruby'nin tam tersiydi. Ve belki de.

Belki de bu yüzden ona aşık oluyordum.

ON ALTINCI BÖLÜM

W *Bu da neydi böyle?*

Elim şampanya kadehini kavradı ve gözlerimi Noah'dan ayırarak kadehi .

Neden bana öyle bakıyordu? Ve neden midemde aniden kelebekler uçuşmaya başlamıştı? Daha önce hiç kimse bana böyle bakmamıştı... Devon bile.

Noah, "İşemem lazım," diyerek sohbeti böldü.

"Ben de... aslında," diye ağızımdan kaçırdım. İşemem gerekmiyordu ama Noah'nın neden işemesi gerektiğini öğrenmek birden çok ilgimi çekti. Sandalyeden kalkarken Devon'ın meraklı bakışlarını fark edince güven verici bir elimi omzuna koydum. "Hemen döneceğim."

Tam cebinden sigarasını çıkarırken Noah'a yetiştim. "Noah, bekle." Onun hızına yetişene kadar ayaklarım yavaşladı.

Bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına sıkıştırdı. "Ne oldu, Combs?"

"Ben de bunu bilmek istiyorum. Tüm bunlar ?" "Ne mi?"

Yüzümdeki birkaç dikkatsiz saç telini bir hışımla savurdum. "Yürümeyi bırakıp benimle konuşabilir misin?"

Noah boyun eğmiş bir halde durdu, rulo kâğıt ve nikotinin üzerinden bana baktı. "Ne istiyorsun?"

Sonunda göz teması kurduğunda, onu tekrar gördüm.

O bakış.

"Şu," dedim manikürlü parmağımı yüzüne doğru uzatarak. "Gözlerinle yaptığın şu şey. Bana."

Kuru bir kıkırdamayla başını salladı. "Bende daha iyi bir şey var," diye alay etti. "Son üç haftadır bu telsiz sessizliği de neyin nesi? Kahretsin, Chelsie, sana *silahımı* verdim. Devon sürekli senin hakkında konuşmasaydı, muhtemelen öldüğünü düşünecektim."

Ellerimi kalçalarımaya koyarak kendimi savunmak için sertleştirdim. "Yani, bana elindeki kandan başka bir şey olmadığını söylemiştin, hatırladın mı? Dürüst olmak gerekirse, umursadığını düşünmemiştim."

Bu işin sadece bir parçasıydı elbette.

Diğer kısmı ise Noah ile kendi erkek arkadaşım ile geçirdiğimden çok daha fazla zaman geçiriyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamandan çok keyif alıyordum... çok.

Olması gerekenden daha fazla.

Ama Nuh'un egosunun bunu duymaya ihtiyacı yoktu.

"Umurunda değil miydi?" Noah inanamayarak sordu. Sigarasını yere fırlattı ve ayakkabısının burnuyla söndürdü. "Delirdin mi sen? Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Bence önemseydiğim çok açık."

Her ne kadar kin dolu bir karşılık vermek istesem de bunu hak etmeyecektim. Gerçek şu ki, Noah'nın umursadığını biliyordum. Haftalardır aramalarını ve mesajlarını atlatmışım. Antrenmanlarda ondan kaçmışım.

Güvendiğim arkadaşımı uzaklaştırmışım.

Özür dileyen bir yenilgiye benzeyen bir nefes kaçtı içimden. "Haklısın," diye kabul ettim. "Özür dilerim."

"Sanırım bu da bir şeydir." Noah ellerini ceplerine soktu.

Boğazımdaki yumruyu yutarak şampanyanın konuşmayı bitirmesine izin verdim. "Seni özledim, Noah. Sen benim en iyi arkadaşım sayılırsın." Hafifçe kaşlarını çatarak gözlerini kırıştırdı ama cevap vermedi. *Çok mu şey söylemişim? Tuhaf mıydı?* "Dinle... birlikte çok zaman geçiriyorduk. Devon'a haksızlık ediyordum. Ben sadece kendimi uzak tutmaya çalışıyordum. Anlıyor musun?"

Noah ensesini kaşıdı ve tişörtünün yukarı doğru kalkarak boxer'ının eteklerini ortaya çıkarmasına neden oldu. Cevabını beklerken bakışlarımı yeniden odakladım.

Hiç cevap verecek miydi?

"değil," dedi sonunda.

Gözlerimi kısarak, söyleyecek daha çok şeyi olduğunu düşünerek bir süre daha bekledim.

Daha fazla sessizlik.

"Lanet olsun, Noah... Hepsi bu mu? Burada deniyorum."

Noah başını eğdi ve gülümsemesine izin verdi. "Sorun yok. Biz iyiyiz," dedi parmağını aramızda sallayarak. "Kucaklaşmamıza ya da birbirimizin saçını örmemize gerek yok."

"Yani, saçların biraz uzamaya başladı," diye takıldım, uzanıp saçının bir tutamıyla oynadım. Neredeyse uçlarından kıvrılmaya başlamıştı. Sonbahar güneşi sayesinde koyu renk saçlarına altın rengi tonlar serpilmişti ve gözlerinde de altın rengi lekeler vardı.

Hep orada mıydılar?

Birden, elinin kolumu indirmek için bileğime hafifçe dolandığını hissettim. O anın ne kadar samimi olduğunu fark ettiğimde yanaklarıma renk geldi. "Özür dilerim," dedim usulca. O anda beni bırakmasını bekledim ama oyalandı.

Ve gözlerindeki o lanet bakış geri gelmişti.

Başparmağı, sanki damarlarımın karmaşık desenini izliyormuş gibi bileğime nazıkçe dokunduğunda keskin bir nefes aldım. Küçük tüylerim diken diken oldu.

"İkiniz rahat görünüyorsunuz."

Noah kolumu bırakınca olduğum yerde sarsıldım, diğer elimle bileğimi kavradım ve karıncalanma hissini gidermek için masaj yaptım. Başımı kaldırıp baktığımda Devon'ın yanımdan geçip banyoya doğru gittiğini ve geçerken Noah'ın omuzlarına kasten çarptığını gördüm.

İkisi de tek kelime etmedi ve Devon tuvaletlerde kaybolduğunda Noah çoktan masaya dönmek üzereydi.

Bocalayarak bileğime baktım.

Bu da neydi böyle?

Gecenin geri kalanı grup konuşmaları, Devon'ın telefonla uğraşması ve Julia'nın *The Bachelor*'da kendine bir gül kazanmaya çalışır gibi Noah'nın üzerine atlamasıyla olaysız geçti.

Şampanyayı bitirdiğimde alkolün etkisi daha da arttı.

"Seninle takılmak harikaydı, Chelsie," dedi Lisa sandalyesini yaklaştırarak. "Meşgul olduğumu biliyorum ama seni özledim. Biz değiliz

artık aynı vardiyada bile çalışmıyoruz."

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzdüm. "Yemin ederim Jerry bunu yapıyor. Tam bir pislik."

"Biliyorum. Artık ünlü biri olduğun için hâlâ orada çalışmana şaşıyorum."

"Kendi dudak parlatıcımı falan mı çıkarsam?" Alay ettim. "Ya da daha iyisi... isim etiketleri! O lanet şeylerden nefret ediyorum. Onları göz kamaştırıcı hale getirebilirim."

Tatlımızı yemeyi bitirirken kıkırdadık.

"Lütfen bana bu gece seninle eve geleceğimi söyle," diye fısıldadı Julia Noah'ya. Ellerinden biri Noah'ın kalçasında dururken diğeri göğsünün ön kısmında geziniyordu.

Bilinmeyen bir nedenle midem bulandı ve gözlerimi başka yöne çevirdim. "Sam elimde."

Devon kırılğan bir kahkaha atarak araya girdi, gözleri cep telefonuna kaymıştı. "Lütfen onu ikna et. Biriyle yatman lazım dostum."

Bir kaşımı kaldırarak viskisinin kalanını yudumlayan Noah'ya baktım.

"Cesaret verdiğiniz için teşekkürler ama sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Yani, belli ki dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandı Devon. "Seni kız arkadaşından uzaklaştıracak bir şey."

Masayı bir ürperti kapladı ve erkek arkadaşımınla yüzleşmek için döndüğümde neredeyse içkimi tükürecektim. "Devon, lütfen. Bu tamamen gereksizdi, doğru olmadığından bahsetmiyorum bile."

"Daha da önemlisi, benim dikkat dağıtıcı olduğumu söyleyerek ne demek istiyorsun?" Julia talep etti. Dik oturdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Onun dünyasını salladığımı bilmeni isterim dostum. Kız arkadaşını düşünmediğini garanti ederim."

Devon omuz silkti, sonra da hiçbir şey olmamış gibi sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Biliyor musun, bunu senden duymak çok zengin bir şey," diye devam etti Noah. Viski bardağını parmaklarının arasında döndürdü, görünüşe göre suçlamadan etkilenmemişti. "Konu sınırlardan açıldıysa, paylaşabileceğim ilginç bir hikâyem var."

Devon'ın gözleri nihayet ilgisizlikten başka bir şey yansıtıyordu. Telefonunu masanın üzerine koydu ve başını kaşıdı. "Sanırım hesap için hazırım."

Siz iyi misiniz?" Dikkatle bana doğru baktı.

"Uh... evet. Sen hazır olduğunda ben de hazırım," dedim ve bakışlarımı Lisa'ya çevirdim. Lisa da aynı derecede şaşkın görünüyordu ama Miles'ın yüzünde Noah'ın ne ima ettiğini çok iyi biliyormuş gibi bir gülümseme vardı.

"Elbette." Noah elini cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Ayağa kalkarken masanın üzerine birkaç yüz dolarlık banknot attı ve elini Julia'ya uzattı. "Geliyor musun?"

Julia kokteyl elbisesinin askılarını ayarlarken yerinden fırladı. Tasarım çantasına uzanarak masadakilere bir öpücük gönderdi. "Herkes iyi geceler. Ben akıllara durgunluk veren bir seks yapmaya gidiyorum."

Iyy. Nedenini bilmiyordum ama Noah ve Julia'yı birlikte düşünmek içimi bir huzursuzluk kapladı. "İyi eğlenceler," diye zorladım.

Sanırım Noah'ın daha iyisini hak ettiği hissinden kurtulamadım.

Boktan.

Böyle düşündüğüm için boktan biriydim. Nasıl bir arkadaşmışım ben? Noah'ın kiminle yattığı neden *umurumda* olsun ki?

Arkadaşlarım dağılmaya başladığında, kalan yemeklerimi topladım ve Devon'u arabasına kadar takip ettim. Eve sessizlik içinde döndük ve bu, bozmaya cesaret edemediğim türden bir sessizlikti - havaya nüfuz eden, gerilim ve cevaplanmamış sorularla dolu bir sessizlik. Eğer konuşacak olsaydım, kendi sesimin tınısı o kadar sarsıcı olurdu ki, tüm benliğim parçalanırdı.

Bu tür bir sessizlikti.

Düşüncelerim ve sorularımla orada öylece oturdum, endişeyle köpürdüm, sabırsızlıkla dolup taşım. Her dakika bana bir ömür, her kilometre ise sonsuzluk gibi geliyordu.

Neyse ki, Devon'ın lüks apartman dairesinde nihayet yüz yüze durduğumuzda bu sonsuzluk sona erdi. Anahtarlarının cam giriş masasına çarparak çıkardığı ses, üzücü sessizliği bozacak kadar nazikti.

"Şey, bu-" Cümlemi bitiremeden üzerime atladı. Beni koridordan yatak odasına doğru iterken elbisemi çekiştiriyordu. "Devon, ne..."

Sözlerim yine onun dudakları tarafından kesildi. Dili ağzımın içine daldı, sorularımın, endişelerimin ve şüphelerimin tadına baktı. Devon bana karşı asla agresif davranmazdı; sevişmelerimiz nazikti. Telaşsız. Bu... *farklıydı*.

Devon beni ve yüzüstü yatağa fırlattı. Elbisemi yukarı çekti ve içimi bir panik duygusu kapladı.

Bu çok tanıdık geldi.

"Sert mi seviyorsun?"

Sesi endişe vericiydi. Sesi kendisi gibi gelmiyordu. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama Devon sert bir eliyle beni yatağa bastırırken diğer eliyle kemerinin tokasını çözdü.

Gücümü topladım ve sırt üstü yatana kadar vücudumu döndürdüm. "Bırak beni, Devon. Böyle olmasını istemiyorum." Kalbim küt küt atıyordu. Alnımdan boncuk boncuk ter damlıyordu. Nefes alışım daha zor, daha çaresiz hale gelirken Ian'ın görüntüleri zihnimden geçti.

Hiç nefes alamıyormuşum gibi hissettim.

Devon geri çekilirken ben de oturur pozisyona geçtim. Göğsüm kabardı. Titreyen ellerimle boğazımı sıkıyor, nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

Panik atak geçirmeyeli yıllar olmuştu.

"Kahretsin, iyi misin?" Devon sordu, gözleri endişeyle parlıyordu. Pantolonunun fermuarını tekrar çekti ve yatakta yanıma oturarak güçlü bir kolla beni sardı. "Tanrım, çok özür dilerim."

Gözlerimi kapattım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Devon agresif cinsel girişimlerinin derinlerde yatan anıları tetikleyeceğini bilmiyordu. Bilemezdi.

Ona bunların hiçbirini söylememiştim.

"Ben - ben iyiyim. Özür dilerim," diye mırıldandım nefeslerim düzene girmeye başladığında. "Üzgün müsün? Kahretsin, ben tam bir pisliğim.

Yüce Tanrım." Devon ayağa kalktı

Ellerini saçlarında gezdirerek odanın içinde volta attı. "Sanırım içkiyi fazla kaçırmıştım ve... kızmıştım. Kışkandım. Muhtemelen benim bir psikopat olduğumu düşünüyorsun."

Gözlerim çırpınarak açıldı. "Hayır, ben..." Kendimi toparlamaya ve hızla akan düşüncelerimi kontrol altına almaya çalışırken sözlerim kesildi. Sonra gözlerimi zorla onunkilere diktim ve kelimeleri tükürdüm: "Daha önce tecavüze uğradım."

Gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

Devon şaşkınlık ya da şok içinde bana baktı. Belki de ikisi birden. "Sen ciddi misin?"

Dizlerimi göğsüme çekerek başımı salladım. "Sana karşı tamamen dürüst olmadım Devon. Berbat durumda olduğumu düşünmeni istemedim."

"Neden böyle düşünüyorsun? Bana güvenmiyor musun?" Yine odada volta atıyor, başını ileri geri sallıyordu. "Şey, şimdi... Sanırım bana güvenmek için çok az nedenin var."

"Sana güveniyorum Devon," dedim ve bu doğrudu. Davranışlarına rağmen beni asla incitmeyeceğini biliyordum. *O Ian değildi.* "Sana geçmişimle ilgili gerçeği söylemediğim için özür dilerim. Anlatmalıydım. Bunun bir mazereti yok."

"Bunu bilen başka biri var mı?"

Duraksadım, tereddüt ettim. Bu da bir başka ilişki belirleyici andı-
geçecek miyim yoksa kalacak mıyım?

"Sadece Lisa. Ailemden başka kimse yok."

Başarısız.

Bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu. Devon zaten grup arkadaşıyla olan arkadaşlığım yüzünden kıskanç ve paranoyak hissediyordu. Onun yerine Noah'ya güvendiğimi öğrenirse... bu ilişkimizin sonu olurdu.

Devon Sawyer'la olan geleceğime veda edebilirim.

Devon yanıma oturdu ve nazik elini dizimin üzerine koydu. Gülümsemesi sıcak ve nazikti. *O yine Devon'dı.* "Bana her şeyi anlat."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"T Tad iki baġeti parmaklarının arasında döndürerek, "Ŗapka tamamdır," dedi.

Yüzümdeki teri silmek için bir havluya uzandım. Biz Grammy'ye hazırlanmak için yorucu bir antrenmanı yeni bitirmiŖti.

"Bu lanet bir olaydı." Miles memnuniyetle ellerini birbirine vurdu. "Sanırım baŖardık dostlarım."

Tad, "Bu sana katılıyorum," diye .

Devon bir bira açtı ve baŖının üzerinde tuttu. "Freeze Frame'in Grammy'lere gitmesine içelim," dedi. Birayı yudumladı ve kutuyu elinde ezdi. "Ernie'nin yerinde kutlamak ister misin? İçkiler benden, pislikler."

"Ben varım," diye omuz silktim.

Devon'ın eŖlik eden irkilmesi gözden kaçmadı.

"Güzel," dedi Miles. "Sanırım Ŗu seksi barmen PerŖembe geceleri alıŖıyor."

"Bok kafalılık etme," diye azarladım gitarımı toplarken. "Lisa harika bir kızı."

Miles ellerini kaldırdı. "Ben hiçbir Ŗey yapmadım. Tek söylediğim, bir erkek takdir edebilir."

İ çekerek cep telefonumdan saati kontrol ettim. Chelsie'ye sekizde evde olacağımı sylemiŖtim ve saat yaklaŖıyordu, bu yüzden biraz daha kalmasının sorun olup olmayacağını öğrenmek için ona bir mesaj gönderdim. Çocuklarla içki içmek pek onurlu bir bahane değildi ama dikkatimi dağıtmaq gerçekten iŖime yarayabilirdi.

Devon'la daha fazla zaman geçirmek için can attığımdan değil. Bir hafta önceki akŖam yemeğ i randevumuzdan beri birbirimizle pek samimi olmamiŖtık,

her şeyi "iş" olarak tutmak. Gevezelik yok, mizahi şakalar yok ve kesinlikle sarışın ortak ilgi alanımızdan bahsetmek yok.

Chelsie geçen hafta içine kapanmıştı. Asık suratlı ve melankolikti. Onun aklını çelmeye çalıştım ama hiç oralı olmadı.

O öğleden sonra Sam görevine geldikten sonra bana "Endişeni anlıyorum ama bir sorun yok Noah," demişti.

"Ayrıca bilgi saklamakta çok iyi olduğunu da biliyorum, yani bu kadar kolay paçayı kurtaramazsın," diye cevap verdim.

Gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme sundu, ama daha fazla araştırmamaya karar verdim. Chelsie'nin erkek arkadaşından sır saklayabileceğini biliyordum... ama o her zaman benim yanıma gelirdi.

Miles bas gitarını omzuna atarak, "Ben çıkıyorum," dedi. "Orada görüşürüz."

Telefonum cebimde titrerken başımı salladım. Ekran kilidini açtığımda Chelsie ve Sam'in bir selfie'si ile karşılaştım. Oğlum, üzerinde "*İyi eğlenceler baba!*" yazan bir kâğıt parçası tutuyor, Chelsie ise baş parmağıyla onaylıyordu. Fotoğrafa bakarken yüzümde bir gülümseme belirdi.

Lanet olsun. Hayatımıza o kadar mükemmel uyum sağladı ki.

Ernie's adlı yerel bara kısa bir yolculuk yaptık ve burada ünlü statümüz genellikle diğer müşteriler tarafından fark edilmedi. Ara sıra baygınlık geçiren hayranlar ve bolca "tanıdık geliyorlar" fısıltısı vardı ama çoğunlukla huzur içinde içkilerimizin tadını çıkarabiliyorduk.

Miles barın üzerine eğilmiş, beyaz tenli sarışın garsona "Dört shot Blue Label, tatlım," dedi. Grup üyemin kız arkadaşına karşı gösterdiği saygısızlık karşısında kaşlarımı çattım. Miles bir köpekti ve bunu saklamakta da pek iyi değildi. Lisa'nın ne kadar düzgün bir kadın olduğu düşünüldüğünde, onun maskaralıklarına tahammül etmesine bile şaşırmıştım.

"Noah Hayes?"

Ah, . Bu gece hayranlara hitap edecek havada değildim. Tek yapmak istediğim viskimi içmek, birkaç kahkaha atmak ve defolup gitmekti. Köpüklü sese doğru döndüğümde, dekolte bluzlar giymiş bir grup genç kızla yüz yüze geldim.

Elimden geldiğince kibar bir şekilde "Hızlıca bir imza alacağım," dedim. Kızlar etrafta dans ederken bir yandan da cep telefonlarını çıkarıp selfie çekmeye çalıştılar.

"İyi geceler kızlar. İçki içip araba kullanmayın."

"Teşekkürler, Noah!"

"Evlen benimle!"

Bıkkın bir iç çekişle yüksek masalardan birinde arkadaşlarıma katıldım. "Tanrım, Dev, viski ustasından daha iyi içmeye mi çalışıyorsun?" Devon'ın önündeki üç boş kadehe dikkat çekerek alay ettim.

Devon şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bütün hafta boyunca ona söylediğim ilk sevimli şeydi bu. Tekrar birasına bakmadan önce gözleri kısıldı. "Bunun bir yarışma olduğunu bilmiyordum," dedi sertçe.

Bu ince paralellik gözden kaçmadı. Ayrıca Devon'un alkole olan ani ilgisi de gözden kaçmadı. Grupta her zaman "profesyonel" olan oydu; her şeyi kitabına göre yapmak ve hiçbir kötü alışkanlığın müziğimizin önüne geçmesine izin vermemek konusunda titizdi.

Uyuşturucu ve alkol Devon'un yıllar boyunca uzak durduğu iki şeydi. Örnek aldığımız biriydi.

Devon neredeyse her gece aşırı derecede içiyordu. Düzenli olarak kafayı buluyordu. Replikleri unutuyor, şarkıları yanlış söylüyor ve her antrenmanda çocuklara öfkeleniyordu. "Son zamanlarda sana neler oluyor böyle?" Sorunun içimden dökülmesine engel olamadım. Cevap istiyordum.

"Ne demek istiyorsun?" Devon sandalyesinde arkasına yaslandı, arka ayakları üzerinde sallanıyordu.

"İçki. Ot. Baktan tavırlar."

Devon suçlamalarla alay etti. "Tüm hayatımı bir iyilik timsali olarak geçirdim. Korkaklığı bırakıp gerçekten eğlenmenin zamanı geldi."

"Bu çok saçma," diye karşı çıktım. "Her gece sarhoş olmadan ve bize bok gibi davranmadan da eğlenebilirsin."

Devon'ı her zaman öne çıkma ihtiyacı hissettiğini bilecek kadar tanıyordum. Dört erkek kardeşle büyümek ona ortalama bir insandan farklı olarak rekabetçi bir dürtü vermişti. Birlikte spor yaptığımızda, Devon'ın en çok gol atan ve en çok puan toplayan kişi olması gerekiyordu. Ağabeyi oto tamircisi olduğunda, Devon'ın *daha iyi* bir oto tamircisi gerekiyordu. Grubu kurduğumuzda, sadece yerel konserlerde çalmak yeterli değildi. Devon'ın adının ışıklar içinde olması gerekiyordu.

Her zaman olduğu gibi istediğini elde etmişti. Şöhreti, parası ve kolunda mükemmel bir kadın vardı. Her şeye sahipti.

Biri zaten zirvede olduğunda nereye gider?

Düşüyorlar.

Devon bir elini dağınık kumral saçlarında gezdirdi. "Çekil sırtımdan, Hayes."

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Senin yardımına ihtiyacım yok," dedi Devon. "Eğer yardım etmek istiyorsan, kızımın peşinden koşmayı bırakabilirsin."

Tüylerim diken diken oldu.

Neyse ki, Tad'in sesi tomurcuklanan tartışmayı böldü. "Hey, bu herif de kim?"

Bu iğneyi bırakmaya karar vererek koltuğumda geriye yaslandım ve kalabalık odayı gözden geçirdim. "Hangi adam?"

"Şuradaki herif bize bakıp duruyor. Kadınlara alışkınım ama o orospu çocuğu beni ürkütüyor."

Gözlerim açık sarı saçlı, yirmili yaşlarında bir adama takıldı. Üzerinde kırmızı-siyah ekose bir gömlek, yıpranmış bir kot pantolon ve tehditkâr bir kaş çatma vardı. Keskin bir çene çizgisi, belirgin bir burnu vardı ve koyu renk gözlerinde buzbir bakış vardı. Elinde birasıyla bara yaslanmış, gözlerini bize dikmişti.

"Sadece bir hayran, adamım." Devon bir kahkaha patlattı. "Kahretsin, kafiyeli oldu."

Gözlerimi devirdim, bu gece solistlik görevinde olmayacağımı umuyordum. Devon çoktan sarhoş olmuştu.

"Hayran gibi görünmüyor," diye gözlemledi Miles. "Bizden bir parça istiyor gibi görünüyor. Kıcını tekmeleyelim mi?"

"Belki de bizden bir *parça* istiyordur," diye kıs kıs güldü Devon. "Pantolonumuza girmek isteyenler sadece kadınlar değil."

Kaşlarımı çatarak gizemli adama tekrar baktım. Gözlerini hâlâ grubumuzdan, özellikle de Devon'dan ayırmamıştı.

"Kahretsin, buraya geliyor," dedi Tad.

Yabancı masamıza yaklaştı, bir grup acımasız kölesi de arkasından geliyordu. Yorgun bir iç çekişle, huzurlu bir gece geçiremeyeceğim gerçeğini kabul ettim.

"Şu lanet şakacılara bakın," dedi adam kollarını şişirdiği göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Miles kavgaya hazır bir şekilde oturduğu yerden kalktı.

Miles'in saldırısını engellemek için kolumu uzattım. "Size yardım edebilir miyiz?"

"Vay, vay, vay... Devon Sawyer kanlı canlı," diye alay etti elebaşı. "Seninle tanışmak için can atıyordum."

Adamın yandaşlarından biri sırtarak öne çıktı. "Şahsen çok daha küçük görünüyor, değil mi Ian?"

Tenim karıncalanırken Devon oturduğu yerden sıçradı.

Ian.

Bu isim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Onun Ian olduğu fikri imkânsız görünüyordu ama havadaki suçlama kötü niyet kokuyordu. Bu Ian karakteri doğru yaşta görünüyordu ve gözleri zalimlikle parlıyordu. "Adın Ian mı?"

"Neden umursuyorsun ki?" Ian soluna doğru tükürdü. "Devon Sawyer değilsen, siktir git yolumdan."

Bir adım öne çıktım, adamın yüzüne doğru yaklaştım.

Bilmek zorundaydım.

"Dostum, kim bu pislik?" Devon yanıma yaklaşarak merak etti. "Onu tanıyor musun?"

Onu görmezden gelerek adamı delik deşik etmeye devam ettim. "Cevap ver bana."

"Evet, ne olmuş yani? Benim adım Ian." Sırtarak Devon'a baktı. "Arkadaşında bana ait bir şey var. Onu geri istiyorum."

Göğsüm farkındalıkla uğuldadı; bunu iliklerime kadar hissettim.

Chelsie Combs'u mahveden, istismar eden ve moralini bozan adam buydu. Bu adam onun masumiyetini çalmış, onu dövmüş, tecavüz etmiş ve dehşete düşürmüştü.

Damarlarımda kıpkırmızı bir adrenalin dalgası dolaştı.

İçgüdülerim ve Chelsie'nin haklılığı beni ele geçirdi ve Ian'ı barın zeminine yapıştırıp yumruklarımınla dövmeye başladım.

"Lanet olsun!" Devon bağırdı.

Eller beni çekti ama ben onları ittim. Çok dalmıştım, öfke ve intikam duygusuyla hareket ediyordum. Sonuçları düşünmüyordum. Yüzümdeki kameralar ya da sersemlemiş seyirci sürüsü hakkında endişelenmiyordum. Grup arkadaşlarımla bağırıp çağırması, küfür etmesi ve durmam için yalvarması beni hiç ilgilendirmiyordu.

Aklımdaki tek şey bu adama acı çektirmektir.

Ben öfkeli darbelerime devam ederken Ian'ın burnundan kan fişkırdı ama üstünlüğü ele geçirmesi uzun sürmedi. Çeneme sert bir yumruk indirerek beni bir anlığına sersemletti. Ian ikimizi de ters çevirip çıkarken ağızımdaki tuzlu kan damlasının tadını aldım. I

Yüzüme bir darbe daha indiğinde kulaklarımda bir çınlama duydum, kafatasım fayans zemine çarptı. bir yumruk daha atacaktım ki Ian üzerimden sıyrıldı, kolları savruluyordu, yüzü kan sıçramasından tanınmaz haldeydi.

"Sen lanet olası *ölü* bir adamsın!" Ian tehdit etti. "İşin bitti. Lanet olası bittin. Yemin ederim!"

Ian'ın grubundaki adamlardan biri küçümseyerek, "Senin kığın hapse girecek," diye ekledi. "Kardeşim senin çürümeni sağlayacak."

Dirseklerimin üzerinde doğrulup ağzımdaki kanı sildim. Miles ve Tad yanımdaydı, Ian'a "Chelsie'den uzak dur" diye hırıltılı bir sesle bağırırken ayağa kalkmama yardım ediyorlardı.

Pencerenin önünden polis arabaları geçiyordu, ışıklar yanıp sönüyor ve sirenler çalıyordu. Kendi sersemliği içinde görünen Devon'a baktım. Bir şaşkınlık maskesiyle Ian ve benim aramda gidip geliyordu... yoksa bu bir tür farkındalık mıydı?

"Dostum... ne oluyor be," dedi Miles hayal kırıklığı içinde. "Az önce hepimizin başına nasıl bir bok yığını açtığının farkında mısın? O da neydi öyle?" Bana bir peçete fırlattı ve ben de onu kanayan dudağıma tuttum.

Gerçeklik dişlerini içime geçirdi. Nefesimin altından küfrettim, her şeyi berbat ettiğimi biliyordum.

Kendimi toparlamaya çalışırken bir grup polis memuru grubumuza yaklaştı.

"Suç duyurusunda bulunuyorum!" Ian beni göstererek bağırdı. "Bu pislik bana sebepsiz yere saldırdı. Onun serseri kığının hapse atılmasını istiyorum."

Ön kapıdan içeri adımımı attığımda vücudum kavgadan kaynaklanan ağrı ve sızılarla delik deşik olmuştu. Devon ve ben Chelsie'ye defalarca mesaj atmış ama cevap alamamıştık, bu yüzden uyuduğunu düşündüm.

Saat sabahın üçünü biraz geçiyordu ve mutfaktan gelen loş ışık dışında ev tamamen karanlıktı. Chelsie'yi kanepede göğsüne kadar çekilmiş bir battaniye ile mışıl mışıl uyurken bulduğumda şaşırmadım... ancak oğlumu onun üzerinde baygın halde bulunca hem irkildim hem de büyüledim.

Kanepeye doğru adım atarak, yavaşça açan bir gülümsemeyle en sevdiğim insanları inceledim. Sam, Chelsie'nin her nefes alışında yükselip alçalıyor, küçük kolu kanepenin kenarından sarkıyordu. Bir damla salya yüzünün altındaki battaniyeyi lekeliyordu. Chelsie sırtüstü yatmış, başını yana eğmiş, avuç içi hâlâ Sam'in omurgası boyunca koruyucu bir şekilde duruyordu.

İçimi bir huzur kapladı, akşamki zorlu olaylar zihnimi terk etti. Vücudum ağrııyor, çenem şişmiyordu. Ian uzak bir hatıraydı, belki de hiç var olmamıştı.

Emin değildim. Tek görebildiğim Chelsie ve Sam'di ve kendime her gece eve geldiğimde böyle bir hayat hayal etme izni verdim.

"Noah?"

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki Chelsie'nin gözlerini açtığını fark etmemiştim.

Karanlıkta beni daha iyi görebilmek için başını

kaldırdı. "Selam," dedim usulca.

"Evdesin..." Doğrulamaya çalıştı, sonra göğsüne yayılan fazla ağırlığı hatırladı. Gölgelemin arasından küçük gülümsemesini seçebiliyordum. "Sanırım *Clifford* kitapları okuyarak sızdık."

Eğilip Sam'i olabildiğince dikkatli bir şekilde kucağıma aldım, ta ki Sam bir bez bebek gibi üzerime yığılana kadar. "Hey, dostum. Hadi yatağa."

Sam anlaşılabilir bir şeyler mırıldandı, gözleri hiç açılmadı.

"Hemen döneceğim. Geciktiğim için özür dilerim," dedim Chelsie'ye ve Sam'i yatak odasına götürmek için döndüm. Döndüğümde Chelsie kanepede oturmuş, polar bir battaniyeye sarınmıştı. Bir lamba açılmıştı, odayı aydınlatıyor ve dikkatleri yüzümü süsleyen yaralara çekiyordu.

Chelsie bunu fark edince ayağa fırladı. "Noah? Aman Tanrım..." Bana doğru koştu, elleri şişmiş çeneme uzandı. "Seni görmeme izin ver."

Gözlerim pişmanlıkla sınıksız kapandı, bunun onun dokunuşunu son kez hissettiğim olabileceğini biliyordum. Onun ilgisini. "Combs, sıçtım batırdım," diye fısıldadım acele bir nefesle.

Gözlerinde merak, endişe ve şaşkınlık titreyirken yüzünü inceledim. Başparmağını iltihaplı alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve içime bir titreme gönderdi. Bunun bir şefkat jesti olması gerekiyordu, ama bunun yerine aletimin seğirmesine neden oldu. Onu göğsüme çekip oturma odamın ortasında anlamsızca öpmek için tüm irademi kullandım. Onu koltuğumun üzerine yatırıp sertçe sürmemek için tüm gücümü harcadım.

Yutkunarak sarhoş edici görüntüleri uzaklaştırdım ve bedenimin bana söylediği her şeye karşı çıktım. Ellerini yüzümden indirdim.

Chelsie alt dudağını çiğnedi, şaşkınlık narin yüz hatlarına gölge düşürdü.
"Seni incittim mi?"

Başımı salladım. "Hayır... ama sana gecemi anlattığımda benden olabildiğince olmak isteyeceksin."

Tahmin ettiğim gibi benden uzaklaşmadı. Yeşil bakışlarındaki endişe kaybolmadı. Yerinde durdu, bedenlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı.
"Noah, bana ne olduğunu anlat."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

I Noah'nın kişisel alanını işgal edip etmediğimi merak ettim, ama elimde değildi - besleyici içgüdülerim devreye girmişti ve gözlerim yaralarına indiğinde hissettiğim empati patlamasına engel olamadım. Şimdi, bir milyon

Sözleri sindirildikçe senaryolar aklımdan geçmeye başladı.

Noah derin bir nefes verdi ve tavana baktı, sanki sessizce ondan cesaret istiyordu. "Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Sanırım size son birkaç saatimi ilçe hapisanesinde geçirdiğimi söylemeliyim."

Sertçe nefes aldım. "Ne? Ciddi misin sen?"

"Ben ciddiylim. Bir bar kavgasına karıştım. I..." Sesi kesildi, bakışları benimkilerden uzaklaştı. "Eski sevgilinin ağzını burnunu kırdım."

Dizlerimin bağı çözüldü. Sanki binlerce adamın ağırlığını taşıyor gibiydim. İtirafı işlenirken geriye doğru tökezledim, ayak bileklerim kanepeye çarptı ve minderlerin üzerine düştüm.

Nutkum tutulmuştu.

Ian mı?

Noah... *onu dövdü mü?*

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedim sonunda. Tenim ısınmaya başladı. Boğazımdan aşağı kaynar sular dökülüyordu.

"Şu anda tehlikede olabileceğini hissediyorum," dedi Noah, kanepedeki gevşek çeneli duruşuma yaklaşırken yüzü pişmanlıkla buruşmuştu. Yanımda oturmadı. Yüz yüze gelene kadar , tam bacaklarımın arasında diz çöktü. "Her şeyi berbat ettim, Combs. Parçaları birleştirip o olduğunu anladığımda kendimi kaybettim. Sana yaşattığı her şeyi düşündüm ve onu *öldürmek* istedim."

İçimi bir duygu karmaşası kapladı ve ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemedim. Ian'ın beni ve özel hayatımı izlediği açıktı; artık buna hiç şüphe yoktu. Sadece bana karşı , şimdi Noah'a karşı da bir kan davası vardı.

Ve tüm bunlar olurken Devon neredeydi? Tehlikede miydi?

O kadar çok soru vardı ki... Noah dizlerimin arasındaydı ve morarmış yüzü bir çılgınlık ve suçluluk maskesine dönüşmüştü. Tek yapmak istediğim ona her şeyin yolunda olduğunu söylemekti. Elimizi uzatıp yanağına koydum. Çene çizgisi boyunca kurumuş kan kabuk bağlamıştı ve titreyen başparmağımla kanı sildim.

Noah benim için yumruk atmıştı. Onurumu korudu.

Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, öne doğru eğildim ve alnına hafif bir öpücük kondurdum. "Birinin beni bu kadar önemsemesine alışık değilim."

Beni incelerken Noah'ın gözlerindeki suçluluk duygusu yerini şaşkınlığa bıraktı. "Chelsie, bana teşekkür etmemelisin. Hayatını tehlikeye attım. Grubu tehlikeye attım. Devon'ın itibarını mahvetmiş olabilirim. Ben bir aptalım," dedi. "Dürtülerimle hareket ettim ve çok zarar verdim."

"Ama her şeyi *benim* için yaptın," diye karşı çıktım, sanki önemli olan tek şey buymuş gibi.

"Aynen öyle. Her şeyi grup arkadaşımın kız arkadaşı için yaptım, ki bu da şüpheli." Noah başını salladı, topuklarının üzerine oturdu ve bir elini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Senin için bir sürü şeyi riske attım, Combs ve nedenini bilmiyorum."

Bu itiraf karnımı gıdıkladı. Nedenini ben de bilmiyordum. İlişkimizin nefret eden düşmanlardan, isteksiz müttefiklere, güvenilir dostlara ve şimdi de... bu her neyse ona nasıl evrildiğini bilmiyordum. Sürekli değişen hikâyemizde yeni bir kategori gibi hissettiriyordu.

Yeniden toparlanırken eşofmanımın ipiyle oynadım ve "Noah, sana ne dedi?" diye merak ettim.

Noah ayağa kalktı, kanepede yanıma oturdu ve derin bir nefes verdi. "Hiçbir şey. Devon'ı ölçmek için oradaydı ve ben araya girdim," dedi. "Devon'ın onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu... ama artık var."

Midem bulandı. *Kahretsin*. Devon'a Ian'la olan geçmişimi başka kimsenin bilmediğini söylemişim. Şimdi ise Noah'ya sırrımı açığının farkındaydı. "Az önce... ona saldırdın mı?" Yutkundum.

Noah'nın çenesi başını sallayarak gerildi. "Hemen hemen. Devon'da *ona ait bir şey olduğunu* söyledi, *yani* seni. Bir anda çılgına döndüm."

Ian'ın un ufak edileceği düşüncesi içimde haklı bir his uyandırdı. Ne de olsa o bir canavardı; her darbeyi hak etmişti. Hayatıma onsuz devam ettiğimi bilmeyi hak etmişti. Hayatta kalmıştım ve her zamankinden daha güçlüydüm. O benim için "o" değildi, onca yıl boyunca içime işlemeye çalıştığı gibi. Sahip olabileceğim en iyi erkek değildi ve şu anda hayatımda olan erkeklerin eline su dökemezdi. Her vuruşun bunu hatırlatmasını umuyordum.

"Ona gerçekten verdim," diye devam etti Noah. "Her yer kan içindeydi. Sadece burnu kırıldıysa *şanslı sayılır*."

Döndüm, yüzümü Noah'ya döndüm. "Ve sen tutuklandın?"

"Evet, polisler ve paparazziler üşüştü. Ian suç duyurusunda bulunacağını falan söyledi. Dava, eminim. Devon kefaletimi ödedi ama gelecek ay mahkemem var. Eminim yarın sabah haberlerde görürsünüz."

"Seni hiç tehdit etti mi? Ya da herhangi birimizi?"

Noah tekrar başını salladı. "Ölü bir adam olduğumu söyledi... ama kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben senin için endişeleniyorum."

"En azından artık Devon'la kalıyorum," diye iç geçirdim, kollarımı vücudumda kavuşturarak. "İtiraf etmeliyim ki, evimde tek başıma kalsam biraz korkardım."

"artırmamız gerekecek. Adam kana susamış."

Ne kadar korkmuş olsam da Noah için duyduğum endişe bunun önüne geçti. Sırtında bir hedef vardı. "Noah... iyi olacak mısın?" Nazikçe sordum. "Silahın bende. Onu almalısın. İntikam almak isteyeceği kişi sensin."

"Kesinlikle hayır." Noah doğruldu, sertleşti. "Senin korunmaya ihtiyacın var. *Senin* yüzünden onun kışına tekmeyi bastım ve o da bunu biliyor. Hâlâ en savunmasız hedef sensin."

İçimi bir ürperti kapladı çünkü Ian'ın neler yapabileceğini biliyordum. Ayrıca silahım olmadan ona karşı hiç şansım olmadığını da biliyordum. "Peki ya Sam? Ya onu koruman gerekirse?"

"Başka bir silah getireceğim, Chelsie. Sam'in güvende olduğundan emin olacağım."

Cevap vermeden telefonum titredi ve Devon'ın adı yanıp sönmeye başladı. Cevap vermek için kaydıldım. "Selam Devon. Çıkmak üzereyim." Devon'ın sesi buz gibiydi. "Zahmet etme."

"Ne?" Telefonu sıkıca kavradığımda içime bir endişe çöktü. "Neden?"

"Bak, henüz seninle konuşmaya hazır değilim. Noah'a her şeyi anlattın-bana söylemeden *önce*. Ve bu konuda yalan söyledin. Düşünmek için bir geceye ihtiyacım var."

Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerim yaşlarla doldu. "Açıklayabilirim, Devon." *Açıklayabilir miydim?* Söylenecek ne vardı ki? Gerçek şu ki, yalan söyledim... Bundan kaçış yoktu. "Özür dilerim."

"Bu gece diğer erkek arkadaşınla kal. Belki yarın konuşmaya hazır olurum," dedi Devon, sesi kısıktı.

"Bu adil değil. Hiç de öyle değil."

"Yarın," diye tekrarladı Devon. "İyi geceler."

Arama kesildi ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak boş gözlerle telefonuma baktım. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. "Devon eve gelmemi istemiyor," diye burnumu çektim.

Noah sempati dolu bir bakış attı. "Duydum. Belli ki kalmaktan çok memnunsun. Benim odamı alabilirsin."

Çenem kalktı, bakışlarım Noah'ya kaydı. "Ben ne yaptım ki? Her şeyi mahvettim. Ona gerçeği söylemekten çok korktum."

"Bu gece bunu düşünmemeye çalış," dedi Noah, sözleri güvenceyle doluydu. "Eminim sadece uyumaya ihtiyacı vardır. Seni kaybetmek aptallık olur."

Midemde küçük bir fırtına koptu. Bunu o kadar kayıtsızca söylemişti ki, sözleri beni derinden etkiledi.

Seni kaybetmek aptallık olur.

"Aptal olan benim," diye mırıldandım kendimden nefret içimi kemirirken. "Benim hakkımda neden bu kadar iyi düşündüğünüzü gerçekten anlamıyorum."

Noah'nın yüzü okunmuyordu ama gözlerinde yine o bakış vardı. Karnımı titreten bakış. Bazı şeyleri sorgulamama neden olan bakış; anlamadığım şeyleri bile. "Sam'in gördüğünü görüyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Ve Devon'ın. Ve muhtemelen yolunun kesiştiği her insanın. Senin de bunu nasıl görmediğini asla anlayamayacağım."

Bir zamanlar bana hakaretler yağdırmakta usta olan bu adam karşısında sersemlemiş bir halde ona bakakaldım. Şimdi duymak istediğim tek şey onun sözleriydi. "Teşekkür ederim." Böylesine büyük bir övgü için yetersiz bir ifadeydi ama elimden gelen tek şey buydu.

"Hadi gel." Noah dizime vurdu ve koltuktan kalktı. Yeşil gözlerinde şakacı bir parıltı dans ediyordu. "Size kamaranızı göstereyim leydim."

Sam'i izlerken her zaman Noah'ın odasından uzak dururdum. Sadece bir kez Sam'in *Hot Wheels* arabasını kapının altına sıkıştırmasından sonra oraya girmiştim.

Kapı. Eşikten içeri adımımı attığımda, o günkü gibi görüldüğünü fark ettim; kömür grisi duvarlar ve benzer yatak takımları. Noah gibi kişilik ve mizah dolu bir adam için sade ve uygunsuzdu. Yatak yapılmamıştı ve odadaki diğer tek mobilya küçük bir şifonyerdi.

"Bu mekâna bir Gaines dokunuşu iyi giderdi," diye takıldım etrafa bakarken. "Şimdi ne olacak?" Noah merak etti. Bir şey görmek için kafasını dolaba soktu.

Ekstra yastık.

"Boş . Belli ki HGTV tipi değilsin."

"Hayır, değilim," diye kabul etti Noah eğlenerek. "Ama ne zaman gelersen dekore edebilirsin. Sanırım buraya biraz renk katmaktan zarar gelmez. Belki köşeye bir ficus."

"Kesinlikle bir ficus," diye gülümsedim. "Bu ağaçlar çok... mutlu." "Tamam, Bob Ross."

Yatağın kenarına doğru adım atarken sırtışıım gerildi. "Demek bu , ha? Bu gece için düzenlemelerim? Kanepeyi sorun etmediğimi biliyorsun."

Noah, "Sadece tam bir dangalak bir kadını kanepeye yatırır," dedi.

Büyük boy yatak gerçekten de çekici görünüyordu ve içimde buna karşı koyacak bir güç yoktu. İsteksiz bir omuz silkmeye, iyi geceler demek için arkamı döndüm, gülümsemem hâlâ devam ediyordu.

Ama Noah'nın beklediğimden çok daha yakınımda durduğunu fark ettiğimde bu his kayboldu. Nefesim boğazımda düğümlendi. Çatlak perdelerin arasından sızan ay ışığı silüetini aydınlatıyordu. Bir an için, belki... *belki...* beni öpeceğini düşündüm.

Bacaklarımın arkası yatağın ayakucuna sürtünerek donmuş bir şekilde orada dururken içimde garip bir gerilim vardı. Gölgelelerin arasından gözlerimiz kilitlendi ve onunkilerin de anlam veremediğim bir duyguyla parladığını görebiliyordum. Ağır bir şey.

"İyi geceler." Noah bana yeni bir yastık uzattı, sesi hafifçe çatlıyordu.

Sonra, gitmişti.

Yastığı sıkıca kavrayarak nefesimi bıraktım. Bunun ne olduğunu ya da ne olmasını istediğimi bilmiyordum. Etrafımdaki hava hâlâ yüklü gibiydi. Bir elimi kalbimin üzerine koydum, sanki bu onun hızlı atışlarını bir şekilde yavaşlatacakmış gibi.

"İyi geceler," diye fısıldadım sonunda odaya. Arkamı dönerek yatağa tırmandım, serin çarşaf lar ateşli tenime hoş bir tezat oluşt uruyordu. Yastığı başımın altına koymak üzereydim ama fikrimi de ğışt irdim, onun yerine yere attım. Yanıma uzanarak Nuh'un yastıklarından birini yana ğımın altına çektim ve derin bir nefes aldım. Tütün ve sandal ağacı kokusu içimi kapladı.

Tamamen Noah.

Gözlerimi kapatarak gülümsedim ve yorganı çeneme kadar çektim. Ufukta beliren Devon'la yüzleşmeme rağmen kendimi hissediyordum.

Yüzümde bir gülümseme ile uykuya daldım, endişe ve korku yok oldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"W "Kalk ayağa, sümüklü kafa!"
İrkilerek uyandım, gözlerim uykudan donuklaşmıştı.
Rahatsızlığın kaynağına odaklanmaya çalıştım ama tanıdık bir ses
dikkatimi dağıttı

Havadaki koku. "Bu... krep mi?"

"Evet, Bayan Chelsie! Babam bize krep yaptı."

Bakışlarım yatakta heyecanla zıplayan Sam'e takıldı.

Bir esnemeye gözlerimi ovuşturarak gülümsedim, "Merhaba Sam."

Sam daha sert zıpladı. "Krep için heyecanlı mısın? Yumurtaları kırmaya yardım ettim," dedi gururla.

Krep kokusuyla uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Devon yemek pişiren bir tip değildi. Babamın Pazar sabahı krep yaptığı ve hoparlörlerden U2 çaldığı eski anılar zihnimde dans ediyordu. Her zaman pazar sabahları için yaşamıştım.

"Hadi," diye yalvardı Sam, kolumu çekiştirerek. "Üşüyorlar."

Yorganı üzerimden atıp Sam'in peşinden merdivenlerden inerken gülümsemem genişledi ve koridordaki aynada görünüşümü kontrol ettim. Saçımdaki düğümlere, bulaşmış rimele ve dünkü kıyafetlerime bakıp ürperdim. Yürüyen bir tek gecelik ilişkiye benziyordum, ama buna eşlik edecek eğlenceli hikâyelerim yoktu. Parmaklarımı karışık yelelerimin arasında gezdirerek rakun gözlerimi çılgınca sildim ve gömleğimi düzelttim. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Günaydın." Noah'nın her tabağa bir yığın krep yerleştirdiği mutfakta tanıdık bir ses beni karşıladı. "Şurup masada. Tereyağını biraz abarttım ama konu krep olunca ya büyük ye ya da eve git, değil mi?"

"Tamamen katılıyorum," diye sııttım, midem gurulduyordu. "Harika kokuyor."

"Eski bir aile tarifi," diye açıkladı Noah göz kırparak, tabakları her sandalyeye bırakırken. "Tarçın gizli malzemedir."

Yerime oturdum ve dumanı tüten flapjack yığınınına baktım. Masanın ortasına bir kase taze meyve konmuştu, ben de bir üzüm koparıp ağzıma attım. "Ne hizmet ama," diye takıldım Noah'a, sanki bir yemek yarışmasına katılacakmış gibi mutfakta dolaşmasını izliyordum. "Yemek yapmaktan hoşlandığını bilmiyordum."

Noah tavayı yakıp pastırma dilimlerini tavaya atarken bana doğru baktı. "Keyfini çıkar, evet. Bunun için zamanım var mı? Neredeyse hiç," diye itiraf etti. "Programım çılgınca. Bir sandviç yapacak zamanım olursa şanslıyım. Yemek pişirme işini genellikle Rosa üstleniyor."

Bunun utanç verici olduğuna karar verdim çünkü birinci sınıf krepler yapmıştı. Başımı onaylarcasına sallayarak ağzıma bir çatal dolusu daha attım. "Bunlar çok güzel. Teşekkür ederim."

"İyi bir iş çıkardım mı?" Sam övgü almak istercesine aramıza baktı.

"Kesinlikle öyle dostum," dedi Noah. Elinde bir tabak cızırdayan domuz pastırmasıyla masaya doğru yürüdü ve yanıma oturdu.

"Bayan Chelsie? Neden babanızın odasında yatıya kaldınız?"

Neredeyse yemeğimde boğuluyordum. Sam çatalını tabağındaki şurupta desenler yapmak için kullanıyordu ve masum sorusunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Boğazımı temizledim. "Şey, baban dün gece eve biraz geç geldi ve ben de çok yorgundum. Eve arabayla gitmek yerine burada kalıp uyumak benim için daha güvenliydi."

"Arabanızla kaza yapabileceğiniz için mi?" diye merak etti. "Elbette, bu mümkündü. Güvende olmak her zaman daha iyidir."

"Bir dahaki sefere benimle odamda yatıya kalabilir misin? Kullanabileceğin bir uyku tulumum var."

Yanaklarım bir gülümsemeyle gerildi. "Bu gerçekten eğlenceli olurdu." "Bayan Chelsie?"

"Evet, Sam?"

Sam çatalını beceriksiz bir takırtıyla yere bıraktı ve bacaklarını ileri geri sallamaya başladı. "Annem olabilir misin?"

Bu soru ciğerlerimdeki havayı emdi. Noah'ya baktım ama onu okuyamadım. Onu okuyamamaktan nefret ederdim. "Ah, şey..." Kekeleyerek ne diyeceğimi bilemedim. Yutkundum.

Açıklamalar ve bahaneler çünkü hiçbir şey doğru gelmiyordu. Onun değerli kalbini kırmadan nasıl cevap verebilirdim?

Nasıl ifade edersem , cevap yine de *hayırdı*. "Sammy," diye araya girdi Noah. "Chelsie senin annen olamaz."

"Zaten başka birinin annesi olduğu için mi?" Sam odadaki gerilimin arttığının farkında olmadan sordu.

"O yapamaz. Şimdi, yemeğini ye."

Çatalımı yere bırakarak ellerimi masanın üzerinde kavuşturdum ve beni rahatlatan bir gülümsemeye zorladım. "Sam, benden annen olmamı istemen benim için çok anlamlı. Sana ve babana çok değer veriyorum. Annen olmak çok özel olurdu," diye açıkladım. "Ama sadece arkadaşın olabilirim."

Sam masaya yapışmış bir topak kuru yemeği karıştırdı. "Bazen kötü olduğum için mi?"

Gözlerim yaşardı. Kalbim sızladı. "Tatlım, hiç de öyle değil. Sen iyi bir çocuksun." Onu rahatlatmak için elimi uzattım ama Sam sandalyesini geri itti ve zıplayarak aşağı indi.

Odadan koşarak çıkmadan önce gözyaşları içinde "Kimse beni istemiyor," dedi.

Bir elimi ağzıma götürdüm, içim içimi yiyordu, sağıma dönüp Noah'ya baktım. Koltuğunda arkasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, duruşu gergin ve sertti. "Ben - ben bunu berbat ettiysem özür dilerim. Ne söyleyeceğimi bilemedim."

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Sorun değil. Söyleyebileceğin başka bir şey yoktu."

Noah gözlerini açtığında yüzündeki keder açıkça görülüyordu. Dilimi ısırdım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Bunu düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandım.

Noah derin bir iç çekti. "Belki de bunu düşünmeye başlamalıyım..." diye düşündü. "Yerleşmek. Kök salmak. Belki de ihtiyacı olan şey budur." Noah bir anlığına kendinden geçti. "Bazen keşke..."

Sözlerinin geri kalanı için kendimi hazırladım ama hiç gelmediler. Sadece sessizlik vardı. Elimini uzattım ve dizine koydum. "İyi bir iş yapıyorsun Noah. Harika bir iş. O iyi olacak." Noah'ın yüzü sertleşti. Hüzün, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde gözlerini terk etti.

Dudaklarını sıkı bir çizgi haline getirerek dilini yanağına bastırdı. "Muhtemelen gitmelisin."

Küçük bir kaş çatmayla, yarısı yenmiş kahvaltı tabağıma baktım. Önerisinin kibarca gizlenmiş bir emir olduğunu söyleyebilirdim ve sanırım anlıyordum.

Tek sorun, gidecek hiçbir yerimin olmamasıydı.

"Krepler için teşekkür ederim," dedim ona, kendimi masadan uzaklaştırarak. Pit Stop'taki vardiyamın başlamasına daha dört saat vardı ama Sam'le dinozorlar ve masa oyunları oynayarak geçireceğim rahat sabah planımın az önce bozulduğunu düşünürsek belki erken çıkabilirdim.

Devon'la neşeli bir buluşma umuduyla eve gitmeyi düşündüm, ama onun olası reddi düşüncesini midem kaldırmadı - henüz değil.

"Kaba olmak istememiştim," diye araya girdi Noah, sandalyeden kalkarken. "Yemeğini bitirmedin. Lütfen otur."

Avuçlarım şuruptan yapış yapış olmuştu. Onları kotumun ön kısmına sürttüm ve parmak uçlarımın arasına bulaşan küçük lif toplarına masaj yaptım. Bunu düşündüm. Sam ve Noah ile daha fazla zaman geçirmek asla pişmanlık duyduğum bir şey değildi.

Ancak, varlığımın sadece küçük Sam'in kafasını karıştırdığını biliyordum. Mesafe en iyisi olabilir.

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "Ama haklısın... Gitmeliyim." Noah'nın protesto etmek ya da beni kapıya kadar geçirmek için oturduğu yerden kalkmasını izledim, ama çabalarını durdurmak için elimi uzattım. "Kendim çıkabilirim. Benim için yaptığın her şeye minnettarım."

Arkamı dönerek mutfaktan oturma odasına doğru yürüdüm ve kanepenin arkasına asılı duran çantamı kaptım. Ön kapıya yaklaştığımda, kapı koluna uzanamadan bir elin bileğine dolandığını hissettim. İrkilerek arkamı döndüm.

"Geri dönemeyeceğini düşünmeni istemiyorum."

Noah'ya bakarken nefesim kesildi. Gözleri ciddiydi, sanki beni sonsuza dek korkutmadığına dair bir teyide ihtiyacı varmış gibiydi - *her ikisi* de beni sonsuza dek korkutmamıştı.

"Geri döneceğim." "Benden o kadar kolay kurtulamazsın" diye bitirdiğimde zoraki bir sırtış yerleşti yerine.

Gerçek buydu. Uzak durmaya çalışmışım ama Sam'i özlemiştim. İkisini de özlemiştim.

"Burada bir yerin var... eğer ihtiyacın olursa," diye mırıldandı Noah usulca. Bana doğru bir adım daha attı.

Devon'la işler yolunda gitmezse.

"Biliyorum," diye yutkundum ve düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırdım. Kapıyı açmak için dönmeden önce Noah'nın elini nazikçe sıkmak için uzandım. "Sam'e hoşça kal dediğimi söyle."

Kısa bir süre tereddüt ettim. Çok küçük bir duraksamaydı ve Noah fark etmemiş bile olabilirdi.

Ama fark ettim.

Kemiklerimin derinliklerinde bir şey tutuştu. Sadece bir saniyelik bir süreydi ama bu his içime işledi ve beni sarsıntıya uğrattı.

O sabah Lisa ile doğaçlama kahve randevum sırasında bunun kalıntıları hala duruyordu. Okuduğumuz yeni kitaplar, Netflix'teki iyi diziler ve bir sonraki hafta için planlarımız hakkında konuştuk. Kolay sohbete rağmen, sık sık dalıp gidiyor ve o anı düşünüyordum.

O öğleden sonra işe giderken aklım başka yerlere gitti ve giriş kodumu unuttum. Dikkatim dağılmıştı, düşüncelerim bulanıktı.

"Geç kaldın," diye uyardı Jerry. Hışımın yanımdan geçerken vücut kokusunun keskin kokusu bana saldırdı.

Tuş takımını karıştırdım, sonunda kendime geldim. 5609, çocukluk evimin sokak numarası.

Evet, işte buydu. Nasıl unutabilirdim ki? O yer benim en değerli ve en sevdiğim anılarımı barındırıyordu. O evin alçı duvarlarına hayallerim ve özlemlerim kazınmıştı. O benim ilk gerçek evimdi.

İşte bu yüzden bu kadar sarsılmıştım. Zihnimin o anı tekrar tekrar yaşamasının nedeni buydu.

Home.

Endişe verici ve önemli bir saniye için... Noah kendini evinde gibi hissetmişti.

Pit Stop'ta sakın bir geceydi. Bahşişler acımasızdı, müzik başımı zonklatıyordu ve Jerry'nin keyfi yerindeydi. Sahnede çalan gruba baktım ve Freeze Frame ile ilk kez tanıştığım geceyi hatırladım - Devon Sawyer ile göz göze geldiğim ve hayatımın geri dönülmez bir şekilde değiştiği geceyi.

hüzünlü bir iç çekiş geçti. O geceye geri dönmek istedim. Zamanı geri almak ve Devon'a çirkin geçmişimle ilgili gerçeği söylemek istedim. Her şeyi farklı şekilde yapmak istiyordum.

"Chelsie! Şu atıştırma lıkları çıkar."

Olduğum yerde sarsılarak, ağır adımlarla mutfağa geri döndüm. Bazen neden garson olarak yetersiz işimi sürdürdüğümü ve patronumun bana çöpmüşüm gibi davranmasına izin verdiğimi merak ediyordum.

"Sinirime dokunuyorsun. Ya kendini topla ya da evine git," diye bağırdı Jerry. Yuvarlak yüzünden boncuk boncuk ter akıyor, düğmeli gömleğinin önünü ıslatıyordu.

Home.

"Masa 5" etiketli bir mantar dolması tepsisini elime aldım ve mutfak kapısından dışarıya, kalabalık mekâna baktım. İşimden nefret ediyordum. Gürültüden nefret ediyordum. Jerry'den nefret ediyordum. Hayatım ne kadar ilerlerse ilerlesin, o adam bana kendimi hep küçük hissettirmeyi başarıyordu.

Ben neden buradayım?

Düşüncelerimi yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde donup kaldım.

Jerry olduğu yerde durdu. Yüzü olgun bir domatesten daha kırmızıydı. "Az önce ne dedin sen?"

Kalbim hızla çarpıyordu. "I..."

"Buradasın çünkü sana burada olman için para ödüyorum." Sesi mutfaktakileri ürkütecek kadar yüksekti. Hemen gözlerini kaçırdılar.

Normalde azarlanmış bir çocuk gibi sinerdim ama bugün *farklı* hissettim. Bu zalim tarafından daha fazla zorbalığa maruz kalmayı reddettim. Nefret ettiğim bir işte çalışmayı reddettim. Artık kira ödemem yoktu ve eski, bağımlı kalıplara girmekten nefret etsem de, daha iyi bir iş bulana kadar iyi olacağımı biliyordum.

Şu anda... Sadece özgür olmak istiyordum.

Meze tepsisini tezgâha geri koyarak yaka kartımı açtım. "İstifa ediyorum."

Jerry'nin tepkisini beklemedim, etrafımda döndüm ve bir özgürlük hissiyle çift kapıyı ittim.

Müşteri kalabalığının arasından sıyrılırken telefonumu çıkardım ve Lisa ile Julia'ya hızlı bir mesaj gönderdim, bu sırada yanlışlıkla birine çarptım. "Ah! Özür dilerim." Kafamı kaldırdım ve adamı hemen tanıdım. "Miles?" Gözlerim adamın sağına kaydı ve kolunda gizemli bir kadın olduğunu fark ettim.

"Selam, Chelsie. Burada çalıştığını unutmuşum." Miles ensesini kaşdı ve kuzguni saçlı güzelden uzaklaştı.

"Arkadaşın kim?" Sıkıca sordum.

Zaten biliyordum.

"Oh, uh, hiç kimse."

Kadın kollarını dekolte bluzunun üzerinde kavuşturarak alay etti. "Sizi gördüğüme sevindim," dedim dudağımı ısırarak.

Miles başıyla onayladı ve kadını benden uzaklaştırarak bara doğru yönlendirdi. Kalbim Lisa için acıyordu. Miles'ın sadakatsiz olduğuna dair işaretler vardı ama şu ana kadar somut bir şey yoktu. Lisa'nın kalbi kırılacaktı.

Derin bir iç çekerek, hasar kontrolünün zamanının geldiğini anladım.

Devon'ın dairesine giden yol bir anda geçmişti. Düşüncelere dalmıştım, arabayı otomatik pilotta kullanıyordum. Otoparkta sessizce otururken aklımdan pek çok senaryo geçiyordu. Hiçbiri iyi değildi.

Ama bu işi bitirmek zorundaydım. Onu geri kazanmalıydım.

Yolculuğun aksine, asansörle yüksek kattaki dairesine çıkmak acı verecek kadar yavaştı. Santim santim. Saniye saniye. Kendi kalp atışlarımda boğuluyormuşum gibi hissediyordum.

Kapısına vardığımda korkuyla kapıyı çaldım. Neden çaldığımı bilmiyordum, ne de anahtarım vardı. Yine de kendimi bir ziyaretçi, bir yabancı gibi hissediyordum.

Ben de kapıyı çaldım.

Devon kapıyı açtı, darmadağınık görünüyordu. Saçları ve üzerinde hâlâ bir önceki sabahın kıyafetleri vardı. Muhtemelen onun da benim için aynı şeyi düşündüğünü tahmin ediyordum; aradaki fark, başka seçeneğimin olmamasıydı.

Nefesinden alkol kokusu aldığımda ayrılığımız yüzünden depresyonda olup olmadığını merak ettim. Akşamdan kalmaydı ya da sarhoştı. Henüz emin değildim.

"Sende anahtar var," dedi Devon.

"Biliyorum." Kapı aralığında durmuş, çerçeveye yaslanmıştı. "İçeri girebilir miyim?"

Devon içeri girmek için yana kaydı, hareketleri ağırlaşmıştı. Beni içeri almakta tereddüt mü ediyordu, yoksa içkinin etkisi onu yavaşlatıyor muydu? Her iki durumda da, oturma odasına doğru ilerlerken boğazımın arkasında güçlü bir yumrunun büyüdüğünü hissettim.

O konuşana kadar çantamı bile yere koymamıştım.

"Onu beceriyor musun?"

Donup kaldım. "Ne oldu? Hayır... Tanrım, Devon." Bu sorudan rahatsız olduğuma karar verdim. Muhtemelen buna hakkım yoktu ama öyleydim. Kızgındım ve hakarete uğramıştım.

"Onu becermeyi düşünüyor musun?"

Yüzüm kızarıırken öfkem karnımda fokurdadı. "Devon. Dur."

Devon odada volta atmaya başladı, sadece içki dolabından yarısı boş bir şişe rom almak için durdu. Doğrudan şişeden bir yudum aldı. "Bu sorulara neden şaşırdığınızı anlamıyorum," dedi ve şişenin kapağını tekrar kapatıp kalçasından sarkıttı.

Kaslarım kilitlendi. "Benim hakkımda böyle düşünmene şaşırdım." Yerimden kıpırdamadan durdum, sadece gözlerimle onu takip ediyordum.

Bana inanmaz bir bakış fırlattı. "Gerçekten mi? Onca yalandan sonra mı? Geç saatlere kadar süren gecelerinizden ve kucaklaşmalarınızdan sonra mı? Tüm dünya birbirinizi becerdiğinizizi düşünüyor ve sen bu düşüncenin benim de aklımdan geçmesine mi şaşırdın?"

"Dünya beni tanımıyor! *Sen* beni tanıyorsun. Seni asla aldatmam. Noah benim arkadaşım. Hepsi bu."

Devon kuru bir kıkırdama çıkardı. "Hayır. Seni tanıdığımı *sanıyordum*."

Sözleri canımı yaktı ama haksız da değildi. Doğruydı, hayatımı küçümsemiş, geçmişimle ilgili karakterimi tanımlayan ayrıntıları atlamıştım. Ian'ın ne düşüneceğinden ya da ne yapacağından korkarak sinmeye ve gizlenmeye eğilimliydim. Yıllar içinde ilerleme kaydetmişim ama insan sürekli korkmaya programlandığında eski alışkanlıklar zor ölüyor.

Devon haklıydı... Beni gerçekten tanımıyordu. Noah gibi değil.

Omuzlarım çöktü, bedenim tutunduğu gerginlikten kurtuldu. Öfkemin dağılmasına izin verdim. "Devon, çok üzgünüm. Kesinlikle haklısın. Kötü bir karar verdim ve bunun için benden nefret etmek için her türlü nedene sahipsin."

Devon volta atmaya bıraktı ve Bacardi şişesini bacağına vurdu. "Senden nefret etmiyorum."

Gözlerimden yaşlar aktı ve onları pençelemek istedim. Onun önünde bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordum. "Ona söylemek istememişim," diye itiraf ettim, sesim çatallaştığında irkildim. "Hepimizin ilk kez dışarı çıktığı geceydi. Beni sarhoş ettiği ve benimle ilgilenmek zorunda kaldığı geceydi."

"Tamam." Bakışları ayaklarının altındaki zemine sabitlenmişti.

Belki de sadece bana *baksa*, ne kadar önemsedığımı, içimin ne kadar parçalandığını görecekti.

"Ona söyledığımı bile hatırlamıyorum Devon," diye devam ettim. "Sarhoştum ve sanırım ağzımdan çıkıverdi. Noah ertesi gün evime uğrayıp

bana ne söylediğimi söyle. Ona böyle bir şeyi asla *isteyerek* söylemezdim. Özellikle de senin için."

Devon sonunda bana baktı. "Neden bana bildiğini söylemedin? Sana sordum ve sen yalan söyledin. Ben sadece... Bunu atlatmakta zorlanıyorum," dedi Devon ve likörden bir yudum daha aldı. Şişeyi sehpanın üzerine bıraktıktan sonra benim durduğum yerin karşısındaki koltuğa yığıldı.

Alt dudağım titredi, ben de sertçe ısırđım. "Her şeyi berbat ettim. Seni kaybetmekten çok korktum," diye yalvardım. "Hayatımın yıllarını ağzımdan çıkan her kelimeyi kontrol etmek zorunda kalarak geçirdim çünkü bunun sonuçları olabilirdi. Bu Ian'dan beri ilk ilişkim ve... ve hâlâ her şeyi anlamaya çalışıyorum."

Devon'ın yüzü ellerinin arasında, dirseklerini dizlerine dayamıştı. Dik oturmuş, başını sallıyordu... çok kederli görünüyordu. "O adam benimle uğraşıyordu, biliyorsun."

İşaret parmağımdaki yontulmuş ojeden başımı kaldırdım. "Kim?"

"Eski sevgilin. O pislik kan istiyordu."

"Tanrım, özür dilerim. Burada olmasından nefret ediyorum. Hayatıma tekrar girmeye çalışmasından nefret ediyorum. Yapabileceği şeyler..." Sesim kesildi, eski anılar geri geldi. Acı çiğ, korku elle tutulur gibiydi. Yaşadığım travma dün gibi aklımdaydı ve neredeyse onun kokusunu alabiliyordum.

Odunsu parfümü. Nefesindeki cin. Naneli şampuanı. "Polise gitmen gerek," diye mırıldandı Devon.

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Hayır, işe yaramaz.

Güven bana." "Uzaklaştırma emri çıkartabilirsin."

"Uzaklaştırma emri almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" "O hüküm giymiş bir suçlu."

"Olsa bile..." Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak yutkundum. "Bu sadece bir kâğıt parçası Devon. Beni isterse, alır."

Kendi sözlerim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Ellerim tel tel saçlarımda gezinirken odada volta attım.

Devon sonunda dengesini kaybederek ayağa kalktı. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi.

Durdum ve kollarımı indirdim. "Biliyorum."

Bana doğru ilerledi ve bu sehpayı çarptı.

Beni sıkıca kucaklayarak çenesini başımın üzerine koydu.

Endişelerim uçup gitti. Onu daha da yakınımaya aldım, yanağımı göğsüne yasladım. "İyi miyiz?" Tişörtünün içine doğru mırıldandım.

Devon sessizdi.

Soruya hiç cevap vermedi.

Bana sadece bir süre daha sarıldı ve sonra hiçbir şey olmamış gibi seviştik.

O gece huzursuzdum. Sıcak battaniyeye ve Devon'ın sırtıma bastıran vücut ısısına rağmen üşüdüğümü hissediyordum. Gizemli sesler sinirlerimi bozuyor, zihnimde Ian'ın eve girip Devon'ı suratından vurduğuna, sonra da uyuşana kadar bana tecavüz ettiğine dair ayrıntılı hikâyeler yaratmama neden oluyordu. Sesler rüzgârın uğultusu ya da yatağın gıcirtısından başka bir şey değildi ama Ian'ın beni rahatsız etmeye devam ettiği huzursuz bir uykuya dalana kadar canlı hikâyelerim saatlerce sürdü.

Uyandığımda hâlâ çok üşüyordum.

YİRMİNCİ BÖLÜM

I Üçümüz birlikte dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Lisa ve Julia köşedeki kabinde iki yanımda oturmuş, martinilerini yudumluyor ve ağızlarına suşi tıktırıyorlardı. Cuma gecesi idi ve Çocuklar grup provasındaydı. Devon'la barışmamızın üzerinden iki gün geçmişti ve işler hâlâ biraz gergin olsa da eski rutinimize dönmeye başlamıştık.

"The Pit'ten ayrıldığına inanamıyorum," diye düşündü Julia, soya sosuna bir ton balığı ekmeği batırırken. "Keşke orada olsaydım da o pisliğin yüzünü görseydim. Muhtemelen onu kalp krizine soktun."

Omuz silktim, limonlu martinimi yudumluyordum. "Öğrenmek için burada kalmadım. Yaka kartımı çıkardım ve kaçtım."

Bakışlarım Lisa'ya kayarken Miles'la yaşadığım garip olay aklımdan geçti ve dilimi gıdıkladı. Şüpheli buluşma hakkında hiçbir şey söylememiştim, en azından henüz. *Ne* söyleyeceğimden bile emin değildim.

"Seni özleyeceğim," diye gülümsedi Lisa.

Arkadaşımın güzel yüz hatlarını inceledim. Burnunda ve yanaklarında çiller vardı, sanki biri yüzünün önünde bir boya fırçası sallamış gibiydi. "Ben de sizi özleyeceğim. Orayla ilgili özleyeceğim tek şey sizsiniz."

"Devon'la aranız nasıl? Akşam yemeği randevumuzda biraz gerginleştiğini hatırlıyorum."

O zaman arkadaşlarımın Ian'la yaşadığım tartışma hakkında hiçbir şey bilmediklerini fark ettim. Kahve buluşmamız sırasında Lisa'ya söylemek istemişim ama havayı bozmak istememişim. Hayattan konuşurken çok eğleniyorduk.

Boğazımı temizleyerek martinimin kalanını yudumladım. Votka bardağın dibine çökmüştü ve dilimin üzerinde kayarken ürperdim. "Çocuklar... bilmeniz gereken bir şey var."

İki arkadaşım tabaklarından başlarını kaldırıp baktılar. Lisa endişeyle kaşlarını kırıştırdı. "Her şey yolunda mı?"

"Um... hayır, aslında. Pek sayılmaz." Sesim titriyordu ama devam ettim. "Lisa, Ian'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tabii ki."

Şaşkınlık Julia'nın kara kaşlarının arasına yerleşti. Elini havaya kaldırarak, "Bu konudan biraz haberim yok," dedi. "O senin pislik eski sevgilin miydi?"

"Evet," diye onayladım. "Sadece bir fazlasıydı. Taciz içeren bir ilişkiydi ve tecavüz suçlamasıyla birkaç yıl hapiste yattı." Geri kalan kanlı detayları anlatmamaya karar verdim - çok fazla detay vardı. "Ve... Pekala, geri döndü."

Lisa yemek çubuklarını tabağına vurarak düşürürken iki kız da sessizliğe gömüldü.

Onlar konuşmadan devam etmek için acele ettim. "Sanırım hâlâ bana kafayı takmış durumda. Ondan bir doğum günü kartı aldım ve sonra geçen hafta çocukların gittiği bir barda ortaya çıktı. Devon'la dövüşmek istiyordu ama Noah onu dövdü ve tutuklandı."

Masanın geri kalanındaki sessizlik sağır ediciydi.

"Siz hanımlara bir şey ikram edebilir miyim? Belki başka bir kokteyl?"

Sırık gibi bir garson yüzünde zoraki bir gülümsemeyle standımızın yanında durdu. "Hayır, teşekkür ederim. Sanırım biz iyiyiz," diye mırıldandım.

Julia söze girdi. "Biz iyi değiliz. Bir tur tekila gönder. Benimki duble olsun." "Elbette,"

diye başını salladı adam.

"Chelsie, bunu neden şimdi duyuyorum?" Lisa sordu. Gözyaşları bakır gözlerini kaplıyordu. "Bu büyük bir mesele."

"Peki neden bana bundan hiç bahsetmedin?" Julia ekledi.

Suçluluk duygusu beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu. "Julia, Devon'a bile söylemedim. Ve şimdi bu yüzden benden nefret ediyor." Odağımı Lisa'ya kaydırdım ve aceleyle, "Lis, sana söyleyecektim ama bunu düşünmek istemedim. Sadece bunlar olmuyormuş gibi davranmak istedim. Bunun hakkında konuşmak ona hayat veriyor... her şeyi çok gerçek kılıyor."

"Nasıl oldu da bunu tüm medyada görmedik?" Julia merakla sordu. "Facebook benim haber kaynağım ve ben hiçbir şey duymadım."

"Sean bu olayı gizli tutmak için fazla mesai yapıyor," diye açıkladım. "Grammy'ler bu kadar yakınken, bu onları mahvedebilir. Ama eminim sonsuza kadar sessiz kalamazlar."

Lisa suşi rulosunu küçük bir kase soya sosunun içinde çevirirken sessizdi.

"İçkileriniz, hanımlar," dedi garson, kabine doğru ilerleyip shotları dağıtarak.

Ben küçük bir yudum alıp yüzümü buruşturarak geri koyarken Julia da hiç vakit kaybetmeden içkisini yudumladı.

"Chels, yapman gerek-"

Lisa'nın sözünü çabucak kestim. "Polise gitmeyeceğim."

"Bunu söylemeyecektim. Polisin geçmişte senin durumunu nasıl ele aldığını biliyorum," dedi Lisa bana. "Diyecektim ki... kendini korumak için bir silah edinmelisin. Bir silah."

Julia başparmağından bir topak baharatlı mayonez emdi. "Bu biraz dramatik, öyle değil mi? Chelsie onu nasıl kullanacağını bile bilmez."

Başımı geriye doğru eğdim, sendeledim. "Bilgin olsun, bende bir tane var. Ve onu gayet iyi kullanırım." Arkadaşlarımın bana kızgın olduğunu biliyordum. Önem verdiğim insanlara karşı yapmakta çok becerikli olduğum gibi, onları da içime alamadığım için hayal kırıklığına uğramışlardı. Doğrusu, kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Lisa ruloyu ağzına atarken, "Umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın," dedi.

Julia yüksek sesle ıslık çaldı. "Bu konuşma çok karanlık bir hal aldı. Hadi seks hakkında konuşalım. Özellikle de benimle Noah arasındaki seksten."

Onun filtresizliğine alışmıştık ama yine de ona bakakaldım. "Ne? Hepinizin merak ettiğini biliyorum."

Dilimi dişlerime bastırdım. Julia ve Noah'yı *bu* şekilde birlikte düşünmek midemi . Grafik detaylar eklemek suşimi tekrar yukarı fırlatmak için yeterli olacaktı. İkiisiyle ilgili midemi bulandıran şeyin ne olduğundan emin değildim; sadece öyleydi. Noah seksi, ünlü bir rock yıldızıydı ve istediği gibi ucuz heyecanlara kapılmak için her türlü hakka sahipti.

Sonra irkildim. Aynı düşünce içinde Noah'ya seksi, Julia'ya da ucuz demeyi başarmıştım. Beynimin beni götürdüğü yeri sevmiyordum.

"... ve cüssesi... Tanrım... Diyelim ki sadece Tanrı İsa'nın bildiği dokunuyordu..."

Kafamı kaldırdığımda Julia'nın betimleyici anlatımının sadece bir kısmını yakalayabildim. Kendimi hem midem bulanmış hem de tuhaf bir şekilde ilgimi çekmiş hissediyordum. Shot bardağıma uzandım, tekılanın geri kalanının ağzıma düşmesine izin verdim, boğazımı dumanlı bir meşe tadıyla kapladım.

Mide bulantısı kazandı.

"Bu arada," diye mırıldandım çantamı kaparken. "Ben çıkıyorum."

Lisa sek martinisinden bir yudum aldı, parmakları bardağın sapında duruyordu. "Senin için endişeleniyorum Chelsie," diye itiraf etti. "Çocuklar senin için güvenlik önlemi alabilirler mi?"

Bu düşünce aklımdan geçmişti. Noah bile bundan bahsetmişti.

Ama sonra her gün beni takip eden kaslı bir adamla nasıl hissedeceğimi düşündüm. Tecavüze uğramış hissederdim.

Ian karnıma bir bıçak saplasa gibi mi?

"Bunu düşüneceğim." Sandalyeden kalkarak masanın üzerine bir tomar para bıraktım. "Ben eğlendim. Dikkatli sür."

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Lisa merak etti. "Uber'e bindim."

Bu kadar aceleyle gitmek istememiştim. Kaba ya da ani davranmak da istememiştim. Ama Ian hakkında, hayatımın nasıl tehlikede olduğu hakkında ya da Julia'nın Noah'la seks maceraları hakkında konuşmak istemiyordum. Hiç konuşmak istemiyordum. Konuşmaktan, özür dilemekten ve yaptığım ya da yapmadığım her şeyi haklı çıkarmaktan bıkmıştım.

Ben sadece... yorgundum.

Aslında o kadar yorgundum ki, sitenin kapalı otoparkından geçip asansöre doğru ilerlediğimde, bir sıra arabanın arkasında beliren figürü neredeyse kaçıırıyordum. Yüzünü seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama biliyordum. Koyu renk kapüşonlu bir tişört giyiyordu ve ellerini ceplerine sokmuştu.

Bana bakıyordu.

Bu duyguyu sadece saf, su katılmamış korku olarak tanımlayabilirim. Gerçi sizi ters yöne koşturan türden bir korku değil, hayır, bu ayaklarınızı toprağa donduran türdendi. Sizi durduran ve ağzınızın kurumasına neden olan türden. Kalbinizin çok mu hızlı attığını yoksa hiç mi atmadığını merak etmenize neden olan türden.

Gözlerim kapandı ve üçe kadar saydım. Nefesime konsantre oldum. Eğer nefes alıyorsam, kalbimin hâlâ atıyor olması gerektiğini biliyordum.

Ve gözlerim tekrar açıldığında, figür ortadan kaybolmuştu.

Paranoyak ve hayalperest miydim? Bu bir şaka mıydı? Orada duran biri var mıydı?

Bacaklarımdaki hissi yeniden kazanmaya çalışırken dizlerim titredi ve panikle otoparkı gözden geçirdim. Kimseyi görmedim. Hiçbir şey duymadım.

Yüzüstü düşmeyeceğimden emin olduğumda, asansöre doğru tereddütlü bir adım attım. Kapılar beni içeri kapatırken, Ian'ın ellerinin kapıları sonuna kadar açtığını ve beni yere yapıştırdığını hayal ettim.

Kes şunu, beyin. Lütfen, dur.

Birimimize yaklaştım ve titreyen ellerimle anahtarlarımı çıkardım. Anahtarı anahtar deliğine sokmak dört denememi aldı. Başarıyla içeri girdiğimde kapıyı kapattım ve sırtımı soğuk çerçeveye döndüm. Boylu boyunca aşağı kaydım, popom sertçe yere çarptı, sonra dizlerimi göğsüme çektim ve yüzümü kot pantolonuma gömdüm. Dudaklarımdan sefil bir hıçkırık kaçtı. Ses o kadar gırtlaktan geliyordu ki, kendi ağzımdan çıkıp çıkmadığını bile merak ettim.

Bu artık benim hayatımdı. Sürekli arkamı kollayarak panik içinde yaşamaya mahkûmdum.

Ian bir şeyi doğru yapmıştı.

O hep benimle olacaktı.

BÖLÜM YIRMI BİR

I Zaten bir isim olmasaydım, şimdi olacağıma eminim.

Medya, Chelsie'nin suçlu eski erkek arkadaşıyla karşılaşmamın bazı lanetleyici fotoğraflarını ele geçirmişti. Sean çok öfkeliydi. Grup arkadaşlarının suratı asıktı ve Chelsie suçu tamamen kendi omuzlarına yükledi.

Bana gelince? Şey... Ben kayıtsızdım. Dünyanın hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi ve o pislği dövdüğüm için pişman değildim. Pişman olduğum tek şey diğerlerinin dikkatini olumsuz yönde çekmekti. İtibarım umurumda olmasa da müzik önemliydi. İtibarımız zarar gördüğünde, müzik de zarar görürdü.

Sean her şeye olumlu bir anlam yüklemeye çalışıyordu.

"Negatif ilgi . İsimleriniz insanların . Google'da trend oluyorsunuz. Bunu kabul ediyorum," demişti Sean en son grup toplantımızda.

İç çekerek güneş gözlüklerimi çıkardım ve başımın üstüne koydum. Sam'i arabadan indirmeden ve onu oyun alanına doğru kovalamadan önce etrafımı değerlendirdim. Nadir görülen, sakın bir Pazar günüydü. Bugün Freeze Frame üyesi değildim. Facebook haber kaynaklarının konusu değildim.

Ben sadece Sam'in babasıydım.

"Bana bakın! Çok yükseğe sallanıyorum."

Sam'in bacaklarını ileri geri itmek için tüm gücünü kullanmasını ve her çabasında daha fazla ivme kazanmasını izleyerek sevgiyle gülümsedim. "İyi işti dostum."

Yakındaki bir banka oturdum, güneşi ve keskin New York havasını içime çektim. Bir sigara çekerken spor ayakkabılarımın altındaki talaşlar çıtırdıyordu.

cebimden.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir imza alabilir miyim?"

Sertçe nefes alarak soluma baktım. Elinde bebek arabasıyla yürüyen anneyi fark etmemiştim bile. "Elbette," dedim, ses tonumun hissettiğimden daha neşeli çıkmasını umarak. Bebek bezi çantasından çıkardığı bir deftere tavuk tırnağımla bir şeyler karaladım.

Bir müzik ünlüsünün hayatındaki başka bir gün.

"Kuzenim için," diye devam etti kadın, tahta bankta yanıma cesurca oturarak. "Senin müziğini sevmiyorum bile. Alınma ama. Ama kuzenim büyük bir hayranınız. Önümüzdeki bahar sizi turnede izlemek için bilet bile aldı."

Sonunda kadına baktım ve onu gerçekten fark ettim. Hayatıma o kadar çok hayran girip çıkıyordu ki, tek bir yüz ya da isim bile hatırlayamıyordum. Bu insanların faturalarımı ödediği düşünülduğünde, gurur bir şey değildi ama akıl sağlığım için gerekliydi.

"Dürüstlüğünüz ferahlatıcı," diye cevap verdim.

Kalemi geri verdiğimde bana gülümsedi. "Ben Beth."

"Noah." Aptalca bir yanıttı. Bunu zaten biliyordu.

Gülümsemesi genişledi. "Bu senin küçük adamın mı?"

Sam kaydırdıktan yanlış yöne tırmanıyor, bir treni ya da makineyi taklit eden komik sesler çıkarıyordu. "Bu o. Bu benim Sam'im."

Beth başıyla yanındaki bebek arabasını işaret etti. "Bu Caden. Burada oynayacak kadar büyümesi için sabırsızlanıyorum. Ben bu parkta büyüdüm."

Bakışlarım arabadaki küçük bebeğin üzerinde gezindi. İki ya da üç aylıktan daha büyük olamazdı. "Yapabiliyorken tadını çıkar," dedim ona. "O yaşta karşılık vermiyorlar."

Beth kıkırdadı ve ben onun Chelsie'ye olan benzerliğini fark etmekten kendimi alamadım. Uzun sarı saçları, ince fiziği ve hafifçe yukarı doğru kıvrılan zarif burnu.

"İnsanların artık etrafımda bu kadar normal davranmasına alışkın değilim," dedim merakla, Beth ve oğlum arasında gidip gelerek.

Omuz silkti. "Kuzenim bunun benim süper gücüm olduğunu söylüyor. Geçen yıl Lady Gaga ile karşılaştım ve bugün hâlâ birbirimize mesaj atıyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Etkileyici."

"Evet. Süper güç," diye güldü. Banktan kalkmadan önce aramızda bir anlık sessizlik geçti. "Şey, biz sadece .

Rastgele tanıştığım havalı ünlü insanlardan oluşan iletişim grubuma eklenmek isterseniz işte numaram."

Numarasını başka bir defter kağıdına not etti ve elime tutuşturdu.

"Teşekkürler," diye başımı salladım.

"Keyfini çıkarın." Beth gülümseyerek Sam'e bir işaret yaptı, sonra da kaldırımından aşağı indi.

Elimdeki buruşuk kâğıt parçasını inceledim. Yıllar boyunca bir hayranım tarafından bana verilen diğer tüm telefon numaraları doğrudan çöpe gitmişti. Ama nedense bunu katlayıp arka cebime koymuştum.

Yirmi dakika geçti ve bir çılgılık duyduğumda Sean'la mesajlaşıyordum.

Sam'in çılgılığı.

Hayır.

Banktan o kadar hızlı uçtum ki, sanki dünya dışı bir güç beni ayağa fırlatmış gibi hissettim. Oyun alanının köşesinden hızla döndüğümde Sam'i kaydırağın ayağının yanında iki büküm yatarken buldum. Oyun yapısının tepesine baktığımda, küçük bir çocuğun dikkatli olmadığı takdirde kolayca düşebileceği bir açıklık fark ettim. En az on iki metrelik bir düşüş olmalıydı.

"Sam! Oh, kahretsin..." Koşarak oğlumun yanına gittim, telefonumu çıkardım ve çılgınca 911'i aradım. Ellerim o kadar titriyordu ki, numara kombinasyonunu doğru yapmadan önce üç kez denedim. Sam'in üzerine çömelerek nabzını kontrol ettim.

Thrum, thrum, thrum.

Yaşıyordu. Nefes alıyordu. Sam'in bilinci yerinde değildi ve kolu arkadan bükülmüştü ama *nefes alıyordu*.

"911, acil durumunuz nedir?"

"Center Caddesi'ndeki Holden Park'tayım. Oğlum az önce oyun parkının tepesinden düştü ve bilinci yerinde değil. Lütfen... acele edin."

Sağlık görevlileri gelene kadar Sam'i hareket ettirmemem gerektiğini, aksi takdirde daha fazla hasara neden olabileceğimi bilecek kadar bilgi sahibiydim. Bunun yerine yanına oturdum, elimi alnında gezdirdim ve açık kahverengi saçlarını nazikçe gözlerinden uzaklaştırdım. "İyi olacaksın Sammy. İyi olacaksın."

Ambulans üç dakika içinde geldi. Hayatımın en uzun üç dakikasıydı.

Sonraki dakikalar şaşkınlık içinde geçti. Boyunluk. Sedye. Oksijen. Yanıp sönen ışıklar. Seyirciler toplanıyor. Tıbbi jargon. Sam'in minik bedeni ambulansın arkasına taşınıyordu. Biri benimle konuşuyordu.

Biri benimle konuşuyordu.

"Efendim, takip edecek misiniz?"

Görüşüm bulanıklaştı. Ses sanki suyun altındaymış gibi geliyordu. Ya da belki kelimeler ağır çekimde söyleniyordu. Muhtemelen farklı bir dilde. Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Acil yardım görevlisi konuşmaya devam etti. "Efendim, takip edebilir misiniz? Babası mısınız?"

"Oğlum... o benim oğlum. Evet."

"Bizimle gelmek ister misin? Şimdi gitmemiz gerek."

Kelimeleri algılamaya başladım ve sağlık görevlisini ambulansın arkasına kadar takip etmeden önce yavaşça başımı salladım. Serum cihazları, kalp monitörleri ve oksijen tüpleri vardı. Bilinci kapalı bir şekilde yatan Sam'in hayati değerleri ölçülüyordu.

Neden ? Komada mıydı?

Hastaneye gidişimiz kısa sürdü. Vardığımızda, uzun koridorda görevlileri takip etmeye çalıştım ama acil servis görevlisi beni durdurdu.

"Birazdan bir doktor sizinle konuşacak," dedi adam.

Anlamamıştım. "O benim oğlum. Oğlumla birlikte olmam gerek."

"Oğlun emin ellerde."

Tek yapabildiğim orada felç olmuş bir şekilde durmaktı. Sam ölebilirdi.

Sam ölebilir.

Farkına vardım ve sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Saç çizgimde ter birikti. Başım dönüyordu, halsizdim.

Chelsie. Chelsie'ye söylemek zorundaydım.

Cep telefonumu karıştırdım, koridorda bir ileri bir geri yürürken parmaklarım titriyordu. Bir ileri bir geri. Chelsie ikinci çalışta telefonu açtı.

"Hey, Noah."

"Presbyterian'dayım. Gelebilir misin?"

Bir sessizlik oldu. "Hastane mi?"

"Evet. Gelebilir misin?"

Sesine korku karışmadan önce biraz daha sessizlik oldu. "Noah. Ne oldu?"
Sonraki kelimelerimde boğuldum: "Ben Sam."

CHELSIE

Acil servisin kapısında çılgınca koşarken gözlerim Noah'yı aradı. Onu bekleme odasındaki bir sandalyede başını ellerinin arasına almış otururken gördüğümde, üzerimde hâlâ eski püskü kazağım ve ev terliklerim, kalbim boğazımda, koşarak yanına gittim. "Noah?"

Onun adı bir soruydu. Bir sorguydu. Cevaplara duyulan bir özlem, bir özür, bir teselli, bir sarılma ve tek bir nefeste sessiz bir teselliydi. Kendimi onun önünde çömelmiş, bedenimi bacaklarının arasına yerleştirmiş buldum. İki kararsız elimi her iki dizinin üzerine koydum ve avuçlarımın altında nasıl hafifçe titrediklerini fark ettim. Noah başını kaldırdı, gözlerimiz güçlü bir tutuşla kilitlendi.

"Noah."

Bu sefer . Kırılmak için izin, ağlamak için izin.

Çılgılık atmak, lanetlemek, suçlamak ve parçalanmak için izin.

Kırıldı. Başını göğüslerimin arasına bıraktı, vücudu acı dolu hıçkırıklarla doluydu. Onu kendime çekerek yanağımı başının tepesine yasladım ve narin parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Sıcak gözyaşları kazağımın önünü lekeledi.

Ona sıkıca sarıldım ve gözyaşları dinene kadar ensesini hafifçe okşadım. Noah'nın yüzü kalp atışlarıma doğru bastırılmıştı ve kelimelere dökemediğim her şeyi söylediğini umuyordum.

"Bay Hayes?"

Başımızı kaldırdığımızda önlüklü bir adamın elinde bir pano ile karşımızda durduğunu gördük. Noah başıyla onayladı.

"Ben Doktor Altschuler. Oğlunuz Samuel ile ilgili bir gelişme var."

Ayağa kalkarak Noah'nın yanındaki koltuğa kaydım. Sam'e ne olduğunu hâlâ bilmiyordum, düşmüş olması dışında. Yıkamakta olduğum yemek tabağını düşürüp mutfak zemininde binlerce küçük parçaya ayrılışını izlemeden önce Noah'nın bana söylediği tek şey buydu. Evden o kadar hızlı çıkmıştım ki çantamı ve terliklerimi değiştirmeyi unutmuştum.

"O iyi mi?" Noah dik oturuyordu, gözleri sıkıntılı ve kan çanağı gibiydi.

Lütfen iyi ol.

Doktor gülümsedi ve göğsüm umutla çırpındı.

"Oğlunuzun prognozu iyi. Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdi ve serebral adema, yani beyinde şişme meydana geldi. Sıvıyı boşaltmak ve şişliği indirmek için ventrikülostomi yapmak zorunda kaldık ama endişelenmeyin. Kulağa korkutucu gelse de durumu gayet iyi. Düşme sonucu üst kol kemiği olan proksimal humerusu da kırıldı. Neyse ki kırık temiz görünüyordu, bu yüzden ameliyat etmemiz gerekmedi."

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım, Nuh'un omzuna nazik bir el koyarak. Ona baktım ve korkusunun nasıl yok olduğunu fark ettim. Yüz hatları yumuşamış, vücudu rahatlamıştı.

"Onu görebilir miyim?"

Dr. Altschuler başını salladı. "Korkarım henüz değil. Ziyaretçilere izin vermeden önce iyileşmesi için yaklaşık doksan dakikaya ihtiyacı olacak. Hemşire kısa süre içinde sizi almaya gelecek. Sam yaklaşık yirmi dört saat sonra gözetim için pediatri ünitesine nakledilecek. Her şey yolunda gitmeye devam ederse birkaç gün içinde evine dönebilir. Başka sorunuz var mı?"

Noah yutkundu. "Uyandı mı?"

Doktor başıyla onayladı. "Bilinci yerinde. Anestezinin etkileri hâlâ sürüyor ama kısa süre içinde tamamen kendine gelecektir."

Noah ellerini yüzünde gezdirdi ve arkasına yaslandı. "Teşekkürler, Doktor."

Doktor bükerek gülümsedi ve koridorda gözden kayboldu.

Noah'nın kolunu sıktım. Gözleri kapalıydı ve aklından neler geçtiğini merak ediyordum. "O iyi olacak," diye fısıldadım.

Noah'nın göz kapakları titredi. Başparmağımla ön koluna masaj yaparken sol elini benimkinin üzerine koydu, sonra dönüp bana baktı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Noah, bana teşekkür etmene gerek yok. Şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Ağzının yarısı yukarı doğru kıvrılmıştı, sanki gülümsemek istiyormuş ama enerjisi yokmuş gibiydi. "İnsanlar bekar bir ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğundan bahsediyor," dedi ayak bileğini diğer dizine dayayarak. "Tam zamanlı bir işte çalışmaktan, yemek ve temizlik yapmaktan, çocukların okuluna yardım etmekten, tüm o özel anlarda yanlarında olmaya çalışmaktan bahsediyorlar. Ama böyle anlardan bahsetmiyorlar."

Sözlerini içime çekerek onu incelerken kalbim kekeledi.

"Tüm diğer şeylerle hokkabazlık yapabilirim," diye devam etti. "Ama bunu değil. Bunu tek başıma yapamazdım. Eğer sen olmasaydın, ben..."

Sesi kesildi ve anladığımı için kolunu bir kez daha sıktım. "Ben buradayım," diye ona güvence verdim. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin."

Hemşire bir saat sonra bizi getirene kadar sessizce oturduk.

Sam'i hastane yatağında kafası sargılı ve kolları alçılı halde görmek yürek parçalayıcıydı. O kadar küçüktü ki bacakları yatağın sadece yarısını kaplıyordu. Durumuna rağmen, odaya girdiğimizde gözleri Noel sabahı gibi parlıyordu.

"Baba! Bayan Chelsie!"

Yeni gözyaşları dökülmek üzereydi. O kadar *mutluydu* ki... tüm yaşadıklarından sonra bile.

Noah deli gibi yatağının yanına koşarken ona "Sam, çok cesursun," dedim.

"Sammy," diye mırıldandı Noah, yatağa tırmanıp oğlunu kollarının arasına aldı. "Benim cesur adamım."

"Özür dilerim baba. Düşmek istememiştim. Umarım kızmamışsındır."

"Kızgın değilim, Sam." Yüzünün her santimine öpücükler kondurdu. "Sadece iyi olduğuna sevindim."

"Bana buzlu şeker verdiler ve iyi bir çocuk olduğumu söylediler."

Buğulu gözlerle ona baktım. "Sen çok iyi bir çocuksun. Bunu hak ediyorsun."

"Bayan Chelsie, gelin bizimle oturun. Pijama partisi gibi bir şey."

Kısa bir süre tereddüt ettim. Önemli bir baba-oğul anını bölüyor olabilir miydim? Ben Sam'in annesi değildim. Noah'ın kız arkadaşı değildim.

Ben nereye ?

Sam'in karşı tarafındaki boş yatağa baktım ve dikkatlice yaklaştım.

Tam burada, diye düşündüm uzanırken, bedenim onun yanına zar zor sığıyordu.

Günün sonunda, unvanların önemli olmadığını düşündüm. Sam'i seviyordum. Babasını çok önemsiyordum. Belki hiçbir zaman Sam'in hayatında tam olarak ihtiyaç duyduğu kişi olamayacaktım ama ikisini de önemsemekten asla vazgeçmeyecektim.

Kolum Sam'in küçük bedenine dolandı, elim Noah'a uzandı. Elimi tuttu ve şefkatle sıktı. Gözlerimiz hastane çarşılarının beyaz yumrusu üzerinde buluştu ve güçlü bir saniye için her şey mükemmel hissettirdi. Mutlak. Sanki evren beni stratejik olarak tam da bu anda bu insanlarla birlikte bu yatağa yerleştirmişti.

Bu ne anlama geliyordu? Geçen gün Noah'ın evinden çıkarken de benzer bir duygu hissetmiştim.

Home.

Kafa karıştırıcıydı ve bunu anlamaya başlayamıyordum. Yatak gıcırtilı ve rahatsızdı, battaniye tenimi tırmalıyordu ama yine de... Hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.

"Bayan Chelsie?"

"Hmm?" Cevap
verdim. "Seni
seviyorum."

Bu sözleri beklemiyordum; sevmeye alışık değildim. Tecrübelerime göre aşk, Ian'dan gelen kontrol, istismar ve şiddetti. Aşk zehirliydi.

Bu o şeylerden biri değildi.

Bu dünyadaki en saf şeydi.

Duygularıma yenik düşerek, düşen gözyaşlarımı yakalamak için yüzümü yastığın kenarına gömdüm. "Ben de seni seviyorum Sam," dedim sessizce. Noah elimi tekrar sıktı, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi ama ona . Kalbimin göğsümün içinde nasıl patlamak üzere olduğunu görmesine izin veremezdim. Ona gerçeği -daha önce hiç gerçekten sevilmediğimi- gösteremezdim. Sırlarımı sadece kuru, kaşıntılı yastık kılıfı bilebilirdi.

"Biraz çizgi filme ne dersiniz?" Noah önerdi.

"Evet!" Sam ciyak ciyak bağırdı.

Noah elimi bıraktı ve televizyon kumandasına uzanırken yatağın kaydığını hissettim. Başımı kaldırdım ve aydınlanmamın kalıntılarını sildim. Kısa süre sonra *Sünger Bob Kare Pantolon* küçük iyileşme odasını doldurdu ve öğleden sonra olaysız bir şekilde ilerledi. Sam sadece bir çocuğun yapabileceği gibi kendini toparlamış görünüyordu. Hemşireler odaya girip çıkarken Noah ve ben sırayla bacaklarımızı esnetiyor ve kahve içiyorduk. Gün geceye döndü ve Sam'in mışıl mışıl uyuması uzun sürmedi.

Noah sulandırılmış hastane kahvesini yudumlarken, "Gitsen iyi olur," dedi. Konuşurken strator bardağı ellerinin arasında döndürdü.

"Kalmamın bir sakıncası yok," diye ısrar ettim. "Devon'a geç bir gece olabileceğini söyledim bile. Yarın ziyaret için uğrayacak."

"Evet, bana mesaj attı," diye yanıtladı Noah. "Ama ben ciddiym. Eve gitmeli ve doğru düzgün uyumalısın. Burada ikimize de yetecek kadar yer yok."

Kararsızdım. Çok yorgundum ama ya Sam'e bir gecede bir şey olduysa ve ben kilometrelerce uzaktaysam?

Sanki Noah aklımı okumuş gibiydi. "Bir değişiklik olursa seni ararım," diye bana güvence verdi. "Ama artık ormandan çıktığımızı hissediyorum."

İç çekerek rahatlardım. "Sanırım. Sadece seni yalnız bırakmak doğru gelmiyor."

"Hey." Noah koltuktan kalktı ve yanıma geldi. "Gereğinden fazlasını yaptın. Bütün gün benim dayanağım oldun. Yemin ederim... Sen burada olmasaydın kendimi kaybederdim."

Bakışları o kadar yoğundu ki, gözlerimi zorla kaçırdım ve omzunun hemen üzerinden sabitledim. Sanki ruhumun en çıplak kısımlarına bakıyormuş gibi hissettim. Kilitli tuttuğum ve sakladığım tüm kırık parçaları gözetliyordu.

Noah çenemi nasırlı elinin içine alıp başımı eğerek gözlerimi onunkilere dikmeye zorladığında donup kaldım. "Hey," diye tekrarladı. "Teşekkür ederim."

Basit bir "teşekkür ederim "di ama çok daha fazlasını hissettirdi. *Her şey* Noah ile çok daha fazlasını hissettim.

"Bir şey değil." Onun harareti bakışları altında konuşabilmem bir mucizeydi. Ne düşünüyordu acaba? Ne görmeye çalışıyordu? Yutkundum. "İyi geceler, Noah."

"İyi geceler."

Bir adım geri çekildi ve ben ondan uzaklaşırken kahve fincanını dudaklarına bastırdı. Sam'e bakmak için kısa bir süre durdum ve sıcak bir şekilde gülümsedim.

Hastaneden çıkarken içimi bir ürperti kapladı. Bunun en iyisi olduğunu ve uyumam gerektiğini biliyordum - yapabileceğim başka bir şey olmadığını biliyordum...

Ama yine de o küçük, steril hastane odasına doğru bir çekim hissetmekten kendimi alamadım.

O odada sevgi vardı.

Ev vardı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

"S Sürpriz!"

Sam ve ben eve girdiğimizde tanıdık yüzlerle karşılaştık. Kutlamadan haberim vardı, hepsi Chelsie'nin fikriydi. O ilk gece hastaneden çıktıktan sonra sabahın ikisinde bana mesaj atmış ve *"Uyuyamıyorum. Kafamda Sam için destansı bir eve hoş geldin partisi planlıyorum. Ne dersin?"*

Bu harika bir fikirdi. Otuz altı saat içinde bunu başarıp başaramayacağı asıl soruydu... ama başarmıştı.

Chelsie Combs her zaman başarılıydı.

Balonlar tonozlu tavana doğru süzülürken, arkadaşlarım ve ailem baloncuklar patlatıp ses çıkarırken Sam'in yüzünün aydınlanışını izledim. Ev yapımı ikramların ve şekerlemelerin kokusu duyumlarıma saldırdı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Sam, zıplayarak. "Ninem ve babam burada, baba!"

Ailem Lucinda ve Robert Hayes bize yaklaşırken gülümsediler. Kazayı öğrendikten sonra Seattle'dan uçakla gelmişlerdi. Yoğun programım ve kros mesafesi nedeniyle ailemi sık sık göremezdim, bu nedenle koşullar ideal olmaktan uzak olsa bile şehre gelmeleri her zaman özeldi.

"Tatlı Noah," dedi annem. Yüzümü ellerinin arasına aldı, çeşitli yüzükleri ve mücevherleri yanaklarımın çukurlarına bastırıyordu. Annem benden neredeyse bir karış kısaydı; çarpıcı gümüş rengi saçları ve açık yeşil gözleriyle minyon bir kadındı. Parmak uçlarında durarak çeneme şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Merhaba anne," diye selam verdim.

Babam güçlü bir kolla omzuma vurdu. "Oğlum," dedi. "Duyar duymaz geldik."

Babamın boyu da benimkine yakındı, yaklaşık 1.80 civarındaydı. Her zaman daha zayıftı ama kemer tokasından itibaren belirgin bir göbek çıkmaya başlamıştı. Yıllar geçtikçe sakallarına aklar düşmüştü ve onu her gördüğümde yüzündeki kırışıklıklar daha da belirginleşiyordu. "Biliyorum, baba," diye cevap verdim, oğlumun bir insandan diğerine uçuşunu izlerken. kişi. Sam devasa sarılmalar ve rahatlatan öpücüklerle boğuluyordu.

"Gerçekten cesurdum!" Sam ilan etti. Eve dönerken elinde lolipopu uzattı.

Chelsie mutfaktan çıktı, Rosa da hemen arkasındaydı. Chelsie sırtarak, "Evindesin," dedi ve eğilip kollarını Sam'e uzattı. Sam tüm gücüyle onun kucağına koştu. "Büyük girişi kaçırdım. Rosa'ya lazanya için yardım ediyordum."

"Sorun değil, Bayan Chelsie. Babam parti için size teşekkür ettiğinden emin olmamı söyledi."

Oturma odasına girdiğimde, Sam'i kucağına almış olan Chelsie'yle göz göze geldik. Bana gönderdiği gülümseme şefkatle doluydu.

"ederim," dedi Sam'e.

"Mi dulce niño," diye bağırdı Rosa, elindeki tutacakları kanepenin arkasına fırlatıp Sam'i sıkıca kavradı. "Kolun! Misericordia de mi." Göklere bakarken haç işareti yaptı.

"Alçımı imzalayabilirsiniz, Bayan Rosa." Sam gururlu bir sırıtışla dirseğini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırdı.

Gülümseyerek grubun yanına gittim. "Buradaki herkese alçını imzalatabileceğini düşünüyor musun dostum?"

Sam'in gözleri bu meydan okuma karşısında yuvarlaklaştı. "İyi fikir baba. Kalemrimi alayım." Rekor bir hızla merdivenleri çıktı ve oyun odasında kayboldu.

Kollarını allık rengi bluzunun üzerinde kavuşturan Chelsie'nin gülümsemesi daha da parlaklaştı. "O bir savaşçı, bu kesin."

"Mmm." Ben onu incelerken cevabım dikkatimi dağıttı, gözleri hâlâ Sam'in merdivenlerde kaybolduğu yerdeydi.

Chelsie hayatımın en karanlık günlerinde parlayan bir ışık oldu; dünyamın düşündüğümde ağlayabileceğim bir omuz. O

Katmanlarımı teker teker soymanın, derinlere inmenin ve her savunmasız, gömülü parçamı kırmanın bir yolu vardı.

Chelsie Combs sandığından çok daha fazlasıydı. O, canlı kır çiçekleriyle dolu bir tarlaydı. Güneşli bir günde oynayan çocuklardı. Alacakaranlıktaki şimşek böcekleriydi. Limonataydı. O sihirdi.

Hayattaki tüm küçük mutluluklar onun mükemmel gülümsemesinde bir araya gelmişti. "Ne?"

Bana hitap ettiğinde gözümü kırptım.

Görünüşe göre, ona aval aval bakarken tamamen dalmışım.

"Bu benim saçım mı?" Chelsie parlak sarı bir telle oynadı. "Saçımda bir şey mi var?"

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Saçın harika görünüyor." "Bakıyordun."

"Bunun kötü bir şey olduğunu varsayıyorsun." Küçük bir adım öne çıkarak eğildim ve fısıldadım, "Bugün ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum."

Yanaklarına renk geldi. Gözlerini indirdi ve sivri uçlu ayakkabısının ucunu halının üzerine gömdü. "Ah... şey, teşekkürler."

Tenini boyayan kıpkırmızı rujdan garip bir memnuniyet duydum. İltifatlar onun için hiçbir zaman kolay olmamıştı ve bunda doğal olarak büyüleyici bir şey vardı.

Chelsie boğazını temizledi ve bir elini kalçasına vurdu. "Lazanyayı fırına vermem gerekiyor."

Gözlerim onu takip ederken o mutfağa geri döndü.

Rosa bana yaklaştı, kulağa acıma gibi gelen bir ıslık çaldı. "Oh, Noah. Kötü durumdasın, muchacho."

Kimsenin duymadığından emin olmak için odaya göz gezdirerek onunla alay ettim. "Sana özel hayatımı analiz etmen için para ödemiyorum Rosa."

"Hayır, bunu bedavaya yapıyorum." Sert bir parmağını göğüs kafesine soktu. "Söyle ona, senyor. Söylemelisiniz."

"Bu şu anda yapmak istediğim bir konuşma değil."

"Hayat çok kısa, mi amigo. Sadece şimdi var." Rosa, Chelsie'yi mutfağa kadar takip etmeden önce bana sert bir bakış fırlattı.

Lanet olsun ona ve bilge bilgeliğine.

Rosa'nın sözlerini zihnimden uzaklaştırıp arkadaşlarımı ve ailemi gözden geçirirken bir iç çekiş beni terk etti. Miles ve Lisa atıştırmalıklarını atıştırıyor, bir grup kuzen tatlı masasının yanında kaynaşüyor ve annemle babam Sam'e el işi kutusunu almak için üst katta katılıyorlardı.

Bekle... Devon ve Tad neredeydi?

Taze otların kokusunun beni sardığı mutfğa geçtim ve Chelsie ile Rosa'nın iki büyük ev yapımı lazanya tepsisini fırına götürmelerini izledim. "Hey, Devon nerede? İkiniz birlikte gelmediniz mi?"

Bocaladı, tabağı ocağın üstüne koydu. "O, uh... dün gece eve hiç gelmedi." Bir tutam saçını gözlerinden uzaklaştırdı. "Bütün gün ona ulaşamadım. Telefonu kapalı."

Endişe beni kıştırdı. "Gerçekten mi? Dün nereye gittiğini biliyor musun?"

Chelsie başını sallarken telaşlı görünüyordu. "Dün akşam sekiz gibi Tad'le içki içmeye gittiğini söyledi. Ondan en son o zaman haber almıştım."

Saate baktığımda saatin on biri biraz geçtiğini fark ettim. Çok içmiş olmaları ve hâlâ sızmış olmaları mümkündü. Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Gelecektir."

Kızmadım desem yalan olur. Bu Sam'in neredeyse *öldükten* sonra eve dönüş kutlamasıydı ve Sam Devon'ın vaftiz oğluydu.

Bazen o piçten gerçekten nefret ederdim.

Chelsie belli belirsiz gülümsedi. "Eminim öyle yapacaktır."

Kapı zili çaldı ve sonraki sözlerimi yarıda kesti. Özür dileyerek evin önüne doğru yöneldim, neden içeri girmediklerini merak ediyordum.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek kapıyı açtım ve eşiğin diğer tarafında kimin durduğunu fark ettiğimde göz kırptım.

Onu davet ettiğimi bile
unutmuşum. "Beth."

CHELSIE

Rosa fırından elmalı turtta çıkarırken ben mutfak adasının etrafında dolanıp makarna salatalarını karıştırdım ve Fransız ekmeğini dilimledim.

"Deliciosa," diye haykırdı Rosa, burnunu strudel'e doğru eğerek.

Parmak uçlarımda durarak dolaptan bir yığın parti tabağı çıkardım. "Bu inanılmaz kokuyor."

"Muy," diye onayladı Rosa. Ellerini dekoratif bir bulaşık havlusuna silerek bana döndü. Koyu renk gözlerinde bir soru parlıyordu. "Senyorita, haddim değilse bağışlayın ama sormak zorundayım. Senyor Noah... Onun arkadaşlığından hoşlanıyorsunuz, değil mi?"

Soruya hazırlıksız yakalandığım için olduğum durdum. "Um... evet, biliyorum.

O harika bir arkadaş."

"Si. O iyi bir adam. Dürüst bir adam."

Başımı sallayarak dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Rosa mutfak adasının üzerine eğildi ve ellerimi kendi ellerinin arasına aldı. "Çocuğum. Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum. Onu ne kadar mutlu ettiğinizi görüyorum. Sen cennetten gönderilmiş bir meleksin." Avuç sıkı, şiddetle salladı. "Sen hayatına girdiğinden beri Noah bambaşka bir adam oldu. Gözlerindeki ışığı geri getirdin. Bunu görmelisin."

Orada öylece durup Rosa'nın sözlerini düşünürken boğazımdaki hava kesildi.

Hayır. *Hayır.*

Rosa her şeyi yanlış anlamıştı. Noah ile öyle değildi. "Bakış açınızı takdir ediyorum... ama Noah ve ben sadece arkadaşız. Belki bir şeyleri yanlış yorumlamışsındır."

"Ne görüyorsam onu görüyorum," dedi inançla. "Ve şunu söyleyeceğim: Bir zamanlar Noah gibi bir adamım vardı. Adı Paco'ydu. Çok genç bir kızken. Ama ben kalbimin sesini dinlemedim." Rosa bir elini göğsünün üzerinde sıkıca tuttu, gözleri buğulandı. "Amerika'da beni daha iyi bir hayatın beklediğini sanıyordum. Annem beni Meksika'daki evimden alıp New York'ta yeni bir başlangıç yapmam için getirdi. Benim için tamamen yanlış bir adamla evlendim. Kalbimle Meksika'da aşkımın konuştuğu gibi konuşmadı."

Rosa'nın gözlerinden süzülen yaşları izlerken içimi bir duygu seli kapladı.

"Her gün beni bekliyor mu diye merak ediyorum ama artık geri dönemem. Çok fazla zaman geçti. Kalbimi hayal kırıklığına uğrattım." Rosa tekrar ellerime uzandı ve parmaklarımı sıkı. "Sen akıllı bir muchacha'sın. Benim yaptığım hataları yapma. Kalbindeki şarkıyı dinle. O sadece bir kişi için çalar."

Kendi gözyaşlarını kırıştırdırsa Rosa ellerimi bıraktı. Ayaklarım mutfak zeminine sabitlenmişti, başım dönüyor, zihnim yarışıyordu. "Ben... Ben Devon'la birlikteyim," dedim sesim çatallaşarak.

Bilerek gülümsedi. "Gördüğümü görüyorum." Rosa tekrar ocağa döndü ve İspanyol melodileriyle mutfığa serenat yaparak strudel kesmeye başladı.

Yutkundum. Ellerime baktığımda, adanın kenarını o kadar sıkı tuttuklarını fark ettim ki, parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

"Taraklar."

Noah belirdi. İrkilerek döndüm ve bir servis tabağını yere düşürdüm. İkiye bölündü. "Kahretsin."

Tanıdık olmayan bir kadın sesi, "Dur, yardım edeyim," dedi.

Tabağı kaldırmama yardım için eğilen güzel sarışına baktım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Tekrar ayağa kalktığımızda kadın elini uzattı. "Ben Beth."

"Sam'i nereden tanıyorsun?" İhtiyatla sordum, boğazımı temizledim ve el sıkışmaya karşılık verdim.

Noah araya girdi. "Aslında Beth'le Sam'in kazasından birkaç dakika önce oyun parkında tanıştım. Hastanedeyken düşme olayını anlatmak için onu takip ettim ve o zamandan beri sohbet ediyoruz."

Dudaklarım gergin bir çizgiyle birbirine yaklaştı. Noah parkta rastgele bir yabancıyla tanışmış ve onu birkaç gün sonra oğlunun eve hoş geldin partisine mi davet etmişti?

Beth gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırarak altın bir halka küpeyi ortaya çıkardı. "Garip, anlıyorum. Gittiğim her yerde yeni arkadaşlar edinmek gibi bir alışkanlığım var," diyerek gergin bir şekilde güldü. "Belki bir ara kahve içebiliriz?"

Kaşlarım şüpheyi kaktı.

Kolay kolay yeni arkadaşlar edinmezdim; yıllardır bastırılmış güven sorunları olan içine kapanık biriydim. Duyarlılığı takdir etsem de, bu kadınla pikniklere ve kahve randevularına gitmeyi tam olarak öngöremedim - Beth bir yabancıydı. "Elbette. Kulağa harika geliyor."

Ben de insanları memnun eden biriydim, bu yüzden uyumlu bir gülümsemeye zorladım.

Beth gülümseyerek başını aşağı yukarı salladı. "Dört gözle bekliyorum o."

Gözlerim genç sarışının üzerinde geziniyor, onu inceliyordu. Onu okuyordum. Noah'ya o kadar yakın duruyordu ki omuzları birbirine değiyordu.

Beth'in güzel olduğuna şüphe yoktu. Cildi sanki hiç güneş görmemiş gibiydi ve yüz hatları kadınsı ve narindi. Çikolata kahvesi gözleri ve mükemmel beyaz dişleri vardı. Gülümsemesi onun en iyi özelliği idi ve şu anda gülümsemesini Noah'a doğru gösteriyordu.

Noah gözlerinde kendine özgü bir parıltıyla ona baktı.

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi birbirine geçirdim, hala kırık tabağı tuttuğumu ve keskin kenarlarının elime battığını fark ettim.

"Seni Sam'le resmen tanıştırmama izin ver," dedi Noah, elini Beth'in sırtının küçük kısmına koyarak.

Alt dudağımı ısırırken bakışlarım jestin üzerinde yoğunlaştı. Noah'nın bu kadını şimdiden oğluyla tanıştırmak istemesine şaşırmıştım. Çılgın, kuruntulu bir hayran olabilirdi.

Beth başını salladı. "Bunu çok isterim." Bana gözlerine kadar uzanan bir gülümseme sundu. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Chelsie. Bugünlerde güvenilir bebek bakıcısı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Um.. bebek bakıcısı?

Öfke beni yaktı. Midemdeki bulantıya ya da tenimi kızartan öfke patlamasına engel olamadım.

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra sertçe Noah'ya baktım.

"Doğru.

Onun bakıcısı olmaktan onur duyuyorum."

Dönüp Beth'i mutfaktan çıkarırken Noah'nın yüzü suçlulukla parlıyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı.

"O çok güzel." Rosa, Noah ve Beth'in durduğu yere doğru baktı. "Çok güzel."

Omuz silktim, konuyu değiştirmeden önce kayıtsızmış gibi davrandım. "Sence bunlar yeterli browni olacak mı?"

Rosa gülümsedi. "Evet. Şimdi git partinin tadını çıkar. Çok fazla yardım ediyorsun." "Chelsie?"

Tanıdık ismini duyunca başımı kaldırdım.

Devon.

"Affedersin, Rosa." Mutfaktan çıkıp oturma odasına daldım ve Tad ile Devon'la yüz yüze geldim. "Devon, sen..."

Berbat. Berbat.

Sarhoş mu?

Ona yaklaştığımda hiç alkol kokusu almadım. *Hasta mıydı?*

"Başardım," diye sırttı Devon, gözleri buğulanmış ve kan çanağına dönmüştü. Muzaffer bir kolunu havaya kaldırdı, dengesi sallanıyordu ve saçları bir haftadır taranmamış gibi görünüyordu.

"Devon, ne oldu? ? Endişelendik..." "Sadece biraz eğleniyorduk, değil mi Tad?" diye kıpırdandı.

Tad ellerini ceplerine sokmuş, iki ayağı arasında ileri geri sallanıyordu. Ayrıca darmadağınık görünüyordu.

İki adama yaklaştım, duruşum korunaklıydı. "Siz... uyuşturucu mu kullanıyorsunuz?"

Devon bir kahkaha patlattı. "İhtiyacım olan tek ilaç sensin bebeğim," dedi ve eğilip beni kucakladı. Ben göğsünü iterken o beni beceriksizce bir çemberin içinde döndürdü.

"Devon, beni yere bırak. Olay çıkarıyorsun."

Noah ve Beth merdivenlerin dibinde göründüler. "Yaşıyorsun." Noah'nın sinirli sesi öfkeye dönüşerek ilerledi ve gözlerini kısarak Devon'a baktı. "Vay canına, kafan mı güzel senin?"

Devon beni yere bıraktı, neredeyse beni yere düşürecek. Bluzumu düzelttim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, manzara karşısında şok olmuştum. Devon'ın uyuşturucu kullandığını hiç bilmiyordum. Artan içki alışkanlıkları beni endişelendiriyordu ama uyuşturucu aklımın ucundan bile geçmemişti.

Devon yemek masalarından birine doğru ilerledi ve büyük bir avuç dolusu patates cipsi aldı. Onları ağzına attı ve kırıntıları yere saçtı. Konuklar bu manzarayı seyretmek için konuşmalarını kesmeye başladı.

"Gitmen gerek," diye emretti Noah, öndeki adamını kolundan tutarak. "Yarın konuşuruz."

Devon küçümseyici bir huff ile kendini kurtardı. "Buraya parti için geldim, kardeşim. Beni sen davet ettin, unuttun mu?"

"Eve git uyu. Yarın konuşuruz." Tad başını sallayarak Devon'a onu takip etmesini işaret etti.

Devon burnunu çekti. "Her neyse, dostum. Sikerim böyle işi."

"Devon, oluyor?" Aynı derecede şaşkın ve incinmiş bir halde araya girdim. "Bırak onu Chelsie," diye ısrar etti Noah.

"Kız arkadaşına ne yapacağını söyleme." Devon dönerek Noah'nın önünde konumlandı. "Senin kararın değil."

Miles araya girdi. "Kesin şunu. İkiniz de gidip biraz hava alın." "Siktir git," diye çıkıştı Devon başçıya. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bunu yapmak istiyor musun, dostum?" Noah meydan okudu. "Benim lanet olası oturma odamda, tüm ailem izlerken mi?"

Onu zapt etmek için elimi Devon'ın dirseğine koydum ama o bakmadan elini geri savurdu ve beni ayaklarımın üzerinde sallanmaya zorladı.

Boynundaki damarlar şişerek öne doğru atılırken Noah ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Sakın ona elini sürme."

"Sadece üzülüyorsun çünkü hiçbir zaman ."

Noah, Devon'ın göğsünü itti. "Evimden defol."

"Peki. Ama kız arkadaşımı da yanımda götüreceğim." Devon, Noah'nın omzunun üzerinden Beth'e baktı ve alaycı bir ifadeyle, "Chelsie klonunun tadını çıkar," diye ekledi.

"Siktir git."

İçgüdülerim beni Devon'dan uzaklaştırdı; bu bakışı daha önce de bir erkeğin gözlerinde görmüştüm ve beni korkutmuştu. Kendinde değildi. "Ben burada kalacağım. Noah haklı... Uyuyup dinleneceğim."

Birkaç üzücü vuruş geçerken Devon sessizce bana baktı. Sonra buz gibi bir kahkaha atarak burnunu çekti ve burnunu sildi. "Biliyor musunuz? İşimiz bitti. Sakinleşmek için Tad'e gidiyorum." Devon bana küçümseyici bir el salladı. "Milyon dolarlık dairemdeki son gecenizin tadını çıkarın."

Kalbim sıkıştı.

Bir avuç cips daha aldı ve Tad'in peşinden ön kapıdan çıktı, kapıyı öyle sert çarptı ki duvarlardaki resimler sarsıldı. Mide bulantısı muson yağmurları gibi üzerime yağarken kalabalığı şaşkın bir sessizlik kapladı.

Az önce ne oldu öyle? Devon...

benden ayrılmış mıydı?

Hayır, , hayır. O Devon değildi. O *benim* Devon'um değildi.

Devon'ım nazik, sabırlı ve sevgi doluydu. Tanık olduğum kişi, tanıdığım adamın eline su dökemezdi.

"Ben - ben çok üzgünüm," diye . "Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Rosa köşede sessizce dua ediyordu. "Şeytan o çocuğun içine girmiş," diye mırıldandı.

Noah'nın elleri yumruk olmuş, gözlerini bana dikmeden önce yere sabitlenmişti. "Seni ödünç alabilir miyim, Combs?"

Gözyaşlarımı geri iterek başımı salladım.

Noah'yı kalabalıktan ve meraklı konuşmalardan uzakta, bitmiş bodrum katına kadar takip ettim. Tam konuşacaktım ki beni güçlü bir sarılmayla kendine çekti, kolları beni sıkı ve koruyucu bir şekilde sımsıkı tutuyordu. I

Vücudum içgüdüsel olarak onun tutuşuyla gevşeyip sert gövdesine yığılana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Sandal ağacı ve sabun gibi kokuyordu.

Ev gibi kokuyordu.

"Kahretsin." Noah konuşurken göğsü titriyordu, sesi kısık ve hırıltılıydı. "Sen iyi misin?"

Başımı sallarken yanağım gömleğinin önünü sıyırdı. "Sanırım öyle." Sesim umutsuz ve düzensiz çıkarken nefesim daraldı. "Gerçekten benden ayrıldı mı?"

"Sadece sakinleşmeye ihtiyacı var. İstersen bu gece burada kalabilirsin."

Noah iç çekerek başımın üstündeki tüyleri gıdıkladı ve evet demem için beni baştan çıkardı. Yine de yapmamam gerektiğini biliyordum. "İyi olacağım. Görünüşe göre toplanmaya başlamam gerekiyor."

Tanrım, nereye gidebilirim ki?

Hiç düşünmeden, hiçbir yedek planım olmadan aptalca işimi bırakmışım. En baştan başlayacaktım, beş yıl önce Ian Masterson'ı terk ettiğim zamankinden daha iyi durumda olmayacaktım. Kendimi yeniden bağımlı hale getirmeye nasıl izin vermişim?

Hiçbir şey öğrenmemiş miydim?

Bunun farkına varmak beni hasta hissettirdi. "Kullandığına inanamıyorum."

Noah'nın sözleri kendimi küçümsememi kırdı. Geri çekildi ama hâlâ nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakındı. "Sence ne kullanıyordu?" Sulu gözlerle ona bakarak sordum.

"Kokain."

Omurgamdan aşağıya bir yayıldı. "Buna inanamıyorum..."

Bunu hiç beklemiyordum - Devon Sawyer'ın böyle karanlık bir yola düşeceğini hiç beklemiyordum.

O Ian değildi.

Eski alışkanlıklarıma geri dönmüyordum.

O. O değildi. Ian değildi.

Noah ile olan arkadaşlığım bunu tetiklemiş miydi? Onun kötü kararlarından *ben* mi sorumluydum? "Bu karakterime çok aykırı görünüyor," diye fısıldadım.

Noah ensesini ovuşturdu. "Tad bir yıldan fazla kullandı. Neredeyse grup dağılıyordu. Uyuşturucu hiçbir zaman Devon'ın tarzı olmadı ama para ve şöhret çok güçlü şeyler olabiliyor. O hiçbir zaman tatmin olmadı... her zaman daha fazlasına ihtiyaç duydu."

"Ne yapacağız?" Merak ettim. "Ona yardım etmeliyiz."

"Sadece kendisi yardım edebilir," dedi Noah ciddiyetle. "Ve umarım bunu yapar. Çabuk."

İki elimi de saçlarımda gezdirdim. Bir yanım bunu kabullenemiyordu. Ona yardım etmeliydim, *denemeliydim*. Bu benim iliklerime işlemiştii. "Senden gerçekten hoşlanmıyor gibi görünüyor," dedim yutkunarak. "Sence gerçekten inanıyor mu... ?" Sesim kesildi, gözlerim umutla soruyu tamamladı.

"Birlikte yattığımızı mı?"

Hafifçe başımı sallarken yanaklarım kızardı.

"Sanırım bunu istediğimi düşünüyor." Sözleri duraksamadı; sesi titremedi. Hiç utanmadan gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Nefesim kesildi.

Ya sen?

Dilimin ucundaydı ama Tanrım, sormaya cesaretim yoktu. "Rosa... daha önce benimle konuşuyordu. O da aramızda bir şeyler olduğunu düşünüyor." Mikro ifadelerini izleyerek onu inceledim. "Ya da... en azından olması gerektiğini. Çılgınca bir konuşmaydı."

Noah'nın gözleri kısıldı. "Biz bir muammayız. İnsanların anlayamayacağı bir şeyiz."

Bu çok mantıklıydı. Ve...

hiç mantıklı değil. "Biz

tam olarak neyiz?"

Milyon dolarlık soru buydu -sanki Nuh'la olan ilişkim basit bir kelime ya da cümleyle açıklanabilirmiş gibi. Sanki kendimize verebileceğimiz uygun bir unvan varmış gibi.

Yoktu. . Biz sadece... *öyleydik*.

Noah tekrar gözlerimi buldu, kendi gözleri de hararetle parlıyordu. Bir tür özlem. Özenle gizlenmiş bir dokunaklılık. "Sen ne olmamızı istiyorsan biz oyuz."

Bir ağız dolusu havayı içime , neredeyse boğuluyordum.

Bu bir davet miydi? Bir başlangıç noktası mı? Sanki Nuh bana bir kutu boya kalemi ve boş bir kâğıt vermiş ve işe koyulmamı söylemiş gibi hissettim.

Ona en güvenli cevabı vermeye karar verdim. "Bizi olduğumuz gibi seviyorum."

Ne de olsa gerçek buydu ama Nuh'un gözlerindeki kıvılcım sönmüş gibiydi. Adem elması boğazında sallanıyordu. "Doğru," dedi alçak bir sesle.

Gülümsemeye zorlayarak Rosa'nın ne gördüğünü merak ettim. Devon'un ne

Nuh'un gördüğü şey.

Kağıt parçalarında ne tür büyük bir sanat ortaya çıktı?

Sormaya çok korkuyordum; korkak, herhangi bir resme hayat vermekten korkan biriydim.

"Beth iyi birine benziyor."

Kelimeler plansız bir şekilde ağzımdan döküldü ve onları neden söylediğimden emin değildim - konuyu değiştirmek için mi? Konuşmayı yönlendirmek için mi?

Noah'dan üst kattaki gizemli sarışın hakkında gerçekten ne düşündüğünü duymak için mi?

"Öyle," diye kabul etti.

Noah beni şımartmadı. Ayrıntıya girmedi. Niyetini sorgulamaya yönelik pasif agresif girişimime boyun eğmedi.

"Hadi partiye geri dönelim," diye mırıldandı, ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Sessizce başımı salladım.

Bir şey beni çekiştiriyordu... belirsiz bir boşluk. Bir pişmanlık duygusu.

Sanki bir fırsatı kaçırmışım ya da kritik bir anı atlamışım gibi

hissediyordum.

Her neyse bitmişti, çünkü Noah başka bir şey söylemeden yanımdan geçip üst katta kayboldu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

T Devon'ın dramatik giriş ve çıkışlarına rağmen parti sonunda rayına oturdu. Yemekler çok lezzetliydi ve Sam'i hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Gerçekten önemli olan tek şey buydu, bütün mesele buydu. Yani,

Ayrılık kara bir bulut gibi üzerimde dolaşırken bile eğlenmek için elimden geleni yaptım.

Birkaç saat sonra vedalaştım ve toparlanmak için eve döndüm, Devon'ın içeride beni bekliyor olacağını umarak ön kapıdan girerken ışıkları yaktım.

O değildi.

Üzüntüyle iç geçirerek, çantamı sehpanın üzerine atıp ayakkabılarımı tekmeleyerek apartman dairesine doğru ilerledim. Devon'ın benimle iletişime geçip geçmediğine bakmak için telefonumu çıkardım, geçmeyince hayal kırıklığına uğradım. Ona ulaşmayı düşünürken alt dudağım dişlerimin arasında kaydı ama ebeveyn yatak odasından gelen bir ses duyunca duraksadım.

Donup kaldım.

Tanıdık bir korku kemiklerimi titretti. Devon'la ilgili bu yeni gelişmeyle o kadar meşguldüm ki daha temkinli olmayı unutmuştum. Korkmayı unutmuştum.

Ian'ın gölgesinin her köşede gizlendiğini unutmuştum.

Yatak odasının kapısına yaklaştığımda, çıplak ayaklarım parke zeminde dikkatle ilerliyor, çekingen bir elim kapı koluna uzanıyordu. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor, bir bas davul gibi duyularımı rahatsız ediyordu.

Kapıyı itip açtığımda bir nefes nefese kaldım.

Ian Masterson'la yüz yüze geldiğimde kendimi geriye doğru ittim ve duvara yaslandım.

O buradaydı. Beni bekliyordu.

Ve tamamen yalnızdım.

"İan." Ağzım o kadar kurumuştı ki kelimeyi zar zor söyleyebildim. Onu görünce tüm uzuvlarım titremeye başladı.

"Hey, Chelly Bean," diye sıırttı. "Uzun oldu."

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak kendime gerçekten uyanık olduğumu hatırlattım. Bu tekrarlayan bir kâbus değildi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni özledim."

Yutkunurken kalbim yerinden fırladı.

İan yıllar içinde değışmişti, teni bitkin ve zayıftı. Yanakları çökmüş, zaten belirgin olan yüz hatlarını daha da keskinleştirmişti. Sarı buklelerinin arasından gümüş rengi saç telleri görünüyordu. Onarılması gereken kırık bir adamdan başka onda ne gördüğümü merak ettim. "İan... gitmen gerek. Benden uzak durmalısın."

Bana doğru adım atarken gözlerinde hınzır bir parıltı vardı. "Ah, Chelsie. Masum, saf Chelsie," diye şarkı söyledi. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Telaşla 911'i aramak için telefonumu çıkardım ama aramayı tamamlayamadan Ian yanımdaydı.

Bir çığlık havayı deldi, her odada, her koridorda, her köşe bucakta ustalıkla yankılandı. Bu benim çığlığımdı. Yıllar önce attığım çığlığın aynısıydı. Tonu, perdesi, korku spektrumu. Hiçbir şey değışmemişti. Bu çığlık Ian'a aitti. Onu tozunu almış ve sadece özel günlerde kutusundan çıkarılan özel bir porselen parçası gibi hayata döndürmüştü.

İan cep telefonunu elimden aldı, parmaklarını boynuma doladı ve beni duvara daha da bastırdı. "Ben olsam bunu yapmazdım. Aşık çocuk seni kurtarmayacak."

Toplayabildiğim kadar büyük bir cesaretle çenemi kaldırdım. "Artık kurtarılmaya ihtiyacım yok."

"Hayır mı?" Eğilirken parmakları kıvrıldı, alkol kokan nefesi yüzümü gıdıklıyor ve içimi acıtıyordu. İki arduvaz gözü eğlenceyle dans ediyordu. "Küçük kızların her zaman kurtarılmaya ihtiyacı vardır."

"Artık güçlüyüm," diye yutkundum, titreyen bedenim sözlerime ihanet ediyordu. "Bir savaşçıyım."

"Umarım karşı koyarsın," diyerek parmaklarını önce boğazımda, sonra göğsümde gezdirdi, ta ki kirli eliyle göğsümü avuçlayana kadar. "Böylesi daha eğlenceli."

Yüzüne tükürdüm.

Tükürük elmacık kemiğinden aşağı ve çenesi boyunca akarken, öfke gözlerindeki mizahı kararttı. Ian beni incelemek için durakladı, dili tükürüğümün kalıntılarına yalamak için dışarı çıktı. "Tadın hâlâ tatlı," diye ısırды, kasları öfkeyle seğiriyordu. "Eminim amının tadı da öyledir."

Onun çırpınmaya başladığımda içimi bir panik dalgası kapladı. "Bırak beni, Ian."

"Senin içinde boşalmama ne dersin?"

"Dokunma bana. Bırak beni!" Tırnaklarımla boynunun kenarını tırmalayarak ona doğru hamle yaptığımda beni yakaladı ve bir çöp torbasıymışım gibi yere fırlattı.

Başım sert bir şekilde tahta parçalarına çarptı ve yıldızlar gördüm.

Ama onlar yıldız değildi. Sadece oksipital lobum elektrik sinyalleri göndererek ışık şoklarının görüşüme nüfuz etmesine neden oluyordu.

Yıldızlar dilekler ve masallar içindir.

Bu bir peri masalı değildi.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, ha?" Ian üzerime atlayıp belime binerken ve bir eliyle bileklerimi başımın üzerinde sabitlerken hırladı. Boştaki eliyle kot pantolonumun fermuarını açtı ve bacaklarıma doğru çekti. "Her zaman benim olan şeyi geri alma zamanı."

Korku beni sıırılsıklam etti.

Hayır, hayır, hayır.

Kendimi güçsüz hissettim.

Beni bu şekilde alt ettiğinde içimde hiç mücadele yoktu; Ian'ın istediğini almasına alışmışım.

"Hayır."

Kelime nihayet dudaklarımdan döküldü ama bu onu sadece güldürdü.

"Biliyorsun bu beni daha da heyecanlandırıyor."

"Hayır," diye tekrarlardım, daha yüksek sesle, daha cesurca. O zamanki kız değildim artık.

-Evrim geçirmiştim. Yıllar öncesinin çelimsiz, nazlı çiçeği değildim. Hayatta kalan biriydim ve hayatta kalanlar asla pes etmezdi. "*Hayır* dedim," diye tısladım dişlerimin arasından.

Vücudum ona direnmeye başladı. Kendimi korumaya yönelik ilkel bir ihtiyaç beni ele geçirdi ve saldırganıma elimden her şekilde saldırdım. Bacaklarım titriyordu.

vücudunun bir kısmıyla bağlantı kurmaya çalışıyordum. Dizim kalkıp beklediğimden daha büyük bir güçle kasıklarına değdiğinde, bileklerimi onun cezalandırıcı pençesinden kurtardım.

Karnımın üzerine yuvarlanıp sürünerek uzaklaşmaya başladığımda Ian acı içinde homurdandı.

Kendimi ayağa kaldırıyordum ki bir el bileğime dolandı ve beni tekrar yere düşürdü. Bir çılgılık daha havayı deldi ve birinin duyması için dua ettim.

Ian tekrar üzerime çıkmaya çalışırken dehşet içinde rafta duran dekoratif bir vazoya baktım. Sadece kısa bir saniyem vardı, bu yüzden sahip olduğum tüm gücü topladım ve vücudumu raflara doğru kaydardım.

Kaçırmışım.

Ian beni ikinci kez sırt üstü çevirdi ve buz gibi parmaklarını boğazıma doladı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, seni aptal sürtük."

Nefes nefese kalıp boğulurken karanlık gözlerinde şeytanı gördüm, elleri boynumda sıkılırken kollarını pençeledim.

Bu muydu yani? Burada, Devon'ın oturma odasının zemininde ölecek miydim? Ciğerlerimdeki havayı sıkmadan önce mi sonra mı bana tecavüz edip ırzıma geçecekti?

Bu düşünceye katlanmak çok zordu.

Kendime yeni bir hayat kurmuştum. Artık yaşamak için çok sebebim vardı.

Noah.

Ciğerlerim yanarken ve kurtulmak için yalvarırken Noah'nın yüzü aklımdan geçti. Onun ön kapıdan hızla girip hayatımı kurtardığını hayal ettim.

Devon değil.

Noah benim hikayemin kahramanıydı.

Ian beni sertçe öptü, dişleriyle ağzımı açmaya zorladı ve dilini içeri ve dışarı itti. İğrenç, iğrenç dilini.

Öğürdüm.

Sonra ısırabildiğim kadar sert ısırdım.

"Arrrrgh!" Çenesinden aşağı kan süzülürken Ian ellerini boynumdan çekti.

Ian'ın kanını içime çekerek kocaman bir yudum hava çektim. Tekrar saldırmadan önce sadece birkaç dakikam olduğunu biliyordum, bu yüzden vazoya doğru hamle yaptım ve parmaklarımı camın boynuna başarıyla doladım. Hiç düşünmeden döndüm ve mide bulandırıcı *bir gümbürtüyle vazoyu yüzüne çarptım.*

Ian acı içinde haykırdı ve geriye doğru yığıldı. "Sen *öldün* amına koyayım."

Onu bayıltmadığımı, hatta camı bile kırmadığımı fark edince içimi bir korku kapladı.

Savaş bitmemişti.

Misafir yatak odasına doğru koşarken omzumun üzerinden baktım ve Ian'ın ayağa kalktığını gördüm. Kapıyı açtım ve çılgınca komodine koştum, çekmeceyi çekip çıkardım ve içinde saklı tabancayı kaptım. Ian'ın ayak sesleri yaklaştığında dehşet beni tüketti.

"Boo."

Ona doğru döndüm ve silahı göğsüne doğrulttum. Ian bocaladı.

Sonra yüzünde beliren korkuyu silmek istercesine buz gibi bir kahkaha attı. "O şeyi nasıl kullanacağını bildiğine gerçekten inandığımı mı sanıyorsun?" Gömleğinin koluyla ağzını sildi ve yanağında kanlı bir iz bıraktı.

"Blöfümü görmekten çekinmeyin." Sesim sakindi ama titreyen ellerim bana ihanet ediyordu. İlerledim, işaret parmağım tetikte, diğer elim silahı sabit tutmaya çalışıyordu.

Ian avuçlarını yukarı kaldırdı ve yavaşça geri çekildi. "Sanırım artık bir savaşçısın, Chelly Belly. Çok şirin," dedi sırtarak ve sağ tarafına bir topak kan tükürdü. "İkinci raunt daha az sevimli olacak" diye bitirirken sesinin tonu tehditkâr bir hal aldı.

"Evimden defol."

İlerledikçe içimdeki öfke artıyordu. Tetiği çekmek istedim. Gözlerimin önünde patladığını, kara küllere ve toza dönüştüğünü görmek istiyordum.

Ama bundan daha da fazlası... Onun yaşamasını istedim.

Kazandığımı bilerek zavallı hayatının geri kalanında bir hapisane hücresinde çürümesini istedim. Beni yenmeyi başaramamıştı. Benim üzerimdeki kontrolü kalıcı olarak kırılmıştı.

Bu, Ian Masterson gibi narsist bir domuz için çok daha kötü bir ceza olurdu... *kaybettiğini bilmek.*

"Yakında görüşürüz." Ian topuklarının üzerinde dönüp korkak gibi odadan çıkmadan önce bana göz kırptı.

Ardından, apartman kapısından çıkıp gözden kaybolmasını izlerken göğsüm kabardı.

Titreyen kollarımı indirdim, kapıyı olabildiğince sert kapattım ve çift sürgüledim. Tabanca yanımda sallanıyordu. Ağırılığı

ağırdı ama neredeyse tecavüze uğrayıp öldürüldüğümün farkındalığı kadar ağır değildi.

Neredeyse öliüyordum.

Silahlı ayaklarımın dibine bırakarak boğazıma masaj yaptım ve parmaklarımın ucunu Ian'ın beni boğduğu yerde gezdirdim.

Polisi aramam gerekiyor. Dizlerimin üzerine çöküp tanıdık numaraları tuşlamadan önce Ian'ın telefonu elimden aldığı koridorda .

Hoparlöre "Bir saldırı ihbarında bulunmak istiyorum," dedim.

Onlara adresi verdim. Onlara adamın adını söyledim. Hatırladığım kadarıyla saldırıyı detaylandırıdım ve hatta kalmamı tavsiye ettiklerinde telefonu yere bıraktım ve duvara yaslandım.

Ufaldım.

Kırıldım.

Yıllardır bastırılmış işkence ve kendimden nefret gözlerimden dökülürken yüzüm ellerimin arasına düştü. Feryat ettim, çığlık attım ve yumruklarımı yere vurdum, her darbede bir ömür boyu kilitli kalmış gibi hissettiğim iskeletleri serbest bıraktım. Yanağımın altında ılık gözyaşları birikirken devrildim, yerde yan yattım. Dizlerim göğsüme doğru kıvrıldı.

Ve hıçkıra hıçkıra ağladım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

I İfademi verdim ve sorularını cevapladım, nihayetinde tıbbi tedaviyi reddettim. Yorgunluk galip gelmişti.

Bir memur "Bu gece gidebileceğiniz güvenli bir yer var mı?" diye sordu.

sordu.

"Evet."

Olmak istediğim tek bir yer vardı.

Devon'a defalarca ulaşmaya çalışmışım ama nafile. Bir noktada Tad'i bile aradım ama onun telefonu da kapalıydı.

İşte oradaydım, akşamın geç saatlerinde omuzlarıma gevşekçe sarılmış bir battaniye ile Noah'ın kapısının önünde duruyordum. Ben beklerken Memur Fenton yanımda duruyordu.

Noah kapıyı açtığında yüzündeki ifade ancak şok olarak tanımlanabilirdi. "Chelsie?"

Gözlerinde binlerce soruyla bana baktı.

"Bayan Combs bu akşam saldırıya uğradı ve benden onu buraya getirmemi istedi. Ayrılmadan önce geceyi geçirebileceği güvenli bir yer olduğundan emin olmak istedim," diye açıkladı memur.

"Elbette." Noah hızla başını salladı, endişeli gözleri benden hiç ayrılmıyordu.

Cılız bir nefes alarak, "Tanrım... içeri gel," diye mırıldandı.

"Pekala. İşte kartım, hanımefendi. Lütfen benimle irtibata geçmekten çekinmeyin." Memur bize dostça bir baş selamı verdi ve devriye arabasına geri döndü.

Başparmağımla parmağım arasında kartı sıyırdım, sonra Noah'a baktım, hala bana bakıyordu, gözleri verandanın ışığı altında endişeyle parlıyordu. Yutkunarak bakışlarımızı ayırdı ve beni içeri almak için kapıyı açtı.

Tam konuşmak üzereydim ki Beth'in kanepede oturduğunu ve kocaman gözlerle bana baktığını fark ettim.

"Chelsie, ne oldu?"

Kaşlarımı çatarak boğazımdaki ani yumruyu geri yuttum. Noah'nın misafiri olmasını beklemiyordum... hele *ki onun*. "Gerçekten üzgünüm... Gidebilirim. Kendime bir araç çağıracağım."

"Saçmalık." Beth ayağa kalktı, hırkasına ve çantasına uzandı. "Ben giderim. Zaten bebek bakıcısını rahatlatmam gerekiyor."

Beth' bana sempatik bir gülümseme sunmasını izledim, sonra parmak uçlarına basarak Noah'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Beni yarın ara," dedi ona.

Sonra da gitti.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve Noah yüzünü bana döndü, gözlerimiz güçlü bir tutuşla buluştu.

Birbirimize sessizce bakarken, öleceğimi düşündüğümde hissettiğim her şeyi hatırladım.

Korku ve dehşet içinde onu görmüştüm.

Noah.

Hayattaki son anlarım olabileceğini düşündüğüm anlarda zihnimde titreşen *onun* yüzüydü. Kapıyı kırıp, parlak zırhlı şövalyem gibi beni kurtarmaya geldiğini hayal ettiğim kişi oydu. Annem ya da babam değildi. Devon da değildi.

Noah'tı.

Neden?

"Ian," dedim sonunda kısık bir fısıltıyla, Noah'nın dile getirilmemiş sorusuna cevap vererek. Onun adını söylemekten nefret ediyordum; gazyağı ve kül gibi bir tadı vardı. Boynumdaki atkıya uzandım, çekiştirerek çözdüm ve ayaklarıma doğru sallanmasına izin verdim.

Noah'nın gözleri boğazımı boyayan derin çürüklere takıldı. Çenesinin sıkışmasını, yüzündeki kasların seğirmesini izledim. "Bunu sana o mu yaptı?"

Başımı salladım. "Eşyalarımı toplamaya gittiğimde beni dairede bekliyordu. Silahını alacak kadar uzun bir süre kurtulmayı başardım."

Bana doğru bir adım attı, yüz hatlarında korkutucu bir gerginlik vardı ve elini uzatıp yüzümü kavradı. "Sana tecavüz etti mi?"

Çenemi sevgiyle avuçlarının arasına aldığı anda bir nefes kaçtı. Dokunuşu tüylerimin diken olmasına neden oldu.

Gözlerimi kapattım, sonunda kendimi *güvende* hissediyordum. "Hayır," dedim usulca. "Denedi."

"Siktir." Noah beni göğsüne çekti ve kollarını sert bir sarılmayla etrafıma doladı. Kalp atışları içimde titreşerek beni rahatlattı.

Tekrar kırılıyordum, gözyaşlarım göz kapaklarımı ısıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu. "Seni düşündüm," diye itiraf ettim. Dudaklarımı onun tişörtüne bastırduğım için kelimelerim zar zor duyuluyordu. Eli saçlarıma dolanarak beni daha da yakınına çekti. "Beni boğarken seni düşündüm - öleceğimi sandığımda ve ben... Neden bilmiyorum, Noah."

İtirafım kaydedildiğinde kalp atışlarının hızlandığını hissettim, bu yüzden ona bakmak için geri çekildim. Onu görmem gerekiyordu.

Ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu.

NOAH

Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki midem bulandı. Chelsie hayatının sona erdiğini düşünürken *beni* mi düşünmüştü?

Çok derindi.

Şimdi peridot gözleriyle bunun ne anlama geldiğini söylemem için bana yalvarıyordu. Ama bunun zamanı değildi çünkü neredeyse öldürülüyordu.

Öldürüldü.

Onu bir daha asla kollarıma alamayacağımı ya da kötü bir fıkra anlattığımda burnunun kırışmasını izleyemeyeceğimi düşünerek aklım delilikle dolup taşıtı. Saçlarındaki lavantayı ya da tenindeki narenciyeyi bir daha asla koklayamayacağımı düşündüm. Kanım buz gibi akıyordu.

Ona dokunmaya devam etmek zorundaydım. İyi olduğunu kendime hatırlatmak için onun sıcaklığını hissetmeye devam etmeliydim. Onu tekrar göğsüme çektim, başının üstünü öptüm ve rahatladığımı saçlarına üfledim. Gömleğim gözyaşlarını emerken Chelsie kollarımda titremeye başladı.

Ağlarken yumruklarını yüzünün yanında birleştirdi. "Çok korkmuştum."

"Artık iyisin. Çok cesurdun." Bir elimle sırtının küçük kısmını ovarken diğer elimle kafa derisine masaj yaptım ve düğümlemiş saçlarına daha fazla öpücük kondurdum. "Bir şeyin yok."

Başını kaldırdı, yanakları nemliydi. "Ya geri gelirse? Ya bir dahaki sefere hayatta kalamazsam?"

Hayır... *Siktir, hayır.*

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Chelsie uzun bir iç çekişle rahatladı ve bluzunun koluyla gözlerini sildi. "Bir içki alabilirim," dedi bana.

Gözlerimi kırıştırdım, isteğini algılamak için bir an bekledim. "Viski ve şarabım var."

Viski onun seçimiydi. Kanepeye yerleştüğümüzde ona iki küçük bardakla birlikte şişeyi getirdim. Ben içkimi buzun üzerinde yudumlarken, Chelsie likörü bir dikişte yuttu. Kollarının arasında tuttuğu yastığın kenarlarındaki süslemeleri dalgınca karıştırırken başı omzuma yaslandı.

"Teşekkür ederim," dedi ve diğer eliyle bardağı parmaklarının arasında döndürdü. "Sadece sakinleşmeme yardımcı olacak bir şeye ihtiyacım vardı. Kendimi hâlâ... yıpranmış hissediyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Bir travma yaşadınız." Vücudunun bana doğru yükselip alçaldığını hissettim, sıcak ve canlıydı. Viskiye uzandı ve bardağına birkaç ons daha doldurdu.

"Sadece kendimden geçmek istiyorum," diye itiraf etti. "Bu gece uyuyamayacağımı biliyorum."

İkinci kadehi hafifçe öğürerek içti, sonra bir tane daha doldurdu. "Aşırıya kaçma Taraklı," diye uyardım ve ona bir şişe su uzattım.

Chelsie suyu yudumlamadan önce viskiyi sehpanın üzerine koydu. "Sadece beynimin her şeyi tekrar etmeyi bırakmasını istiyorum. Beni boğarken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım Noah. Aklımdan çıkaramıyorum."

Kalbim sızladı. Hayatı için savaşırken ne kadar korktuğunu ancak hayal edebilirdim. "Biraz uyumaya çalışmalısın."

Omzuma doğru başını salladı ve iki ayağının üzerinde yalpalayarak ayağa kalktı, sonra da mahcup bir ifadeyle tekrar kanepeye yığıldı. "Oops. Sanırım alkol beni etkilemeye başladı."

Onu ayağa kaldırdım. "Bence gayet iyi bayılacaksın. Sana odama kadar yardım edeyim. Yine kanepede yatabilirim."

Merdivenlerden yukarı çıkarken Chelsie iki eliyle kolumu kavradı. Yatak odasına girdiğimizde, beceriksiz ayaklarıyla sendeleyerek yatağa doğru ilerledi, sonra yorganın altında kayboldu. Perdeleri çekip ışığı kapattıktan sonra iyi geceler dilemek için yatağın yanında kısa bir süre durdum. "Bir şeye ihtiyacın olursa hemen aşağıdayım. Güvendesin, tamam mı?"

Başını sallayınca yastık yerinden oynadı.

Bir an duraksadım, onu terk etmekte tereddüt

ettim. "Noah?"

Oda karanlıktı ama yüzünün yorganın altından dışarı baktığını görebiliyordum. Yutkunarak ona doğru küçük bir adım attım. "Evet?"

"Benimle kalabilir misin? Bu gece yalnız kalmak ."

Sertçe nefes alarak, ne sorduğunu anladığım sırada gölgede kalan dış hatlarını inceledim. Yanağımı ısırdım ve daha da yaklaştım. "Taraklar..."

Kırılmış, savunmasız ve sarhoştı. Devon bunu öğrenirse ne düşünürdü? Ayrılmış ya da ayrılmamış, o hâlâ Devon'ın kızıydı. Bir travmanın hemen ardından onunla aynı yatağı paylaşmak -hissettiğim bir kadından bahsetmiyorum bile- mantıklı bir teklif gibi görünmüyordu. Chelsie sağlıklı düşünemiyordu.

Mantıklı olan ben olmalıydım.

"güvende hissetmemi sağlıyorsun." diye eklerken sesi çarşafların üzerinde kısılmıştı.

Sikeyim.

Bana ihtiyacı vardı; bu gece yalnız uyumamalıydı ve Devon burada değildi.

Mantığı siktir et.

Yatağın diğer tarafına yaklaştım, içine tırmandım ve kendimi yorganın altına yerleştirdim. Yatağın ortasına doğru ilerlediğimde yatak ağırlığının altında gıcırdadı, vücut ısısının içime yayıldığını hissedebileceğim kadar yakındım. Yastığının üzerinde dağılan saçlarından birkaç tel alnımı gıdıklıyordu.

Chelsie yüzüme doğru döndü.

Bunu yapma. Sadece uyu. Bunu yapma.

Yakındık, aramızda sadece birkaç santim vardı. Karanlıkta bana bakarken dizlerinin dizlerime sürtündüğünü hissettim. "Biraz uyumalısın," dedim, sesimdeki tutukluğu zihnimden silerek. Sessizliğin örtüsüne karşı sertti.

"Bana sarılır mısın?"

Lanet olsun.

Kesinlikle yapacağım bir başka korkunç fikir. "Tabii ki."

Chelsie vücudunu bana doğru kaydırды, yüzünü çenemin altına sokarken aramızdaki boşluğu kapattı. Kollarımı ona doladım, nefesindeki viskiyi ve saçlarındaki lavantayı içime çektim. Sıcak, yumuşak, sarhoş ediciydi ve...

Benimkini.

Bunu düşünmek aptalca bir şeydi. Sadece lanet olası bir aptal, yasak olan tek kadına aşık olabilirdi.

Ama şu anda, bu odada... Ona sahiptim.

Yatağımdaydı; kollarımdaydı.

O benimdi.

Parmaklarım saçlarının arasından geçerek hafifçe okşadı ve en küçük bir inilti çıkardığına yemin edebilirdim. Bu ses vücudumda şok dalgaları yarattı ve sicism karşılık olarak seğirdi. Chelsie sanki gidecek başka bir yer varmış gibi yaklaştıkça bacaklarımız kendiliğinden iç içe geçmeye başlamıştı. Çoktan tamamen bana doğru bastırılmıştı, imkânsız ve tehlikeli derecede yakındı.

Bana baktı, gözlerimiz kilitlenene kadar başını eğdi, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Nefesi yasak bir öpücük gibi dudaklarımı okşadı. "Ne için?" "Her şey için. Bana hissettirdiklerin için."

Yutkundum, vücudum uğulduyordu. "Sana ne hissettirdiğim için?" "Her şeyi," diye yineledi.

Her şeyi.

Bu cevaptan ne anlam çıkaracağımı bilemedim. Aklıma gelebilecek anlamlar sonsuzdu ve beni kolayca delirtebilirdi, bu yüzden okumamayı seçtim. Sarhoştı, sarsılmıştı. Travma geçirmişti.

Ayrıca gövdemi koza gibi sarmış, beni içten dışa doğru ısıtıyordu. Chelsie yakınlığı konusunda utanmazdı; alnından ayak parmaklarına ve bacaklarına kadar vücudunun neredeyse her santimi bir şekilde beni örtüyordu.

çılgınca atan kalbim. Saatli bir bomba gibi damarlarımda gümbürdediğini hissettim ve bana bu anın geçici olduğunu hatırlattı. O benim *değildi*.

Asla olmayacaktı.

"Sarhoşsun," diye mırıldandım. Söylenmesi gerekiyordu ve belki de bu hatırlatmaya ondan çok benim ihtiyacım vardı.

Chelsie alt dudağını çiğnerken gözleri yüzümde dans ediyordu. "Hepsi bu kadar mı? Sarhoş bir an mı?"

Oraya gitme, Combs. Şimdi olmaz. Mükemmel bir aşık gibi bana yaslanmışken olmaz.

Dilim itaatsizlik ediyor, beni şımartması için yalvarıyordu. "Sen söyle."

Günün erken saatlerinde ona bu fırsatı vermişim ama o beni geri çevirmiş, bizi olduğumuz gibi sevdiğinde ısrar etmişti.

Platonik.

Kalbime saplanan hançere rağmen, her şey yoluna girmişti. O anda hayatıma devam etmek için bilinçli bir çaba göstermişim. Onu unutmak için.

Sadece arkadaşmışız gibi davranmak için.

Ve yine de... işte , bedenlerimiz birbirine sarılmıştı ve dudakları benimkinden bir kıl kadar uzaktaydı.

Chelsie gözlerini indirdi. "Ya ne olduğumuzu bilmiyorsam?"

"Biliyorsun."

Kalp atışları benimkilerle dans ediyordu.

Th-thump, th-thump, th-thump.

Aramızdaki hava doluydu. Bir kibrit çakılsa ikimiz de alevler içinde kalırdık.

Belki de çoktan yapmışsındır.

Chelsie tekrar yukarı baktı, dudakları benim adımla aralandı.

"Noah..." "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Daha fazla konuşabiliriz tom-"

Ama sözlerim kısa kesildi, onun mükemmel ağzı tarafından çalındı. Beni öpüyordu.

Beni *öpüyordu*.

İnançsızlıkla donup

kaldım.

Lanet olsun, Chelsie beni öpüyordu.

Küçük bir miyavlama çıkardığında, içimde bir şey ateşlendi; beynim tekrar devreye girdi ve yüzünü ellerimin arasına aldım ve dilimi ağzına soktum. Kollarımda gevşedi, ikimizden de büyük bir şeye yenik düşerken yine o sesi çıkardı.

Elleri tişörtüme yapıştı, dilim onunla düğümlenerek girip çıkarken küçük inilti çıkarıyordu. Chelsie'nin bacakları benimkilere dolanmaya devam etti, birbirine karışmış uzuvlar karmaşası, sol bacağını belime sarmak için kaldırırken, pelvisi bana sürtünüyordu.

Sertleşmişim. Gerçekten sertleşmişim.

Dillerimiz dans ederken hevesli parmaklar saçlarımı kavramak için hareket etti, onunki ağzımın çatısını süpürdü, içeri ve dışarı kaydı.

Lanet olsun... Tadı büyüleyiciydi. Panayırdaki elma şekerleri gibi. Ağzının içinde inerken tüm vücudum yanıyordu ve o da buna kot pantolonumdaki kaya gibi sert çıkıntıya daha sert bastırarak karşılık verdi. Kalçalarım istemsizce ona doğru eğildi, onun sıcaklığını arzuluyordu. "Kahretsin, Combs... beni öldürüyorsun."

Kemerimin tokasına uzandı ve aletim serbest kalmak için beni çağırırdı. Onun içinde olmak istiyordum. Benim olmaktan başka çaresi kalmayana dek, adım dudaklarından tekrar tekrar dökülürken onu yatağa gömmek istiyordum.

Tanrım, ama yapamayız. Yapmamalıyız.

Chelsie'nin parmakları fermuarımla uğraşırken ereksiyonum kot pantolonun üzerinde gerildi. Ağzlarımız hâlâ kaynaşmış, vücutlarımız kıvranıyor, eller her yerdeydi. Göğsümden derin bir hırıltı yükselirken dişlerim birbirine çarptı ve dilini ağzımın içine çektim.

Belki sadece ucu.

Kahretsin, asla sadece bahşiş değildir.

Chelsie pantolonumu bırakarak gömleğinin eteklerini kavradı ve perdelerimdeki aralıktan sızan ay ışığıyla yıkanan göğüsleri ortaya çıkana kadar başının üzerinden yukarı çekti.

Gözlerim daldı, kalbim tekledi.

Sırtını dikleştirdi, ense mi avuçladı ve yüzümü göğsüne doğru çekti. İnledim, ağzım esmer bir meme ucunun etrafına kapandığında neredeyse kendimi kaybediyordum ve o da haykırdı. Chelsie'nin tırnakları boynuma batarken ben dişlerimle onu ısırdım, sonra diğerini tatmadan önce dilimi çakıllı tomurcuğun üzerinde gezdirdim.

Onu sırt üstü yatırdım, üzerine çıktım ve dudaklarım güneye doğru ilerlerken parmaklarımızı birbirine geçirdim. Islak öpücüklerimin altında karnı çırpınırken göbek deliğini sıyırdım ve kot pantolonunun kenarına indim.

Yukarı bakarken, tereddüt ettim.

Bunu yapmamalıyız, diye söylendi zihnim.

Vücudunu eğdi, kalçalarını kaldırarak daha fazla dikkat çekmek istedi.

"Noah, lütfen."

Gözlerim kapandı, şehvet ve ihtiyacın üstesinden geldim ve...

Her şeyi.

Chelsie pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken elleri titredi ve dizlerinin etrafında kıvrılana kadar belinden aşağı itti.

Lavanta ipeği gözüme çarpıp ıslaklığıyla lekelenince içimdeki hayvan harekete geçti. Kot pantolonunu yakaladım ve iç çamaşırını kenara çekip kalçalarının arasına dalmadan önce bacaklarından tamamen çektim.

Resmen çığlık attı.

Dilim onun içine girdiğinde içimden benzersiz bir tatmin iniltisi döküldü. Külotunu tamamen çıkarmak için gereken birkaç saniyeyi bile ayıramadım ve bunun yerine, ağzım ziyafet çekerken küçük ipek parçasını kenara çektim.

"Noah, Noah... Aman Tanrım..." Nefes nefese kaldı ve kıvrandı, elleri saçlarımın arasına girdi ve yumruk yaptı. "Durma, lütfen..."

Avucumla dış uyluğunu kavrayarak bacaklarını birbirinden ayırdım ve dilimi yarığına doğru kaydurdım. "Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye mırıldandım ona karşı, klitorisiyle alay ederek. Keskin bir çığlıkla yukarı doğru eğildi. "Tanrım, sırlıslık olmuştun."

Başımı eğdim ve klitorisini emdim, iki parmağımı içine sokarken mükemmel ritmi buldum. Kalçaları yüzümü sıkıca kavradı, vücudu şilteden kalktı, inlemeleri çaresiz ve düzensizdi. Onu uçurumun kenarına getirmeden önce, yüzümü kaldırdım ve parmaklarımı çıkardım, altımda işkence dolu bir aciliyetle kıvrınmasını izledim.

"Lütfen, durma," diye yalvardı.

Yüz yüze gelene kadar vücudunda sürünerek ilerledim. Gözleri fal taşı gibi açılmış, şehvetle dolmuştu. Saçları altın rengi, karmakarışık dalgalar halinde yastık kılıfının üzerine yayılırken yanaklarında derin bir kızarıklık vardı. Gözlerimiz kilitlendiğinde bacaklarının arasına uzandım ve parmaklarımı tekrar içine soktum.

Chelsie'nin nefesi kesildi, dudakları küçük bir şaşkınlık ciyaklamasıyla ayrıldı. Üçüncü parmağımı sokup kabaca pompalarken göz temasını kesmedik.

Başparmağım klitorisini okşuyordu. Burunlarımız birbirine değdi, dudaklarımız birbirine sürtündü ve ben düzensiz bir şekilde, "Parçalanmanı izlemek istiyorum," diye fısıldadım.

Gözleri parladı, ağzı hala ayıktı, sanki kelimeler boğazına takılmış ve çıkış yolu yokmuş gibi. Ama ben onun sözlerini istemiyordum. Sadece gelmesini istiyordum.

Dizleri daha da açılırken parmaklarımı içeri ve dışarı ittim, vücudu serbest bırakma başlangıcıyla gerildi. Parmaklarımı ıslatırken sessiz odada ıslak, kaygan sesler yankılandı ve kendimi hala pantolonumu zorlayan acı verici ereksiyondan uzaklaştırmak için iç yanağımı ısırdım.

Ama bu benimle ilgili değildi. Bu onunla ilgiliydi; özellikle de böylesine kötü ve vahşi bir şeyin ardından onun güvende hissetmesini, sevilmesini, el üstünde tutulmasını sağlamakla ilgiliydi.

Bu ona tam olarak ne olmamızı istediğimi söylemekle ilgiliydi.

Vücudu yükselirken boğazında keskin bir nefes düğümlendi, elleri omuzlarımı kavradı, parmakları morardı.

"Benim için gel," dedim dudaklarına karşı, başparmağım daha sert masaj yapıyordu.

Kırıldı. Bakışlarını bana sabitleyen Chelsie gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşaldı, ben hızımı yavaşlatıp onu öpmek için eğildiğimde beni sıkıca kavradı.

Ağlamasının geri kalanını ağızımla çaldım, yüzünü kucaklarken parmaklarımı içinden çektim, altımda doygun bir yığın haline gelene kadar dilini benimkiyle nazikçe okşadım.

Ama ellerimi boynuna indirdiğimde irkildi ve öpüşmemiz boyunca tısladı.

Kahretsin.

Çürükleri.

Nefes nefese ve hâlâ sersemlemiş bir halde geri çekildim. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Chelsie dişleriyle alt dudağımı ısırdı. "Beni öpmeye devam et."

İçimden bir inilti çıktı, içimdeki mağara adamı serbest bırakılmayı talep ediyordu.

İstiyorum. Almak. Sahip olmak.

Balı hâlâ parmaklarımı ıslatıyordu ve dudaklarım ateşli öpüşmelerimizden dolayı karıncalanıyordu.

Ama lanet olsun... boynuna dokunduğumda acı içinde irkildiğini görmek gerçekliğe keskin bir tokat gibi geri döndü. Az önce deli bir adam tarafından saldırıya uğramıştı; neredeyse tecavüze uğruyordu.

Onu ne kadar istesem de, sarhoşken ve travma geçirirken devam edemeyecek kadar çok önemsiyordum.

Zaten çok ileri gitmiştim.

Her nasılsa, bir parça güç ve sağduyu bularak direndim. Başımı eğdim, ağzı bir öpücük daha almadan hemen önce ondan uzaklaştım. "Chelsie, durmalıyız."

Yüzüme doğru dönerken alnını benimkine dokundurdu, eli boynumun arkasında kıvrıldı. Çenesini yukarı kaldırarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Tatlı, mükemmel bir öpücük. Çok daha fazlası için bir söz. "Lütfen... benimle seviş."

Gözlerim kapandı, iradem azaldı. "Tanrım... yapamayız. İlk seferimizin böyle olmasını istemiyorum."

"Ama biz zaten-"

"Bu senin içindi. Seni iyi hissettirmek istedim." Sonunda uzaklaştığında, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Gözleri yaralanmış gibiydi.

"Yapamayacağımızı biliyorsun," dedim nazikçe. "Sen hâlâ şoktayken bencil olmayı reddediyorum. Sabah benden nefret edeceksin."

"Senden asla nefret edemem."

Başparmağımla elmacık kemiğine masaj yaptım. "Kendimden nefret ederdim."

Kendini geriye doğru iterken gerçeklik onu ele geçirmiş gibiydi. "Tanrım, özür dilerim..." Chelsie atılmış gömleğine uzandı ve onu başının üzerinden geri çekti, ardından yatak örtülerini yarı çıplak vücudunun üzerine çekti. "durumdayım. Sana baskı yapmak istememiştim. I-"

"Dur, öyle olmadı, tamam mı?" Onun pişmanlığını ya da utancını istemiyordum. Özür dilemesini de istemedim. Sadece anlamasını istedim. "Sabah kendini daha iyi hissettiğinde konuşabiliriz. Bunu daha ileri götürmek istemediğimi söylemiyorum çünkü istiyorum. Gerçekten istiyorum." Sıkım onaylarcasına seğirdi. "Koşullar uygun olduğunda."

Sözlerini düşünerek yavaşça başını salladı.

"Tamam." "Biraz dinlen. Yarın konuşuruz."

Dudaklarını dişlerinin arasına alıp endişelenerek tekrar başını salladı ve dönüp benden uzaklaştı.

Ulaşamayacağım bir yere gittiği anda boşluğa düştüm. Yatağın kendi tarafımda rahat etmeye çalıştım, dilim hala onun tadına bakmanın kalıntılarıyla uğulduyordu, ama Chelsie bana bakmak için sırt üstü dönerek beni şaşırttı.

"Beni hala tutabilir misin?"

Kalp tellerim göğsümün içinde çekiştirildi - uzun zaman önce kopmaz düğümlerle bağlandığını düşündüğüm teller. "Tabii ki," dedim, kendiminkini yankılayarak

Daha önceki cevabım. Ona sarılmaya asla hayır diyemezdin; o hayatındaki birkaç iyi şeyden biriydi ve böyle bir şeyi bırakamazdın.

Yatağa doğru ilerledim ve kollarımı ona dolayarak onu kendime çektim. Teni sıcacıktı, sanki sahilde durgun bir gün geçirmiş gibiydi. Neredeyse saçlarındaki tuzlu suyun ve deniz kabuklarının kokusunu alabiliyordum.

New York'ta kış mevsimiydi ama o her zaman yaz olacaktı.

"İyi geceler," diye fısıldadı kolumun kıvrımına, bir anda uykuya daldı. Nefes alış verişinin yavaşlayıp sakin ve ağır nefeslere dönüşmesinden bunu anlayabiliyordum. Bir süre sanki koyunlarmış gibi saydım onları. Mükemmel, parlak koyunlar.

Bir. İki. Üç. Gir
ve çık.

Gir ve çık.

Zaman başladım. Nefes başına sekiz saniye. Altı saat uyusaydık, kollarımda 2.700 nefes almış olacaktı.

Beynimi susturmaya çalıştım. Böyle giderse asla uyuyamayacaktım.

Nasıl yapabilirdim ki?

Chelsie Combs yatağında sızmış, ateşli bir aşık gibi bana sarılmıştı. Öpüşmüştük. Onun tatlılığının tadına bakmıştım. Dilinin kıvrımlarını ve saçlarını nazikçe çekiştirdiğimde sırtını nasıl kamburlaştırdığını biliyordum. Alt dudağı dişlerimin arasına sıkıştığında çıkardığı sesleri hatırladım.

Geldiğinde gözlerindeki bakışı ezberlemiştim. Her şeyden önce, daha fazlasını bilmek istiyordum.

Her şeyi bilmek istiyordum.

Derin bir iç çekerek yüzümü saçlarına yasladım ve onu şefkatle sıktım. Mümkün olduğunca çok saniyenin tadını çıkarma çabalarım rağmen uyku beni ele geçirdi ve nefeslerim onunkilerle aynı zamana yerleşti.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

I kıkırdama sesleriyle uyandığıma yemin edebilirdim; küçük ve çocuksu bir insanın kıkırdamaları. *Daniel Tiger's Neighborhood'un* müziğini söyleyen minik parmakların saçlarımla oynadığını hissettim. Denedim Gözlerimi açmaya çalıştım ama ışık kör ediciydi, sanki odaya stratejik olarak binlerce güneş yerleştirilmişti ve tek amaçları retinalarımı yakmaktı. Bir elimi alnıma bastırarak, aralıksız çarpıntıyı durdurmak için boşuna uğraştım.

Sonra gerçekten de yanımda bir çocuk olduğunu fark ettim. "Sam?"

Bu benim sesim miydi? Sesim bitkin ve güçsüz geliyordu.

Bu durum sağımda zıplayan genç çocuğu pek etkilemişe benzemiyordu.

"Günaydın, Bayan Chelsie! Yine yatıya kalmışsınız."

Sam odaklanana kadar yarım düzine kez göz kırptım. Noah ile benim aramda diz çökmüştü.

... Noah?

... *NOAH!*

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Baban bana sarıldığı gibi sana da sarılıyordu."

Kahretsin.

Noah sonunda yatakta kıpırdandı ve ben yutkunurken gözlerim ona kaydı.

Yutmak çok acı veriyordu.

Boğazımdaki morarmış ete dokundum, bu da önceki gün yaşadığım tüm olayların şiddetli bir fırtına gibi geri gelmesine neden oldu.

"Krep yapabilir miyiz?" Sam sordu.

Noah ellerini başının arkasında birleştirmiş tavana bakıyordu. Sahip olduğum azıcık enerjiyi kendimi oturur pozisyona getirmek için kullandım.

"Krep kulağa harika geliyor," dedim. Sesim son yirmi yıldır günde bir paket sigara içmişim gibi çıkıyordu. "Nasıl yapılacağını biliyorsun, değil mi?"

Sam kocaman gözleri ve dağınık saçlarıyla bana baktı. "Hayır, aptal! Ben sadece bir çocuğum."

Noah da oğlunun cazibesine karşı bağışıklığı olmadığı için gülümsedi. "Neden gidip dişlerini fırçalamıyorsun, dostum. Birkaç dakika içinde aşağıda olacağız."

"Tamam." Yataktan dört ayak üzerinde sürünerek çıktı ve bizi kaçınılmaz sabah sohbetimizle baş başa bırakarak kapıdan uçtu.

Aman Tanrım. Noah'la sabahtan kalma bir ilişki yaşıyorum.

Noah bana döndüğünde, yorganı çeneme kadar çektim, ondan saklanmaya çalıştım - patavatsızlıklarımdan saklanmaya çalıştım. "Sen bir şey söylemeden önce," diye başladım, "sana büyük bir özür borçluyum." Kaşlarının çatıldığını neredeyse görebilecek olmama rağmen ona bakmayı reddettim. Dudaklarının ince bir çizgiye dönüştüğünü hayal ettim.

"Ne için?" diye sordu. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözlerimi zorla ona doğru çevirdim ve ona bakmak canımı *acıttı*. Büyük bir çizgiyi birlikte aştığım adama bakmak bana acı veriyordu.

Onunla neredeyse seks yapıyordum. Yapmak istemiştim.

En iyi arkadaşım.

Karnım ağrıyor, içim burkuluyordu. "Her şeyi yanlış yaptım," dedim usulca.

Bunu nasıl görmedi? Bana iğrenmekten başka bir şeyle nasıl bakıyordu?

Evet, Devon beni terk etmişti ama kafası iyiydi ve sağlıklı düşünemiyordu. Henüz bazı şeyleri konuşmamıştık bile.

Batırdım.

Noah bana iğrenerek bakmıyordu. Bana bakıyordu, evet - öylesine ateşli bir bakışla bakıyordu ki, burnumu gıdıklayana kadar yorganı daha da yukarı çekmek zorunda kaldım. Ama iğrenme yoktu. Pişmanlık ya da düşmanlık yoktu.

Başka bir şey daha vardı.

"Ne olduğunu hatırlıyor musun?" Sesinde hafif bir endişe vardı ve cevabının ne olmasını istediğinden emin değildim.

"Evet," diye .

Oh, hatırladım. Yasak öpücükler, birbirine dolanmış uzuvlar ve kalçalarımın arasına gömülmüş yüzüyle ilgili anılar aklımdan geçti.

Daha fazlasını istediğimi hatırladım. Noah Hayes'in *hepsini* istemiştim. Yanaklarım yanarken, diğer yanlarım neşelendi.

"Çok özür dilerim Noah," diye bağırdım. "Neredeyse kendimi sana atacaktım. Sadece... sarhoştum ve üzgündüm."

Noah'ın ifadesi değişti. Yaralı görünüyordu. Sanki ondan çok değerli bir şey çalmışım gibi.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye tersledi. Yüz hatları sertleşti, çenesi gerildi. Zümrüt gözlerindeki o tanıdık ışıltı kaybolmuştu.

"Tanrım... Seni dramamın içine sürüklediğim için özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak. Beni hiçbir şeyin içine sürüklemedin. Gerçekten beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlayabileceğini mi sanıyorsun?" Ses tonunda alaycılık vardı. Her hecesinden acı damlıyordu.

Tekrar yutkundum, boğazım ağrıyor ve kaşınıyordu. "Muhtemelen beni rahatlatmak zorunda hissettin."

Noah güldü ama bu mutlu bir gülüş değildi. Sırtımdan aşağı bir ürperti gönderen aşağılayıcı bir kahkahaydı. Doğrulup yatağın çerçevesine yaslandı. "Mecburen," diye tekrarladı, sanki bu benim söyleyebileceğim en iğrenç kelimeymiş gibi. Kaba bir kesik gibi havayı delip geçti.

"Sağlıklı düşünemiyordum. İsteyerek yapmadım-"

"Sadece dur," dedi.

Endişe midemin çukurunda fokurdadı. "Ne?"

"Konuşmayı kes." Noah yorganı çekti ve bacaklarını yatağın diğer tarafına attı. Başı eğik, omuzları gergindi. "Senin bahanelerini ya da gerekçelerini istemiyorum."

Yumruklarım battaniyeye sıkıca sarıldı. Beni onun düşmanlığından koruyan tek şey buydu. Yüzü bana dönüktü, bu yüzden sırtındaki kasların beyaz tişörtünün kısıtlamaları altında öfkeyle esnemesini izledim. "Bunlar bahane değil, Noah. Bunlar gerçek. Özür dilediğim için beni neden cezalandırıyorsun?"

Elleri yatağın kenarını kavrarken sessizdi. "Noah..."

"Evine git, Chelsie."

Sıcak gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı, yüzüm onun kovulmasından duyduğum üzüntüyle kızardı. "Neden böyle davranıyorsun?"

Sonunda ayağa kalktı ve sadece cüretkârlık olarak tanımlanabilecek bir bakışla yüzüme baktı, kolları iki yanında uzanıyordu. "Benden ne istiyorsun, Combs?"

Gözyaşlarım dökülmeye başladığında dizlerimi göğsüme çektim. Sesi sanki görünmez bir ipin ucuna ulaşmış gibi bıkınlık doluydu. Ama ben bir ip olduğunu bilmiyordum. Ona daha fazla gevşeklik vermek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum ve ihtiyacı olan kelimeleri bulamıyordum. "Bilmiyorum."

Başarısız olduğumu biliyordum.

İpi onun elinden çekip almıştım. "Evine git."

Home.

Neden zaten evdeymişim gibi hissediyordum?

Yatağın kenarına doğru ilerlerken, çıplak ayaklarım zeminin serin yüzeyine değdiğinde duraksadım. "*Benden* ne istiyorsun?" Karşı çıktım. Sırtım Noah'ya dönüktü ama onun hayal kırıklığıyla yavaşça göz kırptığını hayal edebiliyordum.

"Chelsie..." İstifa.

Yorgunluk.

Yataktan kalktım, ona bakmak için döndüm, yüzünü görmek istiyordum.

"Size bu cevabı veremem," dedi. "Bilmediğim için değil... çünkü bir anlamı yok."

Alt dudağımı çiğneyerek kollarımı bir güvenlik battaniyesi gibi kendime doladım.

"İhtiyacın olan şey ben olamam," diye bitirdi.

Ses tonundaki kesinlik karşısında göğsümde panik patladı. "Ne demek istiyorsun? Arkadaş olamayacak mıyız?"

"*Biz diye bir şey yok diyorum.*"

Sözleri canımı yaktı. Ellerimi üst kollarımda aşağı yukarı ovuştururken, çenem titrerken çözülmenin ve suçluluğun yavaş yanışı beni sarstı. Aramızda sadece kral boy bir yatak vardı ama sanki milyonlarca kilometre vardı.

Söyleyebileceğim başka bir şey olmadığını biliyordum. Benim için ne ifade ettiğini nasıl anlatabilirdim ki?

Tanrım... Benim için ne ifade ediyordu?

Dün gece benimle sevişmesi için ona yalvarmıştım.

Bugün arkadaşımı geri almak için çaresizdim.

"Kendime bir Uber çağıracağım," dedim ve odadan çıkmak için döndüm.

Omzumun üzerinden Noah'ya baktığımda, benden bakıyor, bir elini yüzüne sürüyor ve başını sallıyordu.

Hayal kırıklığı.

İnsanları hayal kırıklığına uğratmakta iyiydim. Belki böylesi daha iyiydi.

Merdivene ulaşmadan önce Sam'in yatak odasının önünden geçtim. Yerde oturmuş, arabalar ve kamyonlarla oynuyor, minik araçları halının üzerinde iterken kendi kendine konuşuyordu. Çekmecelerinden giysiler fırlıyordu; maviler, turuncular ve sarılardan oluşan bir çeşitlilik üstlerinden görünüyordu. Bir an için gözlerimi kapattım, lacivert duvarları ve pelüş beyaz halıyı hayal ederek görüntüyü hafızama kazıdım. Odanın kenarları boyunca uzanan dinozor bordürü dört duvarı da vurguluyordu. Tavan vantilatörü dönüp duruyor, yeşil ve beyaz çizgili perdeleri ileri geri dalgalandırıyordu.

İç çekerek merdivenlerden inmeye devam ettim ve bir elimi kasıtlı olarak parmaklık boyunca gezdirdim. Parmak uçlarımin altı serindi. Aşağı inerken çerçeveli fotoğraflara bakarken Ruby ile çekilmiş aile fotoğrafının kaldırıldığını, yerine Sam ile birlikte dondurma yerken çekilmiş, yüzümüzde şapşal gülümsemeler olan küçük bir cep telefonu fotoğrafının konduğunu fark ettim.

Yıpranmış bir nefes alıp inişime devam ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı döküldü.

Çantamı elime aldığımda telefonumu çıkardım ve bildirimleri kontrol ettim. Lisa, Julia ve Devon'dan bir sürü mesaj vardı.

İyi misin?

Seni az önce haberlerde gördüm!

Neredesin? Onu yakaladılar

mi? Devon: Ara beni.

Telefonumu ve çantama geri koydum.

Elbette Noah beni merdivenlerden aşağı kadar takip edecek ve gitmememi söyleyecekti. Sonra mutfağa geçip tarçınlı krep, sosis ve çırpılmış yumurta pişirecek, Sam de yumurta sarılarını kırıp masayı hazırlamaya yardım edecekti. Tanıdık şakalaşmalarımız ve haftalık planlarımız hakkında konuşurken bulaşıkları yıkamasına yardım edecektim.

Ama bunların hiçbiri olmadı. Üst kattaki duş açıldı ve Noah'nın peşimden gelmeyeceği gerçeğine kendimi teslim ettim. Bu sefer tek başımaydım.

Çantamın askısını omzuma attığım sırada ön kapı ısrarla çalındı. Kim olduğunu anladığım için çenemi kaldırdım.

Kapıyı açtığımda hasta görünümlü Devon'la karşılaştım.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Yüzü cılız görünüyordu, teni cansızdı - neredeyse gri renkteydi. "Devon," diye mırıldandım.

"Kahretsin, Chelsie."

Giriş kapısından içeri daldı ve kollarını sıkı bir sarılmayla bana doladı. Kollarım eskiden olduğu gibi içgüdüsel olarak kucaklamaya karşılık vermek için kalkmadı ve bunun yerine yanlarımda, gevşek ve kayıtsız kaldı. "Sana ihtiyacım vardı" diye mırıldanarak uzun bir nefes verdim.

Öfkeliydim çünkü boğazlanırken yanımda değildi. Ian beni oturma odasının zemininde soğukkanlılıkla öldürmeye çalıştığında saldırganımı defetmek için orada değildi.

Devon orada değildi.

gittiği ya da Cedar Caddesi'ndeki favori mekânımızdan Çin yemeği almaya gittiği için değil, bir yerlerde kafayı bulmuş, etrafındaki dünyadan habersiz olduğu için. Benimle iletişimi kesmek için telefonunu kasten kapatmıştı. Uyuşturucu ve karanlıktan oluşan keyifsiz dünyasında kamufle olmayı seçmişti.

Kendime de kızgındım.

Noah'ı öpmüştüm. Bana bir şeyler yapmasına izin vermişim - hoşuma giden şeyler, şu anda kalp atışlarımın hızlanmasına ve puslu anılar içimden geçerken kalçalarımın sıkılmasına neden olan şeyler.

Tekrar yapmak istediğim şeyler?

Çelişki beni dürttü ve içimde kaşıntı hissetmeme neden oldu.

"Siktir," diye fısıldadı Devon boynumun kıvrımına. "Telefonunu karıştırıp durdum, çok endişelendim. O orospu çocuğunu yakalayabildiler mi?"

Avuçlarımı göğsüne bastırdım ve yüzümdeki meydan okuyan bir tutam saçı fırçalarken kazağımın kollarını ellerimin üzerinden geçirdim. Devon gözlerinde boş bir bakışla yüzümü süzdü ve cevabımı bekledi.

Birkaç vuruşluk ağır bir sessizlik geçti.

"Dün gece Noah'ı öptüm." Kelimeler dudaklarımdan isyanla döküldü. Günahlarımı Devon'a itiraf etmeyi planlamamıştım, henüz değil. Noah'nın evinde, Sam tam tepemizde *Hot Wheels*'iyle oynarken olmazdı.

Devon'ın yüzünde bir tepki olup olmadığını incelerken midemde bir bulantı dalgası oluştu.

Devon kısa ve ince de olsa bu itiraf karşısında irkildi. Gözümü kırpmış , kaçırabilirdim. "Anlamıştım," diye cevap verdi, ses tonu

Hiçbir şey. Kayıtsızlık bile kulağa çok cesur bir tepki gibi geliyordu. "Buraya gelip seni aramanın yeterli olduğunu düşündüm."

"O benim yanımdaydı ama sen değildin."

Devon ayaklarını sürüyerek ayakkabı bağcıklarına baktı.

Hâlâ sessizdi. Hâlâ okunamıyor.

Neden kızgın değildi? Neden benden nefret etmiyordu? Ayrıldığıımız anda arkadaşının kollarına koşmuştum... tıpkı Devon'ın şüphelendiği gibi.

Yutkundu ve sadece gözleriyle bana baktı. "Onunla yattın mı?" Dudağını ısırp başımı hafifçe sallarken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Hayır, ama..."

Ben istedim.

Utanmazca davranmış, Noah'ya beni alması için yalvarmıştım. "Ama ne?" diye bastırdı.

Mahcup bir şekilde başka tarafa baktım, "Biz... şakalaştık" diye itiraf ederken onunla yüzleşemedim. Başımı eğerek utancımı gizlemeye çalıştım. "Sen benden ayrıldın Devon, sonra da saldırıya uğradım. Sana ulaşamadım. Partiye kafan güzel gelip beni utandırdın, ilişkimizin bittiğini söyledin ve sonra-"

"Dün ne dediğimi biliyorum ama seni kaybetmek istemiyorum." Hızlı bir nefes alarak tereddüt ettim.

Devon öne atıldı, yüzümü ellerinin arasına aldı, gözleri nihayet umursamazlıktan daha fazla bir şeyle parlıyordu. "Neden bu kadar uçuğumu bilmek ister misin?" diye geveledi yanaklarımı sıkarak. "Senin yüzünden."

Göğsüm sıkıştı. "Ne?"

"Senin yüzünden kafayı yedim bebeğim. Noah'la olan tüm bu saçmalıklar. Kızgınlım ve kıskancım, tamam mı? nasıl baktığınızı gördüm. Her şey boka sarmadan önce bana nasıl bakıyorsan ona da öyle bakıyorsun." "Onu istiyorsun. Ne zaman o etrafta olsa o güzel suratının her yerinde bunu görüyorum."

"Bu... bu değil..." Ellerim yumruk olurken nefes alış verişim düzensizleşti. Gözyaşları gözlerimi yaktı, sözleri kaydedildi ve derinlere yerleşti.

"Evet, öyle. İşte bu yüzden kendimi kaybetmemek için bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım vardı. Düşünmem gereken Grammy'ler var; kariyerim. Beni deli ediyorsun, Chels." Devon saçlarımı okşayarak beni göğsüne çekti. "Bir kez olsun beni seç, olur mu? Bana yardım et. Düzelt beni. Bilmiyorum, sadece... *kal.*"

Sesim boğazımda düğümlenirken kaşlarım çatıldı, kelimeler şekerleme gibi yapıştı. Her şeyi anlamaya çalışırken ılık gözyaşlarım tişörtünün önünü ıslattı. "Özür dilerim," diye kekeledim, nefesimi toplamaya çalışıyordum. "Seni bu kadar üzmemiştim. Sebebinin ben olduğumu bilmiyordum-"

"Hey, sorun yok. Baştan başlayabiliriz, değil mi?" Saçlarıma doğru iç çekti. "İki kırık insan, birbirlerini tekrar bir araya getiriyorlar."

muydu?

İkimiz de kadar kötü batırmıştık ki, birbirimizi iptal mi etmiştik? Bu her şeyi yoluna mı sokacaktı?

İstediğim bu muydu? Aramızın iyi olmasını mı?

İkinci kattan gelen duş fiskiyelerinin sesi daha yüksekti ve Noah'nın sıcak suyun altında durup beni yıkadığını, Devon'ın ise beni kollarına alıp ikinci bir şans için yalvardığını hayal ettim.

"Tamam," diye fısıldadım sonunda.

Suçluluk ve zayıflatıcı bir sorumluluk duygusu ayaklarımı ileriye ve Nuh'un ön kapısından dışarı taşıdı.

Devon'ın şu anda bana ihtiyacı vardı.

Bana ihtiyacı vardı.

Ve ona sırtımı dönemezdim.

BÖLÜM YIRMI ALTI

Tertesi hafta gazeteciler, avukatlar, dedektifler, fotoğrafçılar, medya ve güvenlikten oluşan bir kasırga gibi geçti. Bir anda ünlü biri haline gelmişim; bazıları için bir kurban, diğerleri için bir rol model ve sektördeki üst düzey yöneticilere karşı sorumluluk. Mümkün olduğunca anonim kalmak için güneş gözlükleri ve büyük boy kazaklar olmadan evden çıkmamıştım. Çok yorucuydu.

Devon ve ben yeni bir rutine girmiştik. Artık aramızdaki şeyler farklıydı. Geç saatlere kadar kanepede patlamış mısır ve Netflix alemleri yoktu. Çalıntı bakışlar, romantik jestler ya da tutkulu sevişmeler olmamıştı.

Kavga da etmiyorduk. Tartışma ya da hararetli sözler yoktu. Anlaşmamız... bayattı. Sıkıcıydı. Tam olarak *bir anlaşmaydı*. O hafta Devon'ı grup programı nedeniyle pek görememiştim, Grammy'ye hazırlanmak için iki konser ve üç ayrı antrenman yapmıştı.

Gergin olduğumu söylemek hafif kalır.

Ian'dan hâlâ haber alınamıyordu, bu yüzden telefonumu her an yanımda tutuyordum, belki o aramayı alırım diye... Ian'ın sokaklardan çekildiğini ve artık bana zarar veremeyeceğini garanti eden aramayı.

Devon yüksek teknolojili bir güvenlik sistemi kurmuş ve kapıya daha fazla kilit ve sürgü eklemişti. Sitede 7/24 bir güvenlik görevlisi bulunuyordu ve ek korumaya sahip olmak rahatlatıcıydı. Yine de, hiçbir şey sürekli paranoyayı silecek gibi görünmüyordu. Bana göre Ian her zaman oradaydı, pencerelerimi gözetliyor ve kulağıma fısıldıyordu. Tanımadığım bir ses duyduğumda ya da duvarımda garip bir gölgenin dans ettiğini gördüğümde kollarımdaki küçük tüylerde yaşıyordu.

Belki de hep orada yaşayacaktı.

Noah'ya gelince, o gecedeki beri arhiçbir şey gibi olmamıştı.

Nasıl yapabilirler?

Onu o hafta sadece bir kez, New Jersey'de çaldıkları konserlerden birinde görmüştüm. Tüm grup birbirinden kopuk ve uzak görünüyordu. Devon neredeyse hiç konuşmamıştı, bu da diğer üyelerin havasını belirliyordu. Performansları çok az iletişimle çamurlu ve amatörce olmuştu.

Lisa'yla birlikte sahne arkasında huzursuzca kıpırdanıp durmuş, her şeyin benim hatam olduğu hissinden kurtulamamıştım.

"Sakın kendini suçlamaya kalkma Chelsie," demişti Lisa, parmaklarını benimkilerle birleştirip elimi şefkatle sıkarak. "Psikopat bir eski sevgilin olmasından sen sorumlu değilsin. Devon'ın uyuşturucu kullanmasına sen sebep olmadın. Bunu kendine yapma."

"Ben bu resimde olmasaydım, her şeyin yoluna gireceği hissinden kurtulamıyorum."

Lisa başını salladı, kırmızı bukleleri ciddiyetle sallanıyordu. "Hiçbir şey yolunda gitmez çünkü hayat böyledir. Hiçbir şey asla 'iyi' değildir. Her zaman bir tür savaş vardır."

Lisa'nın ciddiye almaya çalışmıştım ama tam olarak yankı bulmadılar.

"Chelsie..." Lisa o gece daha sonra söylemişti. "Neden hala Devon'la birliktesin?"

Bu soru beni şaşırtmıştı.

Zihnim bir cevap çalışıyordu ve bir cevap aramak zorunda kalmam, en başta onunla kalma kararımı sorgulamama neden oldu.

"Çünkü her şeyin daha iyiye gideceğini ummaya devam etmek zorundayım," diye yanıtladım sonunda. "Pit Stop'ta tanıştığım Devon Sawyer'ın hâlâ orada bir yerlerde olduğuna inanmam gerekiyor."

Lisa tüylerimi diken diken eden bir şekilde iç geçirdi. "Chels... umut ve inkâr iki farklı şeydir. Devon çıkmaya başladığınız zamanki adam değil. Eski alışkanlıklarına geri dönüşorsun. Ian'ı düzeltmedin, Devon'ı da düzeltemezsin."

"Devon, Ian değil. Sadece değil."

"Her zehirli durum aynı, bu zehirli olmadığı anlamına gelmez."

Duvara yaslanmış, gözlerim tırnaklarımin ucunu incelerken kaskatı kesilmiştim. Lisa sırtımı okşadı, sanki gerçeği söylediği için sessiz bir özür diler gibiydi. Sanırım daha önce bu şekilde düşünmemiştim. Ben bir

besleyici; umutlu bir iyimser. Ömür boyu *yardımsever*. Her zaman insanların içindeki iyiliği görmeyi seçtim ve ne zaman dağılsalar kırılan parçalarını onarmaya kararlı hissettim.

Ian umutsuz bir vakaydı ama Devon için hâlâ umut vardı.

Noah gösteriden sonra sahneden inmişti, yüz hatları hayal kırıklığıyla kazınmıştı.

"Orada iyi iş çıkardın," dedim ona, küçük bir gülümsemeye zorlayarak.

O meşum sabah onun evinden ayrıldığından beri aramızdaki ilk temas buydu. Ne mesajlaşma, ne telefon görüşmesi, ne de Sam'e bakıcılık yapma teklifi vardı.

Hiçbir şey.

Yine de orada iyi işler yaptığını bilmesini istedim. O her zaman yaptı. Hangi şeytanlarla boğuştuğu ya da grubun ne yapıp yapmadığı hiç önemli değildi - Noah zanaatında kararlıydı. Gitarının tellerini başarılı bir ustalıkla kopardı. Nadiren bocalar, ama bocaladığında bile hataları sanat gibi gelirdi. Ve o gece, sahnedeki adamlar hayranları için set boyunca tökezleyip numara yaparken, Noah parlamıştı.

Bunu bilmesini gerçekten istemiştin.

Noah gitarının askısını kafasına geçirirken, "Berbattı," demişti. Yüzünden boncuk boncuk ter akıyordu, saçları alnına yapışmıştı ve benden uzak durmaya çalışıyordu.

O gece bana bir kez bile bakmadı.

Bunun için onu sarsmak istemiştin. Beni *görene* kadar yumruklarımı göğsüne vurmak istemiştin. Sahip olduğumuz şeyin hala orada olduğunu haykırmak istemiştin... sadece yük, kir ve berbat kararların katmanlarının altına gömülmüştü.

Kendimi bir metre yerin altındaymışım gibi hissediyordum ve eğer kazmaya ve tırmalamaya devam edersem, ağır toprağın arasından bir ışık huzmesi sızacaktı. Noah beni bekliyor olacaktı. Her şey eskisi gibi olacaktı ve arkadaşımı geri kazanacaktım.

Evde olurdum.

Ama ben hiçbirini yapmamıştım. "O kadar da kötü değildi," diye cevap verdim.

Zayıf bir yanıttı, hissettiklerimin hiçbirine ya da dilimin ucundaki kelimelerin romanına atıfta bulunmuyordu. Başarısızlığından dolayı cezalandırmak istercesine dilimi sertçe ısırıştım.

Diğer çocuklar küçük arka odanın etrafında dolanırken Noah gitarıyla oynamaya devam etti. "Peki, teşekkürler."

Hepsi bu kadardı. Tek yazışmamız buydu. Devon oradan çıkmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden beni arka kapıdan çıkarıp arabasına kadar götürdü.

Tırnağımı çiğneyerek Grammy'den önce manikür yaptırmayı aklıma not ettim. Şehir merkezinde yürürken Ocak ayının sert havası burnumu ısıyor, vitrinlerden içeri bakarken boynumdaki atkıyı sıkıyordum. Kafamı boşaltmak için çaresizdim. Ian'ın nerede olduğunu bilmediğim için son bir haftadır kendimi kilit altında tutmuş, çıldırmıştım.

Dışarısı yirmi iki derece soğuk olsa da, tam da ihtiyacım olan şeydi; açık havada ferahlamak. Büyük nefesler alarak kaldırım boyunca ilerledim ve yol boyunca küçük buz parçalarından kaçtım.

Şirin görünümlü bir kuaför salonuna rastladığımda olduğum yerde durdum, buğulu camdan içeri baktım ve içeri girip girmemeyi tartıştım. Kendim için yeni bir görünüm düşünüyordum... bir değişiklik. Değişiklik her zaman iyidir.

Değişim bir kez hayatımı
kurtarmıştı. "Bakmak kabalıktır.
İçeri gel!"

Kapı açılıp orta yaşlı bir kadın kafasını dışarı uzattığında tökezleyerek geri çekildim. Eliyle heyecanla işaret etti.

"Ah, bilmiyorum. Hâlâ düşünüyorum," diye açıkladım eldivenli ellerimi ceketimin ceplerine sokarken.

"o tarafını düşünerek ısınamazsın," dedi kadın. "Soğuğa biraz ara ver ve bir fincan kahve iç."

Gülümseyerek başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler."

Salon sıcak fönlü saçlar ve portakal hanımelleri kokuyordu. Paltomu çıkarmaya başlarken bu kokuyu içime çektim.

"İzin ver. Ben Lilah." Şık siyah jartiyerler giymiş siyah saçlı kadın ceketini elimden aldı ve yakındaki bir kancaya astı. "Sana kahve getireyim. Krema ve şeker?"

"Sadece siyah, lütfen. Teşekkür ederim," diye cevap verdim, küçük salonun etrafına bakarak. İki yıkama istasyonu, iki kurutma makinesi ve dört salon sandalyesi odanın her iki tarafına tünemiş, şirin alanı süslüyordu. Başka bir stilist zaten bir müşteriyle ilgileniyor, tatil tatili hakkında sohbet ediyordu. Check-in masasının üzerindeki büyük tabelada "Bliss Bar" yazıyordu.

Lilah birkaç dakika sonra elinde sıcak bir fincan kahveyle döndü. Beklediğim o tek kullanımlık fincanlardan değildi. "Dikkatli ol, çok sıcak," diye uyardı. "Bu koyu kavrulmuş. Umarım sorun olmaz."

"Mükemmel," dedim takdir dolu bir bakışla. "Burada şirin bir yeriniz var. Hiç fark etmemiştim."

"Daha geçen ay açıldık," diye cevap verdi Lilah, bekleme alanındaki sehpanın üzerine eğilip dergi çeşitlerini karıştırırken. Bir tanesini eline aldı ve sayfalarını çevirirken başparmağını yaladı. "Bu." Lilah dergiyi ikiye katladı ve bana uzattı.

Orta uzunlukta, açılı küt ve kaküllü modele göz attım. Saçına nadiren bir şey yapan biri için cesur bir kesimdi. Benim saçlarım çarpıcı bir şekilde uzundu, kalça kemiğimin hemen üzerinde bitiyordu, tek bir uzunlukta ve hiçbir boyutu yoktu. Saç rutinimin kapsamı, kurumaya ya da dağınık bir topuz yapmaktan ibaretti.

Bu saç kesimi sert ve seksi görünüyordu. Saklanmak yerine öne çıkmak istiyormuşum gibi görünüyordu.

"Biraz hoşuma gitti," diye itiraf ettim, ağzımın kenarları yukarı doğru eğildi. "Bu... farklı. Sanırım farklılığa ihtiyacım var."

Lilah bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Sen şu haberlerdeki kızsın, ha?"

Soruyu algılayabilmek için birkaç kez göz kırptım. "Evet. Yani... muhtemelen."

"Şu müzisyenle çıkıyorsun, değil mi? Imagine Dragons mı?" "Freeze Frame," diye düzelttim kıkırdarak. "Ve evet, bu doğru."

Lilah dergiyi elimden alıp masanın üzerine bırakırken dilini şaklattı. "Saldırı haberini duydum. Nasılsın?"

Yutkunarak bir elimi boğazıma götürdüm; bordo bir eşarp solmakta olan morluklarımı gizliyordu. "Zor bir hafta oldu."

Lilah ellerini kalçalarına koyarak, "Bak ne diyeceğim," dedi. Başını yana eğerek beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Bu seferki müesseseden. Arkadaşlarına beni görmeye gelmelerini söyle, ödeşmiş olalım. Biraz şımartılmayı hak ediyorsun."

Teklif karşısında gözlerim büyüdü. "Bunu kabul edemem..." "Saçmalık. Şimdi git o güzel kışını oturt."

İyilik ya da sadaka kabul etme konusunda pek tecrübeli değildim ama sanki bu kadın bir şekilde bunu biliyordu ki beni kolumdan tutup soldaki ilk sandalyeye

"Tüm bu saçların ardına saklanacak kadar güzel bir yüzün var."

Lilah'nın çikolata kahvesi tırnaklarını uzun, sıkıcı saçlarımda gezdirmesini aynadan izledim. Eşarbımı çıkardı ve önündeki küçük masanın üzerine koydu. Altındaki çürükler mor ve yeşil renkleriyle bize bakıyordu.

Lilah ellerini omuzlarıma koymadan önce bir an için onlara baktı. "Yeni bir sen için hazır mısın?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben hazırım."

NOAH

Grammy'den önceki geceydi.

Çocuklar şarkı aralarında sigara içerken ben Gibson gitarımı akort ediyordum. Sean odada volta atıyor, yarın akşamki halka açık performansımızın detaylarını tamamlıyordu.

Devon dudaklarının arasında sallanan sigarasıyla Miles'ı azarladı: "O notu mahvedip duruyorsun," dedi. Matarasından bir yudum aldı ve elinin tersiyle ağzını sildi. "Ben 'sana inanıyorum' dediğimde, senin *Mi* çalman gerekiyor."

Miles onunla alay etti. "Anladım."

Tartışmaları görmezden geldim. Gruptan ayrıldığımı açıklayabilmek için Grammy'lerin bitmesini bekleyemedim.

Göz korkutucu bir karardı ama bir adım geri atmam gerekiyordu. Lanet olası bir ruh temizliğine ihtiyacım vardı.

Müzik her zaman benim hayatım olmuştu ama artık benimle eskisi gibi konuşmuyordu. İlham perim politika ve acı kinlerle boğulmuştu. Tad ve Devon neredeyse her gece kafayı buluyorlardı ve grubun bütünlüğü sarsılıyordu. Bu beni yiyecek bitiriyordu.

Ayrıca, oğlumla daha kaliteli zaman geçirmek istiyordum. Birkaç ay izin almak için yeterince para biriktirmiştım. Sam ve ben birlikte dünyayı gezebilirdik. Ve belki de ilham perimi yeniden bulmak için ihtiyacım olan tek şey birkaç aydı.

Belki sonunda onu unutabilirim.

O sabah evimden ayrıldığından beri Chelsie'den kaçıyordum. Buna ihtiyacım vardı. Lanet kalbimi kırmıştı ve bunu bilmiyordu bile.

Ağlanacak bir omuzdan, kaçılacak sıcak bir bedenden başka bir şey değildim ertesi sabah uyandığımızda yeni hayatımızın başlayacağını düşünecek kadar aptaldım. Küçük, mutlu bir aile olacaktık.

Çok saçma.

Chelsie Combs bir zamanlar soğuk olan kalbimi masallara inanacak kadar yumuşatmıştı ve bu beni hasta ediyordu.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu almak için uzandım.

Chelsie: *Sam'e selamımı söyle.*

Mesaja göz kırptım, telefonu uzun süre elimde tuttum ve onu aramalı mıyım diye düşündüm.

Ben de istedim. Onun sesini duymak istedim. Sam'in onu ne kadar özlediğini söylemek istedim... onu ne kadar *özlediğimi*.

Ama artık farklıydık.

Bunun yerine, kısa ve kayıtsız bir mesaj : *"Tamam."*

Cevabım taş gibiydi ama öyle olmalıydı. O *duygulara* geri izin veremezdim, yoksa yeniden kırılırdım. Onun benim olduğu geceye, balının tadı hâlâ dudaklarımdayken nefeslerini sayarak uykuya daldığım o geceye geri dönerdim.

Bunu

yapamazdım.

"Gitmem gerek."

Devon'ın sesi bana doğru geldiğinde başımı kaldırdım. Telefonuna bakıyor, sigarasını söndürürken öfkeyle bir şeyler yazıyordu.

Miles, "Ne olacak dostum, bu son antrenmanımız," diye karşı çıktı. Devon ceketini giydi. "Bir şeyle ilgilenmem gerekiyor."

"Kahretsin," diye mırıldandı Tad nefesinin altında.

"Sanırım bu gecelik bu kadar," diye yakındı Sean. "Sabah erkenden bir antrenman sıkıştırmaya çalışalım. Hâlâ kendime güvenim yok."

Gitarımı kayıtsızlıkla topladım. "Kulağa hoş geliyor. Yarın görüşürüz pislikler."

O günlerde pek konuşkan değildim. Tek istediğim işimi yapmak ve dışarı çıkmaktı, bir yandan da müziğin bir *iş* haline gelmesinden nefret ediyordum. İşte o zaman ayrılma zamanının geldiğini anladım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

I O sabah adımlarımda bir sıçrama ile uyanmıştım.
Grammy'ye gidecektim.

Günü daha iyi hale getirecek tek şey
Ian'ın gözaltında olduğunu söyleyen telefon. O zamana kadar gölgesi uğursuz
bir yağmur bulutu gibi üzerimdeydi.

O sabah ilk kalkan Devon olmuştu ve o gece hiç uyuyup uyumadığını
merak ettim. Yatağımızın etrafında volta atan ayaklarını ve saatlerce odayı
aydınlatan cep telefonunun ışığını hatırladım. Kıpır kıpır ve huzursuzdu.

Geçici olarak bir araya geldiğimizden beri hiçbir yakınlaşma girişiminde
bulunmamıştım, o da bulunmamıştı.

Tek hissettiğim *rahatlamaydı*.

Belki Grammy'nin stresi geçtikten sonra konuşabilir ve ilişkimizdeki
hasarı onarabilirdik.

Devon güneş doğar doğmaz erkenden ayrılmıştı ve kapıdan çıkmadan
önce dudaklarına hızlı bir öpücük kondurmuştum. Büyük gösteriden önce
halletmesi gereken çok şey vardı ve benim de Lisa ile randevum vardı.

Lilah ve başka bir çalışan saçlarımızı hazırlarken ve makyaj yaparken
arkadaşım ve ben kendi salon sandalyelerimize oturduk.

Saç maşası kalın buklelerinin etrafını sararken Lisa, "Burası çok şirin bir
yer," diye haykırdı.

Lilah göz kırparak, "İnsanlar daha da iyi," dedi.

Son ziyaretimde Lilah'nın misafirperverliği için çok minnettardım. Saç
kesimi mükemmel olmuştu; o kadar mükemmeldi ki ödüller için çok fazla
şekillendirilmesini istemedim. Sadece fönle düz kurutulmasını ve tepesine
biraz dalga verilmesini istemiştim.

Kaküller yüzümü güzelce çerçeveledi ve dikkati yeşim rengi gözlerime çekti.

Ödül makyajlarımız için Lisa'yı salona getirirken heyecanlıydım. Randevudan sonra elbiselerimizi alacak ve ön parti için erkeklerle buluşmaya gidecektik. Grammy Ödülleri bu yıl Madison Square Garden'da gerçekleşiyordu, bu da seyahat düzenlemelerini kolaylaştırdı.

Lilah elmacık kemiklerime pembe bir ruj sürerken, "Bu gece sizi izlemek için sabırsızlanıyorum," dedi. "Daha önce hiç ünlü birini koltuğuma oturtmamıştım."

Bu değerlendirme karşısında kıkırdadım. "Ben sadece çağrışım yoluyla ünlüyüm," diye takıldım.

"Sen yüzde yüz ünlüsün," diye karşı Lisa. "Bu gece Taylor Swift'in yanında oturuyorsun."

Karnımda sinirlerim kabarmaya başladı. Her zaman spot ışıklarından uzak durmayı seçmişim - A sınıfı yıldızların arasına karışmamış ya da sosyete partilerine katılmamıştım. Kanepede pijamalarım ile film izlediğim bir randevu gecesine katılmayı tercih ederdim.

Gerginliğimi azaltmak için derin bir nefes aldım.

Birkaç saat sonra gece için elbiselerimizi almak üzere elbise mağazasına uğradık.

Lisa elbisesini gördüğünde "Kendimi prenses gibi hissediyorum," diye haykırdı. "Çimdikle beni, lütfen. Bu gerçek olamaz."

Aynada kendi yansımamı inceledim, çenem düştü. Koyu turkuaz, straplez bir elbise seçmişim. Elbisenin üst kısmı tatlı bir yakaya sahipti ve kıvrımlarımı doğru yerlerden sarıyordu. Elbisenin alt kısmını fırfırlı, yere kadar uzanan organze bir etek süslüyordu. Kalçalarımı ileri geri döndürdüm, şifon katlarının ayaklarımın etrafında yayılmasını ve başımın üzerindeki butik ışıklarının parıltısı altında parıldayan yapay elmasları izledim.

Lisa ellerini coşkuyla çırparak soyunma kabininden çıktı. "Sanırım bayılacağım."

Arkadaşımın üzerinde uzun kollu ve dekolteli, vücuda oturan kırmızı bir elbise vardı. "Muhteşem görünüyorsun," dedim heyecanlı bir nefesle. "Klasik bir güzellik."

Limuzinimizi yakalamak için Devon ve Miles ile stüdyoda buluştuğumuzda, Devon bir haftadan uzun bir süredir ilk kez gülümsedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, kollarını bana dolamadan ve şakağımı öpmeden önce beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Bir an için aramızda her şey yolundaymış gibi davranmak için kendime izin verdim - ütöpik bir dünyada mutluluk içinde birbirimize aşktık. Tıpkı ilk çıkmaya başladığımız zamanlardaki gibi olduğunu hayal ettim: hassas, heyecan verici ve olasılıklarla dolu.

Beni bıraktığında o an sona erdi. Gözlerinin altındaki koyu halkalara ve cansız ifadesine baktım. Hiçbir şey yolunda değildi.

Ama bu gece yalan söyleyeceğiz.

Ödöl törenine giderken yol uzun ve acı verici bir sessizlik içindeydi, Devon sürekli telefonuyla konuşuyordu. Bakışlarımın geçen yıl kendimi teslim ettiğim adama düşmesine izin verdim, artık o adam olmadığını biliyordum. Bu beni içten içe yiyip bitirdi.

Rock yıldızı sevgilim hâlâ bir yıldızdı ama artık benim rock yıldızım değildi.

Ya onu hayata döndürmek için daha çok çabalamam gerekiyorsa? Ya değişmesi için hala umut varsa?

"Heyecanlı mısın?"

Sesi beni irkiltti, düşüncelerimi sivri bir diken gibi yarıp geçti. Bana hitap ederken telefonundan başını kaldırmadı. "Çok heyecanlıyım," diye cevap verdim. "Gergin misin?"

Devon dijital tuş takımında bir şeyler yazıyordu ve sonunda omuz silkene kadar beni duyup duymadığını bile merak ettim. "Hayır."

Miles karşımızdaki koltuğunda kıpırdandı. "Seni bilmem kardeşim ama ben altıma sıçmaya hazırım."

Lisa güldü. "Heyecanlı ve gerginim. Sürekli bir rüya var; kırmızı halıda Brendon Urie'nin önünde topuklu ayakkabılarıma takılıp düşeceğim ve yüzüstü yere çakılacağım."

"Dur... Ben de *tam olarak* aynı rüyayı görüyorum," diye şaka yaptım.

Miles kolunu Lisa'nın omuzlarına uzatırken, "Düşmene izin vermeyeceğim, bebeğim," dedi.

Bunu bütün kadınlarına söylüyor musun Miles?

Lisa'ya bas olan şüpheli karşılaşmamdan hiç bahsetmedim. Grammy'ler o kadar yakındı ki, hayatımı değiştirecek böylesi bir deneyimi arkadaşımın elinden almak istemedim. Lisa'nın kalbini kıran elçi olmak istemedim.

Yine de her zaman arkamı kollardı.

Lisa'nın sevgilisinin kollarında ne kadar habersiz görüldüğünü izlerken, içimi kemiren bu düşünce beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Lisa böyle bir oyuna gelmeme asla izin vermezdi.

İçimi çektim ve koltuğa yaslandım - Lisa'ya Grammy'den sonra söyleyecektim.

"Şuna bir bakın!" Midtown Manhattan'a doğru ilerlerken Lisa pencereden dışarıyı işaret etti. İkonik bina gazeteciler ve önemli insanlarla dolup taşıyordu.

Limuzinimiz, hepsi renkli camlı, siyah lüks araç ve SUV denizinin arkasında durdu. İçeride kimlerin olabileceği bir muammaydı: Katy Perry, Bono, Jennifer Lopez. Özlü yıldızların arasında kendimi küçük hissettim.

Aracımız durduğunda Devon nihayet telefonunu bir kenara bıraktı ve Tom Ford güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine kaydırarak ne kadar yorgun göründüklerini gizledi. Elini bana doğru uzattı. "Hazır mısınız?"

Yutkunarak başımı salladım. Şoför yan kapıyı açmak için geldi ve bizi anında güvenlik görevlileri ve yanıp sönen kamera ışıkları karşıladı. Devon'ın eli benimkine sıkıca bağlıyken, tasarım elbisemin ağır kumaşını tutarak betona adım attım.

Bir haber spikeri ipin arkasında durmuş, gelişimizi tanıtırken sırtı bize dönüktü.

"Freeze Frame'den Devon Sawyer ve meşhur kız arkadaşı Chelsie Combs bir sonraki araçtan iniyor. Freeze Frame bu gece iki ayrı ödül için sahne alıyor..."

Infamous.

Devon'ı kırmızı halıda takip ederken yüzüme göz kamaştırıcı bir gülümseme yerleştirdim. Kalbim hızla çarpıyordu. Omzumun arkasından baktığımda Lisa'nın kitlelere çılgınca el salladığını gördüm ve gülümsemem genişledi.

Mekâna girdiğimizde, ellerinde mikrofonlarla bir medya sürüsü röportaj yapmak için bekliyordu. Devon ve ben fotoğraflar için poz verdik, süper starlarla el sıkıştık.

Muhabirlerden biri beni Devon'dan uzaklaştırırken bir kamera da onu takip etti. "Bayan Combs, konuşabilir miyiz?"

Gülümseyerek sinirlerimin beni alt etmemesini umdum.

"Bayan Combs, isminiz son zamanlarda pek çok insanın ağzında. Zor bir garsondan tanınan bir isme dönüşmek nasıl bir duygu?" diye sordu kadın.

"Her gün şükürlerimi sayıyorum," diye basitçe cevap verdim.

"Çok fazla röportaj vermiyorsunuz, bu yüzden Freeze Frame hayranları için bir tür gizemsiniz. Sizin hakkınızda bilmemiz gereken bir şey var mı?"

Zihnim kendimle ilgili yüzlerce eğlenceli gerçekle dolup taşarken donup kaldım. Tek çocuktum. Uçmaktan nefret ederdim. Dilimi kıvrılabılırdım. On iki yaşındayken hula-hoop şampiyonuydum. Mantarları severdim. Bir gün İrlanda'yı ziyaret etmek istedim. Ama uçmaktan nefret ederdim.

"Dürüst olmak gerekirse o kadar da ilginç biri değilim," diye sözümü bitirdim. "Muhtemelen senden farklı değilim. Kedime takıntılıyım ve zamanımın çoğunu kitap okuyarak ya da *Buffy the Vampire Slayer*'ın tekrarlarını izleyerek geçiriyorum. Ve dağınık bir topuzu kimseyi ilgilendirmezmiş gibi sallayabilirim."

Muhabir güldü, ben de tamamen başarısız olmadığımdan şüphelenerek rahatladım.

"Bu gece Devon'ı destekliyoruz. Sohbet etmek için uğradığınız için teşekkürler."

Minnettar bir şekilde başımı salladım ve yürümeye devam ettim.

"Yeni saçına bayıldım, Chelsie!" diye bağırdı biri iplerin arkasından. El sallayarak bir gülümseme daha gönderdim.

Devon nereye gitti? Bu ünlü iyi değildim. Kelimenin tam anlamıyla elimi tutacak birine ihtiyacım vardı.

Tanıdık bir yüz aramak için etrafımı incelerken, izlerimde durakladım.

İşte oradaydı, sadece birkaç adım ötede.

Noah.

Yanında Beth olduğu halde muhabirlerden biriyle sohbet ediyordu.

Beth'i Grammy'ye mi getirdi?

Gözlerim onu incelerken ince topuklu ayakkabılarımın halıya yapıştığını hissettim. Bebek mavisi papyonlu, arduvaz grisi bir takım elbise giymişti. Saçları hâlâ uzamış, jöleyle şekillendirilmiş ve ehlileştirilmişti. Bir ya da iki haftalık kirli sakalları yakışıklı yüzünü süslüyordu.

Beth onun yanında durmuş, usulca gülümsüyor ve bir eliyle üst kolunu kavırıyordu. Göz alıcı mor elbisesi ayak bileklerini öpüyor, güneşli sarı saçlarını keskin ve zarif bir topuzla geriye atıyordu.

Noah cümlesinin ortasında gözleri ayrıldı ve bana doğru kaydı.

Bakışlarımız kilitlendiğinde kalp atışlarım göğüs kafesimin altında gümbürdedi. Derimin altında bir orman yangını çıkmış gibi hissettim.

Bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

NOAH

Numara yapmakta iyiydim.

Basın için gülümsemeler. Rosa'nın ananaslı baş aşağı kekine olan aşkım. Ehliyet sınavım için göz muayenesi. Candyland'e olan hevesli ilgim.

Ama *lanet olsun...* Onu orada dikilirken gördüğümde içime dolan duyguyu gizleyemedim.

Şaşkına dönmüştüm.

Chelsie bana baktı, gözleri kor gibi yanıyordu. Muhabirlerin benimle konuştuğunu duymadım. Beth'in adımı tekrarladığını duymadım. Sesler zihnimin arkasında anlamsız bir taş ocağı gibiydi.

Tek görebildiğim oydu. Tek duyabildiğim, damarlarımda dolaşan sıcaklık dalgasıydı.

Tek hayal edebildiğim, onu kendimden geçirirken altımda kıvrınmasıydı.

Elbisesinin eteğini kaldırdı ve bana doğru yaklaşmaya başladı. Chelsie bir adım ötemde dudaklarını yaladığında gözlerimiz hâlâ görünmez bir telle birbirine bağlıydı. Elbiseyi bıraktı ve avuçlarını kumaşın büzgüsüne bastırdı. "Hey."

Hey.

Cevap vermek çok kolaydı. Tek hece. Kelime dağarcığımda sık kullanılan bir kelime. Uygun bir yanıt. Onun yerine, "Kâküllerin var." diye ağzımdan kaçırdım.

Bir elini kaldırıp saçlarıyla oynamasını ve alçakgönüllülükle başını eğmesini izledim. "Evet... Hâlâ alışmaya çalışıyorum," diye mırıldandı.

Beth yanımda öksürdü. "Bence harika görünüyor."

Gözlerimi kırpıştırarak Beth'in elinin kolumu etkili bir şekilde sıkıldığını ve beni gerçekliğe geri döndürdüğünü hissettim - Beth'in benim randevum olduğu ve Chelsie'nin sadece sarhoş ve üzgün olduğu için onunla yatmama izin verdiğini söyleyen kadın olduğu gerçekliğe. Boğazımı temizledim. "Chelsie... Beth'i hatırlarsın," dedim konuşmayı yeniden yönlendirerek.

Chelsie ince dudaklarıyla gülümsedi, gözleri kısa bir süre için benimkilerden ayrıldı. "Çok güzel görünüyorsun, Beth. Eminim bu gece harika vakit geçireceksin."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Beth.

Chelsie dikkatini bana verdi. "Sam Rosa'yla mı?"

"Evet," diye başımı salladım, kaşıyordum. "Seni özleyorsun."

Seni özledim.

Gözlerinde elbisesinin parlak renklerini yansıtan deniz mavisi ve su rengi benekler parlıyordu. "Ben de onu özleyorum."

Konuşmayı yönlendirmek için berbat bir iş yapıyordum.

Önümüzde bir fotoğrafçı belirdi ve üçüncü bir şahıs gibi gelişen gerginliği bozdu. "Noah Hayes- Chelsie ile bir fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Nerede olduğumuzu bile unutmuştum. Etrafımızda kameralar, muhabirler ve A-list müzisyenler vardı ve ben orada, açıkça başkasına ait olan bir kadına köpek yavrusu gözleri yapıyordum.

"Ah... tabii," diye cevap verdim, telaşlanmışım.

Elini bırakmadan önce hafif bir öpücük verdiğimde Beth dudaklarını büzdü ve kadrajdan bir adım uzaklaştı. Chelsie bana yaklaştı.

Fotoğrafçı, "Daha yakına lütfen," diye emretti.

Çenemi sıkarak bir kolumu Chelsie'nin alt beline doladım ve vücutlarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim.

Elektrik.

Elektrik gibiydik.

Enerji çatırdadı, kıvılcımlar uçtu, ısı yükseldi. Kat kat giysilerimizin arasından kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum. Saçlarındaki lavanta ve leylak kokusunu alabiliyordum.

Neredeyse onun tadını alabiliyordum. "Teşekkür ederim!"

Fotoğrafçı fotoğrafı çekti ve bir sonraki konusuna geçti, beni kolumu bırakıp geri çekilmeye zorladı.

Onu kaybettiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti fısıldadı.

"Gidip Devon'ı bulmalıyım," diye atıldı Chelsie, ellerinin arasında beyaz bir el çantası tutuyordu. Parmaklarının uçları koyu bir dut rengine boyanmıştı. "Bu gece harika olacaksın."

Ağzım gülümsemeye benzer bir ifadeyle kıvrıldı. "Teşekkürler."

Tereddüt etti ve ne söylemek istediğini merak ettim. Kelimelerin boğazından yukarı tırmandığını, parlak dudaklarına dokunmadan hemen önce durduğunu görebiliyordum.

Bu sözlerin benimkilerle örtüşüp örtüşmediğini merak ettim.

Ama Chelsie hiçbir şey söylemedi. Dönüp uzaklaşmadan önce bana kısa bir bakış attı ve yanıp sönen sayısız ışığın içinde kayboldu.

Beth duvara yaslanıp manzarayı seyretmeye koyuldu. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

Kaşlarımı çatarak bakışlarımı Chelsie'nin geri çekilen sırtından ayırdım. Beth kollarını göğsünde kavuşturmuştu ama kızgın görünmüyordu. Objektif görünüyordu. "*Senden* hoşlanıyorum," diye karşı çıktım.

"Senin onu sevdiğin gibi değil." Kıskançlık ya da acı bir ton yoktu. Sadece gerçekler vardı. "Sorun değil, Noah."

Elimi yüzümde gezdirdim ve teslimiyet dolu bir iç çektim. İtiraz edecektim ama kelimeleri bulamıyordum. Gerçek şu ki, Beth'ten hoşlanıyordum; canlandırıcı, eğlenceli ve hayatımda tam da ihtiyacım olan şeydi.

Tek kusuru Chelsie Combs olmamasıydı.

"Benimle yerime kadar yürür müsün?" Beth hafif bir gülümsemeye kolunu uzattı.

İfadelerine değinmemeye karar vererek başımı salladım. Söyleyebileceğim hiçbir şey onun zaten anlamadığı bir şey değildi.

Birkaç dakika sonra kadınlarımızla yollarımızı ayırdık, kulise doğru ilerledik ve çalmaya hazırlandık.

"Bacağınızı kırın, çocuklar."

Başımı kaldırdığımda Steven Tyler'ın bize dostça el salladığını gördüm ve başımla teşekkür ettim.

"Hey, Devon nerede?" Tad ayarlarken sordu.

Solistin artık arkamızdan gelmediğini fark ettim. "Tuvalet molası mı?"

Miles alay edercesine, "Kestirmeden gidiyorsun," dedi.

"Sadece işemem gerekiyordu. Kahretsin." Devon banyodan topallayarak çıktı, gergin ve sinirli görünüyordu. "Hadi şu işi halledelim."

"Cidden az önce kafayı mı buldun?" Kaşlarımı çatarak önümdeki adama yaklaştım. "Gösteriden hemen önce mi?"

Devon burnunu silerek terliyordu. "Ben iyiyim dostum. Hadi yapalım şu işi." "Siktir git." Devon'ın yüzüne doğru yaklaşıırken, öfkem yüzey. "Senin neyin var böyle?"

Savunmaya geçerek omuzlarımı itti. "Geri , Hayes." Ben de geri ittim.

"Tanrım," diye bağırdı Miles aramıza atlayarak. "Cidden bu saçmalığın zamanı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biraz profesyonellik mükemmel olurdu," dedi Sean, kulaklığı takmış bir şekilde sahnenin arkasında belirerek. "Sıran neredeyse geldi."

Kontrolümü yeniden kazanarak papyonumu düzelttim ve dişlerimi birbirine geçirdim. Gruptan ayrılmakla ilgili tüm şüphelerim resmen sona ermişti. Artık bunu yapamazdım. Devon kendi yolunu seçmişti ve şimdi benim de kendi yolumu seçme zamanım gelmişti. Müzik bizi bir araya getirmişti ama bu bizi bir arada tutmaya yetmemişti-Devon yıldızlığın kör edici ışıklarına kendini kaptırmıştı; ucuz heyecanlara kapılmıştı.

Eski dostumun dibe doğru hızla inişini izlemek beni ne kadar üzse de, onun çöküşünü ve yanışını izlemek için burada kalamazdım. Devon'ın kendini toparlaması gerekiyordu.

Yapımcılardan biri "Beş dakika," diye bağırdı.

Gitarımı elime aldım, yeniden odaklanmaya ve düşüncelerimdeki akılsız dağınıklığı gidermeye ihtiyacım vardı. Devon yoktu, grup draması yoktu, Chelsie yoktu. Bunların hiçbiri yoktu. Sadece ben ve gitarım vardı, eski günlerdeki gibi. Başparmağımı tellere sürterek, içimde yankılanan güven verici akorların tadını çıkardım. *Hometown Girl*'ün ilk birkaç notasını çaldım.

" sende!"

Pozisyonumuzu aldığımızda spiker bizi tanıttı.

İşte buydu.

Bu, her müzisyenin hayalini kurduğu andı: Grammy'ler. Yüzlerce ünlü sanatçının ve ünlünün önünde sahne almak. Çok fazla yeteneğin arasındaydık. Hatta yetenek bizdik. Küçük bir çocukken babamın dolabına gizlice girip onun pas rengi akustik gitarıyla The Beatles'ın şarkılarını çaldığımdan beri bu anı hayal ediyordum. Böyle dumanlı, flaşlı ve renkli ışıklı bir sahnede olmanın hayalini kurmuştum.

Perdeler çekilip, şimdiye kadar sahne aldığım en yüksek profilli izleyici kitlesi ortaya çıktığında kalbim göğsümde gümbürdüyordu.

Baskı yok.

İlk notayı tıngırdattım, akorlar beklenti içindeki salonda titreşti. Gözlerimi kapattım.

İşte başlıyoruz.

Tad davuluyla "bir, iki, üç" diye atladı ve şarkı başladı. Bu şarkıyı o kadar çok çalmıştım ki uykumda bile söyleyebilirdim. Sahnede kafa sallayarak dans etmeye başlamış olan Devon'a baktım ve gülümsemekten kendimi alamadım. Enerji bulaşıcıydı. Eğer dışarı çıkacaksam, bunun böyle olmasını isterdim. Aylardır tanık olmadığım bir canlılıkla etrafta zıplayan arkadaşlarımı izlerken neredeyse eski günlerdeki gibiydim. Müziğin ne olduğunu bildiğimden beri hayranı olduğum sanatçılar denizine bakarken gözlerim dumanın arasından kısıldı.

Devon'ın hırıltılı sesi müzik salonunda yankılandı ve eski bir dost gibi içimde yankılandı. Hiç hata yapmadık. Ne bir nota ne de bir ritim kaçırdık. Yine genç, parlak gözlü müzisyenlerdik, saf adrenalin ve performans için gerçek bir aşkla koşuyorduk. Bıkkın değildik. Kötü alışkanlıklarımız yoktu.

Sadece müzik vardı.

Şarkıyı tutku ve verimlilikle bitirdik ve kalabalık ıslık ve alkışlarla çılgına döndü. Duygularımın üzerimden akıp gitmesine izin verdim, kollarımı havaya kaldırdım ve gitarımı hak edilmiş bir ödül gibi havaya kaldırdım.

Devon'la muzaffer bir bakış paylaştık.

Ve bir an için her şey mükemmeldi.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

A ödül töreni biter bitmez, her şey parti sonrasına kaldı. Benim lise balom gibiydi, sadece milyon dolarlık mülkler ve en iyi eğlence olanakları vardı.

Beth, Chelsie ve Lisa biz toparlanırken cipte beklerken, grup ve ben mekânın dışına karıştık, imza dağıttık ve daha fazla fotoğraf için poz verdik. Partiye Marley's'de devam etmeye karar vermiştik - iki yıl önce o küçük, karanlık sahnede otuz kişinin önünde keşfedildiğimizden beri gecenin kaçınılmaz bir sonu gibi görünüyordu.

Devon, smokininin kuyrukları arkasında dalgalanarak limuzinimize doğru koşarken kalabalığa el salladı. Ben de Beth'in yanına, Devon, Chelsie ve Lisa'nın karşısına geçtim. Miles kız arkadaşının yanına kayarken, Tad en son bindi ve heyecan verici bir "vuuu" sesiyle minderli koltuklara geri düştü.

Tad yanında birini getirmemeyi tercih eden tek grup üyesiydi. Onunla gidecek birini bulamadığı için değil, Tad'i tanıdığım süre boyunca hiç kimseyle gerçekten "çıkmadığı" için. Julia'yı da götürmesi için ısrar ettik ama o reddetti. Şan ve şöhretin ona kadınlar konusunda neden yeni bir özgüven kazandırmadığını hiç anlamamıştım ama o bunu umursamıyor gibiydi.

"Hayatımın en güzel gecesi olabilir," dedi Lisa, parmaklarını Miles'ın uyluğunun üst kısmına geçirerek.

Araç hareket etmeye başladığında Chelsie'nin başını Lisa'nın omzuna yaslamasını izledim.

Kahretsın, çok güzeldi.

Kalp şeklindeki dudaklarından süt beyazı tenine, askılı topuklu ayakkabılarının arasından görünen özenle manikürlenmiş ayak tırnaklarına kadar. Diğer kadınların *çok güzel* olduğu için nefret etmek istedikleri ama aynı zamanda tatlı ve iyi kalpli olduğu için nefret edemedikleri türden bir kadındı. Chelsie Combs hiçbir kategoriye sığmayan nadir kadınlardan biriydi.

Beth pasif bir tavırla sessizce yanımda oturuyordu. Lisa'nın omzunun üzerinden pencereden dışarı bakarken ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuştu. Muhtemelen yabancıların arasında kendini yabancı hissediyordu, bu yüzden elimi birbirine kenetlenmiş parmaklarının üzerine koydum ve bana baktığında gülümsedim.

Gülümsememin rahatlatıcı olmasını istemiştım ama korkarım ki tek söylediği... *Üzgünüm*.

Beth gülümsemedi ama fuşya uçlu parmaklarını benimkilerle birleştirdi, sanki daha önce söylediği "*sorun değil*" sözünü yinelemek istercesine.

"Marley's... Tanrım, bu bazı anıları canlandırdı," diye düşündü Chelsie, başı hâlâ Lisa'nın omzuna yaslanmıştı. "Sanırım tüm hayatım orada değişti."

Hayatımın ne zaman değiştiğini saptamaya çalıştım ve bilmeden bana içini döken bir kızla birlikte Manhattan'daki bir otel odasına geri döndüm.

"Güzel zamanlardı," diye katılıyor Devon. "Orada pek çok önemli an yaşadım."

Nostalji içime işledi, Chelsie'nin o ilk gece ben onun damarına bastıktan sonra nasıl hışımla bizi terk ettiğini hatırladım. *Çok cesurcaydı*. Ne kadar ünlü olduğumuz umurunda değildi, sadece saygı istiyordu.

Belki de V.I.P. salonunda ona aşık olmaya başlamıştım.

Limuzin, düzinelerce hayranın beklediği yan girişe doğru ilerledi. Haber çabuk yayıldı. İki fedai binadan çıktı ve biz çılgılık atan kadınlardan ve çılgınca imza taleplerinden hızla kaçarken grubumuzun içeri girmesine yardımcı oldu.

"Seni seviyorum, Devon!"

"Noah Hayes benim ruh eşim!"

"Lütfen çocuklarımı doğur!"

"Umarım ölürsün, Chelsie!"

Chelsie'yi kimin tehdit ettiğini görmek için başımı eğerek içeri girdiğimde donakaldım. Suçluyu tespit etmek için çok fazla hayran vardı.

Ona bakarak, teselli etmek için avucumu sırtının küçük kısmına bastırdım. "Onlar sadece çılgın hayranlar," diye mırıldandım kulağına usulca.

Ellerini kollarında aşığı yukarı ovuşturdu, parmaklarım omurgasında gezinirken bana zayıf bir gülümseme hediye etti, sonra da uzaklaştı. "Biliyorum, ama bu asla alışabileceğim bir şey değıl."

Devon cep telefonuna bakarak, "Siktir et onları," dedi. "Kıskanç kaltaklar."

"Evet" diye mırıldanırken Chelsie'nin gözleri benim üzerimdeydi.

İki kokteyl garsonu etrafta dolaşıp bardak bardak su doldururken ve buzdolabını bira ve şampanya ile doldururken, barın üstündeki özel V.I.P. odalarımıza çekildik.

"Ben Tiffany," diye selamladı garsonlardan biri, beni süzerken gözleri beni soyuyordu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Boynundan daha aşığıda olan tek şey muhtemelen IQ'suydu.

Bir kaşımı kaldırdım ve bu boku yiyebileceğim bir zamanı hatırladım. O kadar uzun zaman önce bile değıldi. "Elbette," dedim düz bir sesle.

"Şuraya bir bakın."

Bakışlarım yemyeşil süiti inceleyen Beth'e kaydı. "Oldukça havalı, değıl mi?"

Omuz silkti. "Sanırım bu tür şeylerle ilgileniyorsan."

Onu şaşkınlıkla inceledim.

Beth bir gizemdi. Asla ünlü biriyle takılıyormuş gibi davranmazdı ve sanırım onu ilgi çekici bulmamın bir nedeni de buydu. Peşinde koştüğüm çoğı kadının aksine, şöhetim karşısındaki umursamazlığı samimiydi. "Bu tür şeylerle ilgilenmediğini mi ima ediyorsun?"

Yarı şaka yapıyordum ama Beth tereddüt etti ve bana döndü, dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı. "Noah... bu benim için değıl."

Eğlencem azaldı.

Gerçek şu ki, Beth'ten hoşlanıyordum. Son birkaç haftadır ona eşlik etmekten hoşlanıyordum ve itirafının beni hayal kırıklığına uğratmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. "Konuşmak ister misin?" Grup arkadaşlarımın gözlerinin bana doğıru çevrildiğini hissederek sordum.

"Elbette."

Onu kolundan tutarak özel salonun dışına götürdüm. Beth önünde kavuşturduğı ellerine baktı, hüzünlü ama kararlı görünüyordu.

Beth başparmaklarını birbirine bastırarak, "Noah, gecene gölge düşürmeye çalışmıyorum," diye söze başladı. "Beni böyle ikonik bir etkinliğe davet ettiğın için onur duydum ama... kendimi buraya uygun hissetmiyorum. Ben sadece bir süperstara aşık olmuş bekâr bir anneyim. Boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Kalmanı istiyorum," diye cevap verdim nazikçe. "Uyum sağlamanın canı cehenneme. Ben buraya bile uymuyorum."

Tekrar gülümsedi, gözleri yumuşamıştı. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum," diye itiraf etti. Sonra gülümsemesi soldu ve derin bir iç çekti. "Ama senin kalbin başka biriyle birlikte."

Tavana bakarken çenem gerildi, Chelsie'nin görüntüleri gözümün önüne geldi. "Beth, Chelsie ile olan şey... hiçbir yere gitmiyor."

"Öyle olsun ya da olmasın, nasıl hissettiğini değiştiremezsin Noah. Kalp, kalbin istediğini ister. Bizim için kartlarda yoktu ve bu sorun değil. Sadece hayatıma devam etmem gerekiyor." Uzandı ve parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Seninle tanıştığıma memnunum, Noah Hayes. Pişman değilim."

Dudaklarımı protesto etmek için araladım ama kelimeleri bulamadım.

Beth'in haklı olmasından nefret ediyordum ve Chelsie'ye dünyama girip can havliyle bana yapıştığı için kızgındım. Ondan kurtulamıyordum; kendimi tuzağa düşürülmüş hissediyordum. "Şoförüm seni eve bırakacak," dedim sertçe, başımı salladım ve ellerimi ceplerime soktum.

Uzun vedalaşmalar ya da kederli kucaklaşmalar olmadı. Sadece odaya geri döndüm, şoförü çağırdım ve buzdolabından bir bira aldım.

Beth gitmişti çünkü kalbim başka bir kadınla birlikteydi.

Sikeyim.

Beş bira ve bir shot viskiden sonra, kırmızı kanepede tek başıma oturup arkadaşlarımla birbirlerine karışıp gülüşmelerini izlerken içimi bir vızıltı kapladı. Garson kızlar odaya girip çıkıyor, girip çıkarken kalçaları dramatik bir şekilde sallanıyordu. Çoğu erkek dolgun sarışınların kendilerini onlara atması için her şeyi yapardı ama ben yapmazdım. Artık değil.

İstediğim tek sarışın, gergin solistimle bir koltuğa .

"Bir duyuru yapmak istiyorum," diye ağzımdan kaçırđım, kendime bile şaşıracak. Bu gece herhangi bir duyuru yapmak niyetinde değildim.

Herkes yaptığı işi bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. Chelsie dik oturmuş, temkinli bir beklentiyle bana bakıyordu.

Ayağa kalkarak boğazımı temizledim. "Uzun süre düşündükten sonra gruba ara vermeye karar verdim."

Sessizlik sağır ediciydi.

Yanıt beklerken biradan bir yudum aldım. "Şaka mı yapıyorsun lan?" Devon talep etti.

"Hayır, değilim." Ayaklarımı sürüyerek odaya göz gezdirdim. Chelsie'nin ağzı bir karış açıldı, gözleri kocaman ve kuşkuluydu. "Ben . İlham perimi yeniden bulmam gerek."

Devon ayağa kalkarken sert bir kahkaha attı. "Bana bu hippie saçmalıklarını anlatma. Hepimiz tükenmiş durumdayız. Dokuzdan beşe kadar çalışan her orospu çocuğu tükenmiş durumda. Sen devam et."

"Bu... geçici mi?" Chelsie ciyak ciyak bağırdı.

Dişlerimi sıktım, omuz silktim. Emin bile değildim. "Belki. Muhtemelen."

"Bu gece yaptığımız gösteriden sonra nasıl gidebilirsin?" Miles bana doğru adım atarken sarsılmış görünüyordu. "Yine eski günlerdeki gibiydi. Ortalığı yıktık."

"Haklılar dostum," diye ekledi Tad. "Şu anda en iyi dönemimizdeyiz. Duramayız."

"Sana durman gerektiğini hiç söylemedim." Boş bira kutusunu çöpe attım, başka bir cam şişeye çarpıp tıngırdayınca irkildim. "Eminim yerine birini bulabilirsin."

Chelsie bana yaklaştı, zümrüt bakışlarında endişe parıldıyordu. "Noah... bunu iyice düşündüğüne emin misin? Müzik senin için her şey demek."

Yüzündeki sıkıntıyı görebiliyordum. Endişeyi, empatiyi. Duruşumu yumuşattım ve yorgun bir nefes verdim. "Lanet olası bir molaya ihtiyacım var," dedim ona, kelimelerim dürüstlikle kırılmıştı. "Her şey karmakarışık. Devon ve Tad her zaman uçurtma gibi uçuyorlar. Neredeyse tecavüze uğrayıp öldürülüyordun ve sonra biz-" Alkolün etkisiyle çok fazla şey söylemeden önce kendimi tuttum. "Oğlumu nadiren görüyorum. Yolumuzu kaybettik."

Devon bana doğru hışımla yaklaştı, hançer gibi bakıyordu. "Git kendini becer."

"Devon," diye azarladı Chelsie, kaşlarını çatarak ona doğru döndü. "Ne?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Ne diyorsun? Noah her şeyi biliyor. Noah hepimizden daha iyi olduğunu düşünüyor. Bence bırak gitsin. Onun yeri doldurulabilir."

"Hadi ama dostum," diye konuştu Miles.

Öfke enseme sızlatırken yanağımın iç tarafını ısırdım. "Bu grubun var olma sebebi benim. Ben olmasaydım hala fren balatalarını tamir ediyor olurdun."

"Ve şimdi, sensiz de gayet iyi olacağım," diye burnunu çekti Devon.

"Değiştirilebilir."

Viski içime aktı ve yumruklarım taş gibi sıkıldı. "Çıkar ağzındaki baklayı Devon. Bana başka ne söylemek istiyorsun? Şimdi kendini tutma."

"Durun. İkiniz de," diye bağırdı Chelsie, aramıza girerek. "Bu çok gereksiz. Siz ikiniz arkadaşsınız."

"Arkadaş olmayı uzun zaman önce bıraktık," diye mırıldandım, açık Jameson şişesine uzandım ve doğrudan ağzından içtim. Gömleğimin koluyla ağzımı sildim ve Devon'a kızgınlıkla baktım. "Tam da Ruby'yi arabamın ön koltuğunda becerdiği sıralarda."

Chelsie gözlerini kırptırdı, sonra duraksadı. Tokat yemiş gibi görünüyordu. "Ne?"

Devon dudaklarını alaycı bir ifadeyle büktü, gözleri kısıldı. "Bu seni yiyip bitiriyor, değil mi?" dedi. "Her zaman istediğin her şeye sahip oldum. Merkezdeki spot ışığı. Tanınma. Kadınlar. Ruby bile." Yılların biriktirdiği kin odayı kaplamıştı. Devon bana doğru bir adım daha attı ve başını yana eğdi. "Ve şimdi... Chelsie."

İçimde bir şeyler koptu. Devon'a doğru hamle yaptım, Miles ve Tad beni yakalamadan önce yüzüne sağlam bir yumruk indirdim.

"Tanrım," diye küfretti Tad. Miles önümde durup Devon'ın daha fazla saldırmamasını engellerken o da kollarımı arkamdan tuttu.

Chelsie olduğu yerde donup kalmış, bir eliyle dirseğini tutarken diğer elini göğsüne dayamıştı.

Kendimi Tad'in elinden kurtararak etrafımda döndüm ve iki elimi saçlarımda gezdirdim. Tad bana tekrar uzanmaya başladı ama ben kollarımı havaya kaldırdım. "Ben iyiyim... Ben iyiyim," diye tükürdüm sıkılmış dişlerimin arasından.

Miles, Devon'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, Devon da benim aldığım tek darbe sonucu dudağına bulaşan kanı sildi.

"Burada işimiz bitti." Devon koltuğun arkasından deri ceketini aldı ve kollarını ceketin kollarından geçirirken Chelsie'ye başıyla selam verdi. "Geliyor musun?"

Orada sessizce durdu, gözleri benim, Devon'un ve Lisa'nın arasında gidip geliyordu.

Kararsızlık kaşlarını çatı. "Ben-um..."

"Sen bilirsin," diyerek Devon onun sözünü kesti. Tad'e bir bakış attı ve iki adam salonu terk etti.

Chelsie, Devon'ın geri çekilen formuna bakarken gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ona bir şans bile vermemişti.

Ceplerimi karıştırıp bir paket sigara aradım. "Biraz hava almam lazım."

Kutudan bir tane çekerek özel süitten çıktım ve kalabalıktan uzakta, yan kapıdan gizlice dışarı çıktım. İzmariti yakarken ellerim titriyordu.

Nefes alır almaz kapı gıcırdayarak yanımda açıldı ve kaçışıma tanık olan kişiye sessizce lanet ettim.

Şaşkınlıkla Chelsie başını dışarı uzattı ve kapıyı arkasından kapatarak bana katıldı. "Özür dilerim. Mahremiyet mi istiyordun?"

Hâlâ tasarım elbisesinin içindeydi. Bedenine dikilmiş taşlar, tepedeki sokak lambasından gelen çivit mavisinin tonlarını yansıtıyordu. "Hayır," diye mırıldandım usulca. "Kalabilirsin."

Chelsie kollarını kendine dolamış, Ocak ayının soğuk havasına karşı titriyordu.

"Donacaksın," dedim gözlerim onun üzerinde gezinirken. Kollarındaki derinin tüylerimi diken diken etmeye başlamasını izledim. "Palton nerede?"

Omuz silkti. "Almadım. Elbiseme uymadı."

Sigaramın közünü söndürürken kaşlarımı kaldırdım. "Tipik bir kadın. Sokağın aşağısındaki barda bir şeyler içmeye ne dersin?"

Cüretkâr bir teklifti ama damarlarımda dolaşan viski umurumda değil gibiydi.

Samimi yatıya kalmamızdan bu yana baş başa kalmamıştık, hatta bunun hakkında konuşmamıştık bile. Kesin bir ret bekliyordum ama hızlıca başını sallayarak kabul edince şaşırdım. Belki acı soğuk onu şok etmişti, belki de Devon gitmişti ve o da yalnız ve üzgündü.

Her zaman böyleydi, değil mi? Ne zaman teselliye ihtiyacı olsa kollarıma koşardı. Ve ben de bunu yedim.

Her zaman yapardım.

Mankafa.

Ama biliyordum ki, eğer fırsat çıkarsa ve kendimi tekrar onun sıcak bedenine dolanmış bulursam, dudaklarımız birbirine kaynaşmış, dillerimiz aç, parmaklarım onun içinde, o bana sevişmek için yalvarırken... hayır demezdim.

Sigaramı söndürdükten sonra elini uzattım. "Hadi gidelim."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

I Şehrin kaldırımında hızlı adımlarla yürürken nefesimi görebiliyordum. Noah'nın eli benim tek sıcaklık kaynağımdı, bu yüzden ona sarıldım ve diğer elimi elbisemin büzgüsünü tutmak için kullandım. Biz yürürken kendimi

şehrin daha pis bir tarafına girdik.

İnsanlar durup meraklı bakışlar atıyor, hatta bazıları bize bağıırıyordu. "Kayıp mı oldunuz?"

"Bu gece içkiler o ikisinden!"

Onları görmezden geldim ve gözlerimi ileriye diktim, kim olduğumuzu tanıyan biri olup olmadığını ya da Devon Sawyer'ın ilan ettiği kız arkadaşının neden başka bir adamla el ele tutuştuğunu, ona sıcaklıktan daha fazlası için sarıldığını merak ediyordum.

Güvende hissetti. İyi hissediyordu. O gibi hissettim ...

"Geldik," dedi Noah ve beni Ernie's adında küçük bir barın içine çekti.

İçeri girer girmez odadaki herkesin dikkatini üzerimize çektik. Hâlâ elini tutarak Noah'nın arkasına geçmeye çalıştım. "Sence biraz göze çarpıyor muyuz?"

"Onlar için endişelenme." Omzunun üzerinden bana hızlı bir bakış attı, gözleri hâlâ kenetlenmiş olan ellerimize kaydı. "Hadi bir masa kapalım."

Onu küçük barın köşesindeki yüksek bir masaya kadar takip ettim, yol boyunca üç kez elbiseme takılıp düştüm. Müşteriler sakarlığıma kıkırdarken yanaklarıma renk geldi. "Yemin ederim bu göz alıcı şeyler için biçilmiş kaftan değilim," diye mırıldandım, sonunda Noah'yı bıraktım ve teması kaybettiğim için anında ensemde bir ürperti hissettim. Dudağımı kemirerek

Bir bar taburesinin üzerine zıpladım ve stiletto'mun topuğu elbisemin iç katmanına takılıp kumaşı yırtınca irkildim. "Şu anda kot pantolon ve tişört içinde olmak için her şeyimi verirdim."

Noah masanın karşısından bana gülümsedi ve bunun haftalardır ondan gördüğüm ilk gerçek gülümseme olduğuna yemin ettim.

"Bunu görmeyi özlemişim," diye fısıldadım. Boğazımı temizleyerek çenemi eğdim. "Gülümsemeni."

Bir garsona el salladığında gülümsemesi soldu. "Gülümseyecek pek bir şeyim olmadı sanırım."

Suçluluk duygusu içimi kapladı çünkü benim de katkım olduğunu biliyordum. "Noah... Yardım edemem ama tüm bunlar benim hatammış gibi hissediyorum."

Gözleri kısıldı, omzumun hemen üzerinden geçmeden önce bir an beni inceledi. "Neyin hepsi?"

"Her şey," diye yutkundum. "Sen ve Devon kavga ettiniz. Grubun dağılması. Beth'in gitmesi."

Noah'nın ağzı seğirdi. "Kendine çok fazla kredi veriyorsun, Combs. Bazen hayat berbattır."

Masamıza bir garson geldi ve içki siparişlerimizi not aldı. "Bu düşünce aklından geçmemiş gibi davranma. Ben kötü şanslıyım," dedim. ona söyledim. Rom ve kolam geldiğinde küçük pipeti yudumladım ve gözlerimi indirdim. "Kendimi sorumlu hissediyorum."

Noah içkisini bir dikişte bitirdi ve bitirdiğinde bardağı masaya vurdu. "Yapma bunu," diye mırıldandı bir sonra. "Sen ve Sam uzun zamandır sahip olduğum tek güneş ışığı oldunuz."

Kaybolan buz küplerine bakarken ellerimi soğuk bardağın etrafında kavuşturdum. İfadesi her ne kadar içimi ısıtmış olsa da, bunun doğru olamayacağını biliyordum. Onun hayatına sadece cehennem ateşi getirmiştin.

Yandı, evet, ama güneş ışığı değildi.

Bir yanım zamanı geri alabilmeyi ve The Pit'teki o uğursuz gecede hasta olduğumu söyleyebilmeyi diledi.

Sonra Noah'nın Ruby hakkındaki önceki itirafını hatırladım. "Bu doğru mu?" Birden yüksek sesle merak ettim. Gözlerimiz buluştu. "Devon ve Ruby hakkında söylediklerin doğru mu?"

Noah sandalyesinde arkasına yaslandı, yanaklarındaki kaslar titriyordu. Ruby'nin adını söylemek her zaman fiziksel bir tepki vermesine neden oluyordu. Bazen yüzünü buruşturdu ya da irkildi; bazen de çenesini sıktı. Bu

Dudaklarını ince bir çizgiyle birleştirdi ve ayağını sandalyesinin vurdu.

"Evet," diye yanıtladı sonunda. "İkisinden de uzun süre nefret ettim."

Noah'nın acısının içime yayıldığını hissettim. Sevdğin kişiyi en iyi arkadaşınla böyle bulmanın nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebilirdim. Ruby açıkça narsist bir fahişeydi, ama Devon? O bunu nasıl yapabiliirdi?

"Çok üzgünüm, Noah. Bu korkunç bir şey." Sözlerim kulağa önemsiz geliyordu. Gerçekten yapmak istediğim tek şey onu kollarıma alıp sıkıca , tıpkı daha önce benim için defalarca yaptığı gibi. Yanağımı göğsüne bastırmak ve sandal ağacı kokusunu içime çekmek istiyordum. Eskiden olduğu gibi bana güvenmesini istiyordum.

Ama artık her şey farklıydı.

O çizgiyi aşp dilimi onun ağzına soktuğumdan beri farklıydık.

Anılar beni rahatsız ediyordu. Dudaklarının benimkilere nasıl yapıştığını ya da yatağında onunla sarmaş dolaş olmanın ne kadar doğal olduğunu düşünmediğim tek bir gün bile olmamıştı. Ereksiyonu içime girmiş, özgürce sunduğum şeyi almak için can atıyordu. Şehvet dolu iniltileri hâlâ zihnime sızıyor, beni rahatsız ediyordu.

Sık sık parmakları içime pompalanırken elinin içinde çözülmeyi hayal ederdim ve o da zevk çığlıklarımı öperek uzaklaştırırdı.

Düşünceler içimi ısıttı ve Noah'ın koltuğumda sıkılmış kalçalarımınla kıvrandığımı fark edip etmediğini merak ettim.

"Evet, oldukça baktandı. Ama üstesinden geldim," diye yanıtladı Noah, parmağını boş kadehine vurarak. "Tıpkı her şeyin üstesinden geldiğim gibi."

Bakışları bir hançerin ucu gibi içime saplandı. Binlerce tepkiyi geri yuttum ve kokteyliimi dudaklarıma götürdüm, sıvının geri kalanını çılgınca yudumlayarak emdim.

"Bir tane daha ister misin?" diye sordu, içkiyi içime çekerken beni izliyordu. "Evet, lütfen."

Onu incelerken içim karıncalandı. Çarpıcı yakışıklılığı ilk başta beni etkilememiş, kaba tavırlarının gölgesinde kalmıştı.

O sadece Pislik Noah'tı. Sonra,
Arkadaş Noah oldu.

Şimdi... şey, onun ne olduğundan tam olarak emin değildim. "Noah, olanlar hakkında konuşabilir miyiz?" Dudağımı dişlerimin arasına alarak sordum. Sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Sandalyesinde doğruldu ve omuz silkerek birasına uzandı. "Sarhoş ve üzgün olduğun için seninle yatmak *zorunda kaldığım* zaman hakkında mı?"

Birasından birkaç yudum aldıktan sonra acı ve hayal kırıklığı karışımı bir ifadeyle bana baktı. Koltuğumda kıpırdandım, yanaklarım kızarmıştı. "Noah..."

"Yani, konuşacak ne var bilmiyorum. Kendini oldukça açık ifade ettin."

"Panikledim, tamam mı? Çıldırıldım ve korktum çünkü bir şey hissettim," diye itiraf ettim, kelimeler ağzımdan döküldü ve beni soluk soluğa bıraktı.

Gözleri parladı. Noah kıpırdamadan durdu, daha fazlasını beklerken birasını yudumlarırken duraksadı.

Dudaklarımı yalayarak bir nefes verdim ve sözümü şöyle bitirdim: "Hiçbir şey ifade etmediğini ima etmek istememiştim. Aslında... düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade ediyordu," dedim. "Benim için düşündüğümünden çok daha fazla şey ifade *ediyorsun*. Sam de öyle. Ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum çünkü sen benim arkadaşısın ve ben Devon'la çok uzun zamandır birlikteydim ve ben sadece..." Dilim düğüm düğüm oldu.

Noah umutlu bir beklentiyle bana baktı, gözlerinde yeniden bir yaşam kıvılcımı belirmişti. "Öyle miydi?"

Gözlerimi kırptım. "Ne oldu?"

"Devon ile. Geçmiş zaman."

Oh.

Bekar olup olmadığımı öğrenmek istedi.

Öyle miyim?

"O, şey... benden ikinci bir şans istedi. Devon'ın Grammy'den önce alem yapmasından ya da aşırı dozdan falan korkuyordum. Kendimi onun düşüşünden sorumlu hissediyorum. Şu anda nerede durduğumuzdan emin değilim ama kafam karışık ve çelişkiler içindeyim ve bunları nasıl düzelterceğimi bilmiyorum..." Derin bir nefes alıp tam devam edecektim ki Noah'nın yine o hayal kırıklığı ifadesiyle başını salladığını fark ettim.

Ama ben daha fazla açıklama yapamadan bakışları omzumun üzerinden kayarak endişeye benzer bir şeye dönüştü.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Bu adamları tanıyorum," dedi Noah, odanın karşı tarafındaki bir grup adamı başıyla işaret ederek. "Bu barda Ian'ın ağzını burnunu kırdığım gece onunla birlikteydiler."

Koltuğumda döndüm ve birbirleriyle gülüşen üç adama baktım. Kanım dondu. "Onlardan birini tanıyorum. Bu Brad, Ian'ın kardeşi. O kötü haber."

"Görünüşe göre Brad seni yeni fark etmiş."

Brad benimle göz göze geldi ve sandalyesinden kalktı, neredeyse sandalyeyi geriye doğru devirecekti.

"Kahretsin," diye fısıldadım, derimin yüzeyinin altında kaynayan korku. Brad ve arkadaşları buradaysa, Ian çok uzakta olamazdı.

Elleri ceplerinde masamıza doğru yürüdü. "Vay, vay, vay. Siz iyi insanların böyle bir yerde ne işi var?"

"Senin gibi dostum," diye omuz silkti Noah, ayak bileğini bir dizinin üzerine koyarak sıradan bir kayıtsızlık izlenimi verdi.

Sandalyemde gerildim, endişenin iliklerime kadar işlemesine engel olamadım. Brad'i görmek bile aklıma bir sürü kötü anıyı getirmişti. Ian ve Brad her zaman inanılmaz derecede yakın olmuşlardı; ölümcül bir ikili. Brad hayatının büyük bölümünde saldırılar ve küçük suçlar yüzünden hapse girip çıkmıştı ve bir keresinde Ian'ın arabasına hafifçe arkadan çarptığı için bir adamı bayıltana kadar dövmüştü.

Ve Riley'e yaptığı şeyler.

O da kardeşi gibi kötüydü.

Brad bana döndü, dudaklarında ürkütücü bir gülümseme belirdi. "Şu haline bak prenses. Gerçek bir "paçavradan zenginliğe" hikayesi. İmzanızı alabilir miyim?"

Noah boğazını temizleyerek, "Bakin, sorun istemiyoruz," dedi. Sandalyesinden kalktı ve masanın üzerine bir miktar para attı. "Gidelim, Chelsie."

Brad ellerini havaya kaldırdı. "Hey, benim verecek bir derdim yok. Eğer doğru hatırlıyorsam, öfke sorunu olan sendin." Noah'nın yüzüne doğru eğilirken sırtışı kötü niyetli bir kaş çatmaya dönüştü. "Ama kardeşime bir daha elini sürersen, başın büyük belaya girer."

Tehdidi görmezden geldi.

Noah sandalyeden inmeme yardım edip beni kapıya doğru götürürken ürperdim, Ian'ın ezik çetesi biz bardan çıkarken ısıklık çalıp tezahürat yapıyordu.

Kaldırımında bir an duraklayan Noah arka cebinden sigarasını . "Lanet olası pislikler," diye mırıldandı sigaranın etrafında, çakmağı bulmaya çalışırken. "Hadi gidelim buradan."

Yürümeye başladı.

Sonra durdu.

Derin bir iç çekerek beni dirseğimden tuttu ve barın bitişiğindeki bir ara sokağa yönlendirdi.

"Noah?" Kafam karışmış bir şekilde etrafıma bakındım ve ileri geri volta atmaya başlamasını izledim.

"Biliyor musun?" diye ağzından kaçırdı, ellerini başının arkasında birleştirmişti. "Artık bunu yapamam. Bu artık sona eriyor."

"Ne?"

"Bu." Noah bana doğru döndü ve parmağını aramızda gezdirdi. "Sen ve ben."

"Noah, lütfen..." Kalbim korkuyla çarpıyor, tenim ısıniyordu; hava koşullarıyla hoş bir tezat oluşturunuyordu. Noah'nın gözleri cevap arıyordu, sigarası parmaklarının arasında sallanıyordu ve dumanı ile buz gibi havaya vuran nefesi arasındaki farkı anlayamıyordum. "Sadece her şeyin eski haline dönmesini istiyorum," dedim ona. "Seni özledim. Her şeyi berbat ettim."

Başını salladı ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Beni özledin mi? Ben buradayım işte." Hayal kırıklığıyla kollarını iki yana açtı. "Hem sıcak hem soğuksun. Kollarıma koşuyorsun, sonra da Devon'a geri dönüyorsun. Arkadaş olmak istiyorsun ama sonra beni öpüyorsun ve bacaklarının arasına alıyorsun. Bunun bir anlamı olduğunu söylüyorsun ama ne? Ne anlama geliyordu?" diye sordu, sesi giderek yükseliyordu. "*Gerçekten* ne istiyorsun, Chelsie?"

Aklıma bir görüntü geldi.

Noah, Sam ve ben oturma odasındaki kanepeye kıvrılıp *Oyuncak Hikâyesi*'ni tekrar tekrar izledik. Patlamış mısır, gıdıklama kavgaları ve sınırsız kahkahalar vardı. Fırında akşam yemeği ve tatlı olarak kurabiye hamurlu dondurma vardı. Buzdolabında asılı parlak renkli inşaat kağıtlarına çizilmiş resimler vardı.

Sıcaklık, müzik ve umut vardı.

Home.

Titremesini engellemek için alt dudağımı ısırırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Kelimeler dilimin ucundaydı - uzun zamandır gömülü tuttuğum kelimeler. Aylardır belki de.

Her şeyi değiştirecek kelimeler.

"Noah, sana karşı hislerim var. Güçlü duygular." Nefesin beni terk ettiği gibi Noah'yı da terk edip etmediğini merak ettim. Endişeli gözleri

başka bir şey. Daha yumuşak ama sonsuz derecede daha güçlü bir şey. Bakışlarından kaçınmak için kendi gözlerimi sıkarak kapattım. O bana bu kadar yoğun bakarken konsantre olamazdım. Ve konsantre olmalıydım... kelimelerin doğru olması gerekiyordu.

Mükemmel olmaları gerekiyordu.

Ancak gecikmiş itirafıma devam etmek için gözlerimi açtığımda, sokağın girişinde Noah'nın arkasında duran tanıdık bir figür tarafından susturuldu. Korku dolu bir nefesle geriye sıçradım. "Noah... Aman Tanrım..."

Ian.

Hayır.

Noah arkasına döndü ve vücudunu kalkan olarak kullanarak beni hızla arkasına itti. Ian bize doğru adım atarken kolunu tuttum.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun, Chelly Bean. Umarım şehri terk ettiğimi düşünmemişsindir," diye alay etti Ian, kötü niyetli bir kahkaha atarak. "Seni asla terk etmem."

Solgunlaştım, midem düğüm düğüm oldu. "Bizi yalnız bırakın."

"Başına daha fazla bela açmak istemezsin," diye akıl yürüttü Noah.

Ian cevap olarak kıkırdadı. "Sence kaybedecek bir şeyim kaldı mı?"

Ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı ve önümüzde salladı. "Tanrım, Ian," diye irkildim, Noah'dan uzaklaştım ve silahlı eski sevgilime doğru bir adım attım. Tepkim neden kaçmak yerine bu dengesiz saldırgana yaklaşmak oldu, emin değildim ama kanım ateşle doldu ve uzuvlarım bir amaç uğruna seğirdi. "Sen lanet olası bir delisin. Hep zaten. Beni vuracak mısın?" Korkum kör bir öfkeye dönüştü. "Bitir şu işi!"

"Tanrım, Chelsie..." Noah beni kolumdan yakaladı ve geri çekti. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bundan bıktım, Noah. Sürekli korku içinde yaşamaktan bıktım." Ian'a dönüp baktım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. "Vur beni, lanet olası!"

Ian tekrar gülerek silahı parmaklarının arasında döndürdü. "Ne olsa biraz cesaret kalmış," dedi göz kırparak. "Güzel zamanlarımız oldu."

"Ya beni vur ya da beni rahat bırak. Senin oyunlarını oynamaktan bıktım," diye yalvardım. Ağladığımı ancak sıcak gözyaşları döküldüğünde fark ettim.

dudaklarıma döküldü, göğsüm öfkeyle kabardı. Ciddiydim, Ian'ın daimi gölgesinde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Bu hiç de hayat değildi.

"Dinle, silahını indir," diye ısrar etti Noah, önüme geçip kolunu koruma amaçlı uzatarak.

Ian omuz silkerek parlak tabancaya baktı ve parmağını namluda gezdirdi. "Oldukça beğendim. Chelsie kendine küçük, güzel bir silah almış."

Kaşlarımı çatarak gözlerimi kısarak silaha baktım. "Bu... senin silahın," diye fısıldadım Noah'ya. "O senin silahını çaldı." Dişlerimi sıktım ve Ian'a döndüm. "Evime mi girdin?"

"*Senin* evin mi?" Ian alay etti. Dilini ağzının çatısına vurdu. "Milyoner sevgilinle birlikte yaşadığın evi mi kastediyorsun? İkimiz de biliyoruz ki orası asla senin evin olmayacak. Asla senin hayatın olmayacak. Sen dipten beslenen birisin. Tıpkı benim gibisin, Chelly Belly."

Eski şeytanlar yeniden ortaya çıkarken üzerime çöken güvensizlik dalgasına engel olamadım. "Siktir git."

"Ooh," diye alay etti. Ian silahın kabzasıyla başını kaşıdı. "Rolünü yeterince iyi oynuyorsun. Eminim Külkedisi rolünle pek çok insanı kandırmışsındır."

"Bu bir rol değil."

"Oh, sevgilim, bu tamamen bir dış görünüş. Keşke aşık çocuk gerçek seni bilseydi."

Yumruklarım iki yanımda kenetlendi, tırnaklarım avuç içlerimde küçük yarım ay izleri bıraktı. "Bu ben değilim, Ian. Ben artık kırık değilim."

"Her zaman kırık olacaksın. Her zaman zayıf olacaksın."

"Hayır!" Noah'nın uzattığı kolunu iterek ileri atıldım. "Kahretsin, Combs!"

Noah'nın yalvarışını duymazdan geldim ve yeni bulduğum cesaretle saldırganımla yüzleştim. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok, Ian. Ben kazandım. *Hayatta* kaldım. Beni şu anda vurup öldürebilirsin ama bu değişmeyecek." Ona doğru ilerlerken yüzündeki şaşkın ifadenin tadını çıkardım. "Zayıf olan sensin. Zarar görmüş kadınlardan besleniyorsun. Tecavüz ediyorsun çünkü kendine saygısı olan hiçbir kadın sana doğru bakmıyor bile. Hapishanede yıllarını bana kafayı *takarak* geçirdin." Ona acıyarak yukarıdan aşağıya baktım, sonra ayakkabılarına tükürdüm. "Acınacak haldesin."

Kendimi bir silahın namlusuna bakarken bulmadan önce sadece hızlı bir vuruş geçti.

Sertçe nefes aldım.

Tabancayı gözlerimin arasına doğrulturken Ian'ın eli titriyordu. "Sen aptal bir kaltaksın," diye homurdandı.

", dur artık," diye bağırdı Noah arkamdan. "Bu işi .
Bunu yapmanıza gerek yok."

Tekrar Noah'a baktım. Sanki ateşkes teklif ediyormuş gibi elini uzatarak öne doğru adım atıyordu. Korku yüzünden okunuyordu. Soğuk havaya rağmen koyu renk saç çizgisi boyunca boncuk boncuk ter birikmişti. "Noah, çık buradan," diye emrettim. "İstediği kişi benim."

"İkiniz de bir yere gitmiyorsunuz," diye tersledi Ian, silahı aramızda ileri geri sallayarak. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Lütfen," diye yalvardı Noah. "Lütfen... ona zarar verme."

Ian sert bir kahkaha attı ve silahı tekrar alınma doğrulttu. "Bana onun beynini senin şık gömleğinin üzerine uçurmamam için iyi bir neden söyle."

Gözlerim sıkıca kapandı. Tek duyabildiğim, göğüs kafesine çarpan kalp atışlarımın sesiydi.

Th-thump. Th-thump. Th-thump.

Sonra Noah'ın sözleri nefesimi keserek ağızımdan döküldü:

"Çünkü ona aşığım." Dünya sessizleşti.

Birkaç metre yanımda duran Noah'ya döndüğümde göz kapaklarım hızla açıldı. Onun dışında etrafımdaki her şey kayboldu. Silah yoktu. Ian yoktu.

Sadece Noah vardı.

Bana bakmıyordu. Elleri teslim olmuş bir şekilde havadaydı, kelimeler çok doğal bir şekilde geliyordu - sanki bu bariz bir yanıtmış gibi.

Tek cevap.

Ona doğru koşmak istedim. Kollarımı ona dolamak ve yüzümü boynuna gömmek istedim. Onu öpmek istedim. Dilinin benimkine dolandığını hissetmek, bu kelimeleri binlerce farklı şekilde tekrar tekrar söylemek istedim.

Ciddi miydi? Beni gerçekten *seviyor* muydu?

Kafama doğrultulmuş dolu bir tabanca vardı ve umurumda bile değildi.

Noah Hayes beni seviyordu.

Ama kulak zarımı delen gürültülü bir çatırtıyla dünya geri geldi.

Sonra bir tane daha.

Kulaklarım çınladı, her şey ağır çekimde hareket ediyordu. Beynim bulanıklaşmıştı, bu yüzden hızla gözlerimi kırptırdım ve elbiseme bakarken dumanı temizlemeye çalıştım.

Kan , acı yoktu. Vurulmamıştım.

Noah.

Çenemi kaldırdım.

İşte o zaman acı hissettim.

Düşündüğümünden çok daha fazla acı hissettim.

İkimiz de Noah'ın gömleğinin ön tarafında açan kırmızı lekelere bakmadan önce gözlerimiz kısa ve dokunaklı bir an için kilitlendi. Bir tanesi boynu ile omzunun arasında, ikincisi ise karnının sol tarafında.

Ian onu vurdu.

Ian, Noah'ı vurdu.

Silahını indiren Ian geriye doğru bir adım attı. "Seni de sikeyim, aşkı da sikeyim."

İnsanlar silah seslerine doğru akın etmeye başlayınca sokağın girişinde bir kargaşa koptu. Ian bakmak için döndüğünde, Noah tehditkâr bir hırıltıyla ona doğru hamle yapma fırsatını yakaladı ve saldırganın elindeki silahı yere düşürdü.

"Chelsie... koş," diye emretti Noah, Ian onun elinden kurtulurken tökezleyerek.

Ian silahı geri alamadan ben tekmeyle uzaklaştırdım.

Ian önce silaha, sonra bana baktı, kararsızlıkla tereddüt etti ve koşarak ara sokaktan çıkmaya başladı.

Ve beni şaşırtacak şekilde, Noah onun peşinden gitti.

"Noah!" Bağurdım, elbisemi yukarı kaldırdım ve takip ettim. Noah vurulmuştu. İki kez.

Aman Tanrım.

Altı inçlik topuklu ayakkabılarımla ara sokakta koştururken içimde adrenalin dolaşıyordu. Stilettolardan biri kırılınca bileğim burkuldu ve acıyla irkilerek iki ayakkabımı da çıkardım ve çıplak ayakla takibime devam ettim. Çakıllar ve cam kırıkları derimi delip geçti ama acıyı görmezden geldim ve yarı baygın bir halde ona yetişmeye çalıştım.

"Noah!" Tekrar seslendim. Noah, Ian'ı sokağa kadar kovalamak üzereydi ama bir taksi köşeyi dönüyordu. Elini ve

Ian'ın gömleğinin arkasından tutarken ben olduğum yerde donup kaldım, çaresiz bir çığlık boğazımı parçaladı: "Noah, *dur!*"

Noah bıraktı, kaldırımda durdu. İkimiz de aracın Ian'a mide bulandırıcı bir gümbürtüyle çarpmasını izledik, tam da o kalabalık kavşağı geçerken.

Vücudunun ön camdan sekip cansız ve hareketsiz bir şekilde sokağa yığıldığına tanık olduğumda irkilerek elimi ağzıma götürdüm.

Seyirciler dehşetle çığlık attı.

Brad barın önünden bağırarak ve küfrederek olay yerine doğru koştu. "Onu ittin! Lanet olası kardeşimi ittin, seni orospu çocuğu!" Brad, Ian'ın yere yığılmış bedenine doğru koşarken, benim bacaklarım da yeniden hareketlendi.

"911'i arayın!" Kalabalığa seslendim ve Noah kaldırımda dizlerinin üzerine çökerken ona yetiştim. Yanına düştüm. "Noah, Noah... Aman Tanrım..."

"Lanet olası piç beni vurdu," diye ısırıldı Noah, adrenalinin etkisi geçip yerini şoka bırakmıştı. Elini boynuna götürdü ve geri çekerek parmaklarında kalan kıpkırmızı sıvıyı inceledi.

"Hayır." Geriye doğru düşmeden hemen önce onu omuzlarından yakaladım. "Hayır, lütfen." Onu kendime çekerken, yapışkan kanın göğsüme bulaştığını hissederek içimden hıçkırıklar döküldü. Etrafımızda bir kalabalık toplanmıştı.

Noah yalpaladı, ağırlığı dengesizleşti. "Çok acıyor." "Tanrım, Noah..."

Onu geriye doğru indirdim, başını dikkatlice

Beton. Üzerine eğildiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan gömleğindeki kana karıştı. Avuçlarımla ön kısmıyla her iki yaraya da bastırıırken uzaktan siren sesleri geliyordu. "İyi olacaksın," diye burnumu çektim ve alnına yumuşak bir öpücük kondurdum. Histeri beni ele geçirmeye çalıştı. Ağlamalarım hıçkırığa dönüştü. "İyi olacaksın."

Noah'nın gözleri dalgalandı. Elini uzatıp bileğime doladı. Kan gölcükleri, canlanan kırılğan açelyalar gibi büyüdü. Kurşun deliklerine daha sert bastırdım, nefes nefese kaldım ve burnumu çektim. "Çok fazla kan var. Bunu durduramam, Noah. Yapamam-"

"Hey, bana bak."

Bileğimi tutuşu giderek zayıfladı ve ben boğuk bir çığlık daha attım. "Noah... Kanı durduramıyorum." Etrafımızı saran kalabalığa seslendim, panik ve endişe dolu bakışları içime çektim. "Burada doktor var mı?"

"Bana bak, Combs," diye yalvardı Noah.

Tekrar yeşil gözlerine baktım ve ona söylemek istediğim her şeyi tek bir bakışta ifade etmeye çalıştım. Söyleyeceğim her şeyi - dünyalarımız kan davası güden çılgın bir adam tarafından sarsılmadan hemen önce. "Seni kaybetmeyeceğim," diye mırıldandım. Bunu hayatımda hiçbir şey için hissetmediğim kadar inançla söyledim. "Kaybetmeyeceğim."

Eli kalktı ve yanağıma dokundu, çok nazikçe. Çok sevgiyle. Çenemi kavrayana kadar elini daha da yaklaştırdım ve sonra düzensiz bir şekilde fısıldadı, "Bana söz ver... Sam'e bakacaksın eğer..."

Ben başımı ileri geri sallarken Noah'ın sözleri kesildi. "Sakın bunu söylemeye cüret etme."

"Lütfen."

Gözlerimi kapadım, taze gözyaşlarımı sıktım ve Nuh'un parmaklarını kullanarak onları uzaklaştırdım. "Söz veriyorum."

Etrafımızda meraklı fısıltılar

yankılandı. "Gruptaki adam bu mu?"

"Ne oldu?" "Onlar ünlü

değil mi?"

Siren sesleri daha da arttı. Başımı kaldırdığımda bir ambulans

Biz.

Brad, Ian'ı almış, koltukta ileri geri sallanıyordu.
trafik durma noktasına geldi.

Kanım öfkeyle yanıyordu ama odaklanmam gerekiyordu.

Noah'a odaklanmam gerekiyordu.

"Noah, neredeyse geldiler. Yardım geliyor." Eli yüzümden çekilirken iki yarasına daha fazla baskı uyguladım, göz kapakları çırpınarak kapandı. Teni buz gibiydi, bu yüzden vücudumu üzerine örterek ona mümkün olduğunca fazla ısı vermeye çalıştım. Bakırımsı kan kokusu duyularımı istila edip tıraş losyonunun misk kokusuna karışırken kalp atışları yavaş ve uzaklardan geliyordu. "Benimle kal," diye yalvardım, yüzümü göğsüne bastırmış, her değerli kalp atışının tadını çıkarıyordum. "Benimle kal, Noah..."

OTUZUNCU BÖLÜM

T Hayatta hastane bekleme odalarından daha fazla nefret ettiğim pek fazla şey yoktu.

Ne yazık ki ben de payıma düşeni gördüm.

Riley'nin aşırı dozu. Büyükbabam kalp krizi geçirdi. Eski dostlar için iki ayrı araba kazası. Sam.

Şimdi... *Noah*.

Sert bordo koltuğa oturduğumda içime bir uyuşukluk çöktü. Solumdaki küçük masanın üzerine Home and Garden dergileri serpiştirilmişti ve küçük odada *Friends*'in tekrarları yankılanıyordu. Bekleyen başkaları da vardı, hepsinin farklı hikâyeleri vardı - felç, zatürre, kırık kemikler.

Psikopat bir eski erkek arkadaşı tarafından vurulan ünlü bir rock yıldızını bekleyen tek kişinin ben olduğumdan emindim.

Bütün akşam meraklı bakışlardan kaçmışım ve onları suçlayamazdım. Tasarım balo elbisem, kanlar içindeki kıyafetim ve vahşileşmiş çıplak ayaklarımla görülmeye değer bir manzaraydım. Ayak bileğime baktığımda, çok sayıda kesik ve renkli morlukların yanı sıra hafif bir şişlik fark ettim. Ayak bileğim için tıbbi tedaviyi reddetmişim çünkü bu sadece bir ayak *bileğiydi*. Noah'ın çektiklerinin yanında bu hiçbir şeydi.

Zihnim o dehşet ve inançsızlık anlarını yeniden yaşamaya devam ettikçe sinir ve endişe her şeyi kuşatıyordu. Vurulduğunu anladığında Noah'ın yüzündeki ifade. İtirafı. Kan. *Çok fazla kan*. Silah sesinin kulaklarımda yarattığı çınlamayı hâlâ duyabiliyordum. Asla unutamayacağım bir sestti.

Tekrar yere baktım, gördüğüm manzara midemi bulandırdı. Kurumuş kan lekeleri önlüğümün önünü kaplamıştı, dikişlerin söküldüğü yer

Korse. Bekleme odasındaki herkesi teşhir etmekten bir gardırop arızası uzaktaydım. Elbisenin alt kısmı parçalanmış ve yırtılmıştı ve göğsüm hala Noah'ın başını bana yasladığı yerdeki kanla boyanmıştı. Kollarımın arasında kayıp giden hayatını hatırladığımda duygularım boğazıma düğümlendi.

Ian da kazadan sağ kurtulmuş ve ikinci bir ambulans tarafından getirilmişti. İkisi de ameliyatta yaşam savaşı veriyordu.

Daha önce hiç kimsenin ölmesini dilememiştim, ama umuyordum ki *Tanrım*, Ian Masterson kendi kanında boğuldu.

Devon, Tad, Miles ve Lisa gibi tanıdık yüzler döner kapıdan içeri girdiğinde başımı kaldırıp baktım. Grup bana yaklaşırken Devon ve Tad gergin görünüyordu.

"Vay anasını," dedi Devon, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Dört kuşku ifade bana baktı. "Evet," diye toparlandım. Gözlerim Lisa'nın kederli yüzüne kaydı ve gözyaşlarımın yeniden ortaya çıkmasına engel olamadım.

"Oh, Chels... buraya gel."

Yıkıldım ve Lisa'nın kollarına yığıldım. Hiçbir şey söylemedi çünkü kelimeler hiçbirimizin nasıl hissettiğini asla ifade edemezdi. Ağlamaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Lisa geri çekildiğinde, kendi ıslaklığını yanaklarından sildi. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Kan benim değil. Hepsi Noah'ın."

"Siktir," dedi Tad, ellerini yüzünde gezdirerek.

Grup beni uzak bir köşeye kadar takip etti. Devon yanıma oturdu ve kolunu omuzlarıma doladı. "Dışarısı güvenlik ve polis kaynıyor. Her yeri sarmış durumdalar."

Tüm bunların kötü bir rüya olmasını dileyerek ürperdim. "Gelebildiğine sevindim," dedim Devon'a, hafifçe ondan uzaklaşarak. "Sana ulaşabileceğimden emin değildim."

Devon koltuğunda arkasına yaslandı ve ayaklarını endişeli bir şekilde bekleme odasının zeminine vurdu. "Bunu yaptığına sevindim."

"Lanet olsun, Chelsie!"

Başımı kaldırdığımda Julia'nın ana girişten koşarak geçtiğini gördüm. Ayağa kalkarak arkadaşıma sıkıca sarıldım. "Hey," diye fısıldadım, sesim düzensiz ve kuruydu.

"Hastanenin dışı tımarhane gibi," dedi Julia. Endişeyle iç çekti. "Tanrım, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Noah'dan haber var mı? Herhangi bir

güncellemeler?"

Hayal kırıklığı içimde dalgalandı. "Henüz bir şey yok."

Lisa'nın yanına otururken, "Bu çok berbat bir durum," diye mırıldandı.

Yerime oturduğumda Devon'ın cep telefonunda oyun oynadığını fark ettim. Puanları biriktikçe gülümsüyordu. "Gerçekten mi?"

Devon bana doğru baktı, sonra tekrar oyuna döndü. "Bir sorun mu var?"

Şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Evet, bir sorun var. Noah birkaç metre ötede yaşam savaşı veriyor ve sen video oyunu mu oynuyorsun?"

"Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım var," dedi. "Bunun ne önemi var ki?"

Konuşmak üzereydim ama kelimeler dudaklarımda durdu. *Aşırı tepki mi veriyordum?* Sandalyemde kayarak boğazımı temizledim. "Özür dilerim."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve Devon telefonunu cebine attı. "Chelsie, Noah'yı önemsiyorum. Ben de senin gibi endişeliyim."

Başımı sallayarak kucağımdaki kırmızı lekeye bakarken dudaklarımı büktüm ve bir elimi düğümlenmiş saçlarımda gezdirdim. Parmaklarım kurumuş bir kan parçasına takılınca irkildim.

Aklımdan Devon ve Ruby geçti ve birden cevaplar aramaya başladım. Belki de bir kavga arıyordum - belki de Noah'ya olan hislerimi daha haklı kılmak için Devon'da en kötüsünü görmeye çalışıyordum. Sebep ne olursa olsun, bilmem gerekiyordu. "Devon... Ruby ile ne oldu?"

Soru karşısında irkilmedi. Belki de bunun geleceğini görmüştü. "Geçmişteki patavatsızlıklardan bahsetmek için gerçekten doğru zaman mı?" diye sordu, gözleri dosdoğru ileriye sabitlenmişti.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim. "Ama merak ediyorum."

İçini çekti ve koltuğunda kıpırdanmaya devam etti. "Pis bir hareketti. Daha fazlası değil."

"Yani, en iyi arkadaşının kızıyla mı yattın? Onun deli olduğu kadınla?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun... Deli olan oydu. Bir gece ikimiz de sarhoş olduk ve bir anda oldu. O noktadan sonra neredeyse hiç alkol almadım. Kendimi çok kötü hissettim, o zamanlar kendimden başka kimse umurumda değildi."

Yutkunarak dudaklarımı birbirine yapıştırdım. "Pek bir şey değişmiş gibi görünmüyor."

"Ne?"

"Sadece son zamanlarda bir pislik gibi davrandığını söylüyorum. Benim için orada değildin. Gruba bok gibi davranıyorsun. Noah'ya söylediğin şeyler çok baktandı," dedim ona, dudağımı dişlerimin arasında sıkarak. "Acaba sende bir şeyler mi değişti, yoksa hep böyle miydin... ve ben bunu göremeyecek kadar kör müydüm?"

Odayı ürkütücü bir sessizlik kapladı; belki de çok fazla şey söylemişim. Devon'ın ifadesi kayıtsızlıktan tedirginliğe dönüştü. Burnunu çekti ve başını koltuğa yaslamadan önce ellerini birbirine kavuşturdu. "Bu sadece senin karar verebileceğin bir şey," dedi gözlerini kapatarak, kendini benden soyutlayarak.

Suçluluk duygusu beni vurduğunda
yavaşça göz kırptım. Kızgındım.

Beni pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattığı için Devon'a kızgındım. Ona katlandığım ve yol boyunca tüm kırmızı bayrakları görmezden geldiğim için kendime kızgındım. Ian'a hayatıma tekrar girdiği ve kaydettiğim tüm ilerlemeyi yok ettiği için kızgındım. Ailemi hayatımın dışına ittiğim ve yeniden bağ kuramayacak kadar korkak olduğum için kızgındım.

Bar bizi kovana kadar kutlama içkileri içmemiz gerekirken Noah'ın hastane yatağında baygın yatıyor olmasına kızmıştım.

Sadece kızgındım.

Ve hepsinin benim hatam olduğunu biliyordum.

Teselliyi başka bir adamda bulmuştum ve bu da Devon'ın beni uzaklaştırmasına neden olmuştu. En başta Ian'ı hayatıma sokarak travma ve kan dökülmesinin domino etkisini başlatmıştım. Bana sadece yardım etmeye çalışan ailem yerine şovenist bir tecavüzcüyü seçmişim.

Ve Noah... Onu tüm bunların içine sürüklemiş, ateş hattına sokmuştum.

"Biraz kahveye ihtiyacım var." Sandalyeden kalkarak, sağ ayak bileğime baskı yapmamaya çalışarak uzun koridorda ilerledim. Stephen King filmlerinden fırlamış bir sahneye benzeyen kahve makinesine yaklaştığımda gördüğüm dehşet dolu bakışları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Kahve kâğıt bir fincana doldurulmuştu, üstünden sıcak buhar yükseliyordu. Fincan ellerimi ısıttı ve hiç vakit kaybetmeden dudaklarıma götürdüm. Sıcak sıvı dilimi haşlarken irkilmedim bile.

Bekleme odasına geri dönmek istemedim, bu yüzden sırtımı duvara yasladım ve popom soğuk zemine değene kadar aşağı kaydım.

"Çünkü ona aşığım."

Noah'nın sözleri bütün gece aklımı kurcalayıp durdu. Ciddi miydi? Ian'ı başından savmak için mi söylemişti? İkimizin de öleceğini düşündüğü için mi söylemişti?

Devon o zor kelimeleri bana hiç söylememişti. Bir kere bile. Doğrusu, sevmeye alışkın değildim. Hayatımın kırık dökük parçalarını bir araya getirmiş ve dünyamı tek başıma yeniden kurmuştum. Beni destekleyen kimse yoktu. Hiç suç ortağım olmamıştı. Hayat zorlaştığında koşabileceğim kimse yoktu.

Ta ki Nuh olana kadar.

O benim kayam olmuştu. Gözyaşlarımı silen ve ruhumdaki şeytanları sakinleştiren oydu. Bana krep pişiren ve ilişki tavsiyeleri veren oydu. Yeni bir film izlemek istediğimde ve diğer herkes çok meşgul olduğunda Noah yanımdaydı. Noah benim doğum taşımı, en sevdiğim diş macununu ve çocukluğumdaki Japon balığının adını biliyordu. Bir arkadaşına ihtiyacım olduğunda ilk o gelirdi ve en son o giderdi.

Kısa bir süre önce, Pit Stop'taki işimden ayrılmadan günler önce yaşadığım bir kış gecesini hatırladım. Bütün gece ve sabah saatlerinde kar yağmıştı ve ben o akşam kapanış vardiyasındaydım. Sabahın üçünde arabamın üzerindeki karı temizlemekten korkuyordum.

Sonunda vıcık vıcık çoraplar ve buz gibi bir yüzle sekiz inçlik yoğun karın içinden geçtiğimde, fırçalanarak temizlenmiş tek arabanın benimki olduğunu fark etmiştim. Şaşkına dönmüştüm. Ancak araca yaklaştığımda, karlı tarafa çizilmiş kelimeleri gördüm: *"Nuh buradaydı."*

Ertesi sabah teşekkür etmek için onu aradığımda omuz silkmişti.

"Önemli bir şey değildi," demişti.

Ama hiçbir şey değildi. Birinin benim için yaptığı en güzel şeydi.

Ben.

Belki de aşk buydu. Belki de aşk birinin arabasındaki karı temizlemektir. gecenin bir yarısı, sadece hayatlarını kolaylaştırmak için.

Bu vahiy beni gözyaşlarına boğdu. Kahve fincanımı yere bıraktım ve bacaklarımı göğsüme doğru çekerek dizlerime doğru hıçkıra hıçkıra ağladım.

"Bayan?"

Başımı kaldırdım ve kokladım. Bir hemşire endişeli bir bakışla başımda durdu.

"Hanımefendi, burada sizinle konuşmak isteyen bir memur var. Böldüğüm için çok özür dilerim."

Kolumun tersiyle burnumu silerek başımı salladım. "Teşekkürler," dedim ayağa kalkarak.

Bir polis memuru, arkasında iki üniformalı adamla birlikte bana yaklaştı. "Chelsie Combs?" diye sordu.

"O benim."

"Benim adım Dedektif Brennan. Zor bir dönemden geçtiğinizi biliyorum ama size bu gece olanlarla ilgili birkaç soru sormak istiyorum. Sorun olur mu?"

Başımı salladım.

"Güzel." Üniversite not defterindeki bir kâğıt parçasını geri çevirdi. "Olay yerindeki memura ifade verdiğinizi biliyorum ama zor anlar yaşadığınızı anlıyorum. Eski erkek arkadaşınızın Bay Hayes'i iki kez vurduğunu söylediniz. Bu doğru mu?"

"Evet," dedim. "Noah ve ben özel olarak konuşmak için Ernie'nin arkasındaki sokağa girmiştik. Ian elinde bir silahla bize yaklaştı ve bizi tehdit etmeye başladı."

"Bay Hayes'e ya da size zarar vermek istemesi için herhangi bir neden biliyor musunuz?"

"O bir deli," cevap verdim.

Dedektif Brennan notlar aldı ve bana baktı. "Anlıyorum. Detaylandırabilir misiniz?"

"Onunla uzun zaman önce çıktım. Tacizciydi. Onu terk edecek cesareti buldum ve sonunda zavallı bir kıza tecavüz etti. Hapse gönderildi ama birkaç ay önce iyi halden serbest bırakıldı."

"Mmm-hmm."

Gözlerim kısıldı. Kalemimin sarı kâğıdı çizerken çıkardığı sestten nefret ediyordum. "O bir deli. Beni takip ediyordu ve sonra evime girip bana saldırdı."

"Tamam," dedi dedektif, notlarını karalayarak. "Bu akşam sizi nasıl bulmuş olabileceğini biliyor musunuz?"

Bir an duraksadım, Ian'ın bardaki kardeşini hatırladım. "Sanırım kardeşi ona Brad diyordu. Brad. Ernie'nin yerinde onların grubuyla karşılaşmıştık."

"Anlıyorum," diye cevap verdi. "Yani, seni ve Noah'ı ara sokakta gördü. Sonra ne oldu?"

Alt dudağımı dişlerimin arasında emdim ve kahve fincanını parmakladım, anılar beni tüketirken gözlerim kapanıyordu. "Hiçbir şeyi olmadığını söyledi

Kaybedecek başka bir şeyim yoktu. Ona bağırmaya başladım, beni vurmasını ve bu işi bitirmesini söyledim."

"Onu neden kışkırttınız? Onun neler yapabileceğini biliyor gibiydiniz, değil mi?"

çatıldı. "Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır." Dedektif Brennan kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını yumuşattı. "Benim işim olayların neden bu şekilde geliştiğini anlamaya çalışmak. Bazı sorular zaman zaman saldırgan gelebilir ama sizi temin ederim ki aklımda sadece sizin iyiliğiniz var."

Dudağımı çiğnemeye devam ederken yutkundum. "Bundan yorulmuştum. Ondan kaçmaktan bıkmıştım. Sürekli korkmaktan bıkmıştım. Hiç düşünmemiştim..." Gözlerim yaşardı ve onları geri çekmeye zorladım. "Noah'ya zarar vereceğini hiç düşünmemiştim. Tek istediğinin ben olduğumu sanıyordum."

Dedektif sempatik bir ifadeyle başını salladı. "Sonra ne oldu?"

"Um... bana silahı evimden çaldığını söyledi." "Size karşı kendi silahınızı mı kullandı?"

"Şey, Noah'ın silahıydı. Korunmam için bana vermişti." İç çekerek başımı salladım. "Bu geri tepti."

Daha öfkeli not karalamaları. "Tartışma nasıl gerçekleşti? Fiziksel bir kavga mı vardı?"

"Hayır. O sadece... onu vurdu." "Sebepsiz yere mi?"

Gözlerim yerinden fırladı. "Hayır, kışkırtılmamış değil. Hayatı boyunca 'kışkırtıldı'. Hapisten çıkmasına asla izin verilmemeliydi."

"Özür dilerim hanımefendi. Öyle demek istememişim."

"Noah yanlış bir şey yapmadı. Tek yapmaya çalıştığı beni korumaktı. O kurşunlar benim olmalıydı." Bunun farkına varmak beni çok etkiledi ve çenem titredi, gözyaşlarım akmaya başladı. "O kurşunlar benim olmalıydı."

Dedektif Brennan yazmayı bıraktı ve bana doğru dikkatli bir adım attı. "Daha fazla zamana ihtiyacınız olursa anlarım. Yarın karakola gelmeyi mi tercih edersiniz?"

Kararsız bir elimi ağzımın üzerine koydum, gözlerim kapalıydı. "O iyi olacak mı?"

"Ne yazık ki buna cevap veremem. Bay Hayes hâlâ ameliyatta. İki kurban da öyle."

"İan bir kurban değil." Gözlerimi açtım ve perçemlerimi yüzümden uzaklaştırdım. "Bunu bir yere yaz. Ian Masterson kurban değil... o bir canavar."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim Bayan Combs. Size vereyim." Elini ön cebine attı ve bana bir kartvizit uzattı. "Umarım yarın daha fazla konuşabiliriz."

Üç adamın uzaklaşıp beyaz koridorda kaybolmalarını izledim. Gözlerimi kırıştırarak kartı elbisemin ön kısmına yerleştirdim.

Bayat kahvemden bir yudum daha aldığımda bekleme odasından gelen kargaşayı duydum. Tanıdık bir ses duyduğumda kalp atışlarım hızlandı.

Brad.

"O ünlü herif ölü bir adam!" Çift kapıdan hızla geçerken Brad'in bağırdığını duydum. Bir güvenlik görevlisi onu zapt etmeye çalışıyordu. "Lanet olası kardeşimi itti, bunu yaparken gördüm. Onu öldürdü!"

Olay yerine varmadan durdum, göğsüm kabarmıştı.

Ian ölmüş müydü?

Arkadaşlarım bekleme odasındaki diğer kişilerle birlikte tartışmadan uzaklaşmışlardı. Brad'in gardiyanın pençesinde çırpınışına tanık olurken bir elimi kalbime götürdüm. Başka gardiyanlar da yardım etmek için odaya daldı.

"Çekil üstümden!" Brad bacaklarını tekmeleyerek ve yumruk atmaya çalışarak bağırdı. "Kardeşimi görmem gerek."

"O başaramadı, evlat. Gitmen ve sakinleşmen gerekiyor." Gardiyanlar üstünlüğü ele geçirdi ve Brad'i hastaneden dışarı sürükledi. Brad cam kapılar kapanıp onu susturana kadar tehditlerine ve küfürlerine devam etti. Odadaki gerilim yatışmaya başlayınca rahat bir nefes aldım ve daha önce oturduğum koltuğa dönüp gözlerimi kapattım.

Ian gitmişti. Tanrıya şükür Ian gitmişti.

Sonraki beş saati orada, bordo bekleme odasındaki sandalyede kıvrılmış bir şekilde geçirdim. Ne zaman bir kapı açılrsa, başım yukarı kalktı. Ne zaman bir hemşire ya da doktor dışarı çıksa kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Pit Stop'taki vardiyasına dönmek zorunda olan Julia dışında arkadaşlarımın hepsi kalmıştı. Tad, Miles ve Lisa uyuyor, Devon ise video oyunları ile meşgul oluyordu. Gecenin geri kalanında ona tek kelime etmedim.

Güneş hastanenin pencerelerinden içeri girmeye başladığında, acil servisin kapısından bir doktor çıktı. Yüzündeki ifade

okunamaz. Boğazımın arkasında bir yumru oluşurken oturduğum yerde doğruldum ve Devon'ın kolunu sıktım.

Doktor grubumuza yaklaşarak, "Noah Hayes için mi buradasınız?" diye sordu.

Arkadaşlarım uyanırken ben titrek bacaklarımın üzerinde duruyordum. Devon yanıma taşındı.

"O iyi mi?" Titreyen kendi sesimi zar zor tanıyabildim. "Noah iyi mi?"

Doktor gülümsedi ve elini uzattı. "Ben Doktor Alverez. Siz de onun sevgilisi olmalısınız?"

Yutkunarak, doktorun elini kabul etmeden önce Devon'a baktım. Vücudum dik durmak için mücadele ederken elimi tutuşum zayıftı. "Bizim için herhangi bir gelişme var mı?"

Dr. Alverez, "Bay Hayes'in ameliyatı atlattığını ve rahat bir şekilde dinlendiğini bildirmekten memnuniyet duyuyorum" dedi.

Grup arasında bir rahatlama sesi yankılandı. Üzerimden büyük bir ağırlık kalktı ve gözlerimi kapatarak var olan yüce güçlere şükrettim.

Doktor devam etti. "Henüz tehlikeyi atlarmış değil ve önünde uzun bir yol var. Ama o bir savaşçı; bunu atlatacağı konusunda iyimserim. Bay Hayes'in bazı büyük sinir hasarları yaşadığını belirtmek isterim. Bunun onu nasıl etkileyeceğini söylemek için henüz çok erken ama sol kolunun işlevini kaybetme ihtimali var. Boynunun yakınındaki kurşun, omuza sinyal ileten brakiyal pleksusa zarar vermiş. Bazı hastalar fonksiyonlarını tamamen kaybedebilir."

Noah'nın bir daha gitar çalamayacağı düşüncesi gözlerimi açtı.

Hepsi benim hatam.

"... ama Bay Hayes'in tamamen iyileşeceğine dair büyük umutlarım var. Çok fazla kan kaybetti ve hipovolemik şoka girdi, bu yüzden onu uzun vadeli yan etkiler açısından izlememiz."

"Onu görebilir miyim?"

Dr. Alverez özür dileyerek başını salladı. "Üzgünüm, henüz değil. Ağır ağrı kesici ilaç tedavisi altında ve birkaç saat ziyaretçi kabul etmemesi gerekiyor. Eve gidip dinlenmesini ve daha sonra geri dönmesini öneririm."

Devon elini sıkarak, "Teşekkürler Doktor," dedi. "Minnettarız." "Size iyi haberlerim olduğu için mutluyum," diye cevap verdi.

Minnettar bir gülümseme sundum ve derin bir nefes aldım.

Lisa omzuma rahatlatıcı bir el koyarak, "Chelsie, bir duş alıp biraz uyumalısın," dedi. "Neden benim daireme gelmiyorsun, ben seni birkaç saat sonra buraya bırakırım?"

Gitmek istemedim. Noah'yı görene kadar hiçbir yere gitmek istemiyordum ama elbisem paramparça olmuş, üzerime kabuklu kan bulaşmıştı. Bir duş muhtemelen bana iyi gelecektir. Kestirmek aklımdaki son şeydi ama vücudum yorgunluktan çöküyordu.

"Teşekkürler, Lisa."

"Evimden birkaç kıyafet almanız gerekiyor mu?" Devon ellerini ceplerine sokarak sordu.

İrkildim.

Benim yerim, bizim değil.

Sanırım böylesi daha iyiydi.

Lisa, "Benimkilerden bir şey giyebilir," diye önerdi. "Sorun olmaz." ",
diye omuz silkti. "Eminim seni daha sonra burada göreceğim. Beni tut
Bir şey duyarsanız haber verin."

Lisa'nın sırtıma güven verici dokunuşunu hissetmeden önce Devon ve grup arkadaşlarının hastane kapısından çıkışını izledim.

"Hadi seni temizleyelim," dedi Lisa ve beni nazıkçe sıkarak kucakladı.

Çantamı almak için sandalyeme döndüm ve Rosa'yı aramak için telefonumu çıkardım.

Rosa cevap verirken telaşlıydı. "Mi muchacho, Noah! İyi haberlere ihtiyacım var, senyorita. Por favor..."

"O iyi, Rosa. Durumu stabil ve şu anda dinleniyor. İyileşeceğini düşünüyorlar."

"Gracias a Dios!"

Rosa'nın haç işareti yaptığını neredeyse görebiliyordum. "Ben arkadaşımın evine gidip biraz dinleneceğim ve daha sonra hastaneye döneceğim. Noah ziyaretçilere izin verdiğinde Sam'i de getirebilir misin?"

"Evet. Elbette, aşkım."

"Teşekkürler Rosa. Her şey için." Çantamın askısını omzuma attım ve Noah'yla barda oturduğumuzdan beri ilk kez gülümsedim. "Sonra görüşürüz."

"Gracias, muchacha."

Telefonumu çantamın ortasına yerleştirdim ve Lisa'yı hastaneden çıkarken takip ettim. Sabahın berrak havasını solumak için sabırsızlanıyordum.

Nuh başka bir sabahı görecektik kadar yaşamıştı.

Arkadaşımın kanepesinde kıvrılmış yatarken Lisa'nın beni dürtmesiyle uyandım. "Chels, uyan."

Bulanık görüşümü düzeltmek için gözlerimi ovuşturdum. Zihnim sersemlemişti, uzuvlarım jöle gibiydi. "Ne zamandır baygındım?"

"Neredeyse üç saat oldu," diye cevap verdi Lisa. "Hastane telefonunu aradı, ben de açtım. Noah'nın uyandığını ve seni sorduğunu söylediler."

Oturur pozisyona bir nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım. Gitmem gerek. Artık gidebilir miyiz?"

"Tabii ki. Sana bir palto getireyim."

Koltuktan kalkarken sağ ayağım yere değince irkildim. Bileğim hâlâ şiş ve hassas durumdaydı. Üzerime polar bir ceket geçirdim, zaten biraz büyükçe bir eşofman altı ve beyaz bir atlet giymiştim. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dudaklarıma kivilili bir dudak sürdüm. "Hadi gidelim."

Hastaneye sakın bir yolculuk oldu. Haberi vermek için Rosa'yı aramıştım ve onun sevinçten çılgılık atmasına neden olmuşum. Küçük Sam yakında babasına kavuşacaktı.

Noah Hayes ile yeniden bir araya gelmeye hazırlanmaya çalışıyordum. Ona ne söyleyebilirdim ki?

Oh, hey. Şu çoklu silah yarası olayı için üzgünüm. Eski sevgilim bazen biraz deliriyor. Ama endişelenme, o artık ölü.

Hey, Noah. Bir daha asla gitar ya da kolunu hissedemeyeceğini duydum. Biraz benim hatam. Çok özür dilerim.

Merhaba. Bana aşkını itiraf ettin ve sonra neredeyse ölüyordun. Bunun arkadaşlığımızı biraz zorlaştırdığını hissediyorum.

Terli avuçlarımla sıktım ve ayağımı yolcu koltuğunun zeminine vurdum. Radyo kısık sesle çalışıyor, Stevie Nicks'in vokal yetenekleriyle bize serenat yapıyordu. Hastaneye vardığımızda kalbimin boğazımda attığını hissettim. Endişeliydim, gergindim ve sonsuza dek minnettardım. Aynı zamanda yakın bir çöküşün eşiğindeydim.

Karmaşık bir duygu karışımıydı.

"Hazır mısın?" Otoparkta otururken Lisa motoru kapattı, ürkütücü bir sessizlik üzerimize çöktü. "Noah'la biraz özel zaman geçirmek istersen bekleme odasında kalabilirim."

Kendimi başımı sallarken buldum. "Sanırım yapardım... eğer olmazsa." "Neye ihtiyacın varsa, Chels. Senin için buradayım."

Beyaz koridordan aşağı inerken uzun ve sisli bir yürüyüş hissettim. Ayaklarım sanki ıslak kumda yürüyormuşum gibi ağırdı. Nuh'un odası önümde belirdi ve gömleğimin önündeki 'Ziyaretçi' yazılı etikete baktım. Yutkundum.

Sonra kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

O ses. Tanrım, o ses.

Kolu çevirdim ve kapıyı kırarak açtım. Odanın içindeki adımlarım tereddütlü ve suçluydu, çekincelerimi yutup içeri girdim.

Gözlerim Noah'ya takıldı. Dar hastane yatağında kısmen dik bir şekilde yatarken, bipleyen ve vızıldayan serumlara ve monitörlere bağlıydı.

Beni görünce gözleri tanıdık geldi ve rahatlayarak parladı. "Chelsie."

Ayaklarımı yere sabitlemekle, aşık bir yıldız gibi ona doğru koşmak arasında gidip geliyordum.

"Seni bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyordum," diye fısıldadım odanın öbür ucundan. İtirafım içimi parçaladı. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama dudağım ihanetle titredi.

Noah'nın alametifarikası olan sırtışı dans ederek canlandı. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Ayaklarım beni odanın diğer ucuna taşıdı ve başucunda dizlerimin üzerine çöktüm, elini avuçlarımın arasına aldım ve alnımı birbirine geçmiş parmaklarımıza bastırdım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve elinin kurtulup saçlarıma dolandığını hissedene kadar çirkin bir şekilde ağladım.

Noah parmaklarını kafa derimde gezdirerek, "Ağlama, Combs," dedi. "Ben buradayım."

Sesi alçak ve cızırtılıydı, içimi gıcıklıyordu. Burnumu çekerek gözlerimi sildim. "Sen ölmedin," diye mırıldandım.

"Pfft. Birden fazla kurşun yarasından mı? Sizi temin ederim ki benim ölümüm çok daha havalı olacak," diye alay etti.

Gülümsememe izin verdim ama kalıcı olmadı. "Özür dilerim Noah. Çok üzgünüm. Bunların hiçbirini hak etmedin."

Noah işaret parmağını çenemin altına daldırarak beni kendisine bakmaya zorladı. "Sen de öyle," dedi nazikçe.

Dağınık saçlarından kan çanağına dönmüş gözlerine kadar onu içime çekmek için bir an durdum. Yorgun ve yıpranmış görünüyordu ama hâlâ Noah'tı.

Ve yaşıyordu.

"O öldü, biliyorsun," dedim ona. "Ian... ." "Sen iyi misin?"

Soru beni şaşırttı. "Çok mutluyum. Rahatladım."

Noah başını sallayarak, "Sanırım bitti o zaman," diye cevap verdi.

"Sonunda özgürsün." Yanağımın iç yüzeyini kemirdim.

Öyle miydim? *Özgür müydüm?* Ian'la yaşadıklarım beni bir insan olarak sonsuza dek değiştirdi. Onun yüzünden hayatım asla eskisi gibi olmayacaktı. Belki ölümümde bile bana acımasız ve affetmez bir şekilde tutunmaya devam edecekti. Gözlerimi kapattığımda, orada bana gülüyor olacaktı. Benimle alay ediyor olacaktı. Soğuk, ölü parmaklarını boynuma dolayacaktı.

Hayır, asla özgür olamayacağım.

Düşüncelerimi Noah'a aktarmadım ve bunun yerine en hafif gülümsemeyi zorladım.

"İyi olmana gerçekten çok sevindim." Noah parmağını çene çizgimde gezdirerek tüylerimi diken diken etti.

Nefesim kesildi.

Bakışlarımız tekrar kilitlendi ve ben ara sokağa geri döndüm, Noah'ın vurulduktan sonra gözlerindeki bakışı .

Şaşkınlık. İnanılmaz bir inançsızlık.

"Çünkü ona aşığım."

İtirafı içimde fırtınalar kopararak kalbimi göğsümün içinde gümbür gümbür atmaya zorladı. Kulaklarıma ulaştığından beri bu sözleri binlerce kez tekrarladım ama o bu kadar yakınen değil. "Bunu... bunu mu demek istedin?" Soru, ben durduramadan ağzımdan kaçtı.

Mikro ifadelerini dikkatle izledim. Çenesinin hafifçe seğirmesini.

Tek bir göz kırpışı. Kuru dudaklarını nemlendirmek için dilini dışarı çıkarması. "Ne demek istiyorsun?"

Ne demek istediğimi *biliyordu*; biliyor olmalıydı. Söylememi mi istedi? Hayata döndürmemi mi?

"Noah..." Nefes verdim.

Yatağın üzerinde kaydı ve gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Ne demek istediğinizi anlamadım."

Kaşlarımı çattım, göğsüm sıkıştı. "Ara sokakta," diye açıkladım. "Hemen önce... bilirsin..." Kelimeleri söylemeye dilim varmadı.

Noah tereddüt etti, dudaklarını ayırdı ve sonra kapattı. Tekrar bana baktı, gözleri okunamayan bir şeyle parlıyordu. "Hatırlayamıyorum. Her şey çok bulanık."

Bana yalan söyleme, Noah Hayes.

Kabullenmiş bir şekilde başımı sallarken çenem sıkıştı. Bu çok fazlaydı.

Çok erken.

"Merak etme," dedim ona, gözyaşlarımın arasından bir gülümseme daha çıkarmaya zorlayarak. Hâlâ burada olduğu için minnettar bir şekilde parmaklarımın ucuyla saçlarını okşadım ve alnına hafif bir öpücük kondurdum. Gözleri dalgalanarak kapandı, nefesi kesildi. "Önemli değil," diye fısıldadım.

Şimdi, yalancı olan benim.

Gerçek şu ki... önemliydi. Aslında her şeydi.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

A Lisa'nın kanepesinde televizyonun karşısında otururken elimde bir küvet fıstık ezmesi dondurma vardı. Arkadaşım , Netflix'in yeni yayınlarına göz atıyor ve mesaj atıyordu

Miles.

"Erkekleri anlamıyorum," dedi Lisa bıkkınlıkla. "O kadar sıcak ve soğuklar ki, bir an tüm evrenleri senin etrafında dönüyor, ertesi gün sana mesajla bile karşılık veremiyorlar."

Çenemden aşağı damlayan dondurmaya sildim. "Miles'ın nasıl olduğunu bilirsin," diye omuz silktim.

"İlgisiz mi?" Telefonunu kanepenin minderinin üzerine fırlattı.

Biz.

"Hayır, Lis. Dikkati dağınık... meşgul. Bilirsin, ünlü insanlarla şeyler."

Lisa dilini şaklattı. "Noah senin için asla çok meşgul olmaz. Ve sen onun kız arkadaşı bile değilsin."

Adını duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Noah... farklı." Bir bardak donmuş tatlıyı arkadaşşıma uzattım. "Buna benden daha çok ihtiyacın var," dedim sempatik bir gülümsemeyle.

Lisa tereddüt etmeden kaptı. "Sence Devon'la aranızdaki her şey bittiğine göre Noah'la aranızda bir şeyler olabilir mi? Aranızdaki kimya inkâr edilemez."

Koltuğumda kıpırdanırken karnıma bir sıcaklık yayıldı. Bu düşünce kesinlikle aklımı kurcalıyordu. Noah'nın ön kapısından içeri dalıp kollarına atlamayı hayal ettiğim, teslim olmanın nasıl bir his olacağını merak ettiğim anlar oldu. Ama sonra mantıklı kısmım

Beynim bana Noah'ın hala benim yüzümden aldığı ölümcül kurşun yaralarından kurtulmaya çalıştığını hatırlattı.

Bu *benim* geçmişimdi; yükümdü.

Geçici olarak tekerlekli sandalyeye bağlı kalmasının ve sol kolunda çok az his olmasının sebebi bendim.

Ben bir karanlık ve kötü şans kasırgasıydım. Kendi çirkin seçimlerim Noah'ın hayatının sonsuza dek değişmesine yol açmıştı ve suçluluk duygusu ve kendimden nefret etmem beni uzak tutuyordu. "Bilemiyorum. Sanırım bir süre yalnız kalsam daha iyi olacak."

Lisa dondurma kutusunun kapağını açtı ve oturduğu yerden kalktı. "Seni duyuyorum. Size bir şey getireyim mi?"

Kanepeye yaslanıp mırıldandım, "Bir iş. Harcanmamış parayla dolu yepyeni bir tasarruf hesabı. Tüm sıkı çalışmamdan sonra aslında en başa dönmediğime dair bir güvence."

"Oh, Chels. Yakında tekrar ayağa kalkacaksın."

İçimi çektim. Şu an için burası benim evimdi. Noah'yı hastanede ziyaret ettikten ve Dedektif Brennan'la davayı konuşmak için karakola uğradıktan kısa bir süre sonra Devon'dan ayrılmıştım. Neyse ki kendimi zarafet ve soğukkanlılıkla toparlayabilmişim ve dedektif davanın kapandığını düşünmüştü.

Hayatımın o karanlık dönemi sona ermişti.

Ama... kalbimde kapanması gereken başka bir bölüm olduğunu biliyordum.

Devon o öğleden sonra beni kapısının önünde dikilirken bulduktan sonra, "Uğrayacağını hissetmiştim," demişti.

Daireye girdiğimde polar ceketimin kollarıyla oynuyordum. "Habersiz geldiğim için özür dilerim."

"Burada yaşıyorsun."

Etrafıma bakındım, her şeyin yabancılığının tadını çıkarıyordum. Devon'ın dairesi hiçbir zaman evim gibi olmamıştı. Ne sıcaklık, ne kahkaha ne de nostaljik anılar vardı. Kadınsı dokunuşlar ya da giysilerimle dolu bir dolap ve lavabonun üzerindeki diş fırçam dışında evdeki varlığıma dair hiçbir iz yoktu. Duvarları süsleyen fotoğraflar ya da birlikte sevgiyle seçtiğimiz tuval sanat eserleri yoktu. Belki de bu benim hatamdı.

Belki de Noah Hayes, ben ona verdiğimi fark etmeden çok önce kalbimi çalmıştı.

Diğer taraftan, her şeyi çok daha kolay hale getirmişti.

"Artık burada yaşamıyorum," dedim ona ve ağır bir iç çekişle kollarımı iki yanına bıraktım. "Her şey bitti Devon. Sanırım uzun zaman önce bitti."

Aylardır yaşadığım stres, endişe ve kararsızlık o anda üzerimden kalktı. Yapılacak en doğru şey buydu.

Uzun zamandır bekliyordum.

geçen birkaç saniyelik sessizlik boyunca Devon'dan gözle görülür bir tepki gelmemiştir. Gözlerinde bir üzüntü ya da pişmanlık aradım ama hiçbir şey yoktu. Kalmam için bana yalvarmadı ya da durumunu savunmadı. Başka bir şans istememiştir.

Sanırım biliyordu. Ben seçimimi yapmıştım. O da kendi seçimini yapmıştı.

"Evet," dedi kanepenin arkasına yaslanarak. "Sanırım öyl

e." "Arabanın parasını sana geri ödemenin bir yolunu bulacağım."

"Hayır, önemli değil," demişti bana, saçlarını kaşıyarak. "Hiçbiri önemli."

Hepsi bu kadardı.

Devon Sawyer'la olan fırtınalı aşkım sona ermişti.

Bunun en iyisi olduğunu bilsem de, birlikte geçirdiğimiz güzel anıları düşünmeden edemiyordum. Başlangıçta her şey çok doğru gelmişti; çok fazla aşk ve büyük umutlar vardı. Devon'ın kötü şöhreti nedeniyle ilişkimizin kolay olmayacağını biliyordum ama...

Noah Hayes'i hiç beklemiyordum.

Şan ve şöhretin Devon'u böylesine yıkıcı bir yola sürükleyeceğini, onu bambaşka bir insana dönüştüreceğini hiç tahmin etmemiştim.

Lisa odaya geri döndüğünde düşüncelerim yarıda kesildi. "Miles'ın beni aldattığını mı düşünüyorsun?" Lisa merak etti.

Gözlerimi kıptım. "Ne? Seni aldatıyor muyum?"

Lisa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "İşaretler vardı. Sürekli başka kadınlarla flört ediyor ve benim önümde onları süzüyor. Sonra bana mesaj atmadan günler geçiriyor. Bazen nerede olduğu ya da ne yaptığı konusunda belirsiz davranıyor."

Yüzüm utançtan kızardı. Miles'ın Lisa'yı aldattığından aylardır şüpheleniyordum ve arkadaşşıma tek kelime etmemiştim. "Lisa, muhtemelen sana bir şey söylemeliyim..."

Gözleri irileşti, ateş kırmızısı bukleleri sıçrayarak kanepeye doğru hışımla yürüdü. "Bana ne söyleyeceksin?" diye sordu panik içinde.

"Yani, elimde somut bir kanıt yok ama şüpheli bir şeyler vardı," dedim. "Pit'teki son günümdü. Jerry'ye ayrıldığımı söylemişim ve ayrılmaya gittiğimde Miles'la karşılaştım. Yanında başka bir kadın vardı."

Lisa tokat yemiş gibi görünüyordu.

Telaşlı ve suçlu bir şekilde konuşmaya devam ettim. "Çok mutluydun Lis. Aralarında cinsel bir şey olduğunu görmedim. Sonra Grammy'ler oldu ve böyle ikonik bir etkinliği kaçırmayı istemedim. Orada olmayı hak ediyordun... anlıyor musun?"

Yutkunarak ayağındaki lama terliklere baktı. "Ne kadar aptalım," diye fısıldadı Lisa başını sallayarak. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Arkamı kollayacağına güvenmişim."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığımda yanaklarım kızardı. Elini uzattım ama beni geri çekti. "Lisa, lütfen. Seni asla incitmek istemedim. Tam tersi... Seni korumaya çalışıyordum."

"Senin korumana ihtiyacım yok. Dostluğuna ve sadakatine ihtiyacım var." Yüz ifadesi incinmiş bir ifadeye dönüştü.

Hayır.

Hiç doğru bir şey yapabilir miydim? Bir insan her şeyi nasıl bu kadar berbat edebilirdi?

"Çok özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."

"Evet," diye kabul etti, benden uzaklaştı ve nefesinin altında mırıldandı, "Bu konuda iyisin."

Yatak odasının kapısı çarparak kapandığında irkildim ve yüzümü ellerime gömerek kanepeye yığıldım.

Bu doğrudu. Konu çözülme ve hayal kırıklığı olduğunda gerçek bir dahiydim. İlişkileri sabote etmek ve sevdiğim herkesin üzerine kaos getirmek için sihirli bir yöntemim vardı.

Aklıma Noah'ın yüzü geldi. Yıkım sopamın en boktan ucunu o almıştı. Devon'la olan arkadaşlığını daha da kötüleştirmeyi başarmış, Noah'nın gruptan ayrılmasını ve gelişen müzik kariyerini tetiklemiştim. Onunla Beth arasındaki olası bir aşkı mahvetmişim.

Hepsinden önemlisi, psikopat eski erkek arkadaşım tarafından iki kez vurulmuştu. Geçmişimden biri.

Zehirliydim.

Noah'nın aşkını edememesine şaşmamalı. Biri beni nasıl *sevebilir* ki?

"Kimse seni sevmeyecek, Chelly Bean. Sen bir felaketsin - insanlar felaketlerden kaçır."

Telefonum cebimde titreyip Noah'nın adı ekranda belirlediğinde olduğum yerde sarsıldım. "Alo?"

"Hey, Combs. Sesini duymak harika."

Dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamadım. Boğazımı temizleyerek, "Nasılsın?" diye sordum.

"Bilirsin işte," diye iç geçirdi. "Dayanıyorum. Evde olduğum için mutluyum."

"Eve dönmene çok sevindim..." Midemin çukurunda bir suçluluk duygusu kabardı. Son iki hafta içinde Noah'yı sadece bir kez ziyaret etmişim, o da hastaneden taburcu olduktan hemen sonra.

Rosa'nın hemşirelik geçmişı vardı ve kaleyi gayet iyi idare ediyor gibi görünüyordu. Noah'nın yerleşmesine yardım ve Sam ile *Paw Patrol* maratonunun tadını çıkardım ama o akşam yemeğe kalmam için ısrar ettiklerinde reddettilim. Kalmayı her şeyden çok istemişim... ama Noah'nın tekerlekli sandalyesinde oturduğunu, oğluyla yerde oynayamadığını ya da kendi yemeğini görmek yürek parçalayıcıydı.

Ve kendimi tüm kalbimle sorumlu hissettim.

Mesajlarla ve telefon görüşmeleriyle bağlantıda kalsak da, mesafemi korumanın en iyisi olduğunu hissettim.

"Yalan söylemeyeceğim," diye fısıldadı Noah birkaç vuruştan sonra. "Seni özledim."

Karnımdaki suçluluk duygusu kelebeklerden oluşan bir kaleydoskopla dönüştü. "Ben de seni özledim. Son zamanlarda seni görmeye gelemediğim için özür dilerim."

"Evet. Ben de."

Yutkundum ve gözlerimi kapattım. "değil... Umarım bunu biliyorsundur."

"Kendini sorumlu hissediyorsun," dedi Noah. "Vurulmamın sebebinin sen olduğunu düşünüyorsun."

Bunu nasıl yaptı? Nasıl oluyor da her zaman duvarlarımı yıkabiliyor ve işkence gören merkezime erişebiliyordu?

"Noah... Tanrım, çok üzgünüm."

"Özür dilemeyi bırak." Sesi kararlı ve sertti. "Bana olanlardan sen sorumlu değilsin. *Sana* olanlardan da sen sorumlu değilsin. Bu zehirli zihniyetten uzaklaşmalı ve bazen kötü şeylerin sadece olduğunu fark etmelisin. Kötü insanlar olur. Bu senin suçun değil."

Sözlerini özümserken nefesim kesildi. Annem bana her zaman kendimi küçümseyen düşüncelerimin bir gün sonum olacağını söylerdi. "Haklısın," diye kabul ettim, parmaklarımı saçlarımda gezdirirken. "Her şeyi daha da kötüleştiriyorum. Seni ne zaman görebilirim?"

"Gerçekten mi?" Noah tereddüt etti, sorum karşısında şaşırmıştı. "Ah... şey, şu anda boşum."

İçimdeki beklenti uğuldarken fırlatılma sırası bana gelmişti. Telefonumdaki saate baktım, sekizi birkaç dakika geçtiğini fark ettim. Acele edersem Sam'i yatağa sokabilirdim. "Tamam, oraya gidiyorum." "Öyle mi?" Noah şaşırmış gibiydi.

Umutluyum.

"Sorun olur mu?"

"Elbette," dedi. "Kesinlikle sorun yok."

Aramızda yüksek ve ağır bir gerilim vardı. Söylenmemiş sözlerle, aylardır bastırılmış duygularla ve o kadar güçlü bir şeyle doluydu ki telefonu kulağıma götürürken ellerim titremeye başladı. "Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz."

Arama kesildiğinde elimi kalbime götürdüm ve pembe kapüşonumun altında çılgınca çarptığını hissettim. Kumaşı parmaklarımla arasında sıktım ve gergin bir nefes çektim.

Kapüşonlu tişörtüm ve taytımın içinde kendimi rüküş bir karmaşa gibi hissediyordum. Kısa saçlarım küçük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve dünkü rimel hâlâ kirpiklerimi süslüyordu.

Kanepeden atlayarak Lisa'nın odasının bitişiğindeki odaya girdim, onu rahatsız etmemeye dikkat ederek dar bir kot pantolon, atlet ve hırka giydim. En sevdiğim parfümü nabız noktalarıma sıktım, saçlarımı aşağı çektim ve parmak uçlarımla tellerini çözdüm. Rimelime dokundum ve allığıma uzandım, ancak yanaklarımla doğal olarak pembe olduğunu fark ettim. Avuçlarım yüzümdeki pembe lekelerin üzerinde gezinirken, ilk kez aşık olmuş, sersem bir ortaokul kızı gibi hissettiğim için kendime lanet ettim.

"Noah işte," dedim kendi kendime, aynadaki yansımamı incelerken. Boğazımdaki yumruyu geri yuttum ve hırkamdaki kırışıklıkları düzleştirdim, görünüşümü neden önemseydiğimi merak ediyordum. Noah beni eşofmanla ve makyajsız görmeye alışkındı.

Bu ziyaret neden bu kadar *farklı* hissettirdi?

Çünkü farklıydı. O ara sokakta her şey değişti.

Lisa'nın apartman kompleksinden çıktım ve dondurucu yağmuru görünce dudağımı ısırdım. Son birkaç haftadır hava ısınmış, kar buzlu damlacıklara dönüşmüştü. Kapüşonumu başımın üzerine çekerek, Devon'un benim için aldığı BMW'ye doğru çılgınca bir koşu yaptım.

Arabayı Noah'nın garaj yoluna park ettiğimde sessizce oturdum.

Ön cam sileceklerinin yağın yağmura yetişemeyerek ileri geri hareket edişini izledim.

Çalkala, çalkala.

Oturma odasının penceresine bakarak, yarı aralık perdelerin arasından gözlerimi kısıtım. Gölgeler odaya dağılırken, sarı bir ışık beni içeri çağırıyordu. Neden oyalandığımı bile bilmiyordum.

Sadece Noah'tı.

Ön kapı açıldı ve Rosa elinde dev bir kırmızı şemsiyeyle dışarı çıktı. Sonunda anahtarlarımı kontaktan çıkardım ve gecenin içinde kaybolmadan önce bakıcıyı selamlamak için arabadan atladım.

"Rosa," diye seslendim, uğuldayan rüzgârın ve yağmurun sesini bastırmaya çalışarak.

"Sinyorita." Rosa adımlarını hızlandırdı. "Bu fırtınada burada donacaksınız. Çabuk içeri girin ve ısının."

Rosa'ya sokuldum, şemsiyesini paylaştım. "Sadece her şey için teşekkür etmek istedim."

"Que?"

Bunu neden söylemem gerektiğini bilmiyordum, sadece . "Teşekkür ederim Rosa. Umarım bir gün Paco'nu tekrar görürsün."

Gözleri büyüdü, sonra binlerce anıyla buğulandı. "Muchacha..."

"Asla çok geç değildir. Milyonlarca kez batırabilirsin ama aşk aşıktır. Her zaman orada, bekliyor olacak."

Birbirimize bakarken yağmur ve rüzgâr sessizliğe bürünmüş gibiydi. Kelimelerin nereden geldiğinden emin değildim -Nuh'un garaj yolunda, dondurucu soğukta ve sırlıslıkla ıslanmış bu kadına bilgece bir bilgelik sunmaya hiç niyetim yoktu.

Rosa boştaki elini uzatarak yüzümün yan tarafını kavradı. "Kalbindeki şarkı... sadece bir kişi için çalıyor."

Gözlerim kapanırken
gülümsedim. "Chelsie?"

Başımı çevirdiğimde Noah'nın kolunu askıya almış bir şekilde kapının girişinde durduğunu gördüm.

"Adios, mi querido."

Rosa aceleyle arabasına gitmeden önce yanağıma sert bir çimdik attı. Dikkatimi Noah'ya vererek çakıllı yoldan kapısına doğru ilerledim. "Merhaba."

Noah içeri girebilmem için kenara çekildi. "Tanrım, Combs. Sırılsıklam olmuşsun."

Kapüşonumu geri çektim, kollarımı salladım ve yağmur damlalarının odaya dağılışını izledim. Yolun karşısındaki aynaya bakarak görünüşüme kıkırdadım - aslında evsiz görünmemek için çaba sarf etmişim ama yine de boğulmuş bir fareye benziyordum. Gözlerimin altındaki rimel izlerini sildim ve ıslak paltomdan sıyrıldım.

Noah sağlam koluyla duvara yaslanmış, kendini sabit tutmaya çalışıyordu. Tekerlekli sandalyesi kanepenin yanına bırakılmıştı.

"İyi yürüyor musun?" Ceketimi yandaki kancaya asarak sordum. Ona doğru döndüm, gözlerim görünüşünü taradı. Yanıtını beklerken endişeyle şefkat birbirine karıştı.

Noah umursamaz bir omuz silkti. "çalışıyorum," dedi. "Fizik tedavimle kendimi geliştiriyorum ve artık kendi başıma oldukça iyi hareket ediyorum."

Elini duvardan çekti ve doğruldu, dengesiz adımlarla bana yaklaştı.

Daha fazla dayanamadım. Aramızdaki boşluğu kapattım, kollarımı boynuna doladım ve gömleğinin yakasına doğru rahat bir iç çektim. Sağ kolu belimi sararak beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. "Haftalardır bunu yapmak istiyordum," diye fısıldadım omzuna doğru.

Noah beni sıktı, nefesi başımdaki tüyleri gıcıklıyordu. "Etrafımda olmanı özlemediğimi söyleyemem," diye mırıldandı. Sonra sesi alçalarak, "Ve düşünmediğimi de söyleyemem-" dedi.

"Bayan Chelsie!"

Sam'in sesi, ayakları her adımda yüksek bir gümbürtü çıkararak merdivenlerden aşağı inerken bizi böldü.

Dengede kalması için Noah'dan dikkatlice uzaklaştım, tam o sırada Sam üzerime doğru geldi. "Ah, Sam," diye selamladım, kendimi onun seviyesine indirerek. "Boyun mu uzadı?"

Gülümsedi, ileri geri sallandı, kolları vücuduyla aynı anda sallanıyordu. "Uh-huh. Artık büyüdüm."

"Anlıyorum," diye gülümsedim. "Babanla ilgileniyor musun?"

"Evet. Doktor aletlerim ve termometremle iyileşmesine yardımcı oluyorum. Babamın bugün çok ateşi vardı."

Noah arkamdan . "Sammy çok dikkatli davrandı. Şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Görünüşe göre mükemmel ellerdesiniz." Dudağımı dişleyerek en küçük Hayes'e seslendim. "Sam, pijamalarını seçmene yardım etmemi ve seni yatağına yatırmamı ister misin?"

Bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Evet, lütfen! Dinozor pijamalarımı istiyorum." "Sanırım bu ayarlanabilir." Eğilmiş olan Noah'ya baktım. kapı çerçevesine karşı. Ben yutkunurken gözlerimiz birleşti. "Hemen döneceğim."

Noah başını salladı, yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı. Sam, ben Nuh'un bakışlarında kaybolmadan önce elimi tuttu ve beni merdivenlere doğru çekti.

Merdivenlerden yukarı çıkarken Sam, "Uzun zamandır yoktunuz Bayan Chelsie," dedi. "Siz de babam gibi hasta mıydınız?"

Parlak renk ve desenlerden oluşan çekmeceleri karıştırmak için şifonyerine doğru dönmeden önce ona odasına kadar rehberlik ettim. Karşıma çizgi film dinozorlarıyla süslenmiş yeşil bir pijama takımı çıkınca muzaffer bir gülümsemeyle ona uzandım. "Babanın iyileşmesini bekliyordum Sam. İyileşirken onu rahatsız etmek istemedim. Bu mantıklı mı?"

Sam yatağına atladı, bağdaş kurup oturdu ve beceriksiz bir parmakla yorganındaki dikişlerin izini sürdü. "Sanırım öyle. Hasta olduğumda arkadaşlarımı da hasta etmemek için yatağımda battaniyemin altında kalmam gibi mi?"

Yanına oturdum ve pijamaları ona uzattım. "Aynen böyle," diye başımı sallayarak sırtıttım.

"Bayan Chelsie?"

"Evet?"

"Babam ölmeyecek... değil mi?"

Sorusu karşısında kalbim hızla çarptı. Son iki hafta eski bir film şeridi gibi gözümün önünden geçti. "Oh... hayır, Sam. Baban çok şanslı. O iyi olacak."

Sam düşünceli bir şekilde dudağını çiğnedi, sonra özel pijamalarını giydi. Ayaklarını küçük ayak deliklerinden geçirmesine yardım ettim.

"Bana kitap okur musun?"

Elimi kahverengi saçlarında gezdirdim. "Çok isterim. *Meraklı George*?"

"Evet!"

Sonraki otuz dakikayı Sam'in yanına sokulup ona meraklı bir maymunun tuhaf maceralarını okuyarak geçirdim. bir kıkırdıyor, battaniyeyi çenesine kadar çekip başını omzuma yaslıyordu ve ben de her anın tadını çıkarıyordum. Hikayeyi neredeyse bitirmek üzereydim ki aşağıya baktığımda gözlerinin kapandığını fark ettim. Nefes alış verişi ritmik bir hal almış, kolları iki yanına düşmüştü.

"Tatlı rüyalar, Sammy," diye fısıldadım ve dikkatlice altından çıkmadan önce başına zarif bir öpücük kondurdum. Lambasını kapattım ve Buzz Lightyear gece lambasını açtım, dolap kapısını kapattım, böylece canavarlar ya da öcüler ortaya çıkmayacaktı.

Ayrılmak için döndüğümde, tam olarak tanımlayamadığım bir duyguyla kapının önünde durdum. İçimi ciddi bir huzursuzluk kapladı.

"Chelsie?"

Kafamı koridora uzattım ve merdivenin dibinde Noah'yı gördüm. "Ben... Ben geliyorum." Sam'e son bir kez bakarak kapısını kapattım. "Üzgünüm... *Meraklı George'a* takıldık," diye açıkladım merdivenlerden inerken.

Noah yaslanmış, sağ eliyle bir kadeh köpüklü şarap tutuyordu. "Her şey yolunda. Lanet olası şarap şişesini açmam bile bu kadar uzun sürdü."

Teklifini kabul edip merakla bardağa bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beni çakırkeyif yapmaya mı çalışıyorsunuz Bay Hayes?"

"Biliyorsun, bunun için viski getirirdim."

Gözleri çapkınlıkla parıldarken aklım Noah'la en son viski içtiğim zamana gitti. Yasak anılar içimden geçerek yanaklarımdan kızarmasına neden oldu.

"İçkin nerede?" Dudağımı ısırarak sordum.

Gözleri mutfağa doğru kaydı. "Masanın üzerinde."

Kısa bir süre bocaladıktan sonra, iki tabak spagetti ve bir şişe şampanyanın şirin masada hazır olduğunu görmek için yürüdüm. Gümüş takımlar, peçeteler ve ortada yanan bir deniz meltemi mumu ile süslenmişti. Yumuşak bir müzik çalıyor, romantik bir ambiyans havayı öpüyordu.

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bu bir randevu muydu?

BÖLÜM OTUZ İKİ

M Chelsie'nin tepkisini izleyerek konuşmasını bekledim.
Ya da
gülümse.
Ya da
nefes al.

Bunların hiçbirini yapıyor gibi görünmüyordu.

Her şeyi yanlış mı yorumladım?

"Sadece şarap ve yemek eşliğinde rahatlarız ve konuşuruz diye düşündüm," diye açıklamaya çalıştım. "Umarım tuhaf değildir."

Chelsie bana baktı, gözleri zümrüt tabaklar kadar genişti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Hay sikeyim. tepki bu değildi.

"Gerçekten önemli değil." Fazla uzamış saçlarımı kaşıdım, dengemi korkuluklardan sağladım. "Rosa gitmeden önce biraz spagetti yaptı, belki benimle geç bir akşam yemeği yemek istersin diye düşündüm."

". Tabii ki biliyorum..." dedi ve hızla başını salladı. "Özür dilerim, sadece... hazırlıksız yakalandım. Bu çok hoş bir sürpriz."

Onu okumaya çalıştım. Şampanya kadehini ölümüne tuttuğu için parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Gözlerinin altında rimel lekeleri vardı ve saçları yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi, altın rengi dalgalar omuzlarına dökülüyordu. Gergin ve yıpranmış görünüyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Belki de çok erkendi ve topu düşürmüştüm.

Chelsie bana bir gülümseme attı. "Bu gerçekten harika, Noah."

Yüzünün gözyaşı maskesine dönüştüğünü fark edene kadar rahatlamaya başlamıştım.

Çifte lanet.

"Kahretsin, Chelsie." Vücudu hıçkırıklarla sarsılırken kabarcıklı sıvı bardağında ileri geri sallandı ve yüzünü diğer elinin içine gömdü.

Orada öylece donup kaldım, durumla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Onu tutmalı mıyım? Kaçayım mı? Çatıdan mı atlayayım?

"Kahretsin, Combs, seni üzmememiştin. Sadece spagetti."

"Sorun spagetti değil. Spagettiye çok severim," diye ağladı ve avucunun içine burnunu çekti. "Sorun diğer her şey."

Çatı kulağa cazip geliyordu.

"Ben ne yaptım?" Sesim çatallaştı. Gecenin bu şekilde gelişeceğini hayal etmemiştim.

Chelsie başını salladı ve şişmiş gözlerle bana baktı. "Seni neredeyse öldürüyordum... ve sen bana spagetti yaptın."

Sanki başka bir cevabı yokmuş gibi konuştu.

Bütün bunların sebebi bu muydu? İşlemediği bir suçun suçluluğu mu? ", spagettiye Rosa yaptı. Bana çok fazla kredi veriyorsun."

dedi. "İkincisi, durman gerekiyor. Bunu konuşmuştuk, Chelsie."

yanına koydu. "Bu doğru olmadığı anlamına gelmez."

Omuzlarım yenilgiyle çökmüştü ama ona ulaşmam gerektiğini biliyordum; bu zorunluydu.

Aksi takdirde, bizim için hiçbir umut kalmayacaktır.

"Chelsie... beni dinle." Sağlam kolumu uzatıp elini tutmak için kullandım. Dokunuşumun altında rahatlamadan önce irkildi, nefes alırken nefesleri kesik kesikti. "Ben iyiyim. Hayatta kaldım. Şu anda burada, sizinle. Olabilecekler üzerinde durmayı bırakmalı ve bunu atlattığımız gerçeğini kutlamaya başlamalısın."

"Kolun ne olacak?" diye burnunu çekti. "Peki ya müziğin?" "Ne olarsa olsun. Ben sadece hayatta olduğum için mutluyum."

Yüz hatlarının yumuşamasını izledim. Sanki gerçek olduğumdan emin olmak istercesine parmaklarımı sıktı, elini diğer kolumda gezdirdi ve boynumla omzumun birleştiği yere ulaştığında durakladı. Kalın bandajlar tişörtümün altında gizliydi ama ikimiz de orada olduklarını biliyorduk. Chelsie'nin gözleri parladı, yarama sabitlendi, parmak uçları pamuklu gömleğimin yüzeyinde dans ediyordu.

Bir adım daha yaklaştı. Onun yakınlığı karşısında beklentiyle gerildim, tembelce göz kırptım. Nefes alışım dengesizleşti.

"Sürekli o geceyi hatırlıyorum," diye başladı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkmıştı. Yakamı parmakladı, dokunuşu tüy gibi hafif ve meraklıydı. "Sesler. Kokular. Sanki ağızda barutun tadını alabiliyorum."

Kendimi tekrar o sokağa sokmamaya çalışırken çenem gerildi. "Her şey bitti."

"Ian'ın gözlerindeki o bakışı hâlâ görüyorum. O cansız, korkunç bakış," diye devam etti Chelsie. "Kendimi kaldırımda koşarken hissedebiliyorum, taşlar topuklarımı kesiyor. Kalbimin kulaklarımda güm güm attığını duyabiliyorum. Ve hep seni görüyorum."

Uzandım ve elini kavradım, aşağı doğru hareket ettirdim ve kalbimin üzerine yerleştirdim. "Ben buradayım." Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken, sabit kalp atışları ikimiz için de teselli oldu. "Ben o sokakta ölmedim, Combs. Benim öldüğüm bir gerçeklikte yaşamaya devam edersen, seni kaybedeceğim."

Onu kaybedemezdim.

Sonunda gerçek bir şansımız vardı ve Chelsie'nin de bunu en az benim kadar istediğini *biliyordum*. Artık bekar olduğundan bahsetmiyorum bile.

Miles bir sabah kahve ve çöreklerle uğramış, bana grupla ilgili her şeyi anlatmıştı. Hâlâ prova yapıyorlardı. Devon'ın sosyal çevresinden tanıdığı bir gitaristi deniyorlardı. Miles'a göre, potansiyel gitarist bütün gece alem yapan ve kokain kullanan bir sosyal çevreden geliyordu. Miles, Freeze Frame'in geleceği için umutlu görünmüyordu ve ben de grubun düşüşünden kendimi sorumlu tutuyordum. Medya, kurşun yaralarımı iyileştirmek için ara verdiğim izlenimine kapılmıştı - saldırı gerçekleşmeden önce ayrıldığımdan haberleri bile yoktu.

Miles, Devon'ın Chelsie'den ayrıldığı için hiç pişmanlık duymadığını söylemişti. Bu konuda neredeyse tek kelime etmemiş, hissiz ve kayıtsız davranmıştı, bir zombi gibi. Uyuşturucu onu yepyeni bir insana dönüştürmüştü ve her zaman iniş çıkışlarımız olsa da bunu asla tahmin edemezdik. Arkadaşlığımızın bu şekilde bitmesini hiç istememiştim.

Bir yanım Devon'ın Chelsie'yi kaybetme konusundaki soğukkanlı tavrına minnettar olsa da, öfke duymaktan da kendimi alamadım.

Bir insan Chelsie Combs gibi bir kadını kaybetme konusunda nasıl bu kadar kayıtsız kalabilir? Sadece bu düşünce bile beni yaktı. O, bir erkeğin uğruna çok savaştığı türden bir kadındı. Beyaz bayrak ya da samimi bir teslimiyet yoktu, kan dökülmüştü. Aşılmaz zırhlar ve çelik kılıçlar vardı.

Hayatta kalamayabileceğinizi ama hiçbir şeyin buna değmeyeceğini bilmek vardı.

Saldırıyı düşünmemek için cesurca bir çaba sarf ettim ama geceleri soğuk terler içinde uyandığımda hep onu görüyordum. Gözlerindeki bakışı gördüm.

vurulduğumu anladığında.

Her şeyini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Onun da böyle hissettiğini biliyordum.

Chelsie dudağını ısıırıyordu, yüzü bir duygu tuvaliydi. "Keşke ihtiyacın olan şey olabilseydim," diye fısıldadı.

Parmak uçları göğsüme bastırıp gözlerini gözlerime dikerken, sözleri beni cesur bir asker gibi yere serdi. Özürle parlıyorlardı.

Onu sarsmak istedim.

Ama bundan da öte, onu öpmek istiyordum.

Kolumu beline dolayıp onu kendime çektiğimde Chelsie irkilerek bir nefes verdi. Yan tarafımdaki acıyı görmezden gelerek onu duvara doğru yürüttüm ve dengemi sağlamak için ikimizi de duvara yasladım.

Bana bakarken göğsü kabardı, yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı. Emin görünmüyordu. Belirsizlikle sıırıslıklam olmuştu. Ama sonra iki elini yüzüme doğru kaldırdı, duvara yaslanıp gevşedi ve dudaklarımı kendine çekti.

Ağızlarımız kilitlendiğinde arzu ve rahatlamayla inledim. Siktir... *evet*. Onu tekrar tatmak saf bir coşkuydu. Bir elimi başının yanındaki duvara dayarken, diğer elimle saçlarını avuçladım ve öpüşmeyi derinleştirdim. Tadı naneli sakız ve lanet güneş ışınları gibiydi.

Hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacakmış gibi bir tadı vardı.

Chelsie beni olabildiğince çekti, bir eli enseme uzanıp kavrarken diğeri saçlarımı buldu. Dilini ağzıma sokup çıkarıyordu, istekli ve sabırsızdı, iniltileri doğrudan sıkıme şok dalgaları gönderiyordu. Yüzümü eğerek onu derin, umutsuz ve sınırsız bir şekilde öptüm. Onu son yemeğini yiyen çılgın bir adam gibi öptüm. Bacaklarını kaldırıp üst baldırıma doladı ve kendini bana doğru bastırarak beni daha da tahrik etti.

Acı verici bir şekilde sertleşmişim. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Ama nefes almaya da ihtiyacım vardı, bu yüzden hava almak için geri çekildim ve alnımı onunkine bastırdım. "Tanrım, Chelsie..." Yavaşlamam için beni uyaran ağrıyan yaralarımı görmezden gelerek dışarı fırladım. "Tam da ihtiyacım olan şeysin."

Aramızdaki boşluğu bir kez daha kapatmak için çenesini kaldırdı, dudakları şişmiş ve arı sokmuş halde benimkileri buldu. Ama ben öpücüğü derinleştiremeden, Chelsie neredeyse bir çığlık gibi küçük bir nefes sesi çıkardı ve benden çekildi. Nefes nefese ve perişan bir halde başını salladı. "Yapamam, Noah." Kolumun altından kayarak sinirli parmaklarını saçlarında gezdirdi ve bana sırtını döndü. "Yapabileceğimi sanmışım ama yapamam."

Ne oluyor be?

Doğrudum ve ona şaşkın şaşkın baktım. "Neden istediğinin bu olduğunu kabul etmiyorsun?" Kalbim göğsümü, sikim de kot pantolonumu zorluyordu. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

Chelsie ön kapıya doğru yöneldi ve ceketine uzandı. "Terk mi?"

Ben seslendim. "Seni asla terk etmem."

Durakladı, ceketini elindeydi. Chelsie gözlerinde dokunaklı bir berraklıkla bana bakmak için döndü. "Kendim için korkmuyorum," diye itiraf etti. "Senin için korkuyorum."

Dişlerim birbirine sürtündü. "Bu çok saçma ve bunu sen de biliyorsun."

Bunu biliyor muydu?

Oldukça ikna olmuş görünüyordu.

"Buna pişman olacaksın, Noah. En iyisi bu."

"Ben yetişkin bir adamım, Combs. Bu riski almaya hazırım." Ama o bir risk değildi. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Devon mu?" Merak ettim, telaşlanmıştım. Yumruklarım iki yanımda kıvrılmıştı. "Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

Chelsie kollarını ceketinin kollarından çekmiş, saçlarını omuzlarının üzerinden savuruyordu. "Hayır. Devon'la her şey bitti."

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Durakladı, gözlerini benimkilerle kilitledi. "Evet, hem de çok." diye fısıldarken hiç tereddüt etmedi.

Sanki ani bir hareket onu korkutup kaçıracaktı gibi dikkatle ona doğru yürüdüm. "O zaman kendini cezalandırmayı bırak."

Chelsie başını hafifçe sallarken gözleri yaşardı. "Seni incinmene izin vermeyecek kadar çok önemsiyorum. Ben bir zehirim... bir hastalık."

"Bunlar psikopat, cani bir tacizcinin sözleri, sizin değil. Ve kesinlikle benim değil. Buna inanmak zorundasın."

Chelsie bir an için düşüncelere daldı, gözleri olasılıklarla parlıyordu. Bir anlığına da olsa umut vardı, bir gelecek vardı.

Yenecek spagetti vardı.

"Bize bir şans verin," diye yalvardım sakın bir nefesle.

Ama Chelsie paltosunun fermuarını çekip bana özür dileyen bir bakış attığında bu umut kayboldu. "Çok üzgünüm, Noah. Bu senin iyiliğin için."

O kapıdan çıkma.

Kapının tıkırdayarak kapanma sesi evin içinde yankılandı, olabileceğini düşündüğüm her şeyin üzerinde mecazi bir kapalı kapı.

Öfke kabardı. İnançsızlık beni ele geçirdi.

"*Siktir!*" diye bağırdım, oturma odasından mutfığa doğru hışımla ilerledim ve geçerken tekerlekli sandalyemi tekmeledim. Mutfak masasındaki yemek tabaklarını aldım ve bulaşık takımlarıyla birlikte çöp kutusuna attım. Şampanyanın geri kalanını lavaboya döktükten sonra çöpe attım ve cam şişe tabaklara çarparken yüzümü buruşturdum.

Hâlâ onun varlığını hissediyorum. Hala onun meyveli dudak kreminin tadını alıyorum.

Sakinleştirici bir nefes alarak, kendimi umutsuz ve yenilmiş hissederek oturma odasına geri döndüm.

Merdivenlerden yukarı çıkmak üzereydim ki ön kapı pat diye açıldı.

Chelsie sırlıklam bir halde içeri adım attı, saçları yanaklarına ve alnına yapışmıştı. Bana doğru ilerlerken donakaldım, dikkatim ona sabitlenmişti. Bakışlarımız sımsıkı kenetlenmişken, gözleri umursamaz ve vahşiydi, ceketini çıkardı ve yere bıraktı.

"Sen ne-" Aramızdaki boşluğu kapattığında sorum onun ağzı tarafından susturuldu. Öfkeli bir tutku yayıyordu, onu içeri almak için dudaklarımı ayırdığımda hareketleri çaresizdi. İkimiz de inledik, dillerimiz çarpıştı, elleri her yerdeydi -saçlarımı çekiştiriyor, yüzümü avuçluyor, tişörtümden yukarı doğru süzülüyordu. Parmak uçları karnımın tahtaları üzerinde gezinirken vücudum vızıldıyor ve uğulduyordu.

Geriye doğru yürüdüm, ayaklarımız beceriksizce birbirininkine basıyordu, o da beni takip ediyordu, dudaklarımız hâlâ kaynaşmıştı. Bacaklarımın arkası kanepenin kenarını bulduğunda, Chelsie kucağıma tırmanıp üzerime otururken ve gömleğimin kenarına uzanırken ben minderlerin üzerine çöktüm.

Ellerinden birini tuttum ve göz göze geldik, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve arzuluyorduk. Onun ateşli bakışlarını üzerimde tutarken, Manhattan'daki o geceye geri döndüm; Chelsie ve Devon'ın filizlenmekte olan ilişkilerini sabote etmeyi tamamen planladığım o geceye. Amacım onu sonsuza dek hayatımızdan çıkarmaktı.

Bunun yerine, bir otel odasında ruhunu bana açtıktan sonra kalbime girmişti. Derinlere gömüldü ve bir daha hiç çıkmadı.

En karanlık sırlarını itiraf ederken gözlerindeki işkence bakışı asla unutmayacaktım. Kucağıma sürünüp beni ona bakmaya, onu gerçekten *görmeye* zorladığında vücudunun verdiği hissi asla unutmayacaktım.

Ve vardı.

Onun tüm kırık parçalarını ve eşsiz güzelliğini görmüştüm.

O anda, kalıcı bir yara izi bırakmaya mahkum olan izini bana bırakmıştı.

Şu anda yine aynı pozisyondaydık, Chelsie kucağımdaydı ve denizden fırlamış gözlerinde aynı bakış vardı. Bundan daha mükemmel bir metafor olamazdı: Chelsie'nin gözleri okyanus gibiydi. Sakin ama çalkantılı. Geniş ve hayat dolu. Gizemli.

En güzel şekilde tehlikeli.

Chelsie burunlarımız birbirine değene kadar bana doğru eğildi. Gözlerini kapatırken parmakları gömleğimin altında kayboldu, sıcak nefesi yüzümü gıdıklıyordu. Elimi kolunun üzerinde gezdirdim ve hırkasını omuzlarından aşağıya doğru çektim. Yağmur damlaları köprücük kemiğinden aşağı ve göğsüne damlıyor, sonra buz gibi ıslak saçları aramızdaki sıcaklığı soğutmaya çalışırken göğüslerinin arasında kayboluyordu.

"Noah..."

Adım küçük bir fısıltı gibi ağzından döküldü. Kolumu beline doladım ve ereksiyonum tam kalçalarının arasına girene kadar onu kendime çektim. Sertçe nefes aldığımda nefes nefese bir inilti çıkardı, vücudu hareket ediyor, daha fazla sürtünme istiyordu.

"Noah," diye tekrarladı. "Bunu... bunu mu demek istedin?" Neyi kastettiğini biliyordum.

Tabii ki biliyordum.

Öne doğru eğildim, saçlarını omzunun üzerinden geçirdim, köprücük kemiği boyunca, boynunun genişliği boyunca öptüm ve kulağının lobunu ısırdım. Sırtı kamburlaşırken kucağımda kıvranıyor, elleriyle gömleğimin kumaşını sıkıyordu. Avuç içimi omurgasından yukarı doğru tutarak onu kendime çektim ve kulağının kabuğuna doğru boğuk bir sesle fısıldadım: "Evet."

Chelsie dondu, vücudu hareketsiz ve gevşek kaldı, nefesleri hızlı ve yıpranmıştı. Sersemlemiş bir ifadeyle bana bakmak için geri çekilmeden önce birkaç sessiz vuruş geçti. Sağlam elimle yüzünü kavradım, başparmağım yanağında gezindi. İç çekerek rahatladı, sonra eğilip cevabını ağzıma doğru üflledi. "Ben de seni seviyorum."

Hareketsiz kalma sırası bendeydi.

Gözlerim parladı, içimdeki inançsızlıkla birlikte yanağını sıkıca kavradım. "Chelsie..." Elim başının arkasını avuçlamak için hareket ederken parmaklarım saçlarına dolandı. Kelimeler kifayetsiz kalıyordu, bu yüzden tek cevabım onu anlamsızca öpmek oldu.

İnledi, vücutlarımız birbirine dolanmış uzuvlar ve dillerden oluşan bir karmaşaya dönüştü. Kollarını hırkasından çıkardığında, tek elimle atletini başından yukarı çektim. Saçları tekrar aşağı düşerken üzerime yağmur damlaları yağdırdı ve kemerimin tokasını çekmek için eğildi. Kilidi açarken elleri titriyordu.

Kemer gevşediğinde, Chelsie kendi kot pantolonunun düğmelerini açtı, kot ve dantel külotunu bacaklarından aşağı kaydırıp ve serbest kaldı. Tişörtümü kaldırdı ve narin bir eliyle sargılı yaralarımı bastırdı. "Seni incitmek istemiyorum Noah," dedi parmak uçlarını gazlı bezin üzerinde gezdirerek.

Çifte anlamını sezmiştim.

Chelsie kucağıma tünemişti, üzerinde sadece sutyen vardı ve bu anı daha önce hiç hayal etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ama kendi fantezilerimde birden fazla kurşun yarası ve sakat bir kolum yoktu. "Yapmayacaksın," diye güvence verdim ona, avucumu göğsüne dayadım ve aşağı doğru inerek teninin ipeğini ezberledim. "Ama söylemeliyim ki, eğer bu noktaya gelirsek senin için çıldırmak gibi bir niyetim vardı. İyileştiğimde bunu telafi edeceğim."

Kot pantolonumu itmeden önce biraz inledi, içime doğru yaylandı. Kalkarken irkilmemeye çalıştım, sikim serbest kalana kadar pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına çekmesine izin verdim. Chelsie aramıza baktığında nefes alış veriş hızlandı, çıplak bedenlerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Yutkundum. "Bunu... düşündün mü?"

Saçlarını geriye doğru çekerek ağzım göğsünün kabarıklığını buldu ve "Her lanet gün" diye mırıldandım.

Ağzlarımız çarpıştığında Chelsie nefes nefese bir inilti çıkardı ve elini sikimin etrafına sarmak için aşağı uzandı.

Sikeyim.

Beni yumrukladığında, aşağı yukarı okşadığında ve kalçalarını kaldırdığında başım kanepeye yaslandı. Kendini üzerime yerleştirdi, alnını benimkine bastırdı. Ve yavaşça aşağı kayarak beni ilk kez içine aldığı anda, neredeyse ölüyordum.

Tamamen içine girdiğimde Chelsie haykırdı ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. Onu kavrayışım sıkılaştıkça içimden bir inilti yükseldi.

Lanet olsun.

Bir süre hareketsiz kaldı. Birbirimize sarıldığımızda baş döndürücü bir güç etrafımızı sardı, her birimiz anın gücüne kendimizi kaptırdık-

her birimiz tamamen büyülenmiştik. Neredeyse bir yıl süren neredeyse'lerin, belki'lerin ve keşke'lerin doruk noktasıydı. Nihai yavaş yanmanın zirvesiydi.

Bu ilahi bir kaçınılmazlıktı.

Hareket etmeye başladı, alnı hâlâ benimkine yapıştı, sanki her santimimi hissetmeye ihtiyacı varmış gibi. İnledim, vücutlarımızın birbiriyle kaynaşma şeklinden zevk aldım, tüm bunların büyüünün tadını çıkardım. Kucağımda hareket ederken parmaklarım saçlarına dolandı ve başını nazikçe geriye çektim. "Bana bak, Combs."

Onun gözlerini görmem gerekiyordu.

Chelsie yavaşça gözlerini kırptırdı, alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Kimyasallar aramızda dans ediyor, titreşiyor, kıvılcımlanıyor, patlıyordu. Yanakları pembeleşmişti, teni sıcak ve sarhoş ediciydi. "Noah..."

Bana binerken, sıkıca sarılırken, yukarı kaldırırken, sonra tekrar aşağı indirirken dudaklarından geçen ismimin sesi - Yüce *İsa*.

Onu sertçe öptüm. Pervasızca. Dilim onunkiyle karıştı, o aşağı yukarı zıpladıkça ve zevk arttıkça daha da hantallaştı. Ateşli inilti ondan kaçıyor, sesler içimde titreşiyordu. Hızını artırdı, parmaklarını enseme doladı ve sıkı.

Konuşmak için geri çekildim. Nefes almak, yeniden toparlanmak ya da düşüncelerimi toparlamak için değil. Sadece aylardır içimde kaynayan kelimeleri söylemek için geri çekildim. "Seni seviyorum amına koyayım."

Chelsie kollarımda gerildi, yüzünü boynuma gömdü ve bana yaslanırken ilkel bir nefes verdi. Titrediğini ve zirveye ulaştığını hissettim. Fırtınalı bir gelgit gibi yükselip alçaldığını hissettim. Kırıldığını, yandığını ve hepsinden önemlisi *teslim* olduğunu hissettim. Orgazmı onu kavradı, spontane ve öfkeli, her zaman olmamız gereken her şeyin tamamlanması.

İyileşen vücudumdan gelen ağırları görmezden gelerek onu sıkıca tuttum, kalçalarımı salladım ve her hamlede homurdanarak ona çarptım. Dudaklarından dökülen her gıcırtılı inilti ile çözülüyordum.

Boşalırken homurdandım, dalgaları birlikte aşarken onun arkasından takip ettim. Chelsie hâlâ bana sarılmıştı, yüzü boynumun kıvrımlarına gizlenmişti, nefesi kesik ve ağırdı. Sıcak ve rahatlatıcı. Elimini terden ve ıslak saçlarından kayganlaşan sırtının kıvrımlarında aşağı yukarı gezdirdim, yavaşça aşağı indim ve kollarımdayken aldığım her keyifli nefesin tadını çıkardım.

Kalp atışlarımız çılgınca hızından yavaşlayana kadar o pozisyonda kaldık. Chelsie sonunda başını kaldırdı. "Vay canına."

Tembel ve doygun bir gülümseme belirdi. "Aynı fikirdeyim." Gözlerimi kırıştırarak omzunun üzerinden baktım ve Sam'in her an sözümüzü kesebileceğini fark ettim.

Kahretsin. Sorumlu ebeveyn başarısız.

Kanepeye uzanarak yün battaniyeyi aldım ve tek kolumla elimden geldiğince üzerine örttüm. Battaniyeyi alıp kendini bir koza gibi sararak kucağımdan kalkarken dudaklarına nazlı bir gülümseme dokundu.

Anında onun sıcaklığını özledim ve onun yerini alan battaniyeyi kıskandım. Be

n. Boğazını temizledi, ben pantolonumu karıştırırken yanıma kaydı. ve fermuar. "Yani... bu oldu," dedi, yüzü tungsten ışığında pembeleşiyordu.

Saçları dalgalıydı, yanakları parlıyordu. Anlık bir pişmanlık duyuyor gibi görünmüyordu. "Sonunda," diye cevap verdim, ağzımın kıvrımı yukarı doğru kıvrılmıştı.

Birkaç dakika boyunca düşünceli bir sessizlik içinde oturduk, tek gürültü çatıya vuran yağmurun rahatlatıcı sesleriydi. Onun varlığını içime çektim, sıcak bedeninin yanıma yaslanışının tadını çıkardım. Bu iyi hissettiriyordu.

Bu *doğru* geldi.

"Yukarı çıkmak ister misin?"

Ona baktığımda Chelsie'nin sesi düşüncelerime nüfuz etti. Beklentiyle bana bakıyordu. "Yatak odası mı?"

Başını eğdi. "Bu daha rahat olabilir..."

Kendimi koltuktan kaldıracak gücü topladım, vücudum doktorun sınırlı efor emirlerini göz ardı ettiğim için bana küfrederken dişlerimin arasından tısladım. Chelsie hemen yanımdaydı, bir eliyle battaniyesini kavrarken diğer eliyle beni sabit tutuyordu. Merdivenleri çıkarken her zamankine kıyasla çok daha uzun bir yol kat etmişim ama bunun nedeni tek düşünebildiğim şeyin tekrar onun içinde olmak olmasıydı.

Yatak odasına vardığımızda Chelsie yüzünü bana döndü ve battaniyeyi elinden bıraktı. Ay ışığı fildişi tenini aydınlatıyordu ve ben

şaşkınlıkla bakmaktan kendini alamadı. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Öne doğru bir adım atarak ve parmak uçlarına doğru eğilip ağzıma tatlı bir öpücük kondurarak cevap verdi. Arkasına uzanarak sütyeninin kancasını açtı ve ayaklarının yanına yere bıraktı. "Bana kendimi çok güzel hissettiriyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma.

Onu geriye doğru yönlendirdim, yatağa doğru yürüdüm ve yanına tırmandım. "Bana kendimi çok iyi hissettiriyorsun."

Saçları çarşafın üzerinde dağılmıştı, gözleri beklentiyle dans ediyordu. Bir dizini kaldırdı ve her iki göğsünü avuçlarının arasına aldı, boynuna ve göğsüne öpücükler kondurmak için üzerine eğildiğimde benden bir inilti çıkardı.

"Benimle seviş."

Sikeyim.

Doyumsuzdum, ona doyamıyordum.

Ona *asla* doyamayacağım bir gerçeklik yoktu.

Chelsie , terden sıırıslıkam olmuş ve vücudunun her mükemmel santimini keşfetmek için zaman ayırdıktan sonra bitkin düşmüştü. Başını omzuma yaslamıştı, parmakları göğsümün üzerinde tembelce desenler çiziyordu. Onu yakın tuttum, teninin bana verdiği hisse odaklandım ve bunu sonsuza dek beynime kazıdım.

"Biz... mükemmel bir düet gibiyiz," diye fısıldadım, ellerim saçlarını tararken.

Chelsie'nin parmakları göğsümde durakladı. "Düet mi?"

Hafifçe omuz silktim. "Ben bir müzik adamıyım, bu yüzden aklıma gelen ilk şey bu oldu. Bilirsiniz, bu müthiş düeti duyduğunuzda 'kahretsin, birbirlerine çok yaklaşıyorlar' diye düşünürsünüz. Bu biziz... bu sen ve ben."

Sözlerimi düşündü ve bana doğru uzanırken sessizleşti. "Sanırım küçük adam yolunu bulmadan önce biraz uyusak iyi olacak.

Burada mı?" Onu nazikçe sıkarak sordum. "Keşke bu geceyi sonsuza dek sürdürebilseydik, ama biliyorsun... baba hayatı."

Göğsüme doğru başını salladı. "Biliyorum." Üzerimden yuvarlanan Chelsie yorganı çenesine kadar çekti. "Noah?"

Adımı söylediğinde içimi bir endişe kapladı. Sesinin , perdesi -sesinde bir şeyler değişmişti. Ruh hali çok az da olsa değişmişti. Söyleyebileceği şeylere karşı kendimi hazırladım. "Öyle mi?"

Elini uzatıp yanağıma dayadı, gözleri geniş ve anlamlıydı. "Sam sana sahip olduğu için çok şanslı," diye mırıldandı, gözleri sütlü ay ışığında parlıyordu.

Elini öptüm. "Sana sahip olduğu için o da çok şanslı. İkimiz de şanslıyız." ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "İyi geceler, Noah."

"İyi geceler." Yüzünü bana dönüp battaniyenin altına gömülmesini izledim.

Uykuya daldığımda, boğuk ağlama sesleri duyduğuma yemin edebilirdim. Ama yorgunluktan o kadar bitkin düşmüştüm ki, o anda hiçbir şeyden emin değildim, bu yüzden suçu pencereimin dışında uğuldayan rüzgâra attım ve rahat bir uykuya daldım.

Ertesi sabah güneş ışığı odanın içine sızdığında, memnun bir gülümsemeyle gerindim ve yatağın diğer tarafına uzandım. Anılar etrafımda dönüyordu. Onun sıcaklığını hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Ama gözlerimi açtığımda yatağım boştu. Yalnızdım.

Kaşlarımı çatarak, ağrıyan kaslarım ve zonklayan yaralarımınla doğruldum ve uyku sersemliğiyle odaya baktım.

Tam o sırada yanımdaki yastıklardan birinin üzerinde duran bir not gördüm. Midem bulandı. Okumak için cesaretimi toplamam biraz zaman aldı, bu yüzden birkaç dakika daha orada durmasına izin verdim. Chelsie'nin hâlâ benim olduğu bir gerçeklikte yaşadığım o son anların tadını çıkardım çünkü biliyordum ki...

Biliyordum işte.

Sonunda yastığın üzerindeki yeşil kâğıt parçasını aldım ve elimi saçlarımda gezdirerek titrek bir nefes aldım. Gözlerim sıkılmış dişlerimle notun önünü ve arkasını taradı. Her kelimeyi dikkatli bir incelemeyle analiz ettim. Harflerinin kıvrımlarını inceledim. Sesini zihnimde canlandırdım, bana düşünceli düşünceli okuyordu. Kalemî kâğıda geçirirken gözlerinden akan yaşları hayal ettim.

Hâlâ mürekkebin
kokusunu alabiliyordum.
Bunu istemiş olamaz.

Bunu nasıl isteyebilir?

İçimden umutsuz bir hırıltı yükseldi ve komodinin üzerinden cep telefonumu kapıp numarasını çevirdim.

Doğrudan sesli
mesaja. Hem de on
kez.

Kalbim paramparça olmuştu. Zihnim yarışıyordu. Midem bulanıyordu ve öğürmek istiyordum. Sonraki bir saat boyunca notu tekrar tekrar okudum, ta ki Sam babasının dünyasının yıkıldığından tamamen habersiz yatak odasına koşarak gelene kadar.

Anlamlandırmaya çalıştım. Her harfi, her heceyi, her noktalı *i'yi parçaladım ama* işe yaramadı.

Anlamsızdı. Mantıksız.

Umutsuz.

Ve yine de... *öyleydi.*

Kartlar böyle dağılmıştı. Chelsie seçimini yapmıştı ve bu ben değildim.

Asla ben olmayacaktım.

Her zaman gibi bunu da atlatacağımı biliyordum. Sam'in güçlü olmama ihtiyacı vardı.

Sam'in bana ihtiyacı vardı.

Keşke ona ne kadar ihtiyacım olduğunu bilseydi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

S Kıkırdamaların ve Pazar sabahı çizgi filmlerinin sesiyle uykum kaçtı. Ev yapımı kreplerin ağız sulandıran aroması havaya yayıldı ve hülyalı bir iç çekişle yatakta doğrulmama neden oldu. Çok sevdim

Krep.

O sabah güneş parlıyordu, çatlak pencereden hafif bir esinti içeri süzülüyordu. Bacaklarımı yatağın kenarına atıp çıplak ayaklarımın altındaki pelüş halının tadını çıkarırken yakındaki bir dala tünemiş iki muhabbet kuşunu görünce gülümsedim.

"Kahvaltı hazır!"

Sıçrayarak kalktım ve geceliğimin üzerine bir bornoz giydim. Hiçbir şey beni yataktan krepten daha hızlı kaldıramazdı.

"Günaydın. Hiç uyanmayacaksın sandım."

Mutfağa girdiğimde yüzümde utangaç bir gülümseme belirdi. "Yorgundum. Dün gece biri beni geç saate kadar ayakta tuttu." Elinde spatula olan yakışıklı adama göz kırptım.

"Masayı senin için temizledim, Chelsie!"

Tereyağı, şurup ve taze meyvelerle süslenmiş mutfak masasına doğru yürürken sırtışıım daha da parladı. "Harika bir iş çıkardın Sam."

Noah arkamda dolaştı ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için beni döndürmeden önce kıcıımı tokatladı. "Seni özledim."

"Sadece altı saat oldu, seni kaçık," diye takıldım, kollarımı boynuna doladım ve onu öpücüklere boğdum.

Sırıttı. "Bu seni özlediğim altı saat demek."

"Eww, iğrenç." Sam bu sevgi gösterisi karşısında yüzünü bir korku maskesine dönüştürdü. "Büyümüşler iğrençtir."

Yerime oturmak için masaya doğru ilerlerken kıkırdadık.

Tam o sırada uzaktan gelen belirgin bir müzik sesi duydum.

Burnum kırılttı. "Sen... U2 mu çalıyorsun?"

Noah bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Ben müzik falan çalmıyorum, Combs. Neden hep U2 çalıyor sanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım, içimi bir panik kapladı. "Yemin ederim duyuyorum. Sen duymuyor musun?" Müzik daha da yükseldi ve Noah'nın kollarına koşarak onu olabildiğince sert bir şekilde sarstım. "Neden duyamıyorsun?"

"Müzik yok. gerek. Çok güzel bir gün." Başımı sallarken ellerimi kulaklarıma götürdüm. "Hayır, , hayır..." "... *Güzel bir gün...*"

Yatakta doğrulduğumda boncuk boncuk ter yüzümün kenarlarından aşağı damlıyordu. Düşüncelerim dağınık, nefes alış verişlerim dengesizdi. Gözlerimi kırpttırırken kendimi toparlamam birkaç dakika aldı, görüşüm uykudan bulanık ve pusluydu.

Derin bir nefes alarak komodinin üzerinde duran telefonuma uzandım ve U2'dan *Beautiful Day* çalan çalar saati kapattım.

1112 gün.

Tüm hayatımı bir bavula doldurup on iki yüz mil yol kat ederek güney Florida'ya gitmemin üzerinden 1112 gün geçmişti.

Şey... *tüm* hayatım *boyunca* değil.

Gözlerimdeki uykuyu sildim ve telefonumu yatak örtülerinin üzerine attım.

O rüyadan gerçekten nefret ettim.

Kedim Misty yatağa zıpladı ve bana sokularak hayatımda hala sahip olduğum tek tanıdık şeyle rahatlamamı sağladı.

Hayatım kötü olduğundan değil, sadece farklıydı. Pek çok şey değişmişti.

Ben değişmiştim.

Ve, şey... bütün mesele de buydu.

Sık sık Noah ile geçirdiğim o son geceye geri dönüyordum. Hayatımın en güzel gecesiydi.

Aynı zamanda en ruh kırıcı olanıydı.

O gece beni bir kendini keşfetme ve iyileşme yolculuğuna çıkardı ve her şeyi geride bırakıp her şeye yeniden başlamamı sağladı. Pek çok şeyi onarmam gerekiyordu - en başta kendimi, ama aynı zamanda ailemle olan ilişkiyi de. Lisa için bir not bıraktığımı, kedimi aldığımı, sonra arabama atladığımı ve

Petersburg, Florida'ya kadar 18 saat araba kullandım. Yolda histerik ve korkmuş bir halde annemi aradım.

Ian'la olan istikrarsız ilişkim sırasında, bana yardım etmeye çalıştıkları halde onları dışlamıştım. Tacizcime o kadar bağımlı olmuştum ki, hayatımda gerçekten iyi olan her şeyi bir kenara atmıştım. Onu terk ettikten sonra bile kendimi affettirecek cesareti bulamamıştım.

Korkakça davrandım, utandım ve kayboldum.

Sonunda fark ettim ki, hayatımdaki yakın tehdidi ortadan kaldırmış olsam da -Ian- gerçek, ruhumun derinliklerindeki sorunla hiç uğraşmamıştım.

Kendim.

Düzenli bir maaş çeki, küçük bir daire ve ilan edilmiş bağımsızlık, hala içimde saklanan ve beni içten dışa hasarın sadece parlak bir dış görünüşüydü.

"Eve dönüyorum anne," diye hıçkırılmış, ailemin beni tekrar hayatlarına kabul etmeleri için sessizce dua etmişim.

Annem hattın diğer ucunda gözyaşlarına boğulmuştu. "Bunu söylemeni duymak için yıllardır bekliyordum."

İyileşme yolculuğum burada, şehrin dışındaki körfez kıyılarında küçük bir sahil evinde başlamıştı. Kolay bir geçiş değildi. Birçok uykusuz gece geçirdim. Çok ağladığım, kendimi fiziksel olarak hasta ettiğim zamanlar oldu.

Kendimi tutamayıp Noah'ın telefon numarasını çevirdiğim ve hemen kapattığım pek çok an oldu.

Ama sonra günler biraz daha aydınlanmaya, geceler biraz daha kolaylaşmaya başladı. Kokteyl garsonu olarak iş aramaya başlamıştım ki hayatımı sonsuza dek değiştirecek biriyle karşılaştım: Elsa Cunningham.

Aile içi şiddet mağdurları için bir danışman, bir konuşmacı ve bir ses oldu.

O bir umuttu.

Ve umut, umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şeydi.

Elsa beni kanatları altına almış, tüm kırık parçalarımı iyileştirmeme yardım etmişti. Ian Masterson'ın kara bulutlarını geride bırakmama ve kendimden başlayarak hayatımı yeniden bir araya getirmeme yardım etmişti.

"Sağlıklı bir ruh en büyük rolü oynar," demişti Elsa bana. "Kendinden nefretle doluyken asla gerçek mutluluğu bulamazsın. Mutluluğu kendi içinde bul, sonra bir başkasıyla bulabilirsin."

Bu kelimeleri beni ateşlemek için kullanmıştım. Medyadan saklanmaya çalışsam da, Freeze Frame günlerinde kendime taktığım kötü şöhretten kaçış yoktu. İlk başta, beni sonsuza dek takip edecek bir lanet gibi hissettirmişti.

Ta ki bir gün, kötü şöhretimi kendi avantajıma kullanmaya karar verene kadar.

Elsa'nın yardımıyla aile içi şiddet mağdurları için *Chelsie's Calling* adında bir vakıf kurdum.

Elsa'nın bana yardım ettiği gibi ben de kırılmış ve zarar görmüş ruhların iyileşmesine yardım ettim. İki yıl içinde, yakınlardaki Safety Harbor'da bir sığınak inşa etmek için fon topladık. Mabet, kadınları bire bir danışmanlık seansları, grup terapisi, meditasyon, spa uygulamaları, yoga ve genel kişisel bakımdan oluşan şifa inzivalarına kabul etmek için kuruldu.

Amacımı gerçekten bulmuştum.

Misyonum hızla yayıldı ve kısa süre içinde talk show'lara, podcast'lere ve hatta *Ellen*'a çıkmaya başladım. Şöhretimi daha büyük bir iyilik için kullanmıştım ve bu ilham vericiydi.

Sonunda ailemin evinden ayrılıp mabedin bir alt sokağında bir daire kiralayabilecek kadar gelir getirmeye başlamıştım. En büyük zevklerimden biri her sabah balkonumda oturup bir fincan çay içmek ve annemle sohbet etmekte.

Hayatımı değiştirmiştim.

Artık kendime ve etrafımdakilere karşı zehirli hissetmiyordum. Artık zihnimi zehirli, kendimi sabote eden düşüncelerle doldurmuyordum - hayır, kendimi gerçekten seviyordum. Yeni hayatımı, işimi, ailemi ve arkadaşlarımı seviyordum. Pozitif ve motive edici insanlarla dolu geniş ve sadık bir sosyal çevre edinmiştim. Elsa'nın yanı sıra sevgili arkadaşlarım Maggie, Anne, Thomas ve Jon da mutluluğumun önemli bir parçasıydı.

Jon birkaç ay önce bir öğleden sonra bana çıkma teklif etmişti. Kumral saçları ve yanaklarındaki çilleriyle sevimli ve çekiciydi. Bir gün danışman olarak çalıştığı sığınakın dışında beni durdurmuştu. "Chelsie, bekle! İşten sonra benimle kahve içmek ister misin diye soracaktım."

Burnum kırıışmıştı. İşten sonra arkadaş grubumuzla hep bir araya gelirdik. "Yani her zaman aldığımız kahveden farklı bir kahve mi?"

Çekingen bir gülümsemeyle başını eğdi. "Yani, sadece sen ve ben. Mürettebat olmadan."

Kalp atışlarım hızlanmıştı. Biriyle çıkma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti. "Ah... Anlıyorum," diye kekeleydim, kendimi telaşlı ve kararsız hissediyordum. "Bunu sorman çok hoş ama şu an müsait değilim."

"Yarın yapabiliriz," demişti, hevesli ve endişeli bir şekilde.

"Özür dilerim Jon. Demek istediğim... Ben *müsait* değilim. Bilirsin, duygusal olarak."

Arkadaşlarım New York'taki geçmiş hayatımı biliyorlardı. Devon Sawyer ile olan ilişkimin ortaya çıkışını ve ulusal haberlerde dağılışını izlemişlerdi. Ian'ı ve saldırıyı biliyorlardı. Köklü duygusal travmalarımı biliyorlardı.

Ama Noah Hayes'i bilmiyorlardı.

Elbette onun var olduğunu biliyorlardı ama ben beklenmedik arkadaşlığımızdan, derin bağımızdan ya da kısa kesilen fırtınalı aşkımızdan hiç .

Ona aşık olduğumu bilmiyorlardı.

Noah'nın hâlâ beni düşünüp düşünmediğini sık sık merak ederdim. Onu medyadan ve çeşitli sosyal paylaşım sitelerinden takip ediyordum - artık solo sanatçı olduğunu ilan etmişti. Kolu tamamen iyileşmiş ve tekrar gitar çalmaya başlamıştı. Noah bir daha Freeze Frame'e dönmedi ve grup sonunda dağıldı, kalan üyeler de kendi yaratıcılıklarının peşinden gittiler. Noah dışında hiçbiri kayda değer bir şey yaratamamıştı.

Noah Hayes ülkenin en umut verici yükselen yıldızıydı. Ben şehri terk ettikten yaklaşık bir yıl sonra *Aria* adında hit bir single çıkarmıştı.

Şarkının benim hakkımda olduğunu biliyordum.

Şarkı tekrar tekrar çalarken, eski anılar ve olabileceklerin acı verici yankısı yatak odama musallat olurken, birçok geceyi ağlayarak uyuyarak geçirdim. Noah'nın sözleri ve sesi içimi sıcak bir bıçak gibi kesiyordu. Sanki doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissetmiştim.

Tanrım, acıttı.

Düşündüğümde çok daha fazla yaktı. Ve en çok acıtan şey?

Noah Hayes artık evliydi.

Altı ay önce Beth Jessup ile evlenmişti. Birlikte Jeremiah adında bir bebekleri olmuş, Sam de ona ağabeylik yapmıştı.

Hepsi acıttı.

Ama herkesin iyiliği için yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna inanmak zorundaydım ve her sabah bilinçli bir çaba göstererek kendime

harika bir hayat. Seçimimi yapmıştım; ikimiz de mutluyduk. En iyisi buydu.

Onu hala sevmeme rağmen.

Hep öyle yapacağımı biliyordum. Biriyle çıkmak, evlenmek ya da başka birine aşık olmak gibi bir arzum yoktu.

Noah sonsuza dek kalbimin sahibi olacaktı.

Yedek alarmım çalmaya başladı ve çılgınca kapattığımda beni ciddi anılardan uyandırdı.

İşe gitme vakti gelmişti. Neyse ki işim bisikletle sadece beş dakikalık bir mesafedeydi ve bu da birçok avantajından biriydi.

Yataktan kalkıp duşu açmak için banyoya doğru yöneldim. Koridordaki dolabımdan yeni bir havlu çıkarırken, telefonum banyo lavabosunun üzerinde titredi. Görmezden geldim ve bir el bezi ile yeni bir kalıp sabun almaya devam ettim.

Tekrar vızıldadı.

"Peki, ısırırım," diye mırıldandım ve dolabın kapısını kapatıp banyoya geri döndüm.

Lisa'dan iki cevapsız arama.

Ayrıldıktan birkaç ay sonra Lisa ile aramızı düzeltmiştim. Dört saatlik efsanevi bir telefon görüşmesi yapmıştık ve arkadaşlığımız yeniden kurulmuştu. Ayrıldığımdan beri birbirimizi şahsen görmemiş olsak da, düzenli olarak mesaj ve görüntülü sohbetler aracılığıyla konuşuyorduk.

Lisa'nın adı üçüncü kez ekranda belirdiğinde kaşlarım çatıldı.

Çabucak cevap verdim. "Lisa? Ne var yok?"

"Hey," diye cevap verdi Lisa diğer uçtan. "Haberleri gördün mü?"

Midemde bir endişe yumağı oluştu. "Hayır, daha yeni . Neden uyandın? Ne oldu?"

"Chels..." Tereddüt etti ve ahizeye uzun bir nefes verdi. "Ben Devon."

"Devon?" Şaşkınlıkla sordum. "Devon'a ne olmuş?"

Sanki bana söylemekten korkuyormuş gibi telefonun diğer ucunda sessizliğe gömüldü. "Lisa, ne oldu?"

"Çok üzgünüm, Chelsie..." diye . "O öldü."

Dondum kaldım, kanım dondu. Mide bulantısı boğazıma çökerken yüzümdeki rengin kaybolduğunu hissedebiliyordum. "Ne-ne?"

"Onu bu sabah erken saatlerde evinde buldular. Medya aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü söylüyor ama henüz kimse kesin bir şey bilmiyor."

Bu nasıl gerçek olabilir?

Devon'la yıllardır konuşmamıştım ama bu haber beni derinden sarstı. Bir zamanlar Devon Sawyer'a değer vermiştim. Onunla bir hayat kurmuştum; onunla bir gelecek görmüştüm.

Şimdi gitti.

"Aman Tanrım... Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye boğuldum, göğsümde safra yükseliyordu.

"Haberci olmak zorunda kaldığım için özür dilerim," dedi Lisa, ses tonu ayıktı. "Olayı ilk senin haberlerde görmeni istemedim."

"Beni aradığın için minnettarım. sadece... Buna inanamıyorum."

Lisa durakladı. "Chels, aşağı gelip seninle kalmamı ister misin? Bunu tek başına atlatmanı istemiyorum."

Zorla gülümsedim. "Teşekkür ederim ama iyi olacağım. Hiç de yalnız değilim."

"Neyse, ben sizi işinizle baş başa bırakayım," diye iç geçirerek cevap verdi.

"Çok özür dilerim."

Tam vedalaşmak üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. "Hey... servis falan varsa bana haber verebilir misin?"

"New York'a mı geleceksin?"

İçimde bir sinir yumağı fokurdadı. "Evet... Sanırım orada olmak istiyorum."

"O zaman seni kesinlikle haberdar edeceğim." "Teşekkürler Lis," diye cevap verdim. "Seni seviyorum."

Telefonu banyo lavabosuna geri koyduğumda eski hayatım zihnimde canlandı, gömülü anılar yüzeye doğru tırmandı. Devon'la paylaştığım tüm o tatlı anları hatırladım; ilk kahve randevumuzdan, grubun antrenmanlarından birinde patates kızartması yerken yaptığımız kaynaşma seansına kadar. O meşum günde telefonu açtığımda ve diğer hatta Devon'ın sesini duyduğumda hissettiklerimi hatırladım. V.I.P. sütlerinden hışımla çıktıktan sonra beni aradığına inanmamıştım.

Bir ömür önceydi, o zamanlar tamamen farklı bir insandım. Korkmuş, güvensiz ve kendinden nefret eden biriydim. Avucumdaki cep telefonuna bakarken aynı duyguların ruhuma geri dönmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Devon'ın uyuşturucuya başlamasından her zaman kendimi sorumlu hissetmişimdir. Başımı salladım, uzun ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Benim hatam değildi.

Hiçbiri benim hatam değildi.

Günler kötü bir rüya gibi ilerliyordu. Muhabirler, röportaj yapmak ve Devon'un ölümü hakkında ne hissettiğimi öğrenmek için her yerden gelmeye başlamışlardı.

Korkunç. Berbat. Üzücü.

Normal bir insan değer verdiği birinin ölümü karşısında böyle hissederdi. Kendimi işime ve ilişkilerime gömerek kameralardan ve medya çılgınlığından kaçınmaya çalıştım - annemle öğleden sonra alışveriş gezileri, babamla balık tutma, Elsa ve Maggie ile sessiz öğle yemekleri.

Yoğun programı takdir ediyordum; aklımı başka şeylerden uzak tutuyordu. Bir sabah işe giderken telefonum çaldı.

"Günaydın Chelsie," diye selamladı Anne bir sepet spa havlusunu çamaşır odasına götürürken.

Telefonumu almak için cebime uzanmadan önce arkadaşşıma gülümsedim. Lisa'dan bir mesajdı.

Tören yarın üçte. Gelebilir misin?

Nefesim kesildi. Bu otuz altı saatten az bir süre içindeydi. Hâlâ uçuş saatlerini, ulaşımı, oteli araştırmam gerekiyordu.

Gerçekçi miydi?

Geçmiş geçmişte mi bırakmalıyım?

Anne yüzümdeki endişeli ifadeyi fark edince olduğu yerde durdu. "İyi misin kızım? Hayalet görmüş gibisin."

Kafamı kaldırıp baktım, dikkatim dağılmıştı. "Ha? Oh, üzgünüm. Devon'ın töreninin yarın olduğunu yeni öğrendim. Orada olmak isterdim ama bunu başarabileceğimden emin değilim."

Elsa kafasını ofisinden dışarı uzattı. "Chelsie, eve git ve uçuşunu ayarla. Döndüğünde görüşürüz."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Elim titriyordu, bu yüzden telefonumu cebime geri koydum. "Bilmiyorum..."

"Bir kapanışa ihtiyacın var, Chels," diye konuştu Anne. "Buna ihtiyacın var. Eğer gitmezsen bu bulut her zaman üzerinde asılı kalacak. Vedalaş kızım."

"Haklı," diye onayladı Elsa, kapı çerçevesine yaslanarak. "İyileşmek için kapanış gereklidir. İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın."

Hafif bir gülümsemeye zorlayarak nefesimi içime çektim. Her şey hallolmuştu o zaman.

New Yorka geri dönüyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

I New Yorkta sisli ve nemli bir gündü. Sanki tüm şehir Devon Sawyer'ın yasını tutuyor gibiydi.

Kazağımı daha sıkı çektim, artık soğuk kuzey havasına alışkın değildim.

Bir taksi çağırırken, cep telefonlarıyla meşgul yayalardan kaçarken ve bir su birikintisine bastığımda küfrederken kendimi yersiz hissettim. Çok fazla gürültü vardı. Sokakta satılan sosisli sandviçlerin kokusu havayı dolduruyor ve ben kalabalık kaldırımda aceleyle ilerlerken araba kornaları çalıyordu.

Cenaze evine kısa bir yol vardı. Çok kısa. Kendimi hazır hissetmiyordum.

Taksi tuğla binaya yanaştığında neredeyse şoföre beni otele geri götürmesini söyleyecektim. Kalbim hızla atıyordu ve midem sinir ve endişeden iki büklüm olmuştu.

Yine de devam ettim. Buraya kadar gelmiştim ve sonuna kadar gitmem gerekiyordu. "Teşekkür ," dedim şoföre, parasını uzattım ve dışarı çıktım siyah sandaletleriyle kaldırıma çıktı.

Her yerde insanlar vardı; aileler, arkadaşlar, hayranlar. Nefesim kesildi.

Birkaç tereddütlü adımla ilerlerken gözlerim kimi tanıyabileceğimden emin olamadan sağa sola baktı.

Julia orada olacak mı? Neredeyse üç yıl önce şehri terk ettiğimden beri konuşmamıştık.

Miles mi? Tad?

Noah mı?

Midem çalkalandı.

Bunu yapamam.

"Chelsie!"

Sesi tanıyarak olduğum yerde durdum. Lisa.

Ben gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken hevesle kucaklaştık. Sevgili arkadaşımı görmeyeli uzun zaman olmuştu. Lisa'nın kırmızı bukleleri bebek pudrası gibi kokuyor, sarıldığımızda burnumu gıdıklıyordu.

"Geldiğine çok sevindim," diye fısıldadı kulağıma.

Duygularımla savaşmak istemediğim için duygularımın içimden akıp gitmesine izin verdim. "Tanrım, seni görmek çok güzel," diye cevap verdim, geri çekilip yanaklarımdan süzülen yaşları sildim.

Birbirimize baktık ve ne kadar değiştiğimizi inceledik.

"Saçını kestirmişsin," diye fark etti Lisa, kendi gözyaşlarını da içine çekerek. "Gerçekten çok şirin görünüyor."

Elimi omuz hizamdaki küt saçıma doğru kaldırdım. Kâküllerim uzamıştı ve daha az bakım gerektiren bir şey istemiştim. "Ah, teşekkürler. Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

"Sana yakışıyor," diye gülümsedi Lisa.

Birkaç asi saç telini kulağımın arkasına ittim. "Bir de kendine bak. Hukuk fakültesine girmişsin. Seninle gurur duyuyorum."

Lisa heyecanla başını salladı. "Gerçekten iyi gidiyor. Sonunda bu işe girmeye karar verdiğim için çok mutluyum. Artık garsonluk yapmak yok," dedi.

Aklım Julia'ya gitti. "Julia'yla hâlâ konuşuyor musun? Ayrıldıktan sonra ona mesaj attım ama o zamandan beri konuşmadım."

"Julia sen Florida'ya taşındıktan altı ay sonra Kaliforniya'ya taşındı. Bana bir Facebook mesajı gönderdi. Instagram'ına göre, D listesinden bir aktörle çıkıyor ve Los Angeles yakınlarında bir sosyete olarak yaşıyor."

Burnumu kırıştırdım. "Kulağa Julia gibi geliyor."

"Evet." Lisa göz ucuyla bir şey görür gibi oldu. Dudağını ısırdı ve gömleğinin eteğiyle oynamaya başladı. "Az önce Miles'ı gördüm," dedi bana.

Başım aynı yöne doğru sallandı. Miles yanında gizemli bir kadınla cenaze evinin girişinde duruyordu. Tad de onun yanında duruyordu.

Lisa, Miles'ın kendisini aldattığını öğrendikten hemen sonra onu terk etmişti. Bildiğim kadarıyla bu son konuşmalarıydı.

"İyi olacak mısın?" Merak ettim, kolumu uzattım ve Lisa'nın omzuna rahatlatıcı bir el koydum.

Duruşunu düzeltti ve boğazını temizledi. "Elbette. Sadece biraz garip, anlıyor musun?"

Anlayarak başımı salladım.

"Noah ile konuşacak mısın?"

Noah'nın ismini duymak bile karnımda taklalar attırıyordu. Lisa birlikte geçirdiğimiz son geceden bahsettiğim tek kişiydi. "Um... Emin değilim. Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

Elimi tuttu ve sıktı. "Eğer fikrini değiştirirsen, hemen şurada."

Solgunlaştım.

Gözlerim Lisa'nın parmağının yönünü takip etti, ağzım kurudu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, bir kaburgamın kırılabileceğini düşündüm. Lisa giderek artan paniğimi hissederek elimi daha da sıkı sıkı. "Bunu yapamam, Lis. Burada kalamam. Bu çok fazla."

"Bunu yapabilirsin," diye bana güvence verdi. "İçeri gir. Devon'la vedalaş. Her şeyle barış. Sonra... güzel hayatına geri dön."

Başımı salladım, nefesime konsantre olmaya çalışırken bakışlarım tekrar Noah'ya kaydı. Beth onun yanındaydı, elleri bir bebek arabasını tutuyordu. Tanımadıkları ziyaretçilerle sohbet ederken üç yaşlarında küçük bir çocuk etraflarında dönüp duruyordu.

Sonra Sam vardı.

Çok büyümüşü. İnanılmaz derecede uzamıştı, saçları artık dağınıktı ve kulaklarının arkasına doğru kıvrılıyordu. Beni hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

"Hadi içeri girelim, tamam mı?" Lisa yanıma dürttü. "Ben yanındayım."

"Evet... tamam." Noah ve ailesinin yanından geçerken gözlerimi ileriye diktim. Tek yapabildiğim beni tanımamasını ummaktı.

Güvenli bir şekilde içeri girdiğimizde, Devon'a saygılarımızı sunmak için sırada bekledik. Kapalı bir tabuttu ve bunun için minnettardım, eski erkek arkadaşımı bir tabutun içinde yatarken görmek dayanılamayacak kadar ağır olurdu. Onun orada olduğunu bilmek bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Sıra bana geldiğinde elimi maun tabutun üzerine bastırdım ve başımı öne eğdim. "Özür dilerim, Devon. her şeyin nasıl sona erdiği için üzgünüm." Gözlerimde sıcak yaşlar birikti. Ne zaman ki

göz kırptım, yüzümden aşağı düştüler ve parlak ahşabın üzerine kondular. "Birlikte bazı özel anlar paylaştık ve biz olmadan önce benim için yaptığın her şeyi her zaman takdir edeceğim..." Sözcüklerimi unutmuş bir halde konuşmaya ettim. "Artık daha sağlıklı bir insanım. Keşke bunu telafi edebilseydik... Keşke seni düzeltmeye yardım edebilseydim. Nereye gidersen git, umarım müzik yapmaya devam edersin."

Boğuk bir nefesle uzaklaştım. Son vedalarımı ederken pişmanlık ve huzur bir arada üzerime çöktü.

Kapanış.

Etrafımda dönerek bir kadının atıştırmalık masasına erişmesine izin verdim, neredeyse başka birine çarpıyordum. "Ah, affedersiniz..." Kafamı kaldırdığımda donup kaldım.

Noah önümde durdu, gözleri gözlerimin içine bakıyordu.

Oda dönerken başımın döndüğünü hissettim. Birden çok sıcak oldu, nefesimi tutamadım. Kendimi bir şeye sabitlemek için uzandım ama orada hiçbir şey yoktu. Neredeyse dengemi kaybedecekken, Noah beni tekrar ayağa kaldırmak için hızla harekete geçti.

"İyi misin?"

O ses. *Onun*

sesi.

Radyoda duymuştum ama bu farklıydı. O buradaydı. *Gerçektir.*

Benim Noah'ım.

Ayaklarımı yeniden yere bastığımda eli hâlâ dirseğimin üzerindeydi ve neredeyse üç yıldır ilk kez birbirimize dokunmuştuk. Fiziksel temas beni bir an için zihinsel olarak sarmal hale getirdi. Tüm evrenim alt üst olmuştu.

Duygularımla sersemlemiş bir halde, son otuz saniyedir tuttuğum nefesimi dışarı verdim. "Noah."

Adı dilime yabancı geliyordu, kayıp ve unutulmuş bir dil gibi. Kutsal; güzel bir şey.

Mezarda kalması gereken bir şey.

Noah kolumdaki tutuşunu , hareketleri yavaş ve tembeldi, sanki bırakmaya isteksizdi. "İçeri girdiğini gördüm. Seni rahatsız etmek istemedim, sadece..." Ensesini kaşıdı, yüz hatları okunamıyordu. Yeşil gözleri pek çok hikâye anlatırdı. "Özür dilerim, muhtemelen seni yalnız bırakmalıydım."

Saygılarını sunmayı bitirmiş olan Lisa'ya baktım. Köşede limonatasını yudumluyor, bize alan tanıyordu. Gözlerim tekrar

Noah. " değil. Fazla kalmayacağım."

Ellerini ceplerine soktu, siyah düğmeli ceketinin kollarını dirseklerine kadar kıvırdı. Kolunun etli tarafına yeni kazınmış, üzerinde çeşitli tarihler bulunan bir gitar dövmesi vardı. "Onun öldüğüne inanamıyorum."

Gitti. Bu kelime çok nihai, çok kesindi. Acaba Noah da benim gittiğimi anladığında benzer bir ürperti hissetmiş miydi?

Kazağımı kraliyet mavisini elbisemin üzerine katladım ve yere baktım. "Ben de öyle. Sanırım hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

"Chelsie?"

Genç ve masum bir ses duyunca dikkatim sağa kaydı.

Sam. Kocaman gözleri ve yüzündeki çörek kalıntılarıyla bize yaklaştı.

"Sam... beni hatırlıyor musun?" Merak ettim.

Şimdi yedi yaşındaydı, ikinci sınıfa gidiyordu. Muhtemelen arkadaşlarıyla epik doğum günü partileri ve babasıyla video oyunu maratonları yapıyordu. Dinozor pijamalarının yerini muhtemelen süper kahraman ya da *Minecraft* tasarımları almıştı.

Buzz Lightyear gece lambasının hâlâ yanında olup olmadığını ya da onun da değiştirilip değiştirilmediğini ya da muhtemelen tamamen kaldırılıp kaldırılmadığını düşündüm. Belki de Sam artık karanlıktan korkmuyordu.

Sam yüzünde şaşkın bir ifadeyle babasının yanında durdu. "Tabii ki seni hatırlıyorum. Neden gittin?"

Aman Tanrım.

Neden ayrıldığımı kelimelere nasıl dökebilirdim ki?

Hangi açıklama küçük bir çocuğa mantıklı gelebilir ki?

Herkesi düzeltmeye çalışmayı bırakıp sonunda kendimi düzeltmek zorundaydım. Seni ve babanı kendi zehirli yoluma sürüklemeyi reddettim.

Kırılmamış bir anne figürünü hak .

Eskiden olduğum kişiden çok daha fazlasını hak ediyordun.

Bunların hiçbirini söyleyemeyeceğimi biliyordum.

Onun hizasına gelene kadar bir dizimin üzerine çöktüm, yüzü meraklı ve beklenti içindeydi. "Sam... Kalamadım. Umarım beni affedebilirsin," dedim ona. Bakışlarım Sam'e sabitlenmişti ama sözlerim her ikisi içindi.

Sam birkaç kez gözlerini kırıştırdıktan sonra sanki vereceği cevabı düşünüyormuş gibi başını salladı. "Okulda affetmeyi öğreniyoruz," dedi bana. "Sizi kesinlikle affedeceğim, Bayan Chelsie."

Bayan Chelsie.

Sulu bir gülümsemeyle cevap verdim, ayağa kalktım, basit bir açıklama ve özür dilemenin en doğru yol olduğunu biliyordum. Tek umudum Sam'in bu affediciliği yetişkinlik döneminde de yanında taşımasıydı. "Bu benim için çok şey ifade ediyor," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim."

Sam başını kaldırıp babasına baktı. "Sen de onu affediyor musun? O gittiğinde gerçekten çok üzül müştün. Bir sürü şarkı yazmıştın. Bence onu affetmelisin baba."

Sanki odanın havası çekilmiş gibiydi. Noah gözlerini kapattı ve dişlerini birbirine geçiriyor gibiydi. Omuzları gergindi ve sakinleştirici bir elimi koluna koyma dürtüsüne karşı koymak zorunda kaldım. Ellerimi kendime saklamam için fiziksel bir hatırlatma olarak parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Sam, neden gidip Beth'i ve kardeşlerini bulmuyorsun? Ben bir dakika içinde dışarıda olacağım," dedi Noah.

Sam, arkasında bıraktığı çözülmemiş gerginlikten habersiz, sekerek uzaklaşırken bana el salladı. Vedalaşmak için elimi kaldırdım.

"Özür dilerim," diye özür diledi Noah. "Karımın yanına dönmem gerekiyor" demeden önce bir an duraksadı.

Eşim.

Bu kelime canımı yaktı.

Noah ve Beth için mutluydum ama yine de yüzeyin hemen altında ince bir vardı. Noah'nın hayatına devam etmesini ve huzuru bulmasını istemiştim ama bulduğunda... işte bu içimi sızlattı.

Beth neşeli, kendine güvenen ve istikrarlı biriydi; benim o zamanlar olmadığım her şeye sahipti. Yıllar önce bile Noah'ın içindeki en iyi şeyleri ortaya çıkarıyor, ben bir kara delikken onun hayatında bir ışık görevi görüyordu.

Ne kadar acı verse de, hikâyenin kaderinde tam olarak böyle bir son olduğuna inanmak zorundaydım. Belki başlangıçta planladığım ya da umduğum son bu değildi ama doğru son buydu. Hepimiz için gerekli olan sondu.

"Tamamen anlıyorum," dedim ellerimi birbirine vurarak.

Noah bir an daha beni inceledi, sanki varlığını sorguluyormuş gibiydi. Gözlerini kıstı, kaşları çatık ve dalgındı.

Sonra boğazını temizledi, ayakkabılarına baktı ve uzaklaştı.

Soğukkanlılığımı yeniden kazanmaya çalıştım. Hareket etmeye çalışana kadar bacaklarımın ağırlığının altında titrediğini fark etmemiştim.

Odanın köşesinde bir yabancıyla garip bir şekilde sohbet etmekte olan Lisa'ya doğru yürümeye başladığımda, güçlü bir elin üst kolumu sıktığını hissettim. Kafamı çevirdiğimde Noah'ın yine karşımda durduğunu görerek şaşırdım.

"Ne zamandır şehirdesin?" diye sordu. Yüzü hâlâ ne hissediyor olabileceğini yansıtmıyordu.

Öte yandan, ben açık bir kitap gibiydim, açıkça telaşlanmış ve sarsılmıştım. Gergin olduğumda sık sık yaptığım gibi alt dudakımı çiğnedim. "Um... Yarın sabah ayrılıyorum," dedim ona.

Noah başını salladı, cevabım kafasına etmişti. "Bu gece benimle bir içki iç." "Ne?"

"Ernie's. Benimle yedide buluşabilir misin?"

Sesim kelimeler için tökezledi. "Sen... evlisin."

Noah başını salladı, elini kestane rengi saçlarında altın alyansı ışığı yakaladı. "Hayır, öyle demek istemedim. Sadece konuşmak istiyorum," diye açıkladı. "Beth biliyor."

Beth biliyor mu?

Karısı, eski sevgilisini bir şeyler içmeye götürmek istediğini biliyordu ve bunu sorun etmedi mi?

"Noah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Geçmiş geçmişte bırakmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Kahretsin, Combs, bana bunu borçlusun." Noah odaya göz gezdirerek kendisini duyan olup olmadığını kontrol etti. Burnunun kenarını sıktı ve daha da yaklaştı. "Lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Ama burası yeri değil."

Soyadımın onun dilindeki sesi midemi bulandırdı. Ellerimi birbirine kenetlediğimde nemli hissettim, normalde disiplinli olan düşüncelerim beynimde hızla ilerliyordu. Birbirimize bir şeyleri değiştirecek ne söyleyebileceğimizi merak ediyordum.

Belki mesele bu değildi. Belki de Noah'ın sadece kapanışa ihtiyacı vardı.

Belki ikimiz de yaptık.

Ve belki bir gün, geceleri uykuya dalarken, Pazar sabahı kreplerinin ve olabileceklerin sürekli hayal edildiği bir dünyaya geri çekilmeyebilirim.

"Tamam," dedim usulca. "Saat yedide görüşürüz."

Noah sanki reddedilmeyi çoktan kabullenmiş gibi şaşırmış görünüyordu. "Güzel. Teşekkürler."

Sonra gitmişti, sandal ağacı kolonyasının tanıdık kokusu geride kalmıştı.

Bir el omzuma dokunduğunda sıçradım ve döndüğümde Lisa'nın yüzünde empati dolu bir ifadeyle orada durduğunu gördüm.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet... Hazırım."

Cenaze evinden çıkıp New York'un serin havasına geri döndük. Güneş gri bulutların arasından görünmeye başlamıştı ve bu sembolizm karşısında kendi kendime kıkırdadım. Noah kapıların dışında ailesinin ve arkadaş çevresinin yanına dönmüştü, Beth bebek arabasının içinde battaniyeyle uğraşırken eli hafifçe Beth'in sırtını okşuyordu. İki minik ayağın dışarı çıktığını ve hapsedildikleri yerden kurtulmaya çalışarak öfkeyle kıkırdadığını gördüm.

Beth o anda başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi.

İkimiz de bir an için donup kalmış gibiydik, ikimiz de böyle bir yazışmaya eşit derecede hazırlıksızdık.

Olağanüstü güzeldi. Yüz hatları o kadar narindi ki, insan onu kızgın ya da öfkeli hayal edemezdi. Zarafet ve soğukkanlılığın timsaliydi. Üç erkek çocuk annesi olmak onu zerre kadar yaşlandırmamıştı.

-İnce yüzünde görülebilecek tek bir kırışıklık bile yoktu. Gözleri kumraldı ve burnunun üstündeki çillerle uyum içindeydi. Bakışlarının ardında hiçbir düşmanlık yoktu. Üstünlük taslayan ya da kibirli bir bakış yoktu.

Sadece kabullenme vardı.

Sanki beni kutsuyormuş gibi gülümsedim.

Sanki "*İkiniz adına da mutluyum*" der gibi.

Beth dikkatini bebek arabasına vermeden önce dostça başını .

Kapanış.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Saat bile aklımın bir köşesinde duruyordu. Annemi arayarak, iş için birkaç e-posta göndererek, iki kez duş alarak ve otel odasında HGTV tekrarlarını izleyerek kendimi meşgul etmeye çalıştım.

Televizyon.

Hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi.

Saatler o kader saatine doğru ilerledikçe karnımda giderek büyüyen bir çukuru çalkalanmaya devam etti.

Saat altı buçuk olduğunda, otelin lobisine inmeden önce aynada görünüşümü kontrol ettim. Süslenmeye zahmet etmemiştim - bu bir randevu değildi. Bu iyileşme sürecimin son kısmıydı.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına taradım ve dudaklarımı birbirine bastırarak nemli dudak parlaticısının verdiği hissin tadını çıkardım.

Farklı görünüyordum, hem de en iyi şekilde.

İçinde bulunduğum koşullara rağmen gözlerimde daha önce olmayan bir ışık vardı. Noah'ın bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordum.

Yeni keşfettiğim öz değerimi tanıyacak mıydı? Bunu takdir eder miydi?

Belki Noah benim karanlığımdan etkilenmişti. Belki de şeytanlarım onu içine çekmişti.

Ama Nuh kırık ruhlara ilgi duysaydı Beth'le evlenmezdi.

Hasarlı olanın tam tersiydi... Saf ışıktı.

Noah muhtemelen benim henüz gelmemiş halimin büyüüne kapılmıştı. Potansiyelimi görmüştü ve oraya ulaşmak için yapmam gereken fedakârlığın kendisi olacağından habersizdi.

Derin bir nefes alarak kulağıma bir çift turkuaz küpe taktım, sarı bluzumu düzelttim ve çantama uzandım.

Zamanı gelmişti.

Bara gitmek için kısa bir yol vardı. Şehrin tanıdık kısmı görüldüğünde pencereden dışarı baktım, tuğla binalar, ışık direkleri ve çatlak kaldırımlarla bağlantılı anılar yüzünden midem sinirle çırpınıyordu.

"İşte geldik, bayan."

Yutkunarak göz kırptım. Ernie's Pub'ın tabelası önümde titreyerek kararlılığımı yıktı. Buna fiziksel bir tepki verdim. Avuçlarım nemlendi ve ağzım çöl kumu gibi oldu. Ayaklarımı araçtan çıkarmak için sert bir moral konuşması yapmak gerekti.

Şoför uzaklaştığında onu gördüm.

Kapının dışında durmuş, sıkıntılı tuğlaya yaslanmış ve bir sigara tütürüyordu. Aramızda görünmeyen bir güç olmalı çünkü Noah o anda başını kaldırdı, gözlerimiz tanıdık bir tutuşla kilitlendi.

İçimde eski bir kelebek sürüsü canlandı, kapalı kalmış parçalarımı gıdıkladı. Acaba o da bunu hissetti mi?

Noah sigarasını yere attı ve bana yaklaşırken ellerini ceplerine soktu. "Gelmişsin."

"Yapmayacağımı mı sandın?"

Beni uzun ve sert bir şekilde inceledi ve ben de onun bakışları altında bakışlarımı indirmek zorunda kaldım. Ne aradığını merak ediyordum.

Gözlerim barın önündeki yangın musluğuna takıldığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Noah'ın o meşum kış gecesinde bir deliden iki kurşun yedikten sonra yere yığıldığı yerde duruyorduk. Burası onu kollarımın arasına aldığım yerdi, etrafımızda kan birikmişti. Çimento kaplamanın çatlaklarına ve yarıklarına bulaşan kanı hâlâ görebiliyordum. Artık orada yaşıyordu - sorunlu geçmişimin ebedi bir hatırlatıcısı.

Aramızda ne olursa olsun, sonsuza dek bu şehrin sokaklarının bir parçası olacaktık.

"Bir masa kapalım mı?"

Sesi düşüncelerimi böldü. "Elbette."

Toparlayabildiğim tek şey buydu.

Perşembe için bar boştu. Mekânın arka tarafına doğru ilerlerken birkaç yerli kafasını kaldırıp baktı. Her şey çok tanıdık geliyordu ama yine de... sanki tamamen farklı bir hayattı.

Ellerimi önümde kavuştururken karşılıklı koltuklarımıza oturduk. Yine dudağımı ısıırıyordum, gözlerim ondan başka her yere kayıyordu. Bir garson masanın yanında durdu ve bardaklarımıza buzlu su doldurdu.

Bir dikişte içtim.

Biz birkaç dakika daha sessizce otururken Noah bir bira söyledi. "Kahretsin, Chelsie... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye mırıldandı,

Başını kaşırken iç geçirdi. "Nasılsın?"

Soru karşısında gözümü kırptım. Sıra dışı koşullarımız göz önünde bulundurulduğunda, sorulması çok sıradan bir şeydi. "İyiyim," diye cevap verdim. "Gerçekten iyiyim."

"Seni *Ellen*'da gördüm. Başlattığın şey harika bir şey."

Bu duygu karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Her şeyin bir araya gelmesi çok çılgınca. Hayatımı değiştirmem gerektiğini biliyordum ama her şeyin bu kadar büyüyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Noah hafifçe irkildi.

O, bu değişimin en büyük parçasıydı.

Garson kız birayla döndüğünde konuyu değiştirmeye karar vererek su bardağını dudaklarıma götürdüm. "Rosa nasıl?"

Fıçı birasını yudumlarken gözlerinde yenilenmiş bir pırıltı parladı. "Durumu çok iyi. Ben tamamen iyileştikten kısa bir süre sonra Meksika'daki evine geri döndü. Hala ondan kartpostallar alıyoruz."

"Meksika'ya geri mi döndü?" İçimi bir sevinç kapladı. "Buna inanamıyorum." "Evet," diye başını salladı. "Eski sevgilisiyle yeniden bir araya geldi."

Kartpostallardan birinde size teşekkür etmiş."

Yüzümde bir şaşkınlık ifadesinin dans ettiğinden emindim. "Gerçekten mi?" "Aslında yanımda getirdim." Noah elini cüzdanına attı ve solmuş, katlanmış bir kartpostal çıkardı. "Belki almak istersin düşündüm."

Bana uzattı ve ben de okumaya başladım:

*Sevgili muchacha,
Haklıydın. Mi Paco bunca yıldan sonra beni bekliyordu. Bendice su alma. El
amor es el amor: "Aşk aşktır." Her zaman bekliyor olacak.
Akıllıca sözler, senyorita. Kalbim "gracias" diyor.
Rosa y Paco*

Rosa ve Paco'nun okyanus kenarında otururken çekilmiş küçük bir polaroid fotoğrafı vardı.

Gözyaşlarım kartpostalın üzerine sızıp mürekkebin akmasına neden olana kadar ağladığımı farkında değildim. Bluzumun koluyla yanaklarımı sildim. "Gözyaşlarım için özür dilerim," dedim burnumu çekerek. "Onun adına çok mutluyum."

Noah'ya bu kartpostalı gönderdiğine göre Rosa şehri terk ettiğimi fark etmemiş olmalı. Muhtemelen kendi vazgeçtiğimin ve aşk için tek şansımın vazgeçtiğimin farkında değildi.

Bu düşünce zaten kanayan kalbime bir bıçak gibi saplandı; sessiz bir ihanet.

"O harika bir kadın. Mutlu olmasına sevindim," dedi Noah masanın karşısından. Yine beni inceliyordu. Gözleri yüzümü tararken mükemmel kelimeleri arıyor gibi görünüyordu. "İyi görünüyorsun."

Ellerimi kucağıma koyarak yutkundum. Tırnaklarım avuç içlerimin topuklarını ısıırıyordu. "İyi hissediyorum," diye cevap verdim usulca.

Gerçek buydu. Noah'ın da bunu görebilmesini çok istiyordum. Belki neden *gitmek zorunda olduğumu* anlayabilirdi.

"Veda etmedin."

Nefesim kesildi, sözleri karşısında irkildim.

Oh, acıttı.

Geleceğini biliyordum ama yine de acıttı.

Tavana baktığımda yeni bir gözyaşı dalgası beni tehdit ediyordu. "Çok üzgünüm, Noah."

Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Az önce gittin." Sözcükleri sert ve ağırbaşlı, duygularla gerilmişti. "Gecenin bir yarısı vedalaşmadan gittin, biz daha yeni..." Bakışlarını başka yöne çevirirken sesi kesildi. "Aylarca seni aramaya çalıştım. Seni bulmaya çalıştım."

Keder yüz ifadesini ele geçirdi ve ona ulaşmak istedim. Yine de ilk içgüdüm onu teselli etmekte. "Biliyorum," diye onayladım.

"Lanet olası kalbimi kırdın, Combs."

Gözyaşlarım dökülürken gözlerimi kapattım.

Biliyordum.

Bunu çok iyi biliyordum çünkü bu olay benim kalbimi de milyonlarca kırık parçaya ayırmıştı. Kendim için kurduğum harika hayata rağmen kalbim asla eskisi gibi olmayacaktı. Noah her zaman eksik bir parça olarak kalacaktı.

Fedakârlık olmadan kurtuluş olmazdı.

Noah bana bir hayalete bakar gibi bakıyordu. Bar ışıklarının altında gözlerinde parıldayan pişmanlık ve melankoli, kendimi

yıprandı. Düşüncelerim bulanıklaştı. Oda üzerime kapandıkça havanın azaldığını hissettim.

Bana böyle baktığını görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. "Gitmem gerekiyor," diye düşünmeden ağzımdan kaçırdım.

Bana inanamayarak baktı. "Sen ciddi misin?"

Evet. Hayır.

Bilmiyorum.

Çantamı kaptığım gibi kabinden kalktım, ona son bir kez bakmaya kıyamadım. Bara doğru ilerledim ve ana kapıları iterek açtım, soğuk hava ciğerlerimi istila ettiğinde neredeyse boğuluyordum. Yıllar geçtikçe güçlenmiş olsam da Noah'nın zayıf halkam olduğunu biliyordum.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Kaldırımda hızlı adımlarla yürürken sağ tarafta bir şey gözüme çarptı.

Bir sokak.

Sokak.

İzlerimde durakladım, açıklığa bakana kadar geri geri gittim. Karşı taraftan arabalar geçerken karanlık ve ıslaktı. Yutkunarak diğer tarafa yürümem ve New York'tan temelli ayrılmam gerektiğini biliyordum ama görünmez bir çekim beni o ara sokağa sürüklüyordu. Ayaklarım kendi başına hareket etmeye başladı ve kendimi çakılların ve taşların arasında ilerlerken buldum.

Yolun çeyreğinde durup anıların her damara, her gözeneğe, her çatlağa yayılmasına izin verdim.

İşte o zaman onu hissettim.

duruyordu, belki bir adım , sessiz ve bekliyordu. Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm.

Onunla *gerçekten* yüzleşmem gerekiyordu.

"Tek yol buydu, Noah." Sesim gerilmişti, duygularım tavan yapmıştı. Bu sefer kendimi tutmayacaktım. Ona içimi dökmem gerekiyordu ve bu ara sokakta olması gerekiyorsa, olsun. "Gitmeme izin vermenin tek yolu buydu."

Noah kıpırdamadan duruyordu, vücudu gölgelerle örtülmüştü. "Haklısın," dedi. "Senin için savaşırdım. Hem de çok savaşırdım."

"İşte tam da bu yüzden böyle olmak zorundaydı. Sağlıklı değildim; kırılmıştım, kaybolmuştum ve kendimi yok etme yolundaydım. New York'tan gitmem gerekiyordu. Kendimi düzeltmem gerekiyordu."

"Ve benim *sana* ihtiyacım vardı." Gömülü öfke yüzeye çıktı. "Seni asla kırık ya da hasarlı olarak görmedim. Benim gözümde mükemmeldin."

Noah karanlıkta bana yaklaştı, yüz hatları bir sokak lambasının ışığıyla ortaya çıktı. Sözlerini özümserken gözlerimden yaşlar boşandı. Beni ağlarken görmesi umurunda değildi. Ne kadar çirkin olursa olsun her şeyi hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Mükemmel değildim," diye mırıldandım. "Ama asla mükemmeli aramadım; huzuru aradım. Ve onu buldum, Noah. Mutluyum ve iyileşiyorum. Sonunda dünyadaki yerimi bulduğumu hissediyorum. Bir amacım var."

"Neden ben de o barışın bir parçası olamadım? Bu amacın?"

Sesi umutsuzluktan çatlıyordu ve neredeyse sözlerinin ağırlığı altında eziliyordum.

"Bize bir şans bile vermediniz," diye devam etti. "Sana yardım edebilirdim. Birlikte her şeyin üstesinden gelebilirdik."

Başımı kararlılıkla salladım, yumruklarım iki yanımda toplanmıştı. "Yanıyorsun... Seni de kendimle birlikte dibe çekerdim ve sen bundan çok daha fazlasını hak ediyordun. Sam daha fazlasını hak ediyordu."

"Oğlumun ve benim neyi hak ettiğimize karar vermeye hakkınız yok. Bencilce davrandın."

Gözlerim yuvarlandı, suçlamasından dolayı tenim ısınmaya başladı. "Bencilikten *başka bir şey* yapmadım," diye karşı çıktım. "Acı beni neredeyse *öldürüyordu*. Seninkini korumak için hayatımdaki en büyük şeyden vazgeçtim. Sen boğulabilirdin, Noah. Sen bunu göremiyor olabilirsin ama ben görüyorum. O noktaya kadar olan her şeye bir bak - Devon'la bozulan arkadaşlığın, gruptan ayrılman, medyada zedelenen imajın... hayatın neredeyse elinden alınıyordu!" Nefesimi tutmak için durdum, göğsüm ateşli bir inançla kabarıyordu. "Şimdi etrafına bir bak. Güzel bir karın ve üç harika çocuğun var. Başarılı bir solo kariyerin var. *Mutlusun*. Başarılısın," dedim ona. "Görmüyor musun? Anlamıyor musun?"

Noah bana doğru uzun bir adım atmadan önce sözlerimi anlamak için bir an duraksadı. Ellerini uzatıp yüzümü kavradı ve başparmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi. "Seni çok sevdim," dedi. "Bu benim için yeterliydi."

Huşu içinde ona
baktım. Ve sonra
parçalandım.

Noah beni kendine çekip göğsüne bastırırken içimden amansız hıçkırıklar dökülüyordu. Bana şiddetle sarıldı, bir kolunu sırtıma doladı, diğer eli saçlarımda düğümlendi. Kollarında ağladım, vücudum yılların biriktirdiği keder ve hala açık olan yaralarla titriyordu. "Çok üzgünüm," dedim, ona sarılırken omzunun kıvrımlarına doğru ağlıyordum. Tişörtü yumruklarımın arasında toplanmıştı ve kalbinin göğüs kafesinin altında ağır ritimlerle attığını hissedebiliyordum.

Ona her zamankinden daha yakın hissediyordum. Zihnim zehirli düşüncelerle dolup taşmıyordu. Onu incitmekten endişe etmiyordum. Neyin yanlış gidebileceğinin stresiyle boğuşmuyordum ve ilişkimizin her yönünü aşırı analiz etmiyordum.

Sadece serbest bırakıyordum.

İyileşmek.

"Şşş, sorun değil," diye fısıldadı Noah, ses tonu tavizle yumuşamıştı. Parmaklarıyla saçlarımı okşarken yanağını başımın tepesine yasladı. "Sorun yok."

Ara sokakta durduk, uzun süre birbirimize sarıldık ve geri çekildiğimde, bir bağışlanma duygusuyla ona baktım. "Seni her zaman seveceğim, Noah. Seni her zaman destekleyeceğim. Ama pişman değilim. Şu anda seni çok mutlu ve tatmin olmuş görüyorum ve karşımda duran adamdan pişmanlık duymam mümkün değil."

Noah ellerini boynuma götürdü ve beni bir kez daha kendine çekerek alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Ben de seni destekliyorum."

Birbirimize bir süre daha sarıldık, eski anılar ikimizin de içinden geçti, sokak lambasının uğultusu rahatlama dansımızın fon müziği oldu.

Sonbahar gecesinin soğuğu bizi iyice bunalttığında, birlikte son bir içki içmek için bara geri döndük. Viskimizi yudumladık ve bereketli hayatlarımızın hikâyelerini paylaştık. Noah Beth'ten bahsederken gözlerinde bir zamanlar benim için saklı olan o ışıltı vardı. Kalbimin kederle sıkışmasına neden oldu ama aynı zamanda beni bir şekilde rahatlattı. Başından beri bildiğim şeyi pekiştirdi; *doğru olanı yapmışım.*

Son çağrı anons edildiğinde hikayelerimizi ve viskilerimizi bitirip bardan çıktık.

Kaldırımın o tanıdık ve acı dolu noktasında dururken, orada yeni anılar yarattık. Bir veda anısı.

Gerçek bir veda - yıllar önce Nuh'tan aldığım veda.

Ona sıkıca sarıldım, teninin kokusunu iliklerime kadar hissettim. Bu şarkımızın sonuydu. Bu bizim son notamızdı.

Ama şarkıların en güzel yanı asla gerçekten ölmemeleriydi. Aylar, yıllar, hatta on yıllar geçer ve o şarkı hala çalmaya devam ederdi. Şarkılar asla kaybolmazdı; asla gerçekten bitmezlerdi. Bir şarkı sonsuza dek yaşar.

EPILOG

I Ön kapıdan adımımı attım ve anahtarlarımı girişteki masaya bıraktım. Cam yüzeyde şingirdadılar ve Beth'i ya da çocukları uyandırmadığımı umdum.

Merdivenlerden inerken ev karanlık ve sessizdi, adımlarım kalbim kadar ağırdı. Duvarları yeni fotoğraflar, kendim için kurduğum güzel hayatı sürekli hatırlatıyordu. Yorgun yatak odasına doğru ilerlerken, yolumu aydınlatmak için telefonumdaki el fenerini kullandım. Beth yatağımızda kıvrılmış yatıyordu, çarşaflara ve battaniyelere sıkıca sarılmıştı ve ne kadar huzurlu görüldüğüne gülümsemekten kendimi alamadım.

Ceketimi çıkarırken gözlerim komodininin küçük çekmecesine takıldı. Yatağın kenarına yaklaşıp oturmadan önce tereddüt ettim ve ağırlığının altında yatağın çöktüğünü hissettim.

Çekmeceyi dikkatlice açtım, menteşeler sessiz odada gıcırdarken Beth'e baktım. Bir an kıpırdandı, sonra hareketsiz kaldı.

Yatağımın başucundaki çekmeceye uzanıp tanıdık bir yeşil inşaat kâğıdı parçası çıkardım. Parmak uçlarımin arasına bastırdım, kaba ve hamurumsu dokusunun verdiği hissi ezberledim.

Sonra cep telefonumu gazeteye doğru çevirdim ve ışığının yanmasını izledim. Gözlerim yıllar önce kalbimin bir parçasını çalmış olan kelimeleri okurken nefesim kesildi.

Sevgili Noah,

Söylemek istediğim her şeyi tek bir mektuba nasıl sığdıracağımı bilmiyorum ama deneyeceğim. Muhtemelen şimdiye kadar gittiğimi fark etmişsindir. Bunu sana yüz yüze söylemeye çalışsam, beni kalmaya ikna edeceğini ve pes edeceğimi biliyorum. Sana karşı zayıfım. Sanırım aşk söz konusu olduğunda hepimiz zayıfız.

Ve lütfen bil ki, seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki bunu yazarken burada oturmuş hıçkırma hıçkırma ağlıyorum, her kalem darbemde kendimi sorguluyorum. Ama bunu yapmam gerek. Seninle olamam, Noah. Şu anda kimseyle olamam.

Kırıldım ve seni incitmek istemiyorum.

Bunun çelişkili görüldüğünü biliyorum çünkü bu mektupla sizi incitiyorum.

Ama kastettiğim bu değil. Karanlık, çirkin bir acıdan bahsediyorum.

Kendimi bile mutlu edemezken seni mutlu etmem mümkün değil.

Muhtemelen bunu henüz göremiyorsun çünkü öfke ve duygularla dolusun.

Ama söz veriyorum... bir gün anlayacaksın. Bir gün göreceksin

Bunu neden yapmam gerektiğini. Ve ancak o zaman, mükemmel bir şekilde mutlu ve hayatınız güzel şeylerle dolu olduğunda, bana teşekkür edeceksiniz.

Düet olduğumuzu söylemiştin ve keşke senin ikinci yarın olabilseydim. Keşke senin mükemmel düetinin bir parçası olabilseydim.

Ama ben bir aryayım. Yalnız uçmam gerekiyor.

Senin için çok güzel şeyler diliyorum. Umarım aşkı tekrar bulursun ve müzik yapmaya devam et. Umarım tüm hayallerin gerçek olur. Umarım bir gün, yatıştığında ve sevdiğin kadınla yatağında uzanırken, bu mektubu tekrar okursun. Umarım yeni bir ışık altında okur ve her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu görürsün.

Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Ben yapamazken bana inandığın için teşekkür ederim. Benimle kaldığın tüm geceler için teşekkür ederim.

ruhumu sana açtım. Film randevuları, ev yapımı krepler, viski eşliğinde kahkahalar ve aradaki her şey için teşekkür ederim. Sam için teşekkür .

*Seni seviyorum, Noah. Ne olursa olsun, kalbimdeki tek şarkı hep sen
olacaksın.*

Sen benim ariyam olacaksın.

Sevgiler, Chelsie

Yeşil kâğıt parçasına uzun süre baktıktan sonra onu komodinin çekmecesine geri koydum ve elimi yüzümde gezdirdim. Karanlıkta bir ömür gibi gelen bir süre boyunca otururken Chelsie'nin görüntüleri zihnimde titreşti.

Yorganı çekip yatağa tırmandıktan sonra Beth'in uyuduğu karşı tarafa geçtim ve yüzümü saçlarına sürterek onu kendime çektim. İçgüdüsel olarak kendini bana yasladı ve sessiz bir uykuya dalarken elimi sıktı.

Gerçek *şuydu* ki mutluydum, son derece mutluydum. Beth'i seviyordum. Hayatımı seviyordum.

Belki de Chelsie başından beri haklıydı.

Gözlerimi kapattığımda yorgunluk beni ele geçirdi ve rüyalarımnda tanıdık bir yere daldım.

Onu orada buldum.

Mutfak masamda oturmuş, ağzına krep tıktırıyor ve Sam'le birlikte gülüyordu.

"Sakin ol kaplan," dedim göz kırparak.

Chelsie sandalyesinden kalkıp bana doğru yürüdü, ipek bornozu yavaşça arkasından geliyordu. "Elimde değil. Kreplerine bayıldığımı biliyorsun."

"Ve seni sevdiğimi biliyorsun."

Ağzını öptüm, neredeyse dudaklarındaki yapışkan, tatlı şurubun tadını alıyordum. "Noah, şarkımız çalıyor. Benimle dans eder misin?"

Bir an duraklayarak müziği duymaya çalıştım. "Hiçbir şey duymuyorum," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Seviyorum."

Ve böylece mutfağımda sessiz bir şarkıyla dans ettik, birbirimize sımsıkı sarıldık ve bedenlerimizi mükemmel bir ritimle birlikte hareket ettirdik.

Chelsie güldü, ben onu zarif bir daire çizerek döndürürken sarı saçları etrafına dökülüyordu. Sonra bana baktı, zümrüt gözleri benzersiz bir neşeyle parlıyordu.

Her zaman o gözlerde kaybolabileceğimi
söyledim. Ve rüyalarımda kayboldum.

Devam edecek...

***Hikayeleri, bu düetin son bölümü olan Coda ile devam ediyor.
Chelsie ve Noah'ın ikinci şans romantizmine bir göz atmak için okumaya
devam edin.***

CODA

BİRİNCİ BÖLÜM

NOAH

New Yorktan nefret ederdim.

Boş ve sönüktü. Kendimi bunlardan hiçbiri gibi hissetmiyordum ama yine de buradaydım, onlardan biriydim.

Elimde en yeni iPhone'u tutarken, Corvette'imın anahtarlarını bulmak için pahalı kot pantolonumun ceplerini .

Lanet olsun.

Bazen beni güldürdü. Bazen de zihinsel bir çöküşün eşiğinde sallanmama neden oldu.

Güneş ufuk çizgisindeki binaların tepelerini yakarken güneş gözlüklerimi gözlerimin üzerine yerleştirdim. Her zamanki gibi acelem vardı. Acele etmek bu şehirde bir yaşam biçimiydi. Kayıt seansım gecikmişti ve Beth bir gösteriye gidebilmek için onu ebeveynlik görevlerinden almamı . Sam'in beyzbol maçı, Caden'in karatesi vardı. Akşam yemeği muhtemelen McDonald's'ın Happy Meals'i olacaktı ve biz de ev ödevlerini, banyoları ve yatma zamanı masallarını araya sıkıştırmak için eve koşturacaktık.

Telefonumdaki saate baktım ve otoparka dönerken hızımı artırdım. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Çok geç oldu.

"Noah Hayes?"

Adım spor arabalar ve lüks SUV'lar denizinde yankılandı. Duraksadım, sese doğru dönerken güneş gözlüklerimi tekrar kafama geçirdim.

Bazen kendi adımın sesinden gerçekten nefret ediyordum. Beni köşeye sıkıştıran iki gençle yüzleşirken yüzümdeki ekşi ifadeyi gizlemeye çalıştım.

"Seni seviyoruz, Noah! İmzanızı alabilir miyiz?"

Esmer olan sakızını çıtlatırken, sarışın ön koluyla birlikte jel uçlu bir kalem uzattı.

Çenemdeki kaslar isyanla seğirirken gülümsememi sabit kalmaya zorladım. "Elbette."

"Ben Sara," dedi esmer olan. "Ben Chelsea," diye ekledi sarışın.

Bocaladım, elim kaleme uzanırken dondu kaldı. Tanıdık isim nefesimi kesti ve dilim ağzımda pamuk yumağı gibi kaldı.

Sarışın kalemi elime tutuşturdu ve kolunu yüzümün önünde sallamaya devam etti. "Yanımda hiç kâğıt yok. Burayı imzalayabilirsiniz."

Üstü açık bir bluz ve yüksek bel tayt giymiş genç kıza göz kırptım. "Evet. Tamam," diye mırıldandım ve her iki kızın koluna da imzama karalamayı başardım. "Müziğimi dinlediğiniz için teşekkürler."

Sonradan beni gülünç duruma düşürdüğün için teşekkürler, diye ekledi beynim sessizce. "Teşekkürler! Toodles!" Çiklet patlaması ve yapışkan Kaldırımdan aşağı atlarken spor ayakkabı sesleri duyuluyordu.

İçimi çektim, arabamın anahtarlarını havaya fırlattım ve diğer elimle yakaladım. Bir süre daha yerimde kıpırdandım, enseme kaşıdım, ağzım hâlâ kurumuştı.

Bu ismi duymayalı üç yıl olmuştu.

Almak için çabalarken telefonum cebimde vızıldadı.

Yola çıkmadın mı daha?

Kahretsin. Geç oldu.

Aceleyle bir cevap yazdıktan sonra yolun geri kalanını koşarak arabama gittim. Hiç belli etmese de Beth'in yıpranmış olması gerektiğini biliyordum. Beth sinirlenmezdi. Telaşlanmaz ya da strese girmezdi ve bu karımda hayran olduğum pek çok şeyden biriydi. Onu üç oğlumuz için olağanüstü bir anne yapan pek çok şeyden biriydi.

Beth emlakçılık lisansını bir yıl önce almıştı. Dengesi, bilgisi ve dostane tavırlarıyla kısa sürede adından söz ettirmişti. Meslektaşları ona saygı duyuyor ve müşteri tabanı giderek büyüyordu. Onunla gurur duyuyordum. Haftalardır gözünü Prager'ın malikânesine dikmişti ki nihayet bir telefon geldi. Altı haneli komisyonu olan iki milyon dolarlık bir mülktü.

Kabul, paraya *ihtiyacımız* yoktu. Ben tanınmış bir solo müzisyendim; uluslararası bir yıldızdım.

Hayır... mesele para değildi. Beth kişisel başarıları ve finansal katkılarıyla gurur duyan, kendi kendine yeten bir kadındı. Kapıdan girer girmez bekâr bir anne olmuştu; bağımsızlığına sıkı sıkıya sarılmıştı ve ben de onun parlamasını seyretmeye bayılıyordum.

Alabama atladım ve otoparktan hızla çıkarken onun numarasını çevirdim. Bluetooth'tan yumuşak sesi geliyordu.

"Hey," dedi.

Ses tonunda bir gülümseme belirgindi. "Üzgünüm, geç kalıyorum. Seansım uzadı."

"Sorun yok, Noah. Anlıyorum."

O *her zaman anlardı*. "Hey... yakında bir yolculuğa çıkalım. Sadece ikimiz. Bunu düşünüyordum."

Beth bir an sessiz kaldı. "Emin misin? İngiltere'de yaklaşan bir turne var. Çocuklara kim bakacak?"

"Ayrıntıları halledebiliriz. Her zaman hallederiz," diye ısrar ettim. "Son zamanlarda programlarımız çok yoğun. Birbirimizi sadece arada sırada görüyormuşuz gibi hissediyorum."

Gerçek buydu. Şarkı yazmam, antrenmanlarım, tanıtım etkinliklerim ve Beth'in emlak taahhütleri arasında, son birkaç aydır yabancılar gibi yaşıyorduk. Hepsinin farklı ihtiyaçları olan üç oğlanı da işin içine katınca, karımla bire bir zaman geçirmek için yanıp tutuşuyordum.

"Şey..." Beth hoparlörde tereddüt etti. "Eğer gerçekten başarabileceğimizi düşünüyorsanız, çok isterim."

Şehrin yoğun trafiğinde ilerlerken sııttım. "Öyle mi? anasını. Bu gece planlamaya başlayalım. Bali ya da Aruba'yı düşünüyordum."

"Kulağa harika geliyor." Tekrar durakladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Yolcu koltuğundan sigaralarımı kapıp sarı ışıktaki hızla geçerken çıkmak aradım. "Yakında evde olacağım."

Eşit oranda yol öfkesi ve V8 motor sayesinde araba yoluna girerken iyi zaman geçirdim. Kapıda beni karşılayan üç mutlu yüz beni anında yumuşattı.

"Baba!" Jeremiah iki kardeşinin arasından hızla geçip burnunu perdeye çarptı. "Babam geldi!"

Sam kapının kilidini açtı ve ben hızla geçitten yukarı çıkarken kapıyı açık tuttu. "Hey, baba. Beyzbola geç kalacağım."

"Hayır." Jeremiah'yı kucağıma aldım ve Caden'ın saçlarını sıkıca okşadım. "Nasıl araba kullandığımı biliyorsun. Boş zamanımız olacak."

"Eğer hayatta kalırsak," dedi Sam gülerek. "Noah mı?"

Beth siyah bir pantolon giymiş, saçlarını sıkı bir at kuyruğu yapmış bir halde merdivenlerden aşağı indi. Girişte beni gördüğünde yüzü aydınladı.

"Git lanet olası bir ev sat," diye gülümsedim, oturma odasının ortasında onunla buluştum ve alnından öptüm.

Bir anlığına büyülenmiş gibi dururken gözleri hayranlıkla parıldadı. "Doğru. Ev. Gitmem gerek." Beth çantasını duvardaki kancadan kaptı ve omzuna attı. Jeremiah pantolonunun paçasını çekiştirirken küpelerini taktı. "Bu aktivitelerin senin için sorun olmayacağından emin misin? Çok fazla olduğunu biliyorum."

"Ben aslında Süper Baba'yım," diye omuz silktim. "Bunu biliyorsun."

Caden o anda üzerime atladı, bir maymun gibi üst kolumdan sarktı.

Beth içten içe kıkırdadı ve pantolonunun kumaşını düzeltti. "Tamam o zaman. Senden önce evde olmalıyım. Akşam yemeği hazırlamamı ister misin?"

Altı yaşındaki çocuğu omzuma atarken başımı salladım. Caden çılgınca bir sevinçle çığlık atarak minik yumruklarını sırtıma indirdi. "Eve giderken bir şeyler alırım. Sen rahatlamalısın. Bir şeyler talep eden dört iğrenç çocuk olmadan bir iki saatin tadını çıkar." Başka bir öpücük için eğildiğimde ona göz kırptım.

"Sen gerçek misin ki?" Beth uzaklaşırken şaka yaptı. Sivri topuklu ayakkabılarını giydi ve bana son bir kez baktı. Çikolata gözleri hâlâ parlıyordu. "Bu gece konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Yanından geçerken gizlice poposuna bir şaplak attım. "Bu bir randevu," diye onayladım.

Beth ön kapıya yönelirken üç oğluma "Babanıza iyi davranın," diye emretti, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Sert görünebilir ama içinin yumuşacık olduğunu biliyorsunuz."

Bakışlarım daha çok alay amaçlıydı. "Bu açık yalanın bedelini ödeyeceksin." "Dört gözle bekliyorum," dedi sırtarak. "Hepinizle bu gece görüşürüz."

Maçında iyi şanslar, Sam."

"Güle güle!" Caden bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağırdı. "Çok geç kaldık," diye yakındı Sam.

"Anne!" Beth kapıdan çıkıp gözden kaybolurken Jeremiah gözyaşlarına boğuldu.

Gözlerimi kırptım, bir an için neredeyse bayılacaktım. Sonra baba moduna geçtim ve oğlumu kucağıma . "Ayakkabılarınızı giyin, çocuklar. Gitme zamanı."

Sam yakalayıcı eldivenini ve sırt çantasını kaptı, bir yandan da Caden'in koluna attığı yumrukları savuşturuyordu. Jeremiah kollarımda ağlamaya devam ediyor, elleri umutsuzca kapıya uzanıyordu.

Bayılmak aslında kulağa çekici geliyordu.

Derin bir nefes çekerek kendime Süper Baba unvanını hatırlattım. Otuz saniye sonra üç çocuğu da cipe doldurup Sam'in beyzbol maçına doğru yola çıktık, Caden'ı da yolda karateye bıraktım. Kolum camdan dışarı sarkmış, parmak uçlarımin arasında bir sigara sallanıyordu. Baskı altındayken hep zincirleme sigara içerdim.

Baby Shark şarkısı arka koltukta tekrar tekrar çalmaya başladığında, tatlı nikotini ateşli bir iştahla ciğerlerime çektim.

Baby Shark sırasında kesinlikle hep zincirleme sigara içtim.

"Futbol!" Otoparka girdiğimizde Jeremiah hevesli bir parmakla oyun sahasını işaret etti. Beklentiyle ellerini çırpı ve koltuğunda zıpladı. "Sammy oyna!"

"Beyzbol bu dostum," diye mırıldandım sigaramın içinden. Park ettikten sonra, çocukların arabadan inmesine yardım ederken sigarayı betonun üzerinde söndürdüm.

"Hoşça kal baba," diye seslendi Sam, koçuna doğru koşarken. "Bacağını kır, Sammy," diye bağırdım.

Jeremiah başını kaldırıp bana baktı, gözleri endişeyle açılmıştı. Küçük eli işaret parmağıma dolandı. "Sammy yara bere istemiyor."

Jeremiah'ı tribünlere doğru taşıırken kıkırdadım ve yanlarından geçerken aileleri selamlamak için başımı salladım. Meraklı bakışlara ve şaşkın bakışlara alışkındım. Beth normalde müfredat dışı faaliyetlerden sorumlu ebeveyndi, bu yüzden benim varlığım her zaman bol miktarda dedikodu fısıltısı ve incelemeyle birlikte gelirdi.

Bankların en üst sırasına tırmanarak sokağımızda oturan Darla ve Ken Nivens çiftinin yanına oturdum. Oğulları Harrison, Sam'le birlikte okul servisine biniyordu ve iki çocuk iyi arkadaş olmuşlardı.

"Merhaba," dedi Ken, ben yaklaşırken elini bana doğru uzatarak.

Etkileyici bir kaçış gerçekleştirme sürecinde olan, kıvranan üç yaşındaki çocuğu tutmaya çalıştım. Çocuğun ağırlığını değiştirerek

el sıkışmaya karşılık verdim. "Hey, Ken. Asi aksesuarıma aldırma." Dikkatimi kusursuzca çizilmiş kaşları olan kuzguni saçlı kadına çevirdim. Ken'e yaslanmıştı, kan kırmızısı pençeleri Ken'in kalçasına batıyordu. "Darla," diye onayladım.

"Hepimiz o yollardan geçtik Noah," dedi tatlı bir sesle. "O evreyi özlediğimi söyleyemem."

Darla Nivens'in annelik içgüdülerine sahip olduğunu hayal etmek zordu. Çift ailemize her zaman nazik davranmış olsa da, eski para ve hak sahibi olma kokusu yayıyorlardı.

Jeremiah elimden kurtulup tribünlere doğru koşmaya başladığında Ken'in yanına oturdum. Mickey Mouse sandaletlerinin ağırlığından sıralar ileri geri sallanıyordu. Elimizi yüzümde gezdirdim, güneş gözlüklerimin ve soğukkanlı görüntümün arkasına saklanmaya çalışırken yorgunluk ve hafif bir utanç çökmüştü.

Nivens'lar hayır işlerinden, yaklaşan mahalle barbeküsünden ve PTO yönetim kurulundan bahsederken beni de boş sohbete dahil etmeyi başardılar. Dürüst olmak gerekirse, Lori McGibbons'ın kermesten neden çıkarıldığını duymaktansa kendimi yüzüstü dikenli tellere atmayı tercih , ama okul ruhuna sahip bir baba rolünü oynadım.

Darla kibirli bir kıkırdamayla, "Vegan elmalı keklerinde buğday unu kullanan bir kadına güvenemezsin," dedi. "Beth anlar. O bir cevher, Noah."

Kendime özgü "baş sallama ve gülümseme" rutinimle ilgileniyormuş gibi davrandım, ancak Beth'ten bahsedilmesi, bana gösteri hakkında herhangi bir güncelleme gönderip göndermediğini görmek için telefonumu çıkarmamı sağladı.

Buradayım. Sadece müşteriyi bekliyorum. Seni seviyorum!

Cevap verirken sııttım.

Ben: *Ben de seni seviyorum. Bali bekliyor.*

Kıpırdayan üç nokta Beth'in yazdığını gösteriyordu. Cevap vermesini bekledim, Aruba'nın neden daha iyi bir seçim olacağına dair nedenlerini yazdığından emindim ama üç nokta kayboldu. Bir dakika daha geçtikten sonra telefonu cebime geri koydum ki Jeremiah kayda değer bir güçle kendini kucağıma . Ani darbe karşısında nefesim kesildi ve şimdiye kadar sürekli tacize alışık olmadığım için vücuduma lanet ettim. Sam'in böyle bir canavar olduğunu hatırlamıyordum ama yine de artık otuzlu yaşlarımdaydım. Taze tavuk değildim.

Telefonuma tekrar baktığımda, Caden'ı karateden almak için dışarı çıkma saatinin neredeyse geldiğini fark ettim. "Pekâlâ dostum. Hadi gidip ağabeyini alalım."

"Hayır! Ben burada kalıyorum." Jeremiah küçük ayağını metal tribünlere vurdu ve meydan okurcasına kollarını kavuşturdu. "Sammy'yi futbol oynarken izliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir sahneye hazırlandım. "Üzgünüm dostum. Caden'ı almamız gerekiyor. Hemen geri geleceğiz."

"Hayır!"

Buralarda bir yerde içine girebileceğim bir delik olmalı.

"Jeremiah..." Oğluma uzandım ama o çok hızlıydı. Diğer ebeveynlerin bakışlarını üzerinde toplayarak diğer yöne doğru kaçtı. "Kahretsin."

"Neden onu burada bizimle bırakmıyorsun?" Darla teklif etti.

Geçirdiği sayısız estetik ameliyattan sonra yüz hatları zar zor hareket ediyordu ama bana sevgiyle gülümsediğinden neredeyse emindim. "Buna gerek yok ama teklifiniz için minnettarım," diye cevap verdim. "Sadece yirmi dakikalığına gideceğim."

Jeremiah grubumuza geri döndü ve Darla'nın yanındaki bankın üzerine zıpladı. "Merhaba, ben Amiah!" diye cıvıladı.

Kıkırdayarak ön cebimden arabamın anahtarlarını çıkardım. "Hâlâ ismi üzerinde çalışıyoruz," diye açıkladım. Dikkatimi bacaklarını coşkuyla ileri geri sallayan Jeremiah'ya çevirdim. "Tamam evlat, hadi gidelim. Uslu bir çocuk olursan yemekten sonra dondurma yiyebilirsin."

"Yaşasın!" Jeremiah aşağı atladı ve elimden tutarak beni otoparka doğru sürükledi.

Karate stüdyosuna arabayla on dakikalık bir mesafedeydik ve Caden bizi gördüğünde baş döndürücü bir sevinçle kollarıma koştu.

"Hey, baba!"

"Hey, dostum. Gitmeye hazır mısın?"

Caden başını salladı ve öğretmenine el sallayarak veda etti ve bir on dakika daha geçtikten sonra beyzbol maçına geri döndük.

Arka koltuğa baktım ve iki çocuğun da mışıl mışıl uyuduğunu fark ettim. Arkama yaslandım ve nadir görülen sessizlik anının tadını çıkardım. Çocukları uyandırmayı ve Nivens'la olan sıradan sohbetime devam etmeyi düşünürken, bu düşünce beni fiziksel olarak incitti. Bu yüzden, beklenmedik boş zamanımdan yararlanmaya ve biraz yazmaya karar verdim.

İş ve halkla ilişkiler müdürüm Sean, yaza kadar yeni bir şarkı çıkarmaya hevesliydi ve ben de kendimi ilhamdan yoksun hissediyordum. Freeze Frame'den solo kariyerime kadar beni takip etmiş ve bu çalkantılı yolculuk boyunca iyi bir arkadaş olmuştu.

Torpedo gözümünden bir not defteri çıkardım ve aklımdan geçen birkaç satırı karaladım. Nefesimin altında mırıldanırken elim dizime vuruyordu. Maçın sesi pencereimin dışından duyuluyordu ve Sam'i izlemek için arada bir dışarı bakıyordum. Sam takım arkadaşlarından birine beşlik çakarken içimi bir gurur duygusu kapladı.

Son on yılda çok büyümüştü. *On yıl*. Düşünmesi bile gerçeküstüydü. On yıldır babaydım. Ve daha da inanılmazı, bunu berbat etmemiştim.

Sam iyi bir çocuktı, okulda iyi notlar alıyor ve geniş bir arkadaş çevresi ediniyordu. Oldukça iyi bir iş çıkardığımı hissediyordum.

Neyse ki, yol boyunca Beth bana yardım etti.

İçgüdüsel olarak telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ettim ama hâlâ bir şey yoktu. Gösterinin iyi gittiğini ve masada bir teklif olabileceğini umuyordum.

Bir saat geçtikten ve kendimi rahatlamış ve şarj olmuş hissettikten sonra çocukları uyandırmaya ve Sam'in maçının sonunu tribünden izlemeye karar verdim. Tribünlere geri döndük ve son dakikaları izlemek için oturduk, Sam'in takımının büyük galibiyetini kutluyorduk. Caden oturduğu yerden tezahürat yapıyor, yumruğunu havada sallıyordu. Ben de alkışladım ve ısıklık çaldım.

Jeremiah, Japon balığı krakerleri yere döküldüğü için histerik bir şekilde ağladı.

"Bu bizim işaretimiz," diye iç geçirdim.

Sam ve Harrison tribünde bize katılırken Darla Nivens omzumu sıktı. "Arayı kapatmak harikaydı, Noah. Bir ara akşam yemeği partisi yapalım."

"Bir akşam yemeği partisi kulağa..." Uygun bir sıfat aradım. *Mide bulandırıcı? Acı verici mi? Korkunç mu?* "Mükemmel," demeyi tercih ettim. "Beth'e mesaj at. Benden o sorumlu."

Ken içten bir kahkaha atarak sırtımı sıvazladı. "Doğru söyledin," dedi. "Kadın türü için Tanrı'ya şükürler olsun. Bazen karım olmadan pantolonumu doğru şekilde giyip giyemeyeceğimi merak ediyorum."

Zorla gülümsedim. "İyi akşamlar," dedim üç oğlumu toplayarak. "Hadi eve gidelim çocuklar. Kim McDonald's ister?"

Garaj yoluna girdiğimde, midemde bir guruldama hissettim. Ev karanlık görünüyordu-Beth'in arabası hiçbir yerde görünmüyordu.

"Minion oyuncağını istiyorum!" Caden arka koltuktan bağırdı.

"Benimkini!" Jeremiah da bağırdı.

"Baba, Jeremiah benimle ticaret yapmıyor!"

Motoru kapatarak şaşkın bir sessizlik içinde oturdum ve telefonumu yüzüncü kez kontrol ettim. Beth'e yazdığım son iki mesaj okunmamıştı. Belki de telefonunun şarjı diye düşündüm; şarj etmeyi hiç sevmezdi, teknolojisiz bir dünyada yaşamaktan memnundu. Telefonunu sadece iş için ve benimle iletişim kurmak için kullanıyordu.

Ama hala evde değil.

Endişe işledi.

"Baba?" Sam'in endişeli sesi aracın içinde yankılandı. "Neyin var?"

Başımı salladım, iki küçük çocuk Happy Meal oyuncakları için tartışmaya devam ederken emniyet kemerimi çözdüm. "Hadi içeri girelim," dedim.

Caden ve Sam arkadan gelirken Jeremiah'yı taşıdım ve evin anahtarını kilide soktuğumda elimin titrediğini fark ettim.

Bir sorun vardı.

Ön kapı karanlığa açıldı. Işıklar hala kapalıydı ve bizi ürkütücü bir sessizlik karşıladı, tek ses sızdıran mutfak musluğu ve benim gürleyen kalp atışlarımdı.

"Baba... Beth nerede?" Sam beyzbol takımını yere atıp girişteki ışığı yakarak sordu. "Bizden önce eve geleceğini söyledi."

"Anne!" Jeremiah ağladı. "Anne nerede?"

İki terli avucumu yüzümde gezdirerek oğlumu yere bıraktım. " yok. Muhtemelen geç kalıyordur."

Saatler geçmişti.

Saatler önce evde olmalıydı.

Onu aramak için telefonumu çıkardım ama cevap vermedi. Üç kez denedim.

Sesli mesaj. Sesli mesaj. Sesli mesaj.

Belki akşam yemeği almak için durdu. Belki de markete koşmuştur. Belki de arabası eve dönerken yolda kalmıştı. "Çocuklar, neden yemeğinizi masaya getirip yemiyorsunuz?" dedim onlara. "Chrissy'yi sizinle oynaması için çağıracağım."

"Yaşasın!" Jeremiah tüm gücüyle mutfak masasına koştu, patates kızartmaları yol boyunca kese kağıdından döküldü.

Chrissy yan komşumuz olan lise öğrencisiydi. Randevu gecesi bebek bakıcımızdı.

Beş dakika sonra onu kapıda görünce çok heyecanlandım.

"Merhaba Bay Hayes," dedi Chrissy ışıl ışıl bir gülümsemeyle. Kumral saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve Caden kollarına atılınca kıkırdadı. "Hey, küçük dostum. O bir Minion oyuncacı mı?"

"Benim!" Jeremiah bağırarak oturma odasında bize katıldı ve oyuncacağa uzandı.

Arabamın anahtarlarını geri aldım. "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler," dedim neşeli gence. "Sadece dışarı çıkmam gerekiyor. Umarım uzun sürmez."

"Her şey yolunda Bay Hayes. Her ihtimale karşı ödevimi getirdim." Chrissy etkili olması için sırt çantasını kaldırdı. "Acele etmeyin."

Zoraki bir gülümsemeyle kanepede somurtkan bir ifadeyle oturan Sam'e baktım. "Kardeşlerine iyi bak, tamam mı Sammy?"

Sam önüne bakmaya devam etti. "Seninle gelebilir miyim?"

"Burada kalmanı tercih ederim. Yakında evde olacağım."

Sam kollarını kavuşturdu ve koltuk minderlerine yaslandı. "Gitti, değil mi?" diye mırıldandı. Sesi yaralıydı. "Her zaman giderler."

Kaslarım kilitlendi ve bir sonraki nefesim boğazımın arkasında düğümlendi. Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, dişlerimi birbirine geçirdim, kendi üzücü anılarım içimi kasıp kavurdu. "Hayır Sam. Beth seni asla terk etmez. O seni seviyor."

"Evet," diye fısıldadı. "Hepsi böyle söylüyor."

Oğlumun koltuktan kalkıp merdivenlere doğru hışımla gidişini izledim, ayakları her basamağa meydan okurcasına vuruyordu.

"Ben gidip Happy Meal'leri için tabakları getireyim," dedi Chrissy, ani gerginlikten sıyrılarak. "Umarım her şey , Bay Hayes."

İçimi çektim ve başımı sallayarak teşekkür ettim.

Prager malikânesinin adresini bulduğumda, sadece birkaç mil doğuda olduğunu fark ettim. Aynı yoldan gitmeye ve yol boyunca durmuş araba ya da kaza olup olmadığına bakmaya karar verdim. Beth uzakta olamazdı.

Alışılmadık bir şekilde yavaş sürdüm, gözlerim yolun her iki tarafında da geziniyordu. Arabalar korna çalıyor ve rahatsız olan sürücüler beni terslerken etrafımda dönüyorlardı. Prager Court'a dönene kadar Beth'in cep telefonunu tekrar tekrar aramaya devam ederken her korna ve yanıp sönen ışık beni geriyordu. Malikâne önümde belirdi, altı bin metre karelik alanın tamamı ürkütücü gölgelerini çıkmaz sokağa düşürüyordu.

Beth'in Tesla'sının garaj yolunda hareketsiz durduğunu gördüğümde kemiklerim buz kesti.

Korku içimde fokurdadı. Safra göğsümü yaktı, sonra boğazıma tırmandı. Yutkundum ve arabayı park ettim, sürücü tarafındaki kapıyı tekmeleyerek açtım, anahtarlarımı kontakta bıraktım ve malikânenin önüne doğru koştum. "Beth!" Öfkeli yumruklarla kapıya vurdum, sağdaki dar cam pencereden içeri baktım. İçerisi karanlıktı. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Kapı tokmağını çevirdim, kapı gıcırdayarak açıldığında şaşırdım. İçeri adımımı attığımda panik damarlarımda dolaşıyordu. Bir şeyler yanılttı... Bunu *hissedebiliyordum*.

"Beth?" Sesim gök yüksekliğindeki tavanlarda ve uçsuz bucaksız odalarda yankılandı. Bir ışık düğmesini çevirdim ve bana bakan şık bir aslan heykeli ile karşılaştım. "Beth?" Tekrar seslendim.

Sessizlik.

Dilimde kendi korkumun tadına bakarak devasa hava yudumlarını yutarken ciğerlerim sıkıştı. Bacaklarımı hareket ettirmek için zorlamak zorunda kaldım çünkü ayakkabılarım girişteki mermer fayansa yapışmış gibiydi.

İleri doğru tereddütlü bir adım attım. Sonra

bir tane daha. Ve bir tane daha.

Th-thump. Th-thump. Th-thump.

Kalp atışlarımdan yankılanan lub-dub'ları, geniş evin dayanılmaz sessizliğine karşı sağır ediciydi. Duvarlar şatafatlı çiçekli duvar kağıtlarıyla bana gülüyordu. Ben odadan odaya geçerken gölgeler beni izliyordu. "Beth..."

Cevap ver lan bana!

Mutfağa doğru ilerlediğimde, gözlerim granit ada tezgahına bulaşmış kanlı bir el izine takıldı.

"Hayır... Siktir..." Yukarı baktım ve bitişikteki odanın kapı çerçevesine sarılmış benzer bir kan lekesi gördüm. Vücudum tamamen kapanmakla önümdeki odaya doğru son sürat koşmak arasında gidip geldi. Bakışlarımı indirdiğimde parke zemini boyayan bir kan izi keşfettim. Midem guruldadı. Hayatım boyunca hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. "Beth."

Cevap vermedi.

Sonunda uzuvlarıma hareket etme izni verdiğimde tökezleyerek ilerledim, kan izlerinin üzerinde kaydım, ayakkabılarım protesto için gıcırdadı. Bitişik odaya girdiğimde dengemi sağladım, elim kanlı avuç içi izinin üzerine geldi.

İşte o zaman onu gördüm.

Bacakları ahşap bir yemek masasının arkasından dışarı bakıyordu. Yanında bir sandalye devrilmiş, yüksek topuklu ayakkabılarından biri bileğinin yamuk duruyordu. Cep telefonu elinden düşmüş, ekranı çatlamış ve üzerine kan sıçramıştı.

İşlem yapamadım. Nefes bile alamadım.

Karım bir kan gölü içinde yatıyordu, en sevdiği pantolonu bıçak deliklerinden yırtılmış ve kan lekeleriyle doymuştu.

Hareket ettiğimi hatırlamıyorum ama birden kendimi sevdiğim kadının cansız bedeninin yanında diz çökmüş, gevşek elini yüzüme yaslamış halde buldum. İçimden gırtlaktan bir ses çıktı, iğrenç bir şeydi ve bu ses gülen duvarlara sızarak steril evin iliklerine kadar işledi. İçeri giren herkes onun acısını hissedecekti.

Benim acım.

Beth'i kollarıma çekip yüzümü kana bulanmış saçlarına gömdüğümde gölgeler beni izlemeye devam etti. Soğuktu. Hareketsizdi.

O gitmişti.

Ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

CODA

İKİNCİ BÖLÜM

CHELSIE

Anne kapıdan içeri daldığında ofisimde oturmuş hasta bilgilerini giriyordum. Koyu kahverengi saçları iki ayağının üzerinde zıplarken zıplıyordu, bakışları çılgına dönmüştü. "Chels, gelip görmen gerek!"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp kaşlarımı çattım, okuma gözlüğüm burnumun kenarında tünemişti. "Her şey yolunda mı?"

"Sadece... güven bana. Acele et!"

Anne kolunu melodramatik bir şekilde salladı, kestane rengi gözleri beni takip etmem için yalvarıyordu. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım, bakışlarım parlayan bilgisayar ekranı ile endişeli arkadaşım arasında gidip geliyordu. Durum ciddi olmalıydı, bu yüzden tekerlekli sandalyeden kalktım ve hardal rengi atletimin askılarını düzelttim. "Tamam, geliyorum."

"Lobide." Anne bana kapıya doğru işaret etti, güneş elbisesi dizlerinin üzerinde dönüyordu.

Şımarık esmerin peşinden ofisten çıktım ve ana girişe doğru yöneldik. Yoğun bir Perşembe günüydü. Teslim tarihleri vardı, bir sonraki hafta mabede çok sayıda yeni hasta katılacaktı ve maaş bordrosu üç saat içinde ödenecekti. Biz koridorda yürürken çalışanlar yanıımızdan hızla geçiyordu ve ben bu kargaşanın nedenini merak ediyordum. "Anne, neler oluyor?"

Anne bileğime uzandı ve beni yolun sonuna kadar sürükledi. "Bunu görmen gerek."

Köşeyi döndüğümüzde muhteşem bir ile karşılaştık.

Jon dizlerinin üzerine çökmüş, Maggie ise şoka girmiş bir halde duruyordu. Elini ağzının üzerine kapatmıştı.

Lanetleneneceğim.

"...bunu söyledikten sonra, karım olmanı çok isterim. Benimle evlenir misin, Maggie Mills?"

"Evet!"

Jon ayağa fırladı ve yeni nişanlı çift duygusal bir kucaklaşmayla birbirlerinin kollarına atıldı. Meraklı izleyicilerden bir alkış tufanı koptu. Ellerimi birbirine çırttım, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Arkadaşlarım adına mutluydum. Bir yıldır çıkıyorlardı ve tatlı bir aşk romanında ya da Hallmark Channel'da görülebilecek türden bir aşkı paylaşıyorlardı. Öğle aralarında söğüt ağacının altında piknik yapıyor, koridorlarda öpüşüyor ve ayda en az iki kez özel bir sürpriz olarak taze çiçekler getiriyorlardı.

Onlar adına mutlu oldum.

Gerçekten. Biraz da kışkandım.

İki insan birbirini nasıl bu kadar zahmetsizce sevebilirdi? Acı ve kalp ağrısı neredeydi? Dramatik çıkışlar ve ateşli sözler neredeydi? Nasıl bu kadar *kolay* görünmesini sağladılar?

Bir öğleden sonra Jon'un kahve içme teklifini kabul etmişim. Devon'un cenazesinden sonra New York'tan döndükten birkaç hafta sonraydı. Israrcıydı ama çekici bir şekilde ve kendimi yeni bir ilişkiye şans vermeye hazır hissediyordum. En azından zihnimi bu olasılığa açmaya hazırdım.

Hoş sohbetler ve birkaç kahkaha vardı ve Jon tam bir beyefendiydi. Suları test etmek için onunla birkaç randevuya çıkmaya karar verdim. Güzeldi. Jon iyiydi. Jon bir erkekte aradığım her şeye sahipti. İnsanlara yardım etme konusunda tutkuluydu ve çok iyi bir dinleyiciydi. Kristal mavisî gözleri ve uzun boyuyla ilginç bir şekilde yakışıklıydı ama... belirgin bir kusuru vardı.

Jon, Noah değildi.

Beni öpmesine izin verdiğim bir akşam olmuştu. Üç yıldan uzun bir süredir ilk öpücüğümdü ve onun deri koltuğunda terli avuçları ve hızla çarpan kalbimle oturduğumu hatırlıyorum. İçim sinir ve endişeyle doluydu.

Öpüşme garipti, titreyen eller ve korkak dillerden oluşan bir karmaşa. Jon'un tadı pazar sabahı kilise gibiydi.

Hatalı öpüşme seansımızı bir sonraki seviyeye taşımaya çalıştığında paniğe kapıldım. "Ben - ben çok üzgünüm Jon. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Jon dudaklarını yalayıp ve nefesini tutarak geri çekildi. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Sanırım henüz hazır değilim. Senin yaptığın bir şey değil," demiştim ona.

Bu basitçe kim olduğunuzdur. Ya da... kim olmadığın.

Böylece, işler yarı normal rutinimize geri döndü. Jon iş yerinde karşılaştığımızda utangaç bir tavırla başını eğiyordu. Sonunda Maggie danışmanla ilgilenmeye başladı ve ben de birlikte çıkmalarını önerdim.

"Bunu yapamam, Chelsie. Bu kızlık kurallarına aykırı," diye ısrar etmişti Maggie.

"Saçmalık," dedim küçümseyerek. "Jon ve ben hiçbir zaman ciddi olmadık. Siz ikiniz hoş bir çift olurdunuz."

Bir yıl sonra, işte buradaydılar. Jon ve Maggie nişanlanmıştı.

Acı tatlıydı.

"Tanrım, dinlenme odasındaki ev yapımı keklerden daha tatlılar," dedi Anne ellerini çırpıp ve yumruğunu havada sallayarak. "Bu ikisini bir araya getirerek iyi bir karar verdin."

Dudaklarım inceldi. Sanırım öyle oldu.

Sanırım başkaları için mutlu sonlar hazırlamakta kendim için olduğundan çok daha iyiydim. "Birbirleri için mükemmeller," diye mırıldandım.

Yüzme eğitmenlerinden Thomas arkamdan yaklaştı ve omuzlarımı sıktı. Onunla yüzleşmek için döndüğümde irkildim. "Beni korkuttun," diye azarladım, dudaklarımda bir gülümseme hayaleti oynayıyordu. Thomas "uzun boylu, esmer ve yakışıklı "nın poster çocuğuydu. Siyah saçları ve bronz teninin yanı sıra kadın çalışanların bayıldığı rüya gibi bir İngiliz aksanı vardı.

"Özür dilerim aşkım. Seni kızdırmak istememiştim."

Altın rengi bir saç telini işaret parmağımın etrafında döndürürken inci gibi beyazlarını bana doğru çevirdi. Beni de o kadın çalışanlardan biri olarak düşünün. "Sorun yok. Sen de iyisin."

Sen iyi misin? Vay canına.

Thomas ellerini ceplerine soktu, kollarındaki kaslar polyester tişörtünün altında esniyordu. Hâlâ kucaklaşan ve birbirlerinin kulaklarına fısıldayan iki aşk kuşuna başını salladı. "Biraz tehlikeli, sence de öyle değil mi?"

Mutluluk içinde birbirlerine aşık görünen Maggie ve Jon'a baktığımda burnum kırıştı. "Nasıl yani?"

"Oh, bilirsin. Sadece bir kaçık bir yıl sonra evlenme teklif eder, haksız mıyım? İkinci bir randevu isteyip istemediğime karar vermem bile bir yılımı alıyor."

İçimden kıkırdarak omuz silktim. "İlk randevuyu isteyip istemediğime karar vermem bile bir yılımı alıyor."

Thomas'ın koyu kahverengi gözleri şakacı bir cilveyle titreşti. "Tam olarak altı yıl."

Gözlerimi kırptım, yanaklarım ateşle doldu.

"Meraklı bir kuşsunuz Bayan Combs," dedi göz kırparak. "Şimdiye kadar sizden hoşlandığımı anlamış olmalısınız."

Kızarmış yanaklarım şişmeye başladı. Elimini göğsüme götürdüm, sanki boynuma doğru yayılan pembeliği gizlemek istercesine. "Ah..." Thomas bana karşı hep flörtöz olmuştu. İlk günden beri aramızda dostça bir kimya vardı.

Ama zihnimi erkek fikrine kapatmıştım ve Thomas bunu biliyordu.

Bunu herkes biliyordu.

"Lanet olsun," dedi Thomas. Burnunu çekti, ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Benimle dışarı çık."

"Ah," diye tekrarlardım yutkunarak. Tırnaklarımı köprücük kemiğime geçirirken zihnim kapandı. Alt dudağımı çiğnedim, gözlerim Thomas'tan başka bir yere bakmıyordu. "Bilmiyorum. Çıkma işinde pek iyi değilim."

"Lanet olsun, kadın. Bekâr ölmek için fazla yakışıklısın. İzin ver seni düzgün bir randevuya çıkarayım."

Harika.

Thomas her yönden Jon'un tam tersiydi. Kendinden emin, seksi, inatçı. Onun sert bakışları altında kararlılığımın zayıflamaya başladığını hissettim ve hayır cevabını kabul etmeyeceğinden emindim. Bu biraz ilgimi çekti. "Tamam," diye kabul ettim. "Bir randevu."

Thomas parmaklarını simsiyah saçlarında gezdirirken sırıttı. "Pekâlâ aşkım. Bu gece o zaman. Saat sekizde Mackenzie'de akşam yemeği? Tabii onun yerine işeyip öpüşmeyi tercih etmezsen."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı. Kahkahası etrafımda dönüyordu. "Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama yemeği severim. Akşam yemeği kulağa hoş geliyor."

Thomas uzandı ve narin bir tutuşla elimi tuttu. Parmak eklemlerimi öptü ve sıcak nefesi içimin titremesine neden oldu. Bu his bana yabancı geldi.

"Dört gözle bekliyorum aşkım," diye fısıldadı.

Elimi bırakıp arkasını dönmeden önce dokunuşu bir süre oyalandı ve uzun koridorda ilerlerken kendi kendine ısıklık çaldı. Gözlerim onun geri çekilen sırtına dikilmişti, zihnim hem belirsizlik hem de heyecanla uğulduyordu.

"Şuna bakar mısın?" Elsa kollarını göğsünde kavuşturmuş halde yanıma yaklaştı. Bana kaşlarını kaldırarak hitap ederken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Bu sadece yarım on yıldan fazla sürdü."

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Herhangi bir yoruma veya "ben demiştim" izin verilmeyecektir. Teşekkürler ve iyi günler." Arkadaşım ve akıl hocama baktım ve bir kahkaha attık.

Elsa ve elimi şefkatle sıktı. "Sen doğru olanı yaptın. Buna ihtiyacın var," diyerek beni temin etti.

Duyarlılığını takdir ettim ama yine de ciddi bir şekilde emin değildim. "Umarım haklısındır. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Kimse bilmiyor," dedi Elsa, bileğinin bir endişelerimi uzaklaştırarak. "Kimsenin bir fikri yok. Üç kez evlendim ve hâlâ ne olduğunu anlayamadım."

Sağ tarafımdaki kadını inceledim. Çilek sarısı saçları floresan ışıkları altında daha altın rengi görünüyordu. Son altı yılda biraz yaşlanmıştı; cildindeki çizgiler ve güneş lekeleri binlerce hikâye anlatıyordu. Elindeki buzlu çay yudumlarırken gülümsediğinde kaz ayakları daha da belirginleşiyordu. Buz küpleri bardağın üzerinde dans ederken şingirdayan bir ses çıkarıyordu.

Elsa kırklı yaşlarının başındaydı. Benim için bir arkadaştan çok kız kardeş gibiydi.

Güney Florida'daki yeni yolculuğumun başlangıcında yanımdaydı. Devon öldüğünde ve ben New York'tan yas tutan, duygusal bir karmaşa içinde döndüğümde de yanımdaydı.

Döndüğüm ilk gece Elsa'nın evinde kalmıştım ve ben bir yastığa ve bir bardak cevizli dondurmaya çirkin bir şekilde ağlarken o saçlarımı tutmuştu. Her şeyden pişman olduğum karanlık ve korkutucu bir an yaşamıştım.

-Yaptığım fedakarlıktan pişman olmuşum.

Noah ve Sam'i terk ettiğim için pişman olmuştum. Devon'la işlerin nasıl bittiğine pişman olmuştum. Gerçekten istediğim tek şeyden vazgeçtiğim için pişman olmuştum... *gerçek aşktan*.

İlk başta aşık olduğum için pişman olmuştum.

"Ya bir hata yaptıysam?" Hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştım. Gözyaşlarım kucağımda eriyen donmuş tatlıya karışmıştı. "Ya korktuğum için kaçtıysam? Ne yaptım ben Elsa?"

Elsa yatıştırıcı parmaklarıyla nemli saçlarımı geriye doğru taradı. "İkimiz de kaçmadığımızı biliyoruz. Kendi için zor bir şey yaptın. Sakın kendini sorgulamaya kalkma. Bu seni sadece başladığın yere geri götürür... o zaman her şey *gerçekten* boşa gitmiş olur."

Elsa'nın omzuna yaslanarak burnumu çektim. "Belki de her şeyi yanlış ele aldım.

Belki de bencillik ettim."

Elsa beni omuzlarımdan tuttu ve yaralı gözlerimin derinliklerine baktı. "Senin bencil olan hiçbir yanın yok. Sen tanıdığım en az bencil insansın."

Ah, Elsa. Sözleri her zaman akıllıca ve zekiceydi. Ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi.

Böylece kara bulutlar dağıldı ve ben her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu hatırladım. Elsa bana başarılarımı ve cesaretimi hatırlattı. Bana kararımın nasıl yeni kapılar açtığını ve kendimi keşfetmemi sağladığını hatırlattı. Sığınağım sayesinde değiştirdiğim tüm hayatları hatırlattı.

Ben mutluydum. Noah mutluydu. Sam mutluydu.

Hayat güzeldi.

Pişmanlığa yer yoktu.

Lobinin ortasında durdum ve bakışlarım Thomas'a takıldı. Bir hastayla sohbet ediyordu, elleri ayrıntılı bir hikâyeye anlatıyordu. Akşam yemeği randevumuzda bana anlatacağı hikâyeleri dört gözle bekliyordum.

"Bu gece çok eğleneceksin," dedi Elsa, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Thomas iyi bir adam. Sana çıkma teklif etmek için uzun zamandır bekliyordu."

İçimi çektim. "Eminim benden çok korkmuştur. Gerçekten çıktığım sadece iki erkek öldü. Neredeyse çıktığım üçüncü erkek de ölmüş eski sevgililerimden birinin elinde ölüyordu." Durakladım, göz kırptım. "Sanırım kendimi bir reality şovun içine yazdım."

Elsa çayının kalanını yudumladı. "Bu çay tüm bunları sindirmeme yardımcı olacak kadar alkol içermiyor."

Anne konuşmamızı dinliyordu. Ellerini dramatik bir canlılıkla havaya salladı. "Şimdi görebiliyorum: Chelsie Combs - altın kalpli bir kara dul. Kedileri ve *Citizen Kane*'i seviyor."

İçinde bulunduğum duruma gülmem gerektiğini düşündüm. Ağlamaktan daha iyiydi. "Zavallı Thomas," diye düşündüm, omuzlarım yenilgiyle çökmüştü. "Hiç şansı yok."

"Oh, dur. Harika vakit geçireceksiniz," dedi Elsa. "Neden şimdi çıkıp bir başlangıç yapmıyorsun? Ben maaş bordrosunu bitiririm."

Ona bakakaldım, çenem düştü. "Hala-"

"Ben hallederim." Elsa gülümsedi. "Git dinlen ve bu gece iyi eğlenmeler. Tüm ilginç detayları beklerken telefonumu sessiz moda alacağım."

"Emin misin? I-"

"Git!" Elsa ve Anne hep bir ağızdan bağırdılar.

Karnımdaki sinir yumağına rağmen sııttım. "Tamam... teşekkür ederim. Yarın görüşürüz çocuklar."

Birkaç dakika sonra lobiden geçerken adımlarımda yeni bir oldu. Fıskiye'nin yanında oturan Jon ve Maggie'ye baktım, birbirlerine sokulmuşlar ve birbirlerine ay gözüyle bakıyorlardı. Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Belki de her şeye rağmen benim için bir umut vardı.

O akşam Mackenzie's'e girdiğimde Thomas'la randevum için hem korkmuş hem de heyecanlanmış hissediyordum.

Mackenzie's, barı ve büyük ekran televizyonları olan rahat bir restorandı. Kalabalık ve gürültülüydü ve uzak köşede iki bılardo masası vardı. Dikkat dağıtıcı şeylerle doluydu, bu da burayı ilk buluşma için ideal bir yer yapıyordu. Süslü akşam yemeği görgü kuralları ya da garip sessizlikler hakkında endişelenmeme gerek yoktu.

İkili kapıdan içeri girdiğimde bir Freeze Frame şarkısı çalıyordu, bu da izlerimde duraksamama neden oldu. Bir an için gözlerimi kapattım, anıları bir kenara bırakmadan önce içime çektim.

"Lanet olsun."

Thomas önümde belirdi, üzerinde lacivert bir düğme ve şık bir kot pantolonla olağanüstü yakışıklı görünüyordu. İçeri girdiğimde ona gülümsedim. "Hey, sen."

"Harika görünüyorsun," dedi. Gözleri beni yüksek kaliteli bir içkiymişim gibi içine çekiyordu. "Şu anda odadaki en şanslı adam benim."

Bakışları altında kızardım. Omuzları açık kollu, düşük yakalı, saçlarım bukleli, yüzüm boyalı siyah bir kokteyl elbisesi içinde kendimi özellikle güzel hissediyordum. Herhangi bir durum için giyinmeyeli yıllar olmuştu.

"Oturalım mı?" Thomas elini yakındaki bir masaya uzatarak teklif etti.

Başımı sallayarak çantamı gergin parmaklarımın arasında sıkıca kavradım, sonra içinden telefonumun ışığının yandığını gördüğümde ona baktım. Ekranda Lisa'nın adı yanıp sönüyordu.

Onu daha sonra aramam gerekecek.

Menüler önümüze konurken bir kabinin karşılıklı iki tarafına geçtik. Menüü yüzüme doğru kaldırdım, aslında yemek seçimlerini okumaktan çok plastik sayfaların arkasına saklanmak için. Karnım sinirden çalkalanırken aklımdaki son şey yemekti.

"Burayı beğendin mi?" Thomas sordu.

Menüü hafifçe indirdim, boğazımı temizlerken üstten baktım. "Aslında buraya ilk kez geliyorum. Pek sosyal bir kelebek sayılmam."

Thomas'ın kahkahası sert ve şehvetliydi. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu yönünü seviyorum. Sen... canlandırıcısın."

"Ya da bazı kültürlerde sıkıcı," diye hayıflandım.

"Saçmalık. Sen temiz bir nefessin, aşkım. Acı dolu geçmişinin ve o lanet menünün arkasına saklanmayı bıraktığında, benim gördüğümü göreceksin. Herkesin gördüğünü, gerçekten."

Neredeyse nefesim kesiliyordu.

"Sam'in gördüğünü görüyorum. Ve Devon'ın. Ve muhtemelen yolunuzun kesiştiği her insanın. Senin de bunu nasıl görmediğini asla anlayamayacağım."

Menüü masaya bırakırken Noah'nın sözleri mideme bir yumruk gibi çarptı. Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak soyulmuş plastiği karıştırdım. Ağır bir sessizlik çöktü.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi, aşkım?"

Dilimdeki pişmanlık tortusunu yutarken başımı kaldırdım. "Hiç de değil. Bu oldukça iyi bir iltifattı. Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "İçki?"

"Bunu çok isterim."

Garson yaklaştığında Thomas içeceklerimizi sipariş etti. "Hanımefendi için bir rom ve kola lütfen. Ben de buzlu viski alayım. Bir iyilik yap ve bize şu çiçekli soğan mezesini de getir."

Dilimi dişlerimin arasında gezdirdim.

Viski. Viski olmak zorunda mıydı?

Altı yıl olmuştu. Lanet olası altı yıl ve ben hala Noah Hayes kokuyordum.

Bana musallat oluyordu.

Garson kız içkilerimizi önümüze koyarken çantam titremeye başladı. Lisa yine arıyordu. Telefonumu sessiz moda aldım ve kokteylime uzandım. Belki sağlam bir vızıltı Noah Hayes'in izleriyle birlikte sinirlerimi de yok ederdi.

"Peki, seni Florida'ya tam olarak ne getirdi?" Thomas bakışları yemek menüsünün üzerinde gezinirken sordu. "Altı yıldır yan yana çalışıyoruz ve senin hakkında en ufak bir şey bilmediğimi fark ediyorum." Durakladığında gözleri parladı. "Elde edilmesi oldukça zor biri olman dışında."

Başımı eğdim, yanaklarım pembeleşti. "Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı," dedim. "Yeni bir başlangıç. Ailem Florida'daydı."

"Devam et," diye teşvik etti.

Soğuk bardağı elime aldım ve pipeti yudumladım. Kokteyl boğazımdan aşağı kayarken tatlıydı ve bana bir miktar sıvı cesareti sağladı. "Şey..."

Tereddüt aniden beni yakaladı. Bir şey beni cümlemin ortasında durdurdu. Yutkunarak kabinden kalktım, içkim hâlâ elimde sıkıca kavranmıştı.

Şu isim.

Onun adı.

"Ne oldu?" Thomas şaşkınlıkla sordu.

Onu neredeyse hiç duymadım. Gözlerim barın üstündeki televizyonlardan birine takıldı ve sanki ekrandaki haber spikeri bedenim üzerinde tam kontrole sahipmiş gibi ona doğru hareket ettim. Kendimi hipnotize edilmiş hissettim. Ele geçirilmiş. Müziğin ve gürültüsünü bastırdım, sadece televizyonda yanıp sönen "Son Dakika Haberleri" raporunu duydum.

"Bu gece burada, Jericho, New York'ta bir trajedi yaşandı. Ünlü solo sanatçı Noah Hayes'in eşi Beth Hayes, New York'ta yaşayan bir kişinin evinde öldürülmüş olarak bulundu."

bu akşam erken saatlerde emlak mülklerinden biri. İddiaya göre Prager Court'taki bu mülkün gösteriminden sonra eve dönmemesi üzerine bulunmuştur."

Etrafında kırmızı ve mavi polis ışıkları yanıp sönerken bir kadın muhabir geniş bir arazinin önünde duruyordu. Uzaktan bir helikopter görünüyordu.

"Yetkililer Perşembe akşamı erken saatlerde olanları bir araya getirmeye çalışırken bu hikaye hala gelişmektedir. Polis, halkın bu olayda bir tutuklamaya yol açabilecek herhangi bir bilgi ile öne çıkmasını tavsiye ediyor. Ben Jasmine Delgado, ABC7 - New York'tan canlı yayınla bildiriyorum."

Bardak elimden kaydı ve yere düşerek binlerce parçaya ayrıldı.

Kalbim gibi.

İki güçlü kol aniden belime dolandı ve beni yakaladı. Topallayan bedenim tekrar ayağa kaldırılıp bir bar taburesine doğru yönlendirilene kadar düştüğümü fark etmemiştim bile. Şaşkınlık içinde oturdum, Thomas'ın endişeli yüzü gözümün önüne geldiğinde kulaklarımda karışık sesler çınlıyordu.

"Lanet olsun, Chelsie. Sen iyi misin?"

Hayır. İyi değildim.

Endişeli müşteriler sardı.

"Şuraya bir bardak su alabilir miyiz?" Thomas barmene emretti. Dikkatini tekrar bana çevirdi. "Konuş benimle, aşkım."

Konuşamıyordum. Sadece Noah ve Beth'in görüntüleri bana yansırken televizyon ekranına bakabiliyordum. Görüşüm sıcak gözyaşlarıyla bulanıklaştı. Aşılmaz bir korkuyla tenim karıncalandı. Çılgınca atan kalbim boğazıma düğümlenmişti.

Kendimi hasta hissettim. Başım dönüyordu.

Karanlık yaklaşıyordu.

Noah.

Hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına dair bir his vardı içimde.

TEŞEKKÜRLER

2009 yılında Chelsie ve Noah'ın küçük dünyasını yaratmaya başladım. O zamanlar sadece fidelerdi, toprağı itiyorlardı ve çiçek açmayı bekliyorlardı. Neyse ki sabırlıydılar, çünkü bu kitabı yazmak tam on yılımı aldı. Birçok kez durup başladıktan sonra (anne olmanın oldukça zaman alıcı olduğunu keşfettim), 2019 yazının sonlarında onların hikayesini bitirmeye karar verdim. Bu itici güç için kocama teşekkür borçluyum.

Bu da beni ilk teşekkürüme götürüyor. Ancak bu bir teşekkürden ziyade büyük bir minnettarlık ifadesi. Jake Hartmann, sevginiz, desteğiniz ve sürekli teşvikiniz olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Aşk hikâyelerinin "sana göre" olmadığını biliyorum ve hedef kitlem hiç de sen değilsin, ama sana gönderdiğim her bölümü okudun. Benimle beyin fırtınası yaptınız, tarafsız görüşlerinizi belirttiniz ve hatta hikayelere ilham verdiniz. Yazmam için bana kesintisiz zaman verdiniz, formatlama ve ilgi alanımın çok ötesindeki teknik konularda bana yardımcı oldunuz ve kitap kapaklarımı yarattınız (ve iki yıl sonra yeniden yarattınız).

Bana her zaman inandığın için teşekkür ederim, *özellikle de*
-Kendime inanmak için mücadele ediyorum. Seni seviyorum.

Orijinal kapağımdaki muhteşem model olduğu için Nicole Vaughn'a çok sevgiler. Fotoğraf çekimi günümüz kalbimde her zaman özel bir yere sahip olacak. Hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Editörlerime ve orijinal beta okuyucularıma kocaman bir alkış: Chelley St Clair, Amanda Jesse, Ruth Dowling Coffman, Kate Aley, Molly Nicole, Megan Rusek, Danielle Grobe, Laurie Romano, Megan Lick, Deana Birch, Trisha Roon, Kelly Anderson-Kole ve LuAnn Meinheit Moon. Sizler olmasaydınız bu hikâye gelişemez ya da olabileceği en iyi versiyona dönüşmezdi. Geri bildiriminiz ve eleştiri ve önerilerinizi sunma isteğiniz için çok teşekkür ederim.

Yazar arkadaşım ve ilham kaynağım Kristina Mahr'a ilk taslağı okuyan ilk kişi olduğu için özel olarak teşekkür ederim. Kesinlikle gıdıklandım

potansiyelini görebildiler. Yayıncılığın bilinmeyen dünyasında gezinirken verdiğiniz tüm değerli tavsiyeler için teşekkür ederim.

Yazarlık dünyasına ilk yolculuğumda bana eşlik aileme teşekkür ederim: çocuklarım Willow, Liam ve Violet, babam Keith Lindquist ve eşi Cynthia ile "ikinci ebeveynlerim" Marlene ve Scott Bowers.

Ve her zaman ve sonsuza dek rahmetli annem Theresa Lindquist'e. Bilge sözlerini ve cesaretlendirmeni özlüyorum. Sıcaklığını ve kahkahalarını özlüyorum. *Seni* özlüyorum.

Çok küçük yaşlardan itibaren korkunç şiirlerimi ve aptal hikayelerimi kutladınız.

Keşke şimdi burada olup benimle kutlama yapsaydın.

JENNIFER HARTMANN TARAFINDAN DA

Hala Lotus'u
Yeniyor
Yanlış Kalp Haziran
Birincisi
Pençeler ve Tüyler

Ortak Yazarlar

Dikenler Entropi
Olarak Kalır

BAĞLAN

hikayeyi beğendiyseniz ve hakkında daha fazla sohbet etmek istiyorsanız,

Facebook'taki [Aria/Coda Tartışma Grubu'na](#) göz atın!

Ve okuyucu grubuma katılmaktan çekinmeyin:

[Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın Okuyucu Grubu](#)

Beni takip edin:

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#) **Twitter:**

[@authorjhartmann](#)

TikTok: [jenniferhartmannauthor](#)

Baskı yok ama güzel bir eleştiri gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Düşüncelerinizi Amazon, Goodreads ve Bookbub'a bırakın!

www.jenniferhartmannauthor.com

YAZAR HAKKINDA

Hartmann, sadık kocası Jake ve üç çocuğu Willow, Liam ve Violet ile birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktadır. Öfkeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Gün batımını (çünkü sabahları zordur), bisiklete binmeyi, Illinois dışında herhangi bir yere seyahat etmeyi, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemeyi ve günün o saatinde kahvenin yerini şarabın almasını seviyor.

Kelime oyunları yapma ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulma konusunda mükemmeldir. Takoları çok sever. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. *Xoxo.*

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

